

Giới thiệu Nhất Thời Xúc Động, Bảy Kiếp Không May

Nhất Thời Xúc Động, Bảy Kiếp Không May truyện ngôn tình cổ đại của tác giả Cửu Lộ Phi Hương rất thành công trong việc xây dựng hình ảnh nhân vật với diễn biến nội tâm phong phú để lại nhiều ấn tượng.

Bạn đọc như lạc vào một không gian tình yêu đầy màu sắc lạ kì, không khí có chút lạ lẫm, tưởng như mộng như mơ, huyền ảo đến khó tả một chút rung động và rồi không thể biết trước được lại làm cho bánh xe vận mệnh đổi thay.

Xúc động là ma quỷ, sau khi Tiểu Tường Từ nhận biết được nam nhân như con ác mộng kia, nàng càng hiểu sâu sắc câu ngạn ngữ cổ này đến cuối cùng là không may hay là may bước hết chặng đường dài này sẽ ra sao ??

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bảy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chương 01

Ta vẫn nhớ được, trước trận ẩu đả kinh hãi kia, ta đã từng nói với nam nhân ác mộng một câu, ta nói: “Ta là người sẽ khiến cho cuộc đời sau này của ngươi luôn phủ bóng mây đen.” Sau này nghĩ lại, câu nói kia, ta chỉ mới nói được một bên a.

Khi cả hai chúng ta mặt mũi bầm dập quỳ gối trước mặt Ngọc Hoàng đại đế, Ngọc Hoàng lão nhi kia nghe nói hai ta đem toàn bộ tơ hồng trong điện Nguyệt Lão làm rối tung, hấn im lặng một hồi, sau đó thả rắm ra được vài câu là “Cùng hòa giải”, “Làm sai thì phải bị phạt”, cuối cùng lạnh nhạt phun ra một câu: “Hai người các ngươi hủy đi tương lai các đôi tình nhân trong thiên hạ, vậy thì phạt hai người trải qua tình duyên bảy kiếp, cũng thuận tiện hòa giải mỗi bất hòa giữa hai bên.”

“Đợi chút...” Thiếu niên quỳ gối bên cạnh liều chết đánh gãy lời Ngọc Hoàng: “Ngài nói là, để ta cùng nàng... Nàng? Cái người hung dữ... Hung dữ, nữ nhân như nam tử này trải qua tình duyên bảy kiếp sao?” Âm thanh của hắn có chút thay đổi, chắc là bị kinh sợ không nhẹ.

Ta cũng hoảng sợ không ít, giương đôi mắt cá chết kinh hãi nhìn Ngọc Đế. Thấy Ngọc Đế gật đầu xác nhận, cả người ta mềm nhũn, chỉ cảm thấy mọi hi vọng đã bay xa. Ta đã biết được, một khoảng thời gian sau này, không chỉ ta trở thành mây đen của cuộc đời hắn, mà hắn cũng trở thành mây đen của ta. Hai chúng ta đâm phải nhau, cọ xát ra tình điện, thành công tạo nên một đám mây đông tố.

“Tiểu Tường Từ là cấp dưới của Nguyệt Lão, bảy kiếp tình duyên này không nên qua tay Nguyệt Lão.” Ngọc Đế trầm ngâm một lát: “Thác tháp Lí Thiên Vương ở đâu?”

Một nam nhân cao lớn thô kệch nâng trong tay kim tháp, ba bước bước ra phía trước, ôm tay, thanh sắc hùng hậu nói: “Có!”

Ngọc Đế một phen sờ soạng râu dài rồi thần nhiên nói: “Àn, việc này giao cho ngươi làm đi.”

“Tuân lệnh!”

Hắn tình thần phấn mà trả lời khiến trái tim của ta đập kinh hoàng, ta hít sâu, ngửa đầu nhìn Lí Thiên Vương. Cuộc sống giàu có và yên vui ở Thiên giới nuôi hấn một thân màu mỡ phì nhiêu. Giống như là biết ta đang nhìn hấn, hấn cũng quay đầu lại, sâu trong cái miệng kia không biết lộ ra bao nhiêu ý cười, thịt trên khuôn mặt đều dồn lại vào nhau. Đại thúc cười đến thật đẹp...

Ta chỉ cảm thấy tim co rút một trận, vội vàng nắm lấy ngực, hô hấp thật sâu, từ trước đến nay ta luôn khỏe mạnh, giờ phút này lại cảm thấy bản thân sắp chết đến nơi...

Ngọc Đế vừa lòng gật gật đầu: “Àn, như thế, Tiểu Tường Từ, ngươi còn muốn nói cái gì không?”

Ta muốn nói, toàn bộ tơ hồng trong điện Nguyệt Lão hầu như là do lão già Nguyệt Lão kia uống say mà làm rối loạn, trận quậy phá vừa rồi của ta mới khiến lão nổi lại tơ hồng thông suốt, thật sự không nên dùng chiêu thức ngoan độc như thế trừng trị ta a!

Ta quay đầu nhìn Nguyệt Lão đang đứng cúi đầu trong đám đại thần bên phải Lăng Tiêu điện, hấn cũng đang nhìn ta rất tội nghiệp, đáng về cầu xin đừng vạch trần hấn. Ta quay đầu lên lại, không ngừng hít sâu, một hồi lâu hỏi: “Ta có thể chửi đồng không?”

“Không thể.”

“Ta... Không còn lời nào để nói.”

Ngọc Đế vừa lòng gật đầu, ánh mắt di chuyển, dừng ở thiếu niên bên cạnh ta: “Sơ Không, ngươi có gì muốn nói không?”

Sơ Không... Thì ra thiếu niên này đúng là một trong mười hai người ở phủ Mão Nhật tinh quân, tháng một hàng năm ở nhân gian chính là do hấn quản lí.

Hiện tại ta mới biết được thân phận của thiếu niên sẽ cùng ta trải qua bảy kiếp tình duyên. Ta ngửa đầu nhìn trần của Tiêu Lăng điện lờ lợc, thế giới này thật là đáng chiêm chọc a.

Thiếu niên bên cạnh ta trầm mặc hồi lâu, thẳng đến khi ta mang ánh tò mò đặt lên mặt hắn, khuôn mặt hắn trắng bệch mà nói: “Lúc này đây, làm rối loạn tơ hồng của điện Nguyệt Lão là lỗi của hai chúng ta. Nhưng mà, ta có thể thế với Nhật Mão tình quân, nữ tử này làm rối loạn tơ hồng nhiều hơn ta, cho nên, mỗi một kiếp có thể làm cho nữ nhân này thảm hại hơn một chút được không?”

Ta nổi giận, ta muốn lột quần lót của hắn. Đầu vai bị đè nặng, Lí Thiên Vương đi tới bên cạnh ta, đem vai ta ấn xuống, lạnh nhạt nói: “Ta sẽ công bằng cân nhắc ưu khuyết điểm của mọi người.”

Tuy rằng dáng người của Lí Thiên Vương biến dạng, nhưng tính tình cương trực công bằng vẫn không thay đổi, ta xót xa mà cảm kích gật đầu, cảm thấy thế giới này vẫn thật đáng yêu.

Sự tình phân xết đã xong, mọi người trở về nhà, ra đến cửa lớn Tiêu Lăng điện, cách thật xa nhưng ta vẫn có thể nghe thấy tiếng cười hùng hậu của Lí Thiên Vương: “Tiết mục yêu thích nhất của ta là xem nàng dâu nhỏ đau khổ theo đuổi tướng công a ha ha!”

Ta ở Thiên giới nước mắt rơi lã chã trong gió, chậm rãi đứng thẳng bất động thành một bóng lưng tịch mịch.

Nguyệt Lão sau khi đưa ta đến Địa phủ thì vỗ vỗ vai ta thở dài: “Tiểu Tường...” Ta hung hăng trừng lão, Nguyệt Lão thức thời đem câu sâu nuốt vào trong bụng. Lão buông tiếng thở dài nói: “Người đi rồi thì điện Nguyệt Lão sẽ không có ai trông giữ, lão già như ta nên làm thế nào mới được a.”

Ta bĩu môi: “Người uống rượu ít một chút, coi như tích đức cho ta.”

Về mặt Nguyệt Lão cô đơn vuốt chòm râu bạc, ta có chút không đành lòng. Lão già này tuy bình thường có keo kiệt một chút, mơ hồ một chút, không đáng tin một chút, nhưng tóm lại đối với ta vẫn tốt, không như những tiên nhân khác nghiêm khắc đánh chửi tiên đồng của mình. Ta mềm lòng an ủi hắn: “Một ngày ở thiên giới bằng một năm ở nhân gian. Bảy kiếp tình duyên nhiều nhất cũng chỉ là một năm mà thôi. Ta rất nhanh sẽ trở lại.”

Nguyệt lão lắc đầu thở dài, quay lưng hiu quạnh đi trở về.

Nhìn bóng lưng lão hoàn toàn biến mất trong bóng đêm ở Địa phủ, ta mới quay đầu đánh giá đền thờ dựng thẳng cao cao, bốn chữ “U Minh địa phủ” có vẻ đặc biệt âm trầm. Lấy bầu rượu bên hông xuống, ta ngửa đầu uống một ngụm, cất bước đi vào đền thờ.

Ta nghĩ, không có gì phải sợ, coi như là đi ra ngoài cho biết mùi đời đi.

Số lượng quỷ càng ngày càng ngày càng nhiều, đã có sáu hàng sắp xếp ngay ngắn trước cầu Nại Hà.

Năm, sáu tiểu quỷ cấp bậc khác nhau đang phân phát nước canh, Mạnh Bà thân hình to lớn đang nhàn rỗi ngồi ở một bên mà ngủ.

Ta tùy ý chọn một hàng đứng vào xếp hàng, một đường chậm rãi di chuyển, đợi đến khi canh Mạnh Bà đến tay, ta vẫn chưa thấy tiểu tử hỗn đản Sơ Không kia. Đang suy nghĩ có phải hắn đã đi đầu thai rồi hay không, bỗng nhiên một luồng ánh sáng chợt lóe lên trong Địa phủ âm u, chói đến mức khiến chúng quỷ lệ mắt.

Ta ở sau này đang nhìn, một thân áo hồng tính tình táo bạo, không phải tiểu tử kia sao.

Lúc này đứng bên cạnh hắn còn có một cô gái mặc y phục màu trắng. Sơ Không đáng vẻ hung hăng đánh nhau với ta, nay lại dùng ánh mắt ôn nhu nhìn nữ tử kia, trong địa phủ yên tĩnh âm u, trừ bỏ tiếng nước sông Vong Xuyên chảy qua thì không còn tiếng động nào. Thanh âm của hắn rõ ràng truyền đến mỗi lỗ tai của chúng quỷ dưới này:

“Oanh Thi, không cần lo lắng, ta sẽ nhanh chóng trở lại. Cùng là nam nhi, Lí Thiên Vương nhất định sẽ không làm khó dễ cho ta.”

“Tuy là như vậy, nhưng Sơ Không cũng phải chú ý an toàn. Nghe nói Tiểu Tường Tử của điện Nguyệt Lão kia tính tình rất cổ quái, người... Người cùng nàng, ở với nhau, phải đề phòng cẩn thận một chút...”

Ta nhìn trời, cẩn thận suy nghĩ lại bản thân rốt cuộc đã làm gì mà khiến bông hoa nhỏ màu trắng này nghĩ về ta như vậy.

Tiểu quỷ ho khan hai tiếng khó nghe, nhắc nhở ta nhận bát canh. Ta ngượng ngùng cười cười, đang định ngoan ngoãn uống cho xong canh Mạnh Bà, chợt nghe tiểu Vương Bát đản Sơ Không kia thả ra những lời ngông cuồng: “Yên tâm, mặc dù đàn bà kia tính tình đanh đá kì quái, nhưng trí lực cùng vũ lực đều thấp hơn ta. Chỉ dựa vào nàng ta, có thể làm gì được ta.”

Trên trán ta đồng loạt nổi gân xanh, ta nheo mắt lại, quay đầu nhìn về phía người hình nam nhân dạng chó kia.

Sơ Không lại nói: “Đội ta đem thái giám Tiểu Tường Tử kia sai khiến bảy kiếp rồi trở về...” Hai chữ “thái giám” kia nhẹ nhàng khiến thần kinh đang đau đốn của ta nhảy dựng lên, cánh tay cầm canh Mạnh Bà khẽ run, Sơ Không kia tiếp tục nói: “Ta lại cùng người đi đếm sao buổi sớm.”

“Đếm cái đại gia người...” Ta rống lên một tiếng, trước ánh mắt kinh ngạc của tiểu quỷ mà đem bát canh Mạnh Bà ném về phía tên kia. Canh thì rơi vãi trên không trung, bát lại vào chính giữa mặt của Sơ Không. Hắn rên một tiếng, bưng kín mặt. Oanh Thi sợ tới mức kêu to. Ta chỉ vào đôi mắt đã bị ta đánh cho bầm tím trong trận giao đầu kia, châm chọc nói: “Người mở to đôi mắt gấu mèo kia nói dối cũng không sợ bị đau trứng sao.”

Một lúc sau Sơ Không mới bớt đau đớn, hần ngẩng đầu, trong ánh mắt chất chứa sự tức giận khiến người ta sợ hãi. Oanh Thi áo trắng bên cạnh gọi hần lúi rúi, nhìn mặt hần mà đau lòng, giống như người bị đánh là nàng.

Ta dùng cái mũi cười lạnh một tiếng, Sơ Không nghiêng rặng nghiêng lợi nhìn ta, ta thấy tay hần đang vận công tụ khí, dường như là muốn một phát đem ta đánh chết. Trong lòng ta đột nhiên sinh ra khiếp sợ, dù sao nếu như đầu pháp thuật, ta vẫn là không bằng Sơ Không.

Đúng lúc ấy, tiểu quý bên cạnh ta đã hồi phục lại tinh thần mạnh mẽ: “Người... Người ném canh Mạnh Bà! Người muốn tạo phản nha!”

Thanh âm bén nhọn của hần chọc vỡ bong bóng nước mũi của Mạnh Bà đang ngủ. Thân thể cao lớn của Mạnh Bà nhúc nhích vài cái, mắt mở ra xem xét tình hình. Loại hơi thở trầm ấm chịu sự âm u của Địa phủ vừa động, chân Tiểu Tường Tử lập tức mềm nhũn, túi mật phát lạnh, chỉ thẳng Sơ Không mà nói: “Là hần! Hần muốn tạo phản, tiểu hồn dân kia không muốn uống canh Mạnh Bà, vì vậy trước đó đã uy hiếp ta, muốn ta làm vật thí nghiệm, muốn biết không uống canh sẽ chịu hình phạt thế nào! Ta là bị bắt buộc!”

“Ân?” Một giọng nữ hùng hậu mang theo vẻ khàn khàn khi mới tỉnh dậy vang trong địa phủ, nặng nề đến mức ép người ta mềm nhũn không thể đứng lên: “Ai không uống canh của ta?”

Thoáng chốc về mặt chúng quý đều hoảng sợ đứng thẳng.

Thân hình khổng lồ của Mạnh Bà đứng lên, cũng tới hai trượng! Nhất thời bóng ma bao phủ toàn bộ cầu Nại Hà.

Nàng thấy cái bát trước mặt Sơ Không, Mạnh Bà giận dữ, hét lớn: “Ai dám không uống canh! Lão nương cả ngày nấu canh rất vất vả. Tiểu Vương Bát dân người dám lăng phí tâm huyết của lão nương!” Nói xong, thân hình vĩ đại “thùng thùng” đập qua thân thể của chúng quý mà chạy về hướng Sơ Không, tốc độ rất nhanh, so với cơ thể thật không phù hợp.

Oang Thi sợ tới mức tròng mắt ngốc, sắc mặt không còn, Sơ Không cũng rất ngạc nhiên. Chúng quý đều sợ tới mức mắt hồn mất vía, chung quanh đều tán loạn.

Ta nhìn trái nhìn phải, thấy không ai để ý ta, nhanh như chớp chạy qua cầu Nại Hà, đi thẳng đến con đường Luân Hồi.

Trước khi chui vào Luân Hồi, ta quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trước cầu Nại Hà có một mảng bụi đất bay lên. Chạy chạy, kêu kêu, Mạnh Bà tóm chặt Sơ Không ở trong tay không ngừng giáo huấn, những chấm nhỏ nước miếng văng lên mặt hần, mà Sơ Không thì nhìn ta chằm chằm, ánh mắt oán độc như muốn đem ta chém thành trăm mảnh.

Ta dùng một chút, cảm thấy bản thân có chút không đứng... .

Vì thế trước khi nhảy vào con đường Luân Hồi, ta giơ ngón tay cái lên với hần, sau đó hung hăng đi vào.

Hần bị Mạnh Bà nắm nên sắc mặt rất khó coi, ta vỗ vỗ mông, vô cùng cao hứng đi đầu thai.

Sơ Không khẳng định sẽ tránh được nhưng vẫn phải uống canh Mạnh Bà. Kiếp thứ nhất này, ta sinh ra trước hần, ta lại có trí nhớ kiếp trước, ta lại mạnh hơn so với hần. Nói cách khác...

Tiểu hồn dân, người chờ chết đi!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bảy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 02

“Tiểu thư! Tiểu thư của ta a!”

Thanh âm lạnh lạnh nhưng hoảng sợ của nha đầu từ xa tới gần, chậm rãi truyền vào lỗ tai. Ánh mặt trời theo khe hở của mí mắt đi vào, ta miễn cưỡng ngáp một cái, thân mình động đậy, cảm thấy những tháng ngày thoải mái này thật giống như khi ta còn là đoá Tường Vân, mỗi ngày lấy phơi nắng làm nhiệm vụ, lấy ngủ ngon làm mục đích, không có Nguyệt Lão keo kiệt, không phải gian khổ tính toán tí mĩ để dành tiền mua quạt, không có khuôn mặt không hay ho của thiếu niên áo hồng hung thần ác sát...

Thiếu niên áo hồng...

Ta mở mắt ra, trưng ra dáng vẻ âm u. Chỉ là nghĩ đến thân ảnh người kia đã có thể khiến tâm tình sáng lạn của ta không còn yên ổn.

Ta xoay người ngồi dậy, nha đầu cam đảm kia lại thét chói tai làm màng tai của ta đau đớn: “Tiểu thư! Người đừng động, Thụy Bích tới cứu người!”

Không, Thúy Bích sẽ gọi người tới cứu người!

Dưới cây đại thụ, nha hoàn bên người của ta sợ tới mức mặt xanh trắng, nhìn trái nhìn phải để tìm tới tó, ta không để ý nói: “Bản thân ta có thể xuống được.” Mồm miệng là phát ra tiếng trẻ con non nớt vẫn làm ta cảm thấy không quen, ta xoa xoa cổ họng, nặng ra vài tiếng khàn khàn thành thực: “Ngươi, tránh ra, ta muốn nhảy xuống.”

Thúy Bích vốn hoảng hốt lại nói: “Tiểu thư...Đừng, đừng, đừng...người không cần làm ta sợ! Người không cần khi để Thúy Bích nhát gan a!”

Ta không để ý đến nàng, xoay người bắt lấy một nhánh cây đại thụ rồi nhảy xuống đất rất thuần thục.

Chớp mắt ta đã đầu thai vào phủ tể tướng được năm năm. Nữ nhi năm tuổi của tướng gia, cả ngày được nâng niu đau sủng trong lòng bàn tay, không cần giặt quần áo hay quét rác nấu cơm, ngay cả trèo cây cũng có nha hoàn ở dưới hi sinh anh dũng che chở.

Ta thập phần buồn bực, tiết mục nâng dâu nhỏ theo đuổi tướng công mà Lí Thiên Vương yêu thích rốt cuộc là an bài thế nào a?

Hướng hồ... “Tướng công” kia của ta không chừng còn đang bị phạt ở Địa phủ đi. Từ dưới đáy lòng ta âm thầm cười càn rỡ, nhớ lại ngày đầu thai ấy, ánh mắt oán hận của Sơ Không xen lẫn với nước miếng của Mạnh Bà trên mặt hân, tâm tình của ta thoáng chốc lại tốt lên.

Trà thừa cũng là khoái lạc của nhân gian!

Cách mặt đất càng gần, ta thả người nhảy xuống, lạnh nhạt hỏi Thúy Bích đang đầu đầy mồ hôi lạnh: “Chuyện gì?”

Một lúc lâu Thúy Bích mới bình tĩnh mà nói: “Tướng gia sai nô tì tới tìm người, nói là muốn dẫn tiểu thư đến phủ Tướng quân.”

“Nga.” Ta không mặn không nhạt lên tiếng, đem bàn tay bị bẩn do trèo cây lau lên váy của Thúy Bích. Thúy Bích cắn chặt răng, nhịn xuống không nói chuyện. Ta lại nói: “Ngươi đi nói với cha ta, bảo ông ấy đi trước đi, ta biết đường đến phủ Tướng quân, có thể tự mình đến được.”

Nghe nói đương kim hoàng đế cùng cha ta và đại tướng quân là bạn chơi với nhau từ nhỏ. Đặc biệt là cha ta, Tống Cần Văn, cùng đại tướng quân Lục Lương quan hệ đặc biệt tốt, phủ đệ hai nhà đối diện nhau cùng treo một câu đối, mỗi ngày hai đại nhân cùng lên triều, công việc xong xuôi lại cùng nhau trở về, người ở hai nhà nhân rồi thì chạy qua chạy lại, ta quen thuộc tướng quân phủ như khuê phòng của ta vậy, thật sự là không cần người dẫn đường.

Ta nói xong thì Thúy Bích nhú mi nói: “Nhưng mà lão gia nói hôm nay nhất định phải mang tiểu thư đi cùng...”

Những lão già làm chính trị này lúc nào cũng đánh rắm. Ta bĩu môi, tiếp tục lau tay trên váy Thúy Bích, tiếp tục nói: “Được rồi, được rồi, ta đi là được.”

Ta đi thẳng một đường đến phòng khách, cha ta đang ngồi trên ghế đánh giá ta một phen, sau đó có chút bất đắc dĩ mà thở dài: “Thôi thôi, hoang dã thì hoang dã đi.”

Ta kéo kéo quần áo của bản thân, không cảm thấy gì bất thường, lúc này ta mặc quần áo còn nghiêm chỉnh hơn so với khi ở cùng Nguyệt Lão, rốt cuộc là ông ấy đang soi mói cái gì a.

Khi đi đến phủ tướng quân, Tống cha bắt đầu giảng giải chuyện cũ cho ta nghe. Hắn nói, khi ta còn ở trong bụng mẹ, đại tướng quân cùng đại phu nhân cũng hoài thai, hai nhà thật máu chó mà ước định, nếu cùng giới thì nhất định kết bái thành huynh đệ tỷ muội, nếu khác giới thì sẽ chỉ phúc vi hôn. Nhưng chưa từng nghĩ tướng quân phu nhân một lần ngã đã làm mất đứa bé, đến nay chưa từng mang thai lại.

Ta đánh gãy lão cha đang kể lễ thâm tình nói: “Không đúng nga, nhiều ngày trước ta đã thấy tướng quân phu nhân, bụng nàng rất lớn nga.”

Nói xong lời này, đột nhiên có dự cảm xấu thật sâu sắc.

Cha ta thâm tình nhìn ta, sau đó gật đầu: “Đúng vậy, đúng là hôm nay, tướng quân phu nhân đã sinh hạ một bé trai. Văn Tường, ngươi có thể nhìn thấy dáng vẻ của vị hôn phu tương lai nga.”

Ta ngẩng đầu thấy cha ta đang mỉm cười, hai mắt ta đong đầy nước mắt nói: “Cha có gặp qua cỏ Nê Mã chưa?”

Tống cha ngạc nhiên.

Ta gục đầu xuống, nâng trái tim lưu rú nói: “Ngươi có biết tâm tình của một vạn cây Nê Mã gào thét không? Không...Ngươi không hiểu.” Ta lau nước mắt xoay đôi mắt cá chết nhìn cha ta: “Ngươi dẫn ta đi.” Sải bước tiến vào cổng lớn phủ tướng quân, tới tới hai bên cúi người hành lễ với cha ta và ta, thanh âm nghênh đón của mọi người qua tai ta lại thành những tiếng âm u: “Tiểu tử kia đã tới.”

Tin tức tướng quân có quý tử truyền đi rất nhanh. Ta với cha ta vừa vào ngồi trong đại sảnh không bao lâu, các quan lớn nhỏ trong kinh thành đã lục đục mang lễ vật đến. Cha ta vội vàng hàn huyên với đồng nghiệp, ta thì chạy tới hậu viện, mọi người trong tướng quân phủ đều nhận ra ta, không ai ngăn cản. Ta lấy thân phận một đứa trẻ ngây thơ hồn nhiên chạy thẳng tới phòng ngủ của tướng quân phu nhân. Đi đến ngoài cửa đã nghe thấy giọng cười suy yếu của tướng quân phu nhân: “A Lương, đứa nhỏ rất giống chàng.”

Thanh âm của đại tướng quân lúc này cũng trở nên mềm mại như nước, ảm áp đến mức khiến người ta không hiểu: “Không, đứa nhỏ giống nàng.”

Ta không cho thị vệ ngoài cửa thông báo, lặng lẽ đi vào phòng, nấp ngoài cửa phòng trong, cái đầu thò vào thăm dò. Bên cạnh tướng quân phu nhân có

một cục thịt tròn tròn, bị vải bọc kín, chỉ lộ ra chút khuôn mặt. Nhìn từ góc độ của ta, chỉ có thể nhìn thấy mắt mũi nhân thành một đồng. Ta cảm thấy tướng quân cùng tướng quân phu nhân sai lầm sâu sắc rồi, cái kia rõ ràng giống như bánh bao, cùng lắm là giống sùi cào, sao có thể biết giống ai hay không giống ai.

Dường như nhận ra sự tồn tại của ta, đại tướng quân quay đầu lại, nhìn ta liếc mắt một cái, sau đó lập tức hí mắt nở nụ cười. Hắn nhéo nhéo mắt bánh bao nhỏ nói: “Tiểu tử, điểm phúc thật lớn a, còn chưa mở mắt đã có cô dâu của ngươi đứng ở cửa chờ. Còn không mau nhìn xem.”

Ta nghe xong lời này ngượng ngùng trốn tránh, sau đó cũng thoải mái đi tới gọi: “Xin chào tướng quân, xin chào phu nhân.”

Tướng quân gật gật đầu: “Tiểu nha đầu sốt ruột đã tìm tới, cha ngươi cùng mọi người chắc đợi đã lâu. Phu nhân, nàng nghỉ ngơi thật tốt, ta ra ngoài trước.” Phu nhân suy yếu gật đầu, tướng quân đi ngang qua người ta thì không khách khí mà xoa đầu ta: “Nha đầu, đi, nhìn con ta, nhìn tướng công của ngươi.” Nói xong liền đi nhanh ra cửa.

Ta cũng không khách khí mà chạy đến giường, nằm sấp ở mép giường mà đánh giá đáng vẽ của Sơ Không ở kiếp thứ nhất.

Nhiều nếp nhăn xếp thành một đồng thật xấu, ta ngẩng đầu nhìn tướng quân phu nhân, không dám vội vàng ra tay đánh hấn, chỉ có chớp mắt ngoan ngoãn hỏi: “Phu nhân, ta có thể sờ hấn không?”

“Đương nhiên.”

Ta vươn ngón trỏ, chọc chọc vào mặt hấn, cảm xúc mềm mại đến kỳ dị. Có thể nào tướng tưng được ma quỷ áo đỏ hung thần ác sát đánh mông ta lại có thể là đứa nhỏ này. Ta kinh ngạc mở to mắt. Thì ra là mới sinh, đem tất cả những gì của kiếp trước đập đổ, sạch sẽ đến mức làm người ta kinh sợ.

Thấy tiểu tử kia nắm chặt tay ta, ta tò mò chọc vài cái, nhưng hấn lại giang hai tay nắm lấy ngón trỏ của ta, nắm thật chặt, cứ như thể kéo ngón trỏ của ta vào miệng hấn ngậm.

Ta cả kinh ngây người, trong lòng vì bàn tay nhỏ bé mềm mại của hấn mà cảm thấy ảm áp. Vật nhỏ này quả thật thần kỳ.

“Vân Tường, nó thích ngươi nga.” Tướng quân phu nhân ôn nhu sờ mặt hấn, mềm nhẹ nói với ta: “Ngươi cũng thích nó sao?”

Trong lòng ta run lên, cảm thấy nếu lúc này mà nói “ta thích khi dễ hấn” có phải là sẽ bị sét đánh không a, vì thế ta thức thời gật đầu: “Àn!” Đầu ngón tay mềm nhũn, hấn đem đầu ngón tay của ta bỏ vào miệng mà ngậm. Trong lòng không tự chủ được mà ngứa ngáy, ta thả lỏng bản thân vào cạnh giường, nói như bị mê hoặc: “Rất thích a...”

Loại cảm xúc mềm mại này so với khi đem quạt tròn của Chức Nữ quạt mát còn khiến người ta trầm mê hơn.

“Thật tốt a, từ nay về sau, các ngươi có thể nắm tay đến già, tóc bạc tề mi.” Tướng quân phu nhân chậm rãi nói: “Mặc dù ngươi lớn tuổi hơn nó, nhưng không có gì đáng ngại, hiện tại ngươi che chở nó, về sau nó sẽ che chở ngươi...”

Thanh âm nhọt nhọt này bay bay bên tai ta, hai chữ “tướng công” lập tức đem ta trở về thực tại. Những lời ngày ấy Lí Thiên Vương cười to mà nói ở Lăng Tiêu điện vọng lại khiến ta không khỏi rùng mình, lắc lắc đầu. Rõ ràng thấy được cuộc sống tương lai chính là nàng dâu nhỏ theo đuôi tướng công đang dần tới gần, vậy mà ta lại có thể bị bề ngoài của kẻ địch mê hoặc tâm trí!

Cờ nào thất bại, cờ nào đáng xấu hổ...

Ngày ấy, ta hồn xiêu phách lạc trở về nhà thế nào cũng không nhớ được, chỉ biết là cha ta sau khi dùng sau bữa tối sờ đầu ta nói: “Vân Tường, về sau nhất định phải cùng Hải Không chung sống với nhau thật tốt a.” Dáng vẻ kia thật giống như đã mang ta bàn giao ra ngoài.

Ta kinh ngạc hỏi hấn: “Hải Không là cái gì?”

“Con của Lục thúc, không phải hôm nay ngươi đã gặp sao, có thích không?”

Ta thất thần gật gật đầu nói: “Thích, Lục thúc đặt tên cũng thật hay, thật là có khí chất quân sự, không hổ là đệ nhất tướng quân của triều đình.”

Sao có thể như vậy, Lục Hải Không, quả thật ngươi cực kỳ khi phách a.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Thời Xúc Động, Bảy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 04

Kỷ thực, so với việc để lạc Lục Hải Không, mục đích nguyên bản của ta còn đáng sợ hơn. Nhưng là sau khi để lạc mất Lục Hải Không, ta lại chìm vào một nỗi sợ hãi thật sâu.

Sự sợ hãi phát ra từ những tưởng tượng bi quan, nếu Lục Hải Không như vậy chết đi thì không sao, nhưng nếu hắn bị người xấu bắt đi, bán làm cu li, làm nô tài, thậm chí... bán vào kỹ viện... Hình ảnh nào đó lóe lên trong đầu làm người ta hồng mắt.

Nếu là như vậy, ta nghĩ, mặc dù Sơ Không đến địa ngục, mặc dù liều mạng mất hồn mất vía cũng sẽ làm ta biến mất trong cả ba giới nhà. Làm người cũng không thể đắc tội như vậy.

Ta đi trên đường là tên Lục Hải Không, chưa bao giờ mong hắn bình an vô sự xuất hiện trước mặt ta đến thế. Tìm một ngày cũng không có kết quả.

Sắc trời dần tối, bốn cửa đông tây nam bắc kinh thành bắt đầu đóng lại. Nếu có người đem Lục Hải Không bắt đi, lúc này chỉ sợ là đã ra ngoài thành rồi. Lấy sức lực của ta nhất định tìm không thấy người. Ta nghĩ Lục Hải Không tốt xấu gì cũng là con đại tướng quân, đại tướng quân chắc hẳn có thể sử dụng chút quyền lực tìm con, suy nghĩ đến đây, ta lập tức chạy về nhà.

Hai đèn lồng đỏ thắm ở cửa phủ tướng quân đã thấp sáng, thị vệ đứng ngay thẳng. Ta đang muốn chạy vào đã thấy khuôn mặt áy náy của Tổng cha đi từ trong ra, bên cạnh hắn là đại tướng quân. Tổng cha lắc đầu nói: “Đều là do ta, thường ngày không dạy dỗ nha đầu kia cho tốt, để nàng lớn gan lớn dạ gây tai họa hôm nay. Lục huynh, khi tìm được nha đầu kia, nhất định mang nàng đến bồi tội.”

Trong lòng ta “Lộp bộp” một chút, không phải là Lục Hải Không xảy ra chuyện gì chứ. Nhất thời không kể Tổng cha sẽ phạt ta như thế nào, ta đã vọt qua: “Cha, tướng quân, Lục Hải Không hẳn... Hẳn như thế nào?”

Lục tướng quân còn chưa nói, liền bị cha ta ngắt lời nói: “Như thế nào! Nha đầu người còn dám hỏi thế! Thường ngày ta không quản người, khiến người không biết chừng mực. Hôm nay ta phải dạy dỗ người thật tốt!” Tổng cha nắm tay áo của ta, kéo ta đi về cửa tướng phủ, chưa vào cửa đã hét: “Lão Triệu! Mang gia pháp ra đây!”

Đây là lần đầu tiên Tổng cha dùng gia pháp với ta, ta vừa sợ hãi bị đánh, vừa cố chấp hỏi: “Lục Hải Không thật sự bị người ta bán đi sao? Sao một thời gian ngắn vậy đã bị bán? Bán thế nào... Bán bao nhiêu?”

Tổng cha tức giận đến run rẩy: “Ta thật muốn đem người đi bán!”

“Tổng huynh.” Lục tướng quân chen vào nói: “Văn Tường còn nhỏ, không hiểu chuyện là hiển nhiên, tiểu tử nhà ta cũng không xảy ra chuyện lớn gì, việc này liền cho qua đi.”

Ta không đợi Tổng cha trả lời, liền chen vào nói: “Lục Hải Không không có chuyện gì lớn? Vậy là có chuyện nhỏ sao?”

Lục tướng quân có chút bất đắc dĩ nhìn ta thờ dãi: “Bị một ít... Người xấu bắt được, may mắn có ám vệ đi theo kịp thời, tiểu tử kia bị thương ở trán, may mắn là nhẹ. Nhưng hôm nay Văn Tường một mình mang Hải Không ra khỏi phủ tướng quân là không đúng nha.”

Nghe được Lục Hải Không không có chuyện gì, ta nhất thời thở nhẹ một hơi, cũng không để ý tướng quân nói gì sau đó, quay đầu nói với Tổng cha: “Cha, người xem, không có việc gì, trình tiết của hắn vẫn còn, mạng cũng còn a.”

Tổng cha xoay gương mặt trắng xanh một hồi, Lục tướng quân ở sau đang khuyên cha ta một ít, nghe được lời này của ta, hắn dừng một chút, nhìn chăm chăm Tổng cha nói: “Mười tuổi cũng không nhỏ, chưa đến vài năm đã cập kê, Tổng huynh quản giáo nghiêm khắc là đúng. Lục mỗ đi về trước.”

Ta đột nhiên cảm thấy bản thân vừa rồi đã nói một câu chúc họa, đang muốn bù lại, Tổng cha đem tay ta túm, kéo ta lao đảo một cái nói: “Qua đây cho ta!”

Nghĩ đến từ đường bày đồ cúng cùng mây tre, cái mông của ta đã ần ần đau. Không có tiền pháp hộ thể, bị đánh cũng là việc nghiêm trọng a. Khóe miệng ta cong lên, trong mắt bắt đầu tụ tập nước mắt trong suốt: “Cha, nữ nhi sai rồi.”

Tổng cha không thay đổi: “Ngày thường ta rất dung túng người mới khiến người có tính tình tung hoành như hiện nay. Lần đánh hôm nay, cho dù người khóc ra máu cũng phải đánh!”

“Cha!” Nước mũi cùng nước mắt của ta đều chảy xuống, liều mạng dùng móng vuốt của trẻ con của Lục Hải Không quỳ xuống, ôm lấy đùi hắn, khóc khàn cả giọng: “Nữ nhi thật sự biết sai rồi! Ta không bao giờ mang Lục Hải Không ra phủ một mình nữa! Về sau nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời người nói! Mỗi ngày sẽ ngoan ngoãn ở nhà đọc sách thêu thùa!”

“Hừ.” Tổng cha cười lạnh: “Chiêu thức này người đã dùng qua mấy lần rồi.” Hắn nghiêm mặt nặng nề nói: “Chớ ở trên đường mà khóc lóc, khiến người ta chê cười tướng phủ chúng ta.” Hắn dùng ngữ khí như vậy nói chuyện chứng tỏ là rất giận dữ.

Ta biết trận đánh hôm nay không thể trốn, nhưng mà vừa lau nước mắt đứng lên chợt nghe cửa lớn của phủ tướng quân bật mở. Bóng dáng nho nhỏ ngay cả áo khoác cũng chưa mặc, đôi mắt hồng hồng đứng ở cửa phủ tướng quân. Trên trán hắn quấn một băng vải, chắc là vết thương hôm nay.

Lục Hải Không thấy ta ôm chân Tổng cha quỳ dưới đất lạnh lẽo, hắn rung động một chút. Dù sao, trong mắt tiểu tử này, ta luôn là một người uy vũ cao lớn.

Ta thả cánh tay ôm đùi Tổng cha ra, quỳ ngay thẳng lại, trong lòng nghĩ hắn chạy ra làm gì a. Chỉ thấy Lục Hải Không méo miệng, nước mắt nước mũi

chạy xuống. Ta không hiểu, bà vú cùng đám hầu gái đuổi theo sau hấn vội vàng đổ dành, Lục Hải Không lại ngoan cường, hung hăng đẩy mọi người ra, bước chân tập tễnh, lau nước mắt vọt về phía ta.

“Vân Tường... Ô oa, ô ô...” Một tay hấn gạt nước mắt, một tay hấn nắm tóc ta: “Ngươi không cần ta, ngươi không cần ta, ta đuổi theo thế nào cũng không kịp!”

Khỏe miệng ta co rút, hồ đồ tìm một lý do: “Không phải vì ta mua kẹo hồ lô cho ngươi sao...”

Lục Hải Không tiếng khóc hơi ngừng lại, ánh mắt to nhìn chăm chăm ta một lát, sau đó nước mắt lại từng viên từng viên rơi ra: “Ô ô, đều là do ta sai, do ta muốn ăn kẹo hồ lô, khiến Vân Tường bị đánh... Là Hải Không không tốt, để Vân Tường bị khi dễ, là Hải Không không tốt, không bảo vệ được Vân Tường, Hải Không ngu ngốc, mang đến phiền toái cho Vân Tường.”

Hấn cọ đến trước mặt ta, ôm lấy cổ ta, nước mũi chui vào cổ ta, khóc giống như người bị đánh là hấn.

Ta có chút sợ run, nước mắt hấn thấm ướt xiêm y ở đầu vai, còn chui vào cổ áo, dính vào làn da có chút lạnh, có chút mát mát lại có chút ấm áp. Ta không hiểu, biết rõ hấn sẽ làm dơ quần áo ta, nhưng một chút tức giận ta cũng không có.

“Đừng khóc.” Ta thuận tay sờ đầu hấn, trong lòng giật mình, thì ra uống canh Mạnh Bà đi qua cầu Nại Hà có ý nghĩa như vậy. Mặc kệ kiếp trước là người hay là thần, mặc kệ yêu hận tình thù giữa hai người, đầu thai kiếp sau thì tất cả đều được xóa sạch. Ta không biết ngươi, ngươi không biết ta, đối với người phạm mà nói, duyên phận thì ra cũng chỉ là một kiếp...

Lục Hải Không ôm ta khóc một hồi lâu, Tống cha chịu không nổi: “Thôi thôi! Ta không đánh, đêm nay, ngươi tự quỳ ở từ đường đi, hảo hảo tỉnh lại!”

Đêm đó Lục Hải Không cùng ta ở trong từ đường ngủ vì một giấc, ta dựa vào hương án, hấn ngủ trên đùi ta. Ngày hôm sau tỉnh lại, Lục Hải Không ở trong lòng ta chớp chớp mắt nhìn ta, hấn vươn bàn tay ẩm ướt ra nói: “Vân Tường, ngươi ngủ chảy thật nhiều nước miếng, ta giúp ngươi lau mà tay áo đều ướt đầm.”

Ta nhủ mảy, không nhẹ không nặng gõ gõ ót hấn: “Không cho nói những lời làm ta bối rối.”

Hấn thành thật gật đầu, lập tức ngồi dậy: “Ta không ghét bỏ Vân Tường.”

Ta bĩu môi, ngươi không ghét bỏ là vì ngươi còn nhỏ, chờ ngươi tìm về được trí nhớ trước kia không biết sẽ đem ta ghét thành cái gì đâu. Ta oán thầm, Lục Hải Không lại ôm lấy cổ ta, cười tủm tỉm cọ ta: “Chờ ta trưởng thành, Vân Tường sẽ không bị phạt, làm cái gì cũng không bị phạt, ta sẽ che chở cho ngươi.”

Ta ghét bỏ hấn nói: “Ngươi lớn bao nhiêu mà bàn chuyện này a. Đừng học mấy hoa hoa công tử dùng những lời này đi lừa cô nương.”

Lục Hải Không không lên tiếng trả lời, chỉ là luôn luôn ôm cổ của ta. Dưới ánh mặt trời đẹp như vậy lại có ánh mắt này khiến ta muốn hung hăng hôn hấn hai miếng.

Sau ngày ấy, người của phủ tướng quân thấy tiểu thiếu gia ít chơi đùa đi, thức dậy sớm, đối với việc học bài nghiêm túc hơn, học võ càng chăm chỉ. Ta suy nghĩ, chẳng lẽ tiểu tử này phát hiện ra “âm mưu gây rối” của ta với hấn nên bắt đầu đề phòng? Hay là... Hấn thật quyết tâm muốn che chở cho ta?

Buồn cười! Ta lại hao tổn hết tâm tư muốn giết một đứa bé muốn che chở cho ta?

Sơ Không mà nghe nói như thế chắc cười đến trợn mắt.

Nhưng mặc kệ nói thế nào đi nữa, một thời gian dài sau ngày ấy, mỗi sáng sớm ta tỉnh dậy đều sẽ thấy cái đầu của một tiểu quý. Hấn ghé vào bên giường của ta, hứng trí nói với ta, buổi sáng nay hấn thức dậy khi nào, luyện võ bao lâu, học được mấy bài thơ.

Mỗi ngày đều nghe hấn kể về những chuyện đã trải qua, ta bóp cổ tay, đi xuống như vậy... Cứ như vậy khi nào ta mới có thể đấu với ngươi a tiểu Vương Bất đắc!

Những ngày này cứ thế lão đảo trôi qua đến khi Lục Hải Không mười tuổi, ta mười lăm tuổi. Ta, tiểu thư tướng phủ, Tống Vân Tường, đến tuổi cập kê.

Một ngày nào đó Tống cha đột nhiên mặt mày nghiêm túc nói với ta, sau này không được gặp gỡ riêng với Lục Hải Không. Ta chỉ nói Tống cha tư tưởng nho giáo thật lạc hậu, vẫy vẫy tay không để ý đến hấn. Một tháng kể tiếp, quả thật ta không nhìn thấy Lục Hải Không.

Trung thu năm đó, trăng tròn trên bầu trời, một mùi hương kỳ quái bỗng dưng bay đến tướng phủ, ta quay đầu, giật mình khi nhìn thấy một làn khói đặc bốc lên từ phủ tướng quân. Thoáng chốc ánh lửa nổi lên tận trời, chớp mắt đã cướp đoạt đi ánh trăng sáng.

Ta chớp mắt, nghĩ đến thần sắc nghiêm túc của Tống cha mấy ngày nay cùng với Lục Hải Không không biết tung tích, nhất thời hiểu được, a, thì ra triều đình đã xảy ra chuyện.

Ta vỗ vỗ cái miệng dính đầy vụn bánh trung thu, vừa đứng lên, chợt nghe Tống cha nói: “Ngươi đi đâu?”

“Trở về phòng a, ăn no rồi.”

Tổng cha nhăn mi, phân phó thị vệ bên người: “Coi chừng tiểu thư. Đêm nay không cho nàng đi bất cứ nơi nào.”

Ta xoay người trở về phòng, thầm nghĩ đại họa cách vách như vậy, Tổng cha ngay cả xem cũng không dám ra ngoài liếc mắt một cái. Nếu không phải ý của bề trên, ai dám ra tay với đại tướng quân đương triều.

Xem ra lần này Lục Hải Không chạy trời không khỏi nắng rồi.

Mười năm, hắn rốt cục sớm đi đầu thai, bắt đầu sự sai lệch với ta trong vương mắc tình duyên bảy kiếp này.

Trở về phòng đi ngang qua từ đường, ta đột nhiên nhớ tới ngày ấy Lục Hải Không ở trong lòng ta, ánh mắt tràn đầy ao ước, hắn nói ta chảy nước miếng làm ướt tay áo hắn, hừ, hôn tiểu tử, ai sẽ chảy nhiều nước miếng như vậy...

Ta bĩu môi, dưới chân rớt cuộc vẫn không thể cất bước.

Bằng không... Ta đi giúp hắn thu nhật cái thi thể, tốt xấu gì cũng đã đấu trí đấu dũng nhiều năm như vậy, không phải sao...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bảy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Chương 05

Vô cùng thuần thực lửa gạt ánh mắt của bọn thị vệ ngu xuẩn, ta từ sau phủ tướng gia trèo tường ra ngoài. Đi một vòng thật lớn, cuối cùng đến cửa sau của phủ tướng quân. Trong phủ tướng quân lửa cháy tận trời, nhưng trừ bỏ âm thanh thiêu đốt của lửa, chỉ còn lại một mảnh tịch mịch.

Không lâu sau ta khép cửa lại, thầm nghĩ, ta cứ như vậy đi vào thì không tránh khỏi chạm mặt với sát thủ, đến lúc đó không nhật được xác Lục Hải Không, còn đem bản thân ta đưa cho họ, ta không có lỗi. Tâm tư ta vừa chuyển, nhớ tới ở chân tường phía Đông của phủ tướng quân có một lỗ chó, nắp ở đó, cho dù có sát thủ cũng tìm không được.

Chỉ là nhận được sự giáo dục của nhân gian nhiều năm, ta cảm thấy đi lỗ chó quả là cuộc sống không sáng lạn, những năm qua chưa từng đi, hôm nay lại đi, không biết đáng người này còn có thể chui lọt không.

Mà khi ta đi đến dưới chân tường, lại kinh ngạc phát hiện từ bên trong lỗ chó đang mắc kẹt một người, chính là Lục Hải Không mà ta định đi lượm xác. Một nửa người hắn đang ở ngoài tường, nửa kia đang ở trong tường, vì mắc kẹt mà xấu hổ, ta gạt đầu, trầm ngâm nói: “Như thế này, quả thật là ta sẽ không qua được.”

Nhưng mà lúc này không phải là lúc phát biểu cảm tưởng đi.

Lục Hải Không nghe thấy thanh âm của ta, chậm rãi ngẩng đầu lên. Khuôn mặt xưa nay sạch sẽ giờ bị dính máu đến một nửa, ánh mắt trong suốt từ trước đến giờ nay lại bị một tầng bụi bặm bịt kín, một mảnh mờ mịt. Hắn thất thần nhìn ta chăm chăm, không có cảm xúc dao động nào, giống như con rối gỗ.

Ta đến ngồi chồm hổm trước mặt hắn, nhờ vào ánh lửa lúc sáng lúc tối bên trong bức tường mà giờ mới nhìn rõ đôi mắt hắn, tròng mắt cùng con mắt đều không phân biệt rõ, tất cả đều đục ngầu.

Hắn kẹt trong lỗ chó, cảnh ngộ như thế thật xấu hổ buồn cười, nhưng ta lại không thể cười một chút nào.

Ta vươn đầu ngón tay, lại do dự mà không dám đụng chạm hắn: “Lục Hải Không.” Hắn vẫn không phản ứng như cũ, ngo ngắc nhìn ta, ta trừng mắt nhìn hắn, không hiểu cảm giác bị đè nén dưới đáy lòng là gì, ta nhẹ nhàng chỉ chỉ vào trán hắn: “Người còn sống sao?”

“Vân Tường.” Thanh âm của hắn suy yếu vô lực, toàn là mờ mịt: “Ta còn sống...” Không giống như câu trả lời, lại giống như là hắn đang hỏi lại ta.

Cảm xúc mãnh liệt khác thường lại nảy lên trong lòng, cuối cùng ta nhìn không được sờ lên đầu hắn, không nhẹ không nặng xoa vài cái, cảm giác được sự dính dính bầy nhầy trong mái tóc của hắn. Chắc là hắn bò ra từ vũng đi, trong một đêm nhà tan cửa nát, đối với một đứa nhỏ mười tuổi quả là rất tàn khốc.

“Người còn sống.” Ta nhìn hắn, nhìn thân ảnh của ta trong mắt trái của hắn, mà mắt phải kia, chỉ sợ sau này không thể dùng nữa.

Hắn nhìn ta một hồi lâu mới hỏi: “Người tới cứu ta sao?”

“Ta vốn định đến đây giúp người nhật xác.” Ánh mắt hắn tối sầm lại, gạt đầu, ta lại nói: “Nhưng mà, hiện tại ta tới để cứu người.” Ta tóm lấy cánh ta hắn hỏi: “Đi ra được không?”

Hắn như không dám tin, ngơ ngác nhìn ta chăm chăm. Nhưng mà hắn còn chưa kịp nói câu tiếp theo, ta cảm thấy thân hình hắn hơi rụt lại, có vẻ như người ở bên trong tường nắm lấy chân Lục Hải Không kéo hắn trở về. Hai mắt Lục Hải Không trừng lớn, vô cùng kinh hoàng nhìn ta, nhất thời sợ đến mức không nói ra lời.

Ta cũng hoảng sợ, vội ôm chặt lấy hắn không buông, lúc này nghe người trong tường nói: “Bên ngoài còn có người giúp hắn.”

“Vậy thì đem chân tiểu tử này chém đi, làm hắn không chạy được.”

Bên kia tường có hai người! Bọn họ lại muốn chém chân Lục Hải Không! Lòng ta run lên, đột nhiên nghĩ ra gì đó quát: “Cha! Người mau dẫn thị vệ tướng phủ đi qua! Sát thủ bên trong muốn chém chân Lục Hải Không!”

“Là nữ nhi tướng gia!”

“Cái kia hồn thiên nữ ma vương?” Hai sát thủ bên trong im lặng trong chốc lát: “Rút!”

Thắng lợi tới bất ngờ, ta không nghĩ tới danh tiếng của ta còn dùng tốt hơn cha ta, đang còn hí hửng mừng thầm nhưng sau đó lại trầm sắc mặt... Sát thủ e ngại ta, vậy hình tượng của ta trong mắt dân chúng rốt cuộc thành cái gì a...

Không có thời gian nghĩ nhiều, ta dứt khoát đem Lục Hải Không kéo ra, nắm tay hắn đi về hướng tướng phủ: “Trước tiên người tới nhà ta trốn đã.”

Lục Hải Không bước chậm một chút, trong không khí đầy sương khói lẳng lặng mở miệng: “Vân Tường, ta không thể đi tướng phủ.”

Ta ngạc nhiên: “Vì sao? Người sợ ta cha không đồng ý che chở người sao?”

Lục Hải Không cúi thấp đầu xuống, không có trả lời ta. Rõ ràng lúc này hắn là một tiểu hài tử dơ bẩn, nhưng sao ta lại cảm thấy kỳ quái rằng trong đầu hắn còn phức tạp hơn cả cuộc sống mấy trăm năm của Tường Vân tiểu tiên là ta.

Hắn im lặng hồi lâu nói: “Vân Tường, ta muốn đi về phương Bắc, chỉ có thể đi về phương Bắc, phải đi về phương Bắc.”

Nhấn mạnh như thế, xem ra hắn đã quyết tâm làm vậy. Theo trực giác ta cảm thấy hắn còn che giấu rất nhiều việc, cũng bằng trực giác cảm thấy bắt đầu từ giờ khắc này cuộc đời của Lục Hải Không đã thay đổi hoàn toàn, càng cảm thấy thời khắc ta phải lựa chọn đã đến — một mình trở về tướng phủ, hay là đi theo Lục Hải Không đến phương Bắc.

Ta ngửa mặt lên trời thở dài, đột nhiên có cảm giác ai đó đang xé trời nhìn trộm ta.

Lí Thiên Vương, thì ra người ở chỗ này chờ ta a! Nếu như ta uống canh Mạnh Bà, cả đời này chỉ làm một tiểu thư tướng phủ tầm thường, nếu như Lục Hải Không không bị chậm trễ ở Địa phủ năm năm, chỉ sợ lúc này ta và hắn đã bằng tuổi, hai người có hôn ước, tình đầu ý hợp, tiểu thư tướng phủ không đành lòng nhìn công tử tướng quân một mình gánh vác thù hận đi về phương Bắc, cam tâm tình nguyện từ bỏ cuộc sống phồn hoa, đi theo công tử tướng quân.

Màn thứ nhất của tiết mục nàng dâu nhỏ theo đuổi tướng công không ngờ lại trình diễn lúc này!

Có vẻ là bộ dáng bi thương lúc này của ta khiến Lục Hải Không phải suy nghĩ, hắn xoay người đi đến ngõ nhỏ bên kia: “Vân Tường, sau này còn gặp lại.”

Nghe một tiểu hài tử mười tuổi tương lai đau thương lại nói với ta một câu sâu sắc như vậy, ta nhìn không được mà tim đập lộp lộp một nhịp. Ta phiến chán gãi đầu, nhẹ giọng nói nhỏ: “Được rồi được rồi. Ta nhận, không thay đổi được vận mệnh. Mặc công khôi phải lấy hình phạt khác bù lại cho ta.”

Nhưng mà cứ đi như vậy thì thật bất hiếu, vì thế ta nhặt một đầu gỗ đã cháy đen, tùy tiện viết lên tường: “Cha, nữ nhi cùng người ta bỏ trốn, tình thân no đủ, thân mình mạnh khỏe, đừng lo.” Viết xong, ta cũng không quan tâm sau này Tống cha có nhìn thấy những dòng chữ ở lỗ chó hẻo lánh này không, ném cây gỗ chạy theo Lục Hải Không.

Ta đi tới trước mặt hắn, xoay người ngồi xổm xuống, người đi quá chậm, như vậy nhóm sát thủ sẽ đuổi kịp, lên lưng ta đi.”

Người phía sau nửa ngày không có động tĩnh, ta quay đầu lại mới thấy hắn ngơ ngác nhìn ta. Ta thấy kỳ lạ: “Đi lên a.”

“Vân Tường...”

Ta nhếch miệng cười cười: “Thiếu niên, chúng ta đang bỏ trốn a.”

Hắn bất động, ta cũng không nói, cuối cùng hai tay hắn ôm lấy ta: “Cảm ơn...”

Thân thể đơn bạc của hắn lúc này có chút run run, ta nhìn không được giật giật khoe miệng: “Có thể bỏ trốn, ôm cũng có thể, xú tiểu tử người đừng có thừa dịp ăn đậu hũ của ta a! Người nhìn xem đang ôm chỗ nào!” Ta ngồi chồm hổm, hắn đứng thẳng, cái mặt Lục Hải Không vừa đứng ngay bộ ngực mềm yếu mới phát dục của ta.

Hắn cũng không biết cái gì là ngượng ngùng, bình tĩnh chuyển tay lên vai ta rồi ôm cổ ta. Ta cũng lười so đo, cõng hắn trên lưng mà đi. Lục Hải Không

đường như rất mệt mỏi, đầu gác lên vai ta, mơ mơ màng màng ní non: “Vân Tường che chở ta, sau này ta nhất định che chở Vân Tường.”

Những lời này làm ta nhớ tới mười năm trước, tướng quân phu nhân đang xem tà lót của Lục Hải Không, ánh mắt ôn nhu như ánh mặt trời, nàng nói ta lớn hơn Lục Hải Không, hiện tại ta che chở hắn, sau này hắn che chở ta. . .

Ta quay đầu nhìn ngọn lửa ở phủ tướng quân, giật mình hiểu rõ, sau này không thể tìm được người dùng ánh mắt đó nhìn Lục Hải Không nữa.

Sinh mệnh của thần tiên lâu dài vĩnh hằng, không biết đau khổ chia ly, không rõ cảm giác chết chóc bệnh tật, ta dùng suy nghĩ của thần tiên mà nhìn, đây chẳng qua chỉ là một sự luân hồi bình thường, không có sâu nào. Nhưng đối với người phàm mà nói, không có, chính là cái gì cũng không có.

Ta đột nhiên cảm thấy sự tình có chút kỳ quái, ta lạnh nhạt với sống chết có lẽ là do bản tính, nhưng mà Lục Hải Không không khóc không nháo là cực kỳ khác thường. Ta quay đầu, nhìn nam hài đang dựa vào vai ta nhắm chặt mắt. . . Có lẽ đến cuối cuộc đời, cũng không thể nào hiểu được nỗi đau đêm nay của Lục Hải Không.

Hôm sau cửa thành mở, ta liền mang Lục Hải Không ra khỏi thành. Ra khỏi thành hơn nửa ngày, đầu óc của ta cuối cùng cũng phản ứng, biết được tới qua đã làm cái gì không đúng.

“Tổng. . . Cha ta, xem ra bị ta hại rồi.” Ta gãi đầu nói với Lục Hải Không: “Tối qua vội vàng cứu người liền đem cha ta kéo xuống nước, ta làm như vậy thật không tốt.”

So với ta đang áy náy, Lục Hải Không biểu hiện ra đáng vẻ rất kinh ngạc: “Vân Tường, người cái gì cũng không biết, dám nói như vậy!”

“Biết cái gì?”

Sau khi ngạc nhiên một lúc Lục Hải Không lắc đầu, trong con mắt còn lại có ba phần bất đắc dĩ, ba phần buồn cười, ta càng nhìn càng không hiểu. Hắn gục đầu xuống cắn bánh bao, hăm hồ nói: “Không có việc gì, Tổng thừa tướng không có việc gì đâu.”

Tiểu tử này nói có vẻ rất chắc chắn ta liền an tâm vài phần. Tuy rằng ta vẫn không hiểu rốt cuộc triều đình xảy ra chuyện gì. . .

Ta cùng Lục Hải Không tiếp tục đi về phía Bắc, đi khoảng nửa tháng, kinh thành có tin tức truyền đến, hoàng đế đã chết, tân đế đăng cơ. Ngoài dự đoán của mọi người, tân đế không phải thái tử mà là thúc thúc của thái tử, em trai của hoàng đế cũ, Tri Hậu vương gia. Đại thần trong triều bị quét sạch hơn một nửa, đám nguyên lão quyền thế người bị bãi chức về quê, người bất ngờ chết. Người duy nhất vẫn ngồi ghế quan như cũ là cha ta, thừa tướng Tổng Cần Văn, bởi vì giữa triều đình, người đầu tiên cúi đầu nhanh lễ với tân đế, cũng là cha ta, Tổng Cần Văn.

Đúng lúc ta với Lục Hải Không ngồi nghỉ chân uống trà ở một quán nhỏ ở ven đường, bên cạnh lại có vài tú tài liên tục thờ dài.

Ta không hiểu tình cảm cao thượng của họ khi lo cho dân chúng đất nước, nhưng ta giật mình hiểu rõ, trận lửa kỳ quái thiêu đốt phủ tướng quân trong đêm đó.

Lục Hải Không trầm mặc uống trà, ta trầm mặc sắp xếp lại suy nghĩ hỗn loạn. Cha ta, Lục tướng quân cùng lão hoàng đế là bạn tốt, cha ta cũng là bạn tốt nhiều năm với em trai hoàng đế. Lão hoàng đế bị bệnh, em trai hắn muốn lên làm hoàng đế, cho ta cha ta đi theo em trai hoàng đế, còn Lục tướng quân vẫn bảo vệ cho huyết thống của lão hoàng đế, chính là thái tử.

Vì vậy mới có trận hỏa thiêu phủ tướng quân.

Cho nên Lục Hải Không hoàn toàn không lo lắng khi ta nói đã kéo cha ta xuống nước, bởi vì chuyện tiêu diệt cả nhà hắn căn bản chính là âm mưu của cha ta!

Sự xuất hiện của ta có lẽ là nằm ngoài dự đoán của mọi người, cho nên hai sát thủ kia mới có thể sáng khoái rồi đi như vậy, bọn họ căn bản không sợ ta, mà muốn mau mau trở về báo cáo với cha ta. Cho nên Lục Hải Không mới luôn luôn hỏi ta: “Người tới cứu ta sao?” Cho nên Lục Hải Không mới có thể kinh ngạc như vậy.

Nhưng mà ta không biết gì cứ nghĩ đã đem đến phiền hà cho cha. Vì thế, ngày thứ hai chúng ta có thể thuận lợi ra khỏi cổng thành như vậy, một đường chạy thẳng đến đây, chỉ sợ là cha ta ở sau lưng giúp đỡ. Dù sao ta cũng là nữ nhi của hắn, lại nói, hắn đã nhìn Lục Hải Không lớn lên từ nhỏ, lại nói. . . Ra tay với lão bạn hữu vài chục năm, đáy lòng hắn cũng có chút bất an. Có ý thả Lục Hải Không đi, xem ra là do ta mềm lòng.

Nhìn hắn yên tĩnh uống trà, ta nghĩ lại đêm đó Lục Hải Không không có biểu hiện gì, chỉ là thờ dài một tiếng.

Trước kia Lục Hải Không bởi vì quá nhỏ cho nên ngây thơ, mà hiện tại hắn đã bắt đầu trưởng thành, trở nên bình tĩnh, trải qua biến cố như thế, chỉ sợ là càng thâm trầm. . .

Ý nghĩ này đến, trong lòng ta hận muốn nhỏ râu Lí Thiên Vương. Tình cảnh bây giờ đã thay đổi, làm đến thế lương như vậy — tiểu thư tướng phủ đi theo công tử tướng quân lòng đầu hận ý về phương Bắc, công tử một mặt yêu tiểu thư tướng phủ sâu đậm một mặt vì cha nàng mà hận nàng thật sâu sắc. Yêu hận đan xen, hận đối tiểu thư tướng phủ lúc xa lúc gần, tiểu thư tướng phủ liên tục sống trong sự ngược tâm, nhưng trong lòng vẫn không thay đổi, kiên định đi theo công tử tướng quân. . .

Màn thứ hai của tiết mục nàng dâu nhỏ theo đuổi tướng công lại trình diễn!

Lí Thiên Vương ngơoi còn dám hắt thêm mấy bồn mực máu chó sao! Trước cửa phủ của người đầu là chó chết sao! Máu chó giả rẻ hay sao mà ngơoi vung tay không ngừng vậy! Rốt cuộc tới phương Bắc còn có bao nhiêu màn khổ tình đang chờ ta!

Còn có... Bây giờ tâm tình của ta như vậy, lại ở chung với Lục Hải Không, thật sự có thể thỏa mãn sở thích đặc biệt của Lí Thiên Vương sao...

“Vân Tường.” Lục Hải Không uống xong trà, ngẩng đầu nhìn ta: “Ta nghỉ ngơi xong rồi.”

Ta nhìn mắt phải mờ mịt của hắn, tay sờ sờ đầu hắn: “Đi thôi.”

Lo lắng cũng vô dụng, tương lai cuối cùng vẫn đến, so với ta, trong lòng đứa nhỏ này hắn là sợ hãi không yên đi. Hắn dừng cảm như thế, hiển nhiên ta không thể kém cỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bảy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 06

Đêm khuya thì lạnh, ổ chăn thì ấm.

Ta bị Lục Hải Không đá một cước mà tỉnh. Nhìn người bên cạnh không ngừng giãy dụa, ta thờ dãi một tiếng: “Lại tới nữa...”

Sau khi chạy ra khỏi kinh thành, Lục Hải Không mỗi lần ngủ đều không yên, lúc ngủ thật giống như bị động kinh mà đá người lung tung. Ta đưa tay chặn chân hắn, đợi đến khi hắn không giãy dụa nữa mới thả ra. Ánh trăng bên ngoài tiến vào cửa sổ phòng trọ, nhờ ánh trăng, ta có thể thấy trên đầu Lục Hải Không là tầng tầng mồ hôi lạnh.

Tiểu tử xấu xa này, ban ngày thì chó đội lốt người, ban đêm mới lộ nguyên hình. Cho dù thế cũng không thể mang ác mộng trong đầu bỏ đi.

Vì giấc ngủ ngon từ đây đến sáng, ta đưa tay ôm hắn vào ngực, vuốt ve đầu hắn, một lần lại một lần ghé vào tai hắn hắn bài hát ru con: “Không có việc gì không có việc gì.”

Sáng sớm hôm sau ta tỉnh lại đã thấy Lục Không Hải trong lòng mở to mắt nhìn ta. Ta ngáp một cái: “Sao không gọi ta rời giường?”

Hắn nhột nhột trả lời: “Buổi tối ngơoi ngủ không ngon, ban ngày ta muốn cho ngơoi ngủ nhiều một lát.”

Cái miệng đang ngáp của ta cứng đờ, không ngáp nổi nữa, đứa trẻ này, trong lòng hiểu biết hơn ai hết.

Trên đường mua điểm tâm, ta đứng ở quán nhỏ nói: “Cho ta bốn bánh bao.”

“Đây, hai văn tiền.” Người bán hàng rong đem giấy dầu bao bọc bánh lại, đưa tới trước mặt ta. Ta lấy túi gấm ra, mở túi nhìn vào thì sắc mặt xanh đen như nuốt con cóc, còn lại một hai bạc vụn và ba văn tiền.

Của để dành của ta a! Vốn ban đầu của ta a! Một đường đi về phương Bắc, bạc cứ như vậy mà bay đi rồi a... Tìm đâu đến mức ta hận không thể đào nó ra hung hăng đập mấy phát.

Cuộc sống ở tương phủ an nhàn thoải mái như vậy ta lại có thể từ bỏ? Ta cứ như vậy từ bỏ? Ta hận không thể hung hăng đánh bản thân hai tát tai, Tiểu Tường, ngơoi nói xem ngơoi đang làm cái gì! Vô tư kính dâng, vì yêu hy sinh, đây là ngơoi sao? Học cái gì cao thượng, mang cái gì là khí tiết, đó là cái ngơoi nên học sao, thật sao thật sao thật sao!

Trong thế giới nội tâm, ta đang lắc qua lắc lại bản thân không biết bao lần, cuối cùng khi người bán hàng rong nói ta mới phục hồi tinh thần: “Cô nương, hai văn tiền.”

Thờ dãi một tiếng, ta lấy ra hai văn tiền đổi lấy bốn cái bánh bao trắng.

Cúi đầu nhìn ánh mắt Lục Hải Không, thấy trong mắt phải của hắn đều là khói bụi, những hói hận và tức giận trong lòng đều biến mất, bắt đầu dĩ cười, ta, chính là tâm địa rất tốt.

Cùng vừa đi đường cùng ăn bánh bao với Lục Hải Không, ta hỏi: “Tiểu tử, nơi này cũng là địa bàn phương Bắc rồi, chúng ta còn phải đi đến nơi nào?”

Đối mặt với câu hỏi mờ mịt của ta, Lục Hải Không lại ngạc nhiên: “Vân Tường... cái gì ngơoi cũng không biết liền đi theo ta sao?”

Ta bóp bóp cái bánh bao, bĩu môi nói: “Àn, đúng vậy, ta chính là đơn thuần không hiểu thế sự, cái gì cũng không biết, thật là xin lỗi ngơoi. Phong cảnh

trên đường cũng không tệ, ngừng lại ta đã đưa ngươi tới nơi, cũng nên đi thôi.”

Lục Hải Không vẫn là một đứa nhỏ, thấy ta nói như vậy thì vội vàng vàng túm lấy cánh tay của ta, giữ chặt trong ngực, khẩn trương nhìn ta, môi run run, một câu cũng không nói nên lời.

Tựa như dáng vẻ xấu hổ của hắn khi bị kẹt ở đêm kia vậy.

Lúc này ta không biết Lục Hải Không trong lòng ta là như thế nào, nhưng ta biết, trong lòng đứa nhỏ này không trấn định như vẻ bề ngoài, chỉ cần tìm đúng chỗ, nói một câu là có thể đánh tan sự kiên cường của hắn.

Ta nói câu này chỉ là giận dỗi chế nhạo, nhưng với hắn quả thật là quá nặng.

Nhìn hắn một hồi lâu, ta dùng tay kia sờ sờ đầu hắn: “Lừa gạt ngươi thôi, phương Bắc xa như vậy, một mình ta trở về sẽ sợ hãi.”

Lúc này hắn mới buông lỏng tay, cất lực đè nén khủng hoảng trong lòng nói với ta: “Ta không có ghét bỏ Vân Tường, ta chỉ là cảm thấy Vân Tường phải biết, ta...” Hắn không biết nên tiếp tục giải thích cái gì, sờ lỗ tai, một chút ý tứ đầu hàng hiện lên trên mặt, vươn tay ôm lấy ta, giống như ta là cây gỗ đi động cứu mạng hắn: “Sau này, ta nhất định cùng Vân Tường về nhà. Vân Tường không cần sợ.”

Tiểu tử này, từ Thiên giới đến địa phủ lại đến nhân gian ta còn chưa sợ còn sợ mấy con đường đó sao, thật là dễ lừa. Trong lòng ta nói thầm, tay đẩy đầu Lục Hải Không ra: “Ngươi ăn bánh bao thì đừng cọ loạn xạ trên người ta, miệng đầy dầu mỡ chùi hết lên ta. Phương Bắc trời lạnh, áo bông lại quý, chúng ta, chúng ta biết ở đâu.”

Hai cánh tay ôm lấy ta cứng đờ, đem khuôn mặt của hắn vùi càng sâu vào lòng ta: “Nhanh thôi, Vân Tường sẽ sống cuộc sống không lo cơm áo, không cần lang thang khắp nơi. Rất nhanh sẽ như vậy.”

Hắn vừa nói lời này, ta lập tức liền sầu não ... Vốn dĩ ta là sống cuộc sống như vậy a!

Ba ngày sau, chúng ta đến thành thị lớn nhất phương Bắc, Lộc Lương thành, đây cũng là căn cứ quân sự lớn nhất ở biên quan. Sau khi vào thành, ta vẫn như cũ tìm một nhà trọ để dừng chân, Lục Hải Không lại túm lấy tay ta, hỏi đường người ta, tìm đến một phủ quan ở thành Đại Tây.

Ta kéo hắn lại: “Ngươi đừng nói với ta, chạy xa như vậy là muốn tới đây nộp mạng đi! Ngươi còn có thể bước vào cơ cấu triều đình sao? Không muốn sống hả?”

Lục Hải Không bất đắc dĩ: “Vân Tường, thúc phụ của ta ở trong này.”

Thì ra là đến nương nhờ người thân! Thân thích này lai lịch cũng không nhỏ, đô hộ của Đại Tây, độc bá một phương, toàn bộ phía tây bắc đều là hắn quản.

Sau này cuộc sống sẽ vui vẻ, ta mừng rỡ nghĩ, ngẩng cao đầu ưỡn ngực đi đến trước cửa lớn, Lục Hải Không bị ta kéo theo. Ta đứng trước cửa, xoa thắt lưng, lấy dáng vẻ tiểu thư tướng phủ nói: “Ái, gọi đô hộ của các ngươi ra đây.”

Thị vệ hai bên chỉ tà tà liếc mắt ta một cái, nửa phần cũng không để ý, tiếp tục đứng thẳng, giống hai pho tượng giữ cửa.

Ta nhíu mày, trầm nghĩ thúc phụ Lục Hải Không có chút bản lĩnh, có thể huấn luyện được thị vệ như thế. Ta còn muốn nói chuyên, lại bị Lục Hải Không giữ chặt, hắn lấy một cái bọc trong đó có cái gì, mở bọc vải ra thì xuất hiện màu vàng chói lọi đến đau mắt, chỉ nghe Lục Hải Không âm thanh trẻ con trầm ổn nói: “Quân lệnh đại nguyên soái thống lĩnh binh mã thiên hạ ở đây, thấy lệnh bài như thấy người, ta muốn gặp đô hộ của các ngươi.”

Ta nghiêng đầu nhìn Lục Hải Không. Thì ra mỗi ngày tiểu tử này ngủ đều ôm ngực là vì nguyên nhân này a! Cũng phải nói lại...Hắn không nói với ta trên người hắn cất giấu kim bài lợi hại như vậy, chẳng lẽ là sợ ta nổi điên rồi mang kim bài cầm đi...

Ta không thể không nói, đứa nhỏ này tuổi còn trẻ, mắt nhìn người cũng có chút tài năng.

Hai thị vệ nhìn thấy lệnh bài thì biến sắc, ánh mắt trao đổi, một người bước nhanh vào phủ, một người ôm quyền quỳ gối: “Gặp qua tướng quân. Thứ cho ty chức chậm trễ.”

“Đô hộ ở đâu?”

“Đã thông báo.”

Ta đang nghĩ còn đứng ở cửa hứng gió lạnh bao lâu, thì đã nghe từ trong cửa truyền ra tiếng bước chân vội vàng. Nghe tiếng động này, chắc là mặc áo giáp. Không bao lâu, thị vệ khi nãy đi ra, theo sau là một nam tử mặc áo giáp gỉ sét, mặt mày hắc anh tuấn, có vài phần giống với cha Lục Hải Không khi trẻ, người này chắc là thúc phụ mà Lục Hải Không nói đi.

Trong tay hắn còn cầm kiếm, mang theo mũ giáp, mồ hôi hỗn hợp với bụi đất ở trên mặt, dường như là mới vừa tỷ võ với người ta rồi vội vàng chạy đến.

Lục Hải Không bình tĩnh nhìn nam tử mặc giáp kia, ánh mắt rất nặng nề. ta không hiểu, đến đây là nương nhờ thân thích, gặp thân nhân sao lại không chạy đến mà ôm ấp một chút.

Không khí lặng im hồi lâu, cuối cùng vẫn thúc phụ đánh vỡ: “Lục Hải Không.” Hấn nặng nề gọi một tiếng.

“Thúc phụ.” Lục Hải Không chỉ nói một câu, không còn câu sau. Ta cảm thấy ống tay áo căng thẳng, cúi đầu đã thấy Lục Hải Không nắm chặt tay áo của ta, khẩn trương đến mức không dám động đậy.

Ta cẩn thận ngẫm lại, tin tức chúng ta trốn khỏi kinh thành hẳn là đã truyền khắp đại giang nam bắc. Triều đình mặt ngoài không nói, nhưng sau lưng nhất định truy đuổi chúng ta, đặc biệt là ở phương Bắc này, bởi vì người của triều đình có thể dễ dàng đoán được Lục Hải Không nhất định đến phương Bắc. Lục Hải Không nhất định cũng biết hoàn cảnh của bản thân, nhưng hẳn không thể không đến, bởi vì đây là nơi duy nhất hẳn có thể đến.

Lúc này người hẳn gặp là thúc phụ chưa bao giờ thấy mặt, hẳn hoàn toàn không biết gì về đối phương, lại muốn đem vận mệnh về sau của bản thân dựa vào nam nhân này. Hiện tại, nếu thúc phụ hẳn chỉ nhà nhạt nói một câu “bắt lại”, ta cùng hẳn chỉ có thể ngoan ngoãn trở về kinh thành.

Sinh tử, tất cả chỉ trong một suy nghĩ, Lục Hải Không đang đánh cuộc, nắm lấy một con đường sống.

Trong lòng bỗng nhiên thấy không sáng khoái, lựa chọn sinh tử, tìm khe hở của con đường sống ở bên trong, hẳn dùng tất cả trí tuệ và dũng khí để nắm được ngày mai. Ta nắm chặt tay hẳn, cùng hẳn trầm mặc nhìn nam tử trên bậc thềm.

“Tâm như biển, phóng mắt nhìn trời cao. Đại ca đặt tên cho ngươi thật hay.” Thúc phụ cười ha ha, bước xuống cầu thang, một tay kéo Lục Hải Không vào lòng, vỗ lưng hẳn: “Hải tử ngoan, một đường đến đây hẳn là rất mệt.”

Hai bàn tay vỗ lưng kia khiến ta kinh hãi, chỉ sợ Lục Hải Không bị hẳn đánh học máu.

Ta cúi đầu tỉnh tề đánh giá thân sắc Lục Hải Không, đôi mắt hẳn đỏ bừng, nước mắt đã vong quanh, nhưng không chịu rơi xuống, cắn răng nói: “Không sao. Chỉ là cha... Cha mẹ, họ...”

Thúc phụ sờ sờ đầu của hẳn: “Ta biết.”

Lục Hải Không nhắm mắt, nước mắt cuối cùng cũng chảy xuống hai gò má.

Đây là lần đầu tiên hẳn gặp chuyện không may mà rơi lệ trước người khác.

Trong nhất thời lòng ta lại cảm thấy mất mát, không phải vì hẳn tìm được người khác để dựa vào, mà là ta đột nhiên hiểu rõ, thì ra, sau khi Tổng cha mưu tính hại cả nhà đại tướng quân, Lục Hải Không đã không còn đối xử thẳng thắn thành khẩn với Vân Tường như hồi nhỏ nữa.

Mặc dù có ý lại, có tôn kính, thậm chí thậm chí là yêu thích, nhưng vẫn có ngăn cách.

Đứa nhỏ này kiên cường lại yếu ớt, thông minh mà cực độ miễn cảm.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bấy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Chương 07

Màn đêm buông xuống, Lục Hải Không cùng thúc phụ Lục Lam của hẳn đốt đèn nói chuyện suốt đêm. Ta trở về phòng cẩn thận rửa mặt chải đầu một phen, mấy ngày nay ngủ không ngon.

Sau này... Sẽ không có gì sau này.

Thúc phụ Lục Lam của Lục Hải Không ngày hôm sau đã giam lỏng giám quân của triều đình, thanh lọc quân đội, lấy danh hiệu trừ gian, giờ cao ngon cò phản đối tân đế, phía nam cũng có người đi theo. Bắt đầu từ đó, Lục Hải Không liền toàn tâm tham gia vào sự nghiệp báo thù, đứa nhỏ đã mất đi nụ cười, cả ngày khuôn mặt thâm trầm đọc sách tập võ, luôn đi theo bên cạnh thúc phụ của hẳn.

Mà ta rất yêu thích một quán rượu tên là Thần Hương ở trong Lộc Lương thành. Nương tử bán rượu là quả phụ tên Lan Hương, nàng có đôi tay thật thần kỳ, có thể ủ ra những loại rượu còn ngon hơn ở thiên giới mà ta từng uống. Đương nhiên, có khả năng là do khi đó ta không có tiền, mua không được những loại rượu ngoạn thật sự...

Ta không thích cuộc sống khản trương đề phòng trong phủ đô hộ. Sáng sớm nào vừa tỉnh dậy cũng chạy đến quán rượu này ngồi, nhìn khách đến khách đi, cùng bà chủ Lan Hương nói chuyện, ngẫu nhiên ăn chút đậu hũ của nàng. Lan Hương thường cười ta: “Nếu ngươi là nam tử, đã sớm bị ta cho là đồ háo sắc mà đánh.”

Ta cũng luôn nói: “Sớm biết sẽ gặp nữ tử ôn nhu như Lan Hương, lúc đó ta nên dẫn lòng đầu thai làm nam nhi a.”

Nếu đầu thai làm nam nhi, Lí Thiên Vương kia cũng không thể buộc ta cùng tên Sơ Không kia quen biết đi... Trong lòng ta ngời sáng, âm thầm nhớ kỹ biện pháp này.

Lúc ta hai mươi tuổi, Lục Hải Không vẫn muốn báo thù như cũ, thế lực quân ở phương Bắc càng lúc càng lớn, ta càng không thích ở trong phủ đô hộ, mỗi ngày đều lẩn lút ở bên ngoài đến chạng vạng mới về.

Ngày kia, ta vẫn như thường lẩn lút ở ngoài sau khi mặt trời về tây mới trở về phủ đô hộ. Nhưng vừa đến cửa lớn ta liền ngạc nhiên, trước cửa mặc dù không trang trí cái gì, nhưng mọi người ra vào không ngớt, nhắc ta nhớ hôm nay không phải là ngày bình thường.

Nhìn người ta mang lễ vật vào phủ, ta giật mình, thì ra, hôm nay là sinh nhật mười lăm tuổi của Lục Hải Không. Ta nhìn hai tay rỗng tuếch của mình, gãi gãi đầu, xoay người đến quán rượu Lan Hương kia.

Khi đến quán rượu thì bà chủ Lan Hương đang đóng cửa, thấy ta quay lại, nàng kỳ quái hỏi: “Sao lại trở về đây?”

Ta vốn định nói nàng gói một bầu rượu cho ta mang đi, nhưng lại nghĩ, chỉ sợ Lục Hải Không hôm nay không rảnh cùng ta tán gẫu rồi. Ta cảm khái thở dài: “Đưa nhỏ mà ta nuôi đã đi theo người khác rồi. Cảm giác được vận mệnh vô tình lại khiến ta muốn chửi đổng a.”

Lan Hương không hỏi nhiều, chỉ nhọt nhọt cười nói: “Đời người không như ý muốn, muốn vào ngồi một lát không?”

Ta lập tức nhào vào người Lan Hương: “Vẫn là Tiểu Hương Hương của ta lương thiện hiểu lòng người.”

“Quá khen! Khuya rồi, ta pha trà cho ngươi, không cho uống rượu a.”

Ta thừa dịp Lan Hương đi ra phía sau nấu nước, ta liền vào trong quầy trộm mấy bầu rượu ra, nấp nắp liền uống một ngụm lớn. Rượu mạnh đến mức làm ta cay mắt, đợi đến khi Lan Hương mang trà ra, ta đã mềm nhũn nằm trên ghế.

Ý thức của ta không còn, nhưng vẫn biết Lan Hương đang buồn bực đánh ta, nhưng thân mình vẫn không thể khống chế được. Ta bỗng nhiên nhớ tới thân thể khi còn làm tiên nhân, ngàn chén không say, thật tốt a.

Ta không biết bản thân nằm mơ màng trên bàn bao lâu, chợt nghe bên tai có tiếng nói kinh hoàng cùng run run vang lên: “Vân Tường!”

Cổ sức chống đỡ một con mắt, ta thấy Lục Hải Không phá nát cửa quán rượu bước nhanh về phía ta: “Di?” Ta hoảng hốt ngồi thẳng dậy: “Xú tiểu tử tìm đến a.”

Dáng vẻ Lục Hải Không bây giờ cao hơn ta nửa cái đầu, hần đi đến bên cạnh ta ngồi xổm xuống, mặc kệ ta hỏi cái gì, hần chỉ túm tay ta, hồi lâu mới khôi phục cảm xúc nhẹ giọng nói: “Hôm nay ta vốn chỉ nói cho thúc phụ biết, ta không nghĩ có nhiều tới như vậy. Ta biết ngươi thấy nhiều người thì không vui, thị vệ trong phủ nói ngươi trở về rồi lại đi, ta nghĩ ngươi tức giận...”

Hần tuổi tuy nhỏ, nhưng có thể xử lý mọi việc không kém so với thúc phụ hần, vậy mà hôm nay nói những lời giải thích này, hần lại nói bừa bãi, không hề ăn khớp. Ta nở nụ cười khanh khách, vẫy vẫy tay nói: “Khẩn trương cái gì, hiện tại ta cũng không đánh ngươi.”

Lục Hải Không nhìn ta một lát, khẽ cười nói: “Vân Tường chưa từng đánh ta.”

Đó là khi ta lên đánh ngươi, ngươi không biết đó thôi. Ta không tiếp tục nói vấn đề này với hần, lấy bóp tiền ra sờ sờ, lấy ra hai khối bạc vụn vuốt ve: “Nha, sinh nhật vui vẻ. Ta thật không biết đưa cái gì.”

Lục Hải Không kinh ngạc nhìn hai khối bạc vụn, chớp mắt hỏi ta: “Đưa lễ vật cho ta?”

Ta lập tức đề phòng che túi tiền: “Chỉ có hai khối này, không có hơn đâu.”

Hần sững sờ một hồi lâu, dờ khóc dờ cười tiếp nhận hai khối bạc vụn, mang theo một chút đáng thương, ý tứ hàm xúc nói: “Vân Tường, ngươi thật là keo kiệt.” Nói xong ngoan ngoãn đem hai khối bạc để vào trong ngực.

Ta gác đầu lên vai hần đáp: “Có qua có lại, ngươi cũng ta trở về, không muốn đi. Rất mệt.”

Lục Hải Không đương nhiên không cự tuyệt, ngoan ngoãn đem ta cõng trên lưng. Lúc ra ngoài ta bỗng nhiên nhớ đến một chuyện, quay lại nói với Lan Hương đang ngỡ ngàng: “Tiểu Hương Hương, đời tiền thì đến phủ đô hộ. Nơi đó có người giàu có.”

Ra quán rượu, ta mới biết thì ra Lục Hải Không thật là đến một mình. Lấy thân phận bây giờ của hần, ra ngoài buổi tối lúc này thật sự rất nguy hiểm. Đầu của ta vô lực gác lên vai hần, run run nói: “Trước tiên ngươi phải bảo vệ tốt bản thân mới có thể làm chuyện khác.”

“Ta còn phải bảo vệ tốt cho ngươi.” Lục Hải Không mang theo vài phần kiêu ngạo nói: “Hiện tại ta đã có thể bảo vệ tốt cho ngươi.”

Ta không nói nữa, dọc đường đi chỉ có tiếng bước chân trầm ổn của Lục Hải Không, đi một lúc Lục Hải Không lại hỏi: “Vân Tường, hôm nay vì sao... Uống nhiều rượu như vậy? Mất hứng sao?”

“Rượu ngon, không có mất hứng.” Ta thành thật có hỏi có trả lời mà đáp hần: “Ta đây đang cảm khái về đời người, thời gian thấm thoát, năm tháng tang

thương.” Lục Hải Không dùng chân một chút, ta cọ cọ trên vai hắn, tìm tư thế thoải mái để ngủ: “Ta nhớ ngày trước kia.” Những ngày tiêu dao thư thái trên thiên giới, khó trách phẩm nhân đều ao ước a.

Lục Hải Không nghe xong lời này thì nửa ngày không nhúc nhích, đến khi ta bắt đầu mơ màng, mới mơ hồ nghe được một câu:

“Thực xin lỗi, Vân Tường.”

Cũng không biết rốt cuộc là ta đang nằm mơ, hay thật sự có người đang sâu não áy náy.

Sau ngày sinh nhật của Lục Hải Không, thiên triều đã bắt đầu giương cung múa kiếm, triều đình không còn làm ngơ đối với việc quân phương Bắc càng ngày càng mạnh. Nghe nói hoàng đế bắt đầu chinh quân, chuẩn bị Bắc phạt. Tổng cha làm tể tướng trông coi kinh thành.

Lục Hải Không cả ngày lẫn đêm không thấy bóng người.

Ta không biết Lục Hải Không có cái nhìn thế nào với ta, ta cũng không biết bản thân ta thấy Lục Hải Không thế nào. Ở trong mắt ta, hắn vẫn không giống một người tồn tại chân thật. Hắn chính là tiền nhân Sơ Không ở lại nhân gian một thời gian, để rồi sau này uống một bát canh Mạnh Bà, Lục Hải Không này không còn tồn tại nữa.

Mỗi ngày ta lại đến quán rượu Lan Hương, uống hoài đến say chiuén choáng mới mơ màng trở về ngủ.

Vào ngày trận tuyết đầu mùa rơi xuống phương Bắc, ta như ngày thường đến quán rượu. Hôm nay thật kỳ lạ, nói thế nào Lan Hương cũng không cho uống rượu. Ta thật mất hứng, đem tất cả tiền trong túi đập lên bàn: “Ta có tiền! Người xem ta có tiền! Mang rượu!”

Lan Hương chỉ nói: “Muốn rượu thì tự vào lấy mà uống.”

Ta không chút do dự đứng dậy, đem bạc cất vào, xoay người đi vào phía sau quán rượu, hướng về phía hầm rượu. Nhưng khi ta vừa mới vào hầm rượu, một bàn tay to đã bịt kín miệng ta. Thanh âm của một nam nhân vang lên bên tai: “Không cho phép nói.”

Ta chớp mắt tỏ vẻ phôi hợp.

Thấy thái độ hợp tác của ta, nam tử buông lỏng tay, lại gạt áo choàng mà quỳ xuống, hắn cúi đầu, cung kính nói: “Đại tiểu thư, xin thứ lỗi cho thuộc hạ vô lễ.” Nghe thấy xưng hô đã lâu này, ta sáng tỏ, thì ra là người Tổng cha phái tới.

Sau lưng nam tử áo đen còn một người.

Thư sinh áo xanh, giữa trời lạnh phương Bắc, hắn vẫn còn nắm trong tay một cái quạt xếp, ta khinh thường, quệt miệng nói: “Nga, thì ra là các người nha, Thanh Sơn Tử cùng Hắc Vũ. Đã lâu không gặp.”

Một văn một võ này luôn đứng đầu trong những người dưới trướng Tổng cha, làm thực khách nhiều năm. Hắc Vũ thay Tổng cha làm việc, Thanh Sơn Tử tâm địa đen tối giúp Tổng cha bày mưu tính kế, diệt sạch đối thủ. Nói không chừng lúc diệt sạch cả nhà Lục Hải Không năm năm trước, hắn giúp đỡ không ít.

Hôm nay cả hai người đều đến phương Bắc, ta nghĩ cha ta đã quyết tâm mang ta về. Quả nhiên, Thanh Sơn Tử phe phẩy quạt xếp cười nói: “Đại tiểu thư còn nhớ rõ hai người chúng ta thật là vinh hạnh. Hôm nay hai chúng ta đến đây kỳ thực là muốn chuyển lời Tướng gia.”

Ta ngoáy lỗ tai xoay người bước đi: “Đừng nói nữa, ta không nghe.”

Hắc Vũ từ trên mặt đất đứng lên, nắm chặt vai ta, Thanh Sơn Tử cười nói: “Tướng gia nói, ở ngoài chơi đã rồi, nên về nhà. Hoàng thượng đã chỉ hôn cho ngươi, là tam hoàng tử.”

Mặc dù ta không muốn nghe, những lời này vẫn chui vào tai ta, ta không dám tin trờng mắt: “Tri Hậu vương gia kia soán ngôi lại để cho tam hoàng tử sống đến bây giờ? Hắn không phải kẻ ngốc chứ! Cha ta sao lại muốn gả ta cho hắn? Hơn nữa ta cùng Lục Hải Không đã có hôn ước...” Ta lắc đầu: “Cha ta...Hắn không thương ta.”

Hắc Vũ nắm chặt bả vai ta: “Tiểu thư, nên cẩn thận lời nói và việc làm.”

Thanh Sơn Tử thở dài nói: “Tiểu thư rời đi đã lâu, không biết tình cảnh của tướng gia. Bởi vì tiểu thư trốn đi, tướng gia đã bị hoàng thượng chất vấn nhiều lần. Lúc này xảy ra chiến sự, hoàng thượng chỉ có thể đem quyền trông coi kinh đô giao cho tướng gia, nhưng bởi vì tiểu thư...Hoàng thượng rất đa nghi, nếu giờ phút này có gì không phù hợp, kết cục của tướng phủ không tốt hơn so với tướng quân phủ đâu. Tiểu thư là nữ nhi của người, thỉnh người lo lắng một chút về lập trường của tướng gia. Lúc này nên trở về thành thân cùng Tam hoàng tử...”

“Được, đừng nói nữa.” Ta phiền chán nắm lấy tóc: “Người để cho ta suy nghĩ vài ngày.”

Hắc Vũ gấp gáp, lập tức nhú mi nói: “Chúng ta không thể kéo dài thời gian.”

Ta đang cảm thấy buồn phiền, nghe những lời này liền tức giận: “Nếu hôm nay người bắt buộc ta quay về, sau này trở về sẽ nói cha ta người ức hiếp ta, ngày ngày người ngược đãi ta, làm nhục ta, chỉ cần ta còn sống một ngày, nhất định cũng để người yên ổn!”

Mặt Hắc Vũ lập tức đen lại, nghĩ đến danh hiệu Hồn Thiên Ma Vương năm đó cũng không phải là uổng phí. Thanh Sơn Tử cười hề hề nói: “Tiểu thư đừng buồn bực, hai người chúng ta tuyệt đối không bắt buộc tiểu thư. Nhưng mong tiểu thư nên cẩn thận cân nhắc lợi hại, bất luận thế nào, tướng gia vẫn là phụ thân sinh đường người a.”

Những lời này nói với ta chính là uy hiếp, Tổng cha dù làm nhiều chuyện xấu bên ngoài, nhưng chưa từng có bạc đãi qua ta. Ta mím môi, không kiên nhẫn nói: “Ba ngày sau, nếu như ta muốn theo các người trở về, sẽ tới cửa nam thành chờ các người. Nếu như ngày đó tới mà không thấy ta, các người cũng đừng đợi, trực tiếp trở về nói ta bắt hiểu đi.”

Hắc Vũ còn muốn nói chuyện đã bị Thanh Sơn Tử ngăn lại, Thanh Sơn Tử cười nói: “Ba ngày sau, hai chúng ta chờ tiểu thư ở cửa nam thành.”

Ta xoay người rời khỏi hầm rượu, bên ngoài Lan Hương đang áy náy nhìn ta, ta nói: “Người thay cha ta trông chừng ta, thay cha ta gạt ta, mấy năm nay quả thực người chăm sóc ta rất nhiều, không có gì phải áy náy.”

Ta sớm trở về phủ đô hộ, thị vệ hai bên đều kinh ngạc, ta nói muốn gặp Lục Hải Không, thị vệ càng kinh ngạc, dù sao ta rất ít khi chủ động tìm ai. Mặc dù kinh ngạc, bọn họ cũng không tùy tiện mở miệng nói Lục Hải Không ở đâu, ta nghĩ đứa nhỏ kia chắc là lại đang làm chuyện gì cơ mật. Đi đến đại sảnh lại giật mình nghe tiếng cười ha ha của Lục Lam: “Hải Không, người xem nghĩa nữ của ta văn võ song toàn, cùng người xứng hay là không xứng? So sánh với tướng gia nữ nhi kia, là kém hay không kém?”

Khi Lục Lam hỏi câu này, “nghĩa nữ” kia tất nhiên là không có ở đây, hai người bọn họ chuyên tâm nói chuyện, không ai phát hiện ra ta. Ta đứng thẳng tắp ở ngoài sảnh, rũ mắt nhìn nền gạch, đợi đến nửa ngày cũng không nghe được đáp án của Lục Hải Không.

Đáy lòng trào ra một cảm xúc không rõ, kéo lại hai chân ta vốn đang định rời đi.

Ta quệt miệng, hừ lạnh một tiếng rồi bước vào cửa: “Nga, đem hai nữ nhân ra so sánh tốt xấu thật không lễ phép. Các người thoải mái đem ta cùng “nghĩa nữ” kia đặt một chỗ mà so sánh sao?”

Lục Hải Không cả kinh, quá sợ hãi quay đầu: “Vân Tường...”

Ta nghĩ đến lúc này hắc trầm mặc mà khí huyết dâng trào, muốn đánh hắc, nhưng thấy con mắt phải mờ mịt kia của hắc ta lại không nở ra tay, chỉ hung hắc giậm chân mấy cái, tức giận nói: “Câm miệng! Người dám đồng ý rằng ta kém nữ nhân khác sao!” Ta rống to: “Sói mất trắng cách xa ta một chút! Đừng để ta thấy người!”

Trên mặt Lục Hải Không thoáng chốc không còn huyết sắc.

Ta lập tức ý thức được ta đã nói một câu đâm vào tim hắc, quyết đoán che miệng lại, nhưng tổn thương đã tạo thành. Nhìn sắc mặt Lục Hải Không trắng bệch cùng với ánh mắt ủy khuất, trong lòng ta không biết có tư vị gì, run rẩy một trận. Nhưng tình huống như vậy ta không thể kéo mặt tới mà xin lỗi, chỉ có thể hung hắc đánh bản thân hai tát tai, sau đó gãi đầu kêu a a chạy ra ngoài.

Rất giống người điên...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bấy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 08

Lần đầu tiên ta cảm thấy đi ngủ thật là gian nan.

Ta ở trên giường trần trọc không yên, lăn qua lăn lại, trong đầu không thể nào vứt bỏ được sắc mặt tái nhợt kia của Lục Hải Không. Ta ngồi dậy, hung hung che mặt thở dài, cái tên Sơ Không kia sao lại đầu thai thành như vậy, rõ ràng hắc là nam nhân kiêu ngạo thói chết a! Làm sao có thể biến thành dạng này...

Cho dù Lục Hải Không tức giận với ta một lần, chỉ cần một lần thôi, không phải là ta có thể nhẫn tâm mà xử lý hắc sao? Vì sao? Vì sao... Bày ra nét mặt ủy khuất như vậy, khiến cho ta áy náy.

Ta lại thở dài một tiếng, đang lúc không biết làm gì, bỗng nhiên nhìn thấy một bóng đen đứng trước cửa phòng ta. Ta chột nhú mày, đoán rằng có phải bọn Thanh Sơn Tử không muốn sống mà tìm đến đây không, lại nghe âm thanh thì thảo ở ngoài cửa truyền vào, lòng ta không tự chủ được mà căng thẳng.

Là Lục Hải Không, sau khi có dáng vẻ ủy khuất kia, hắc lại vui vui vẻ vẻ mà chạy tới tìm ta sao... Thật khiến người ta nói không nên lời.

Hắc đứng bồi hồi ở cửa, không gõ cửa cũng không đi vào. Nhưng ta lại sốt ruột, đi đến sau cánh cửa, cách cái cửa lại nghe hắc ní non ở ngoài: “Vân

Tường, thật xin lỗi. Ta không phải là đồng ý với thúc phụ, ta chỉ là đang suy nghĩ làm thế nào để cự tuyệt ông ấy, làm thế nào đề cập...Đề cập...Vân Tường, thật xin lỗi. Ta không phải đồng ý...”

Hắn nói tới nói lui một lời tới mấy lần, tất cả đều lòng vòng rồi trở về một câu, ta nghe mà tâm can sôi ruột liền mở cửa ra, nói với Lục Hải Không: “Rốt cuộc ngươi định nói với thúc phụ cái gì?”

Cửa đột nhiên mở khiến Lục Hải Không hoảng sợ không ít, hắn ngơ ngác nhìn ta một lát, sắc mặt dần đỏ lên, thoáng chốc lại trắng bệch.

Ta làm sao thấu hiểu được tâm tình phức tạp của hắn, chỉ hít một hơi thật sâu, vừa định xin lỗi hắn, hắn bỗng nhiên nắm lấy tay áo của ta nhẹ giọng nói: “Vân Tường, ta không phải là sói mất trắng. Ta biết con mắt phải của ta rất khó coi, nhưng...Ngươi đừng ghét bỏ nó, cũng đừng ghét bỏ ta.”

Lại là cảm xúc phức tạp, nhiều lời muốn nói lại bị một câu này của hắn đánh tan.

Hắn bồi hồi ở ngoài cửa lâu như vậy, chuẩn bị nhiều như vậy, nhưng khi thấy ta cũng chỉ thốt lên một câu này. Có thể thấy con mắt phải là nỗi bi thương của hắn, mặc dù hắn không nói, nhưng đây là tử huyết, một câu giận dữ kia của ta đã khiến hắn bị đá kích rất lớn, ta biết, thì ra hắn sợ ta khinh thường hắn như vậy.

Trong thoáng chốc, ta không biết nên dùng nét mặt như thế nào để nhìn hắn.

Lục Hải Không mười lăm tuổi đã cao hơn ta, ta cẩn thận qua sát nét mặt của hắn. Ánh trăng sáng trong đình viện đầy tuyết, trong mắt trái của hắn có một tia sáng. Đứa nhỏ này quả thật là đang tồn tại, không phải là một giây phút ngăn ngừa lướt qua trong sinh mệnh của Sơ Không, mà hắn là một người chân thật.

Ta rõ ràng hiểu được cuộc đời này của Tổng Vân Tường cũng chỉ là bọt nước hư ảo, nhưng ta vẫn có thể tùy tiện mà sống. Nhưng đối với Lục Hải Không mà nói, đây là cuộc sống của hắn, cuộc sống duy nhất.

Có lẽ là do tối nay rất lạnh, ta lại bị mê hoặc nên bước ra khỏi ngưỡng cửa ôm lấy Lục Hải Không. Hai tay vòng qua sau lưng hắn, ôm thật chặt.

Thân mình Lục Hải Không bỗng cứng đờ, càng về sau càng cứng: “Vân Vân Vân Vân Vân...Tường?”

“Thực xin lỗi.” Ta nói: “Câu đó chỉ là nhất thời giận dữ mà lỡ miệng, thực xin lỗi. Ta không ghét bỏ ngươi, ngươi đừng khổ sở.”

Lục Hải Không ngẩn ngơ, thân mình mềm xuống. Hắn chần chờ một lát, cũng đặt tay trên lưng ta, ôm từ từ, như là sợ ôm chặt sẽ đắc tội với ta vậy. Ta nghe thấy tiếng thở dài của hắn bên tai: “Vân Tường, khi đó không phải là ta đồng ý với thúc phụ, ta đang nghĩ nên cự tuyệt như thế nào, nên đề cập với ông ấy như thế nào...chuyện cưới hỏi với ngươi.”

Hai mắt ta lồi lên, ngây dại.

“Nhiều năm trước không thể nhưng nay thời cơ đã đến, không thể làm chậm trễ Vân Tường được. Vừa vặn, trước khi đại quân tiến về Nam còn có chút thời gian rảnh rỗi, cho nên, ta liền muốn làm hôn sự này...Mối này đã thuyết phục được thúc phụ, Vân Tường, ngươi đồng ý không?”

Ta không thể nào nghĩ ra tình cảnh nếu lúc này ta nói với hắn “Ta muốn trở lại kinh thành giúp cha, ta phải gả cho tam hoàng tử.” Nghe lời này, không biết thần sắc hắn sẽ như thế nào. Ta đẩy Lục Hải Không ra, gãi gãi đầu: “Ngươi đừng vội, ta đang suy nghĩ.”

Lục Hải Không túm tay áo của ta không buông: “Ta biết Vân Tường khi giúp ta đi đến phương Bắc đã từ bỏ rất nhiều thứ, sau này đến đây ngươi cũng chịu rất nhiều ủy khuất, cho dù như vậy nhưng ngươi vẫn ở bên cạnh ta, ta biết Vân Tường đối với ta thật tốt, ta không muốn phụ ngươi...”

Ta xoa xoa cái trán, nói đến khi tới phương Bắc ta cũng không biết bản thân có chịu ủy khuất gì không, vừa tới ta đã suốt ngày ở quán rượu của Lan Hương, lời ra tiếng vào ta cũng không nghe được; thứ hai, ta là nữ nhi tướng gia, lại có thể sống bình yên vô sự trong thủ phủ của quân phản loạn những năm năm, điều này có lẽ là Lục Hải Không chịu nhiều ủy khuất còn hơn ta. Lẽ ra hiện tại, về tình về lý ta nên đồng ý với Lục Hải Không, nhưng chiều nay Thanh Sơn Tử lại mang đến cho ta tin tức như vậy, mặc dù cả đời ta không biết thế nào là mang ơn phải trả, nhưng tốt xấu gì, đạo hiếu vẫn là trên hết.

Ta suy nghĩ nửa ngày, rốt cuộc cũng nghĩ ra một lý do: “Lục Hải Không, ngươi nói rằng ta đối tốt với ngươi, ngươi không muốn phụ ta, nhưng là ngươi yêu ta sao?” Nói xong lời này, bản thân ta rung mình một cái, kiềm chế cảm giác buồn nôn, tiếp tục nói: “Ngươi kính ta, tôn trọng ta, nhưng thứ ta muốn không phải là những cái này. Đây không phải là tình yêu nam nữ, tình cảm vợ chồng. Ngươi...Vẫn nên suy nghĩ lại đi.”

Lục Hải Không giật mình, dường như không nghĩ đến ta sẽ nói ra những lời như vậy. Hắn nghĩ rồi nói: “Ta không hiểu những điều này, nhưng cả cuộc đời ta sẽ không cưới người khác. Vân Tường, người nên nghĩ lại là ngươi.”

Hắn không bức bách ta phải nói gì thêm, chỉ cười nói: “Nếu Vân Tường nguyện ý, chỉ cần nói với ta một tiếng là được. Ngươi cứ từ từ suy nghĩ. Tuyết đêm rất lạnh, Vân Tường chú ý giữ ấm, ta đi về trước.”

Nhìn thân ảnh của hắn biến mất trong đình viện, ta đứng ở cửa hung hăng che kín mặt. Hồn tiêu từ sao cười đẹp như vậy a! Ngươi không cần dùng bộ mặt thành thực để nói đến vấn đề này a! Ngươi biến ta thành một tiểu hài tử cầu kinh khiến ta thật xấu hổ nga!

Ba ngày sau, ta để lại một phong thư trên bàn ở trong phòng: vào núi săn thú, chưa định ngày về, Lục Hải Không ngươi muốn đánh trận thì đánh đi, đừng chờ ta trở lại thành thân.

Cuối cùng ta vẫn quyết định đến cửa nam thành, theo bọn Thanh Sơn Tử về kinh. Bởi vì ta biết, hiện tại, Lục Hải Không không có ta vẫn có thể sống tốt, nhưng Tổng cha ở kinh thành tuổi đã già, cũng đã lâu rồi ta không thấy thị nữ Thúy Bích, còn có rất nhiều người, họ không nên chết đi chỉ vì đấu tranh chính trị, giống như phù tướng quân năm năm trước, một trận hỏa thiêu xương cốt cũng không còn.

Nếu như ta trở về mà có tác dụng nào đó, thì ta cần phải trở về.

Đường về kinh lúc này đi nhanh hơn rất nhiều.

Dọc đường đi, cảnh múa kiếm giương đao tràn ngập ở các nơi, trên mặt dân chúng đều hoảng sợ. Thì ra, ta không hề biết, thời cuộc đã căng thẳng như vậy. Ở phương Bắc, ta đã đem bản thân mình đoạn tuyệt với bên ngoài thật tốt, Lục Hải Không cũng bảo vệ ta rất chặt.

Sau khi rời đi năm ngày, chúng ta đã ra khỏi phạm vi thế lực của quân phương Bắc, qua một tòa thành nữa là sẽ vào phạm vi khống chế của triều đình. Thanh Sơn Tử hóa trang ta thành một bà lão, hẳn cùng Hắc Vũ giả làm con ta, diễn tiết mục con đưa nương về quê hương. Tuy rằng ta rất có ý kiến với thân phận mẹ già này, nhưng nghĩ lại bản thân ta cũng đã hơn mấy trăm tuổi, bị kêu một tiếng mẫu thân cũng không phải là chuyện gì lớn, miễn cưỡng đồng ý vậy.

Đi ngang qua cửa thành cuối cùng, quan binh tiến hành kiểm tra theo thường lệ. Đột nhiên một quân sĩ cưỡi con ngựa cao to chạy đến, tiếng vó ngựa hòa cùng tiếng quát của hắn: “Việc gấp! Chặn giữ những nữ tử trẻ tuổi! Không cho ra khỏi thành!” Hắn hô to, binh lính lập tức dừng sơi dây đỏ ngăn lại đường đi của dân chúng, nói: “Nữ tử trẻ tuổi không cho phép ra khỏi thành!”

Quân sĩ cưỡi ngựa chạy tới cửa thành, dừng lại xuống ngựa, lấy từ trong lòng ra một bức họa dán trên bảng thông báo: “Chỉ cần người nào có ba phần giống với bức họa, không biệt nam nữ già trẻ, toàn bộ đều mang về phủ nha!”

Hắc Vũ cùng Thanh Sơn Tử ở phía sau lập tức căng thẳng, Thanh Sơn Tử thấp giọng nói: “Tiểu thư, cúi đầu xuống.”

Lúc nào ta lại đang suy nghĩ vấn đề: “Ba phần thì có bao nhiêu giống nhau?”

Ta nghe được tiếng thở dài của hai người phía sau, ta không rõ họ đang than thở cái gì, ngẩng đầu liếc bức họa ở xa xa, thoáng chốc ta liền ngây dại. Họa sĩ nào có thể vẽ ta giống như thật vậy?

Ở phương Bắc, ngoài Lục Hải Không, còn ai có thể quan sát ta cẩn thận như vậy.

Trong lòng ta lại thấy phức tạp, đem thất lưng còng xuống dưới, không ngờ cũng có vài phần giống bà lão.

Những nữ tử trẻ tuổi đều bị giữ lại, bọn lính kiểm tra từng người rồi mới thả đi. Thanh Sơn Tử ở bên phải nâng người ta, Hắc Vũ đi phía sau một bước. Khi đi ngang binh lính, Thanh Sơn Tử giả dạng nói: “Nương, quân lính chỉ là đang tìm người thôi, không có chuyện gì.”

Ta mặc kệ hắn, chỉ cúi đầu đi về phía trước, mắt thấy đã sắp ra khỏi cửa thành, bỗng nhiên quân sĩ kia đứng trước mặt ta nói: “Bà lão, hãy nâng đầu lên một chút.”

Sau khi nghe những lời này ta có chút do dự, nếu bị bắt ở đây mang về, ta cùng Lục Hải Không...

Ý tưởng trong lòng kia còn chưa kịp nghĩ xong, Hắc Vũ ở phía sau vội túm lấy tay ta, ta không hiểu gì mà nhìn hắn, Hắc Vũ chỉ nói “Đặc tội” lập tức dùng cánh tay mạnh mẽ đem ta để lên vai hắn, Thanh Sơn Tử lúc này cũng rút một thanh kiếm từ bên hông ra, không nói lời nào đã nhắm vào hai mắt con ngựa của quân sĩ kia.

Con ngựa lồng lên, hí vang một tiếng rất thảm, Hắc Vũ hô một tiếng “chạy”, hai người thi triển khinh công dưới chân, đập vào bả vai những người ở trước mà bay đi thật xa.

Ta dựa vào đầu vai Hắc Vũ, nhìn cửa thành náo loạn, không biết vì sao lại nghĩ tới ngày đó ta đầu thai, cầu Nại Hà cũng gà bay chó sủa. Chỉ là hôm nay không có ánh mắt oán độc của thiếu niên kia nhìn ta chằm chằm. Ta bỗng nhiên cảm thấy trong lòng thật trống rỗng.

Đến địa bàn ở triều đình, Thanh Sơn Tử cùng Hắc Vũ hào phóng hơn nhiều, mua ngựa để đi, tốc độ nhanh hơn không ít. Ít ngày nữa là về tới kinh.

Kinh thành đã lâu không thấy, vừa vào kinh, Thanh Sơn Tử cùng Hắc Vũ liền nói có việc, để ta tự mình về tướng phủ. Ta cảm thấy kỳ quái, họ không sợ ta chạy sao? Nhưng nghĩ lại, cũng đã đến kinh thành rồi, ta chạy cũng không biết chạy đi đâu, sau đó ngoan ngoãn trở về tướng phủ.

Tàn tích của phủ tướng quân đối diện cửa tướng phủ đã được dọn sạch sẽ, đối với lịch sử thiên triều mà nói, phủ tướng quân có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Thị vệ tướng phủ vẫn là những người trước kia, thấy ta, bọn họ đều sợ hãi: “Tiểu...thư đã trở lại?”

Ta gật đầu: “Đã trở lại.”

Một thị vệ chân mềm nhũn, vội vàng chạy đi vào. Trở về phủ, người đầu tiên ta muốn gặp đương nhiên là cha ta. Nhưng khác với suy nghĩ của ta, ta không thấy Tổng cha nổi trận lôi đình ngồi ở phòng khách, mà là ông ấy ở phòng ngủ, là một bệnh nhân nằm trên giường, là lão già gầy như que củi.

Ta có chút không dám gọi hắn, không thể tin được năm tháng thật sự sẽ đem một người tra tấn thành dáng vẻ thế này.

Tổng cha nằm ở trên giường, có chút mơ mơ màng màng liếc mắt nhìn ta một cái, hần nhắm mắt nghỉ ngơi thật lâu, lại thở dài một tiếng, từ khóe mắt trào ra một ít nước: “Đi rồi. . .Đi rồi, thì không nên trở về.”

Nguyên thân của ta là một đóa Tường Vân, trời sinh trời dưỡng, không cha không mẹ, không hiểu công ơn như núi của cha mẹ là thế nào, nhưng giờ khắc này ta lại cảm thấy, lão già này, mặc dù bên ngoài là tội đồ tội ác tày trời, nhưng lại khiến ta thấy phải đối xử với hắn thật tốt, bởi vì trước mặt ta, hắn chỉ là một phụ thân cô độc.

“Cha.” Ta nói, “Nữ nhi bất hiếu. Tam hoàng tử, ta sẽ gả.”

Tổng cha khỏe mới có chút run run, lại trầm mặc thật lâu mới giã dựa ngồi dậy, nghiêm khắc nói: “Ai bảo ngươi trở về ! Cha ngươi đã chết cũng không muốn bán nữ nhi cầu sinh!”

Ta sững sốt, có chút không hiểu tình huống: “Không phải cha phải Thanh Sơn Tử cùng Hắc Vũ đón ta trở về sao?”

Hai mắt Tổng cha tối lại, bỗng dưng cười khổ: “Hai người kia, năm đó đã bị đương kim hoàng thượng giết. Đi đón ngươi chỉ sợ là cản vệ quân già trang. . .” Tổng cha lắc đầu: “Năm đó ta trăm phương nghìn kế đưa ngươi và Hải Không đi phương Bắc. . .Bây giờ vẫn bị bắt trở về. Vân Tường, cha xin lỗi ngươi, xin lỗi nương của ngươi, xin lỗi Lục huynh cùng Hải Không, càng phải xin lỗi Tiên hoàng.”

Trăm phương nghìn kế đưa ta cùng Lục Hải Không đi phương Bắc?

Từ trong lòng ta cẩn thận suy nghĩ lại, mới giật mình phát hiện trận hỏa thiêu phủ tướng quân năm đó vẫn còn nhiều điều kỳ dị. Hai sát thủ kia đi rồi, nhưng tướng phủ lại không truyền ra tin tức gì, lệnh bài Tướng quân quan trọng như vậy nhưng tìm không thấy, thế mà triều đình lại không phái người truy đuổi ta cùng Lục Hải Không. Ta với hắn có thể nói là đi đường thuận lợi. Quân của Lục Lam ở phương Bắc công khai tạo phản, triều đình cứ để như vậy tới năm năm mới đưa quân đi thu thập. . .

Lúc này Tổng cha với đương kim hoàng đế đấu tranh gay gắt thế nào ta không biết, nhưng thấy dáng vẻ Tổng cha bây giờ, nam nhân bốn mươi tuổi này đã không còn gì.

Ta vỗ vỗ mu bàn tay khô héo của hắn: “Cha, không có việc gì, ta không yếu ớt như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bảy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 09

Hôm sau có thánh chỉ từ trong cung truyền đến. Ngày thành hôn của ta cùng tam hoàng tử đã định, lại nói lễ nghi trong cung phức tạp, muốn ta ngay lập tức khởi hành vào cung học tập, cho đến ngày thành thân.

Ý đồ của hoàng đế thật rõ ràng, chỉ cần hắn đem ta giam ở trong cung, sau khi xuất chinh sẽ không lo sợ Tổng cha đốt lửa ở hậu viện của hắn, bởi vì một khi kinh thành có biến, ta nhất định là vật hi sinh đầu tiên. Cái mà họ gọi hạt nhân chính là như thế.

Thái giám truyền chỉ đi rồi, ta đến phòng ngủ nói lời từ biệt với Tổng cha. Hắn gất gao nhìn chằm chằm đạo thánh chỉ kia, mắt thâm trầm. Ta ngồi bên giường của hắn nhẹ giọng nói: “Cha, chỉ cần người còn sống, hoàng đế sẽ không làm gì ta, cho nên nhất định ngươi phải bảo vệ thân mình thật tốt, sống lâu trăm tuổi, để hoàng đế kia tức chết.”

Tổng cha thở dài một tiếng, nâng bàn tay tiều tụy lên, nhẹ nhàng đưa tới đầu ta, sờ ta giống như hồi nhỏ vậy: “Vân Tường của chúng ta, vậy mà lớn rồi.”

Ta im lặng ngồi cùng Tổng cha một lát, mãi đến khi hắn mệt mỏi không chịu được mà ngủ đi, ta mới ra khỏi phủ, ngồi vào kiệu đỏ thẫm, cỗ kiệu lay động vào cung.

Ta không thấy hoàng đế, thái giám quân sự đem ta an bài ở một cung điện heo lánh trong hậu cung. Không chừng cách vách chính là lãnh cung, mỗi đêm đều nghe tiếng nữ nhân khóc nức nở. Ta cảm thấy năng khóc thật dễ nghe, giống như là đang hát, không ngờ nhờ vậy mà mỗi đêm ta ngủ đều rất ngon.

Trong cung lạnh lẽo như tuyết, nhưng ngày ngày trời qua rất nhanh, cũng như khi ta còn làm ở điện Nguyệt Lão vậy. Chỉ là lúc đó thỉnh thoảng ta sẽ nghĩ vĩnh viễn bản thân không bao giờ mua được rượu ngon, hay cảm thán một chút về tính keo kiệt của Nguyệt Lão. Mà hiện tại, trong đầu ta ngẫu nhiên sẽ nhớ đến cái đêm đầy tuyết kia, dáng vẻ đỏ mặt của Lục Hải Không khi nói hai chữ “Cầu hôn” với ta.

Ngày xuất giá sắp đến, bọn thị vệ tuần tra ở cửa cung điện của ta cũng nhiều hơn, buổi tối không còn nghe thấy tiếng khóc nức nở của nữ nhân nữa, chỉ có tiếng bước chân nặng nề của thị vệ đi tới đi lui, càng khiến ta thấy áp lực hơn khi ở phủ họ Phương Bắc.

Lại là một đêm tuyết rơi, ta ngủ không được, dứt khoát mặc xiêm y đứng dậy đi đến bên cửa sổ. Đẩy cửa sổ ra, vừa vặn lại thấy ở bên ngoài có một hắc y nhân nhẹ nhàng đánh những thị vệ canh cửa hôn mê. Ta chớp mắt, cảm thấy thân ảnh kia quen thuộc đến mức khiến ta không dám tin.

“Uy...”

Ta vừa mới mở miệng, hắc y nhân liền quay người đi đến bên cửa sổ, hần đứng ở ngoài vờn tay bịt miệng ta lại: “Chớ có lên tiếng.” Trên mặt hần bịt một tấm vải đen, âm thanh rầu rĩ, nhưng tốt xấu gì cũng đã cùng nhau trải qua cuộc sống mười mấy năm, sao ta có thể không nhận ra hần.

Hần nghiêng tai lắng nghe một lát, sau đó kéo khăn che mặt xuống, một đôi mắt sáng lên ánh tuyết: “Vân Tường, là ta.”

Ta vỗ vỗ tay hần, ý bảo hần buông ra, nói: “Àn, đã nhìn ra.” Lục Hải Không lại không muốn sống đến mức này. Một thủ lĩnh phản quân như hần sao có thể im hơi lặng tiếng mà lên vào hoàng cung. Ta không khỏi vờn tay nhéo nhéo mặt hần, hung hăng dùng sức, bóp mặt hần đỏ một mảnh.

Miệng hần phát ra những âm thanh đau đớn “tê tê”, nhưng không kéo tay của ta ra, chỉ ủy khuất nói: “Vân Tường, đau.”

“Lục Hải Không.” Ta nhìn hần một hồi lâu nói, “Ngươi không muốn sống nữa sao?”

Hần cũng nhìn ta chằm chằm: “Muốn, mà ta cũng muốn ngươi.”

Rõ ràng là một câu nói đáng khinh, nhưng lúc này từ miệng hần nói ra, ta lại không thấy đáng khinh chút nào, hần như một tiểu hài tử tràn đầy năng lượng mà thề rằng hần sẽ chăm chỉ đọc sách.

Ta trầm mặc, Lục Hải Không nói: “Không phải ta không có lý trí, cũng không phải không có ai khuyên ta...” Hần dùng một chút, như nhớ đến chuyện đáng sợ nào đó, đôi mắt hơi cúi xuống: “Chỉ là, nghe nói ngươi bị người khác bắt đi...”

“Không có người bắt ta đi.” Ta đánh gãy lời hần, nói lạnh lùng mà rõ ràng: “Ta để lại thư cho ngươi, là chính ta nguyện ý trở về.”

Lục Hải Không không nhìn ta, lại tự nói: “Quân sĩ hôm đó nói ngươi bị người ta khiêng trên vai bay đi...”

Thấy thần sắc của hần như vậy tâm ta nhất thời buồn rùn, ta hít thật sâu một ngụm khí lạnh rồi nói: “Lục Hải Không, ta để lại thư cho ngươi, để ngươi biết, là ta tự nguyện trở về.”

Khóc môi hần run rẩy mấy lần, như muốn tìm lời phản bác ta. Nhưng cuối cùng, hần vẫn trầm mặc, hần cong môi lên nhưng trong mắt không có ý cười: “Vân Tường, ngươi đừng có lúc nào cũng thành thật như vậy.”

“Ngươi trở về đi, bảo vệ bản thân cho tốt.”

“Vì sao?” Hần đứng ở ngoài cửa sổ, cúi đầu nhìn mặt đất chằm chằm: “Quen biết mười sáu năm, bầu bạn sinh tử năm năm... Vân Tường, ta biết ngươi phải có nguyên do.”

Ta nên nói thế nào với hần? Năm đó Tống cha mưu hại một nhà Lục tướng quân là muốn tự bảo vệ mình? Ta ruộng bỏ hần trở về kinh thành là vì cha ta, kẻ thù giết cha của hần? Năm năm bầu bạn nơi phương Bắc, ta và hần đều cố gắng không nhắc đến chuyện này, bởi vì đối với kiếp này mà nói, huyết thống của ta cùng với hận thù của hần là kết quả đã định trước.

Môi ta cũng nở nụ cười, làm ra dáng vẻ khổ tình của nàng dâu nhỏ: “Lục Hải Không, ngươi đối với ta, không có tình yêu nam nữ.”

Lục Hải Không ngẩn ra, sắc mặt dần dần đen lại, hần gần như nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “Tống Vân Tường, chuyện tới bây giờ, ngươi vẫn không muốn mở lòng mình ra, ngươi vẫn không muốn tin ta!”

Xa xa truyền đến tiếng bước chân vội vàng của cấm quân đại nội, đáy lòng của ta rất căng thẳng, lại cắn răng không thúc giục Lục Hải Không rời đi. Lục Hải Không nhìn ta như thế hồi lâu, đáng vẻ cực kỳ thất vọng, cuối cùng cũng buông tha, thi triển khinh công biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

Hần mới vừa đi một bước, cấm quân đã tiến đến. Thấy bọn thị vệ trong điện nằm một đồng, một cấm quân đứng ở cửa sổ hỏi ta: “Tặc tử ở đâu?”

“Tặc tử?” Ta ngáp một cái, “Không thấy.”

“Vậy sao thị vệ đều bị đánh cho óng vánh?”

Ta héch mảy nói: “Mới này ngủ đã thả một cái rắm, phát nổ một chút.”

Thủ lĩnh cấm vệ quân cau mày, miễn cưỡng cung kính nói: “Mạo phạm Tống tiểu thư, ty chức đang phụng mệnh truy đuổi thích khách.” Hần nói xong câu này cũng không nhìn ta, vung tay với đám cấm vệ quân ở phía sau: “Lục soát!” Mọi người liền đá văng cửa phòng ta, lục lọi lung tung trong phòng ngủ.

Ta lạnh mắt nhìn bọn họ rời đi sau khi không thu hoạch được gì.

Đóng cửa lại, ta sửa sang lại cái giường rối loạn rồi nằm lên. Trong đầu ta lặn lội qua lại đều là câu nói của Lục Hải Không trước khi rời đi, mở lòng ra, tin tưởng hần? Tiểu tử xấu xa này khi trưởng thành thì lại nói những lời khiến ta hoàn toàn không hiểu!

Ta đem chân ôm lấy đập mấy cái. Dáng vẻ khổ tình của nàng dâu nhỏ rút cuộc cũng đã xuất hiện! Ta có thể tưởng tượng được khuôn mặt dâm dăng của Lí Thiên Vương đang cười. Trong lòng gào thét muốn đập cái mặt như Thảo Nê Mã [1] của Lí Thiên Vương, ta vừa đâm chân vừa gào thét trong lòng, người nha, xem đủ đi xem đủ đi xem đủ đi!

Mặc kệ mấy ngày kế tiếp trong lòng ta rối rắm thế nào, nhưng cuối cùng thì ngày thành thân cũng đến.

Cỗ kiệu hoa đỏ tươi đội ta ở cửa cung điện, cung nữ trang điểm dày đặc cho ta, lại cho ta mang mũ phượng nặng nề cùng với khăn quàng vai. Ta mặc bộ xiêm y quan trọng nhất của cuộc đời nhưng lại gả cho nam nhân ta không hề biết mặt, nghe nói nam nhân kia đầu óc có chút vấn đề...

Tam hoàng tử là con lớn nhất trong những người còn sống của đương kim hoàng đế, tuy rằng có bệnh, nhưng vẫn làm theo nghi thức hoàng gia, phò trượng. Phu quân của ta đứng ở cửa điện đón ta, hân cười con ngựa cao to, ta ngồi kiệu tám người nâng, đi qua hơn một nửa kinh thành, đi đến đài Tế Thiên, cáo thiên địa, tế tổ tông.

Ta ngồi trong kiệu, buồn bã đội khăn voan đỏ, nghe tiếng vó ngựa ngoài kia, trong lòng đột nhiên cảm thấy thật bế tắc.

Bắt đầu bước vào kiếp này, ta đã khẳng định sẽ có một ngày như vậy, nhưng mà ta vẫn mong rằng nam nhân đi ngoài kiệu là Lục Hải Không, ta luôn có tâm lý phản nghịch cùng bất mãn, nhưng hiện tại, đối với tình huống này, ta càng thêm bất mãn.

Thật muốn... Thò một chân ra ngoài mà đá nam nhân kia rớt xuống ngựa a.

Cuối cùng, ta vẫn khắc chế sự xúc động này, mãi cho đến khi kiệu dừng lại, màn kiệu được xốc lên, một bàn tay nam nhân duỗi đến dưới khăn đỏ của ta. Nhìn thấy đôi tay này thật trắng, bỗng nhiên nghĩ tới đêm đó Lục Hải Không chạy đến ngoài cửa sổ, lúc tay hắn đưa qua cửa sổ che miệng ta, tay hắn thật lạnh lẽo, lòng bàn tay còn có chút thô. Đưa nhỏ kia, sinh ra cũng tôn quý như hoàng tử, nhưng lại chịu thật nhiều gian khổ.

Ta kiềm nén cảm xúc cuộn cuộn trong lòng, cầm lấy tay hắn.

Khăn voan đỏ chặn tầm mắt của ta, ta chỉ có thể nhìn thấy một tác từ bàn chân hắn trở lên. Nam tử bên cạnh túm lấy ta hỏi liên tiếp: “Nương tử cao quý a, nga, nương tử họ Tống, khuê nữ của Tống tể tướng. Nương tử thật nhỏ a, nga, nương tử đã lớn rồi, đã hai mươi. Nương tử muốn thành thân không? Nga, vấn đề này không nên hỏi, hắc hắc.”

Ta thấy đầu óc hắn quả nhiên là không tốt.

“Cầu thang!” Đi được vào bước, tam hoàng tử đột nhiên nói: “Đi cầu thang làm sao? Nga, đi cầu thang phải bước từng bước, ở trên là đài Tế Thiên, cẩn thận.” Ta bĩu môi, tùy ý để hắn dẫn lên trên, đến bậc thang cuối cùng hắn nắm tay ta bước lên ba bước: “Phải làm cái gì nha? Nga, bái thiên địa, bái tổ tông, bái cha mẹ.”

Ta hoàn toàn không quan tâm hắn, chỉ như cái xác làm theo hắn.

“Ai nha, sao lại không có tể tướng ở đây? Nga, tối qua Tống tể tướng bệnh chết trong nhà.”

Đáy lòng ta chợt lạnh, không quan tâm gì mà kéo khăn đỏ xuống, cũng không cần biết đang ở trong tình huống nào, tóm lấy vạt áo Tam hoàng tử, lớn tiếng hỏi hắn:

“Người nói cái gì?”

Ánh mắt Tam hoàng tử đảo qua đảo lại trên mặt ta, mà ta lại không thể không thấy ánh mắt vui sướng khi người khác gặp họa của hắn. Hoàng gia lục đục với nhau, một thăng ngũc sao có thể sống đến giờ. Mà lúc này, mọi việc đều không liên quan tới ta, ta giận đỏ mặt, hung hăng trừng mắt nhìn tam hoàng tử gần từng tiếng: “Người nói cái gì?”

“Nói cái gì? Nga, tể tướng Tống Càn Văn chết bệnh, tướng phủ tiểu thư ngày sau không có chỗ dựa vững chắc.”

Thân mình ta mềm nhũn, buông lỏng tay. Mới không lâu ta còn nắm tay Tống cha, hắn còn yêu thương xoa đầu ta. Thì ra nhân thế tang thương, sinh ly tử biệt thật dễ dàng. Hoảng hốt, ta nhớ lại câu mà Nguyệt Lão khi say thường nhắc đến—

Phàm nhân thì bất đắc dĩ, thần tiên lại lạnh bạc.

Những ồn ào bên tai, hỗn loạn, những người trước mắt như không còn, ta đứng một mình chốc lát, ngẩng đầu nhìn lên trời, nghiêng răng nghiêng lợi: “Đại gia người!”

Bỗng nhiên có người tóm mạnh cánh tay ta, đem hai tay ta bắt chéo sau lưng, ta đau đến mức cúi thắt lưng, thanh âm bên tai lúc này mới rõ ràng lại, là cảm vệ quân ở bên tai ta hét lớn: “Lớn mật! Dám ám sát tam hoàng tử!”

Ta ngẩng đầu nhìn sơ qua, vài tên cảm vệ quân đã đem tam hoàng tử che ở sau, về mặt tam hoàng tử như là bị dọa đến ngất người. Ta hận cắn chặt răng, nhưng trong lòng thấy thật bất đắc dĩ, đường đường là Tường Vân tiên tử, hôm nay lại bị phạm nhân khi dễ. Cảm giác này thật sự là sứt ruột.

Giây sau đó, không biết có tiếng ồn ào ở nơi nào truyền đến, ta còn chưa rõ tình huống, hai thị vệ khổng lồ chế tay ta đã ngã quỵ xuống, ta đang sững sờ thì một cánh tay đã ôm chặt thắt lưng ta.

Người tới giờ tay chém xuống bốn phía, cầm vệ quân liền nằm sấp hết.

Ta ngạc nhiên, khi hắn dừng tay một lúc thì hung hăng đẩy hắn ra tức giận nói: “Ngươi, con mẹ nó ngu ngốc a! Đây là nơi ngươi nên tới sao?”

Lục Hải Không bị ta đẩy nên lui về sau một bước, sau khi đứng vững thân mình thì ngẩng đầu, đôi mắt hồng hồng trừng ta: “Con mẹ hắn, ta chính là ngu ngốc!” Hắn ở trong quân đội phương Bắc học được không ít những câu chửi người, nếu ngẫu nhiên đi ngang qua sân huấn luyện có thể nghe thấy hắn rống giọng mà mắng binh lính. Nhưng đến bây giờ hắn đều ngoan ngoãn phục tùng ta, ngay cả lớn giọng nói chuyện cũng chưa từng có.

Hôm nay, hắn nóng nảy.

Dưới Tế Thiên đài không biết ở đâu có nhiều hắc ý nhân nhảy ra, cùng với đám cầm vệ quân ở dưới loạn chiến. Trên Tế Thiên đài, cầm vệ quân vốn không nhiều lắm, vài người bị Lục Hải Không chém, vài người còn lại đều đứng xung quanh tam hoàng tử không thể tấn công tới, ta cùng với Lục Hải Không ở đài Tế Thiên của thiên triều mà chửi ầm lên.

“Ta không cần ngươi cứu, cút cho ta!”

“Ta càng muốn cứu!” Lục Hải Không lớn tiếng nói, “Không cần tìm cái lý do chó má nào cả! Cái gì là tình yêu nam nữ tình cảm vợ chồng, ta không hiểu thì sao, ta chỉ biết nếu hôm nay ngươi cam tâm tình nguyện gả cho hắn, ta sẽ lập tức rời đi, nếu sau này ngươi có thể vui vẻ bình an, ta quyết không nói thêm một câu vô nghĩa! Nhưng mà ngươi sẽ sao? Tổng Vân Tường, ngươi dám cam đoan với ta, từ nay về sau, mỗi ngày đều có thể sống một cách phóng khoáng không? Nếu như ngươi có thể...” Hắn dừng lại một chút, tay sờ lên gương mặt ta, ngón tay hắn mang theo vết thô sần mà đáng lẽ ở tuổi này hắn không nên có, đây là minh chứng cho cuộc sống vất vả của hắn. Lục Hải Không nói: “Nếu như ngươi có thể, con mẹ nó, ngươi khóc cái gì?”

“Ta, mẹ nó... Làm sao mà biết bản thân đang khóc cái gì.” Ta suy nghĩ thật lâu, trong lòng lật qua lật lại rất nhiều lời, biện bạch, điều ngoa, đùa giỡn cùng với không chế, nhưng mọi lời nói đến bên miệng đều biến thành một câu run run: “Chà đi...”

Lục Hải Không gạt mình, nâng tay đặt ở trên đầu ta, có chút không quen sờ sờ an ủi ta, nói: “Chớ khóc.” Hắn vừa nói xong, sắc mặt phút chốc trầm xuống: “Vân Tường, chúng ta trở về rồi nói sau.”

Ta vẫn đang thất thần, Lục Hải Không cũng không nói thêm gì mà nắm lấy thất lưng của ta, thi triển kinh công nhảy xuống dưới đài Tế Thiên. Hắn đưa ngón tay đặt ở miệng, thổi ra tiếng tiêu vang dội, mấy trăm hắc ý nhân đang trong trận chiến liền rút ra.

Nhưng điều kỳ lạ là quân cầm vệ ngày càng nhiều. Trong lòng ta lúc này mới thấy kỳ quái.

Nếu như nói Tổng cha chết đi, hoàng đế cao hứng biết bao nhiêu, ta cùng Tam hoàng tử kết hôn cũng vô dụng, hắn sẽ lập tức thông báo thiên hạ, lệnh ta giữ đạo hiếu ba năm. Nhưng hoàng đế lại có tình đem tin tức để lại, vẫn bố trí cuộc hôn nhân này, nhất định là hắn có lý do.

Bây giờ xem ra, hoàng đế ước chừng là đoán được Lục Hải Không sẽ đến.

Mà Lục Hải Không lại không biết một khi hắn xuất hiện sẽ có bao nhiêu nguy hiểm...

Ta ôm cổ Lục Hải Không, nhìn sườn mặt kiên nghị của thiếu niên này, đột nhiên có chút không cam lòng, vì cái gì, tình này chỉ có một kiếp.

Bỗng nhiên trong đôi mắt hiện lên một tia sáng, ta quay đầu nhìn đã thấy, tam hoàng tử trên đài Tế Thiên đã đẩy những người xung quanh ra đứng dậy.

Ta nói với Lục Hải Không: “Ôm như vậy, ta thật không thờ nổi a, Lục Hải Không, ngươi công ta đi.”

Cánh tay Lục Hải Không hơi dùng chút lực, ta cảm thấy mặt hoa lên, sau đó liền nằm trên lưng hắn, ta ca thán: “Đây là loại công phu gì.” Ta khụ khụ, lại nói nhỏ: “Chuyên đồ vật này nọ cũng thuận tiện a.”

Lục Hải Không nhẹ giọng nói: “Vân Tường, ra khỏi thành lại nói.”

Ta gật đầu: “Được.” Đầu ta có chút vô lực gác lên vai hắn. Đột nhiên ta nhớ đến Lục Hải Không khi nhỏ có một lần vui chơi đến một nơi trong rừng phủ, hắn van xin ta công hắn về. Khi đó ta vốn muốn mặc kệ để hắn nơi đó, nhưng hắn khóc thật đáng thương, ta liền không tình nguyện mà công hắn trở về, lúc đó trời chiều đã đến hoàng hôn, khoảng cách từ rừng phủ đến phủ tướng quân chỉ có mấy bước, hắn lại gác đầu lên vai ta, nặng nề mà ngủ.

Lúc này mặt trời đang lên cao, mà ta lại nhớ đến dáng vẻ mặt trời lặn. Ta nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nói: “Thì ra được người ta công sau lưng, thật thoải mái a, khó trách có thể ngủ ngon như vậy.”

Thân mình của ta có chút bủn rủn, tay không thể bám chặt cổ hắn. Lục Hải Không vì chạy không ngừng mà hơi thở trở nên dồn dập, hắn kêu: “Vân Tường, ôm sát chút.”

“Ân.” Ta đáp, dùng hết toàn lực ôm cổ hắn. Còn chưa ra khỏi kinh thành, vẫn chưa an toàn, ta không thể buông tay.

Ý thức có chút mơ hồ, ta như thấy Lí Thiên Vương đang vò đầu bứt tai trước thư án: “Không giống a! Viết thế này không giống a! Sao lại chết sai người?”

Ta nhìn mà nhếch miệng bật cười, hừ hừ, Lí râu xồm, người nghĩ Tiểu Tường ta dễ dàng bị khi dễ như vậy sao. Ngươi muốn Lục Hải Không chết trước, nếu như ta uống canh Mạnh Bà thì nhất định sẽ trải qua tuổi già không vui, buồn bực mà chết, nhưng hiện tại, hắn không thể chết.

Hắn còn phải sống thật lâu, còn phải trải qua thật nhiều chuyện tốt đẹp, không phải là một kiếp nháy mắt của Sơ Không, mà là Lục Hải Không, một người chân thực, một người hoàn toàn chính chính, sống thật vui vẻ..

Không biết qua bao lâu, ta cảm thấy có người vỗ mặt ta: “Vân Tường? Vân Tường...”

Hắn đè nén thanh sắc, mang theo ba phần khăn khăn.

Ta mở mắt ra, thấy tuyết bay đầy trời, mặt của Lục Hải Không ngay trên mặt ta, tuyết phủ lên đầu hắn trắng xóa, giống như kiếp này hắn đã già.

“Ai nha, tuyết rơi.” Thanh âm của ta khăn khăn, nhưng tinh thần lại cảm thấy hưng phấn mười phần, cả người cực kỳ nhẹ nhàng, so với khi làm Tường Vân còn nhẹ hơn rất nhiều.

Lục Hải Không ôm ta, nhẹ giọng nói: “Người đừng sợ, chúng ta đi tìm đại phu, có thể trị tốt người.”

Hắn nói như vậy, ta mới nhớ tới, khi rời đi đài Tế Thiên, tam hoàng tử kia đã phóng ám khí, chui vào trong áo ta. Không cần đoán cũng biết ám khí có độc, mà độc của hoàng gia, không phải tùy tiện là có thể trị khỏi.

Hiện tại ta có tinh thần như vậy, chỉ sợ là...hồi quang phản chiếu đi. (một cây nến bình thường khi sắp tắt đều lóe lên một cái, câu này cũng hiểu như vậy, người sắp chết ý mà.)

“Lục Hải Không, lúc trước cha ta có lỗi với người, hiện tại, ta thay hắn trả nợ.”

“Tổng Vân Tường, cho tới bây giờ người chưa từng nợ ta cái gì.” Lục Hải Không cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người lấy cái gì mà trả.”

“A, kia vừa vặn.” Ta cười cười: “Hai chúng ta thỏa thuận xong, về sau không ai nợ ai.” Ta nhắm mắt lại, giống như thấy quỷ sai đang đi từ phương xa đến: “Lục Hải Không, kiếp sau người đừng gặp ta nữa...”

Ta còn chưa dứt lời, hắn mạnh mẽ cúi đầu xuống. Ta kinh hãi, cảm giác đôi môi ấm áp của hắn dán trên môi lạnh lẽo của ta, khoảng cách thật gần nhưng ta lại không thể nhìn rõ khuôn mặt hắn, chỉ cảm thấy được từng giọt từng giọt nước mặn chát chảy vào trong miệng của ta, làm cho đôi môi nứt nẻ của ta thật chua xót.

Nhất thời, ta lại không muốn so đo với hắn về hành vi phi lễ này. Cảm thấy trong ngực nóng ran. Hắn ma sát môi ta, nói như tuyên thệ: “Kiếp sau, kiếp sau sau nữa, ta đều sẽ gặp người.”

Ta cười khò: “Đừng nói như vậy. Người sẽ hối hận...”

Một kiếp đã đi qua, ta sớm đi đầu thai, Lục Hải Không sống thọ và chết đi khi xuống đó nhất định sẽ không tìm thấy ta. Nhưng mà khi đó hắn đã biến thành Sơ Không rồi, khôi phục trí nhớ thì tìm ta làm gì nữa...

Từ nay về sau, ta cùng hắn sẽ luôn vượt qua nhau, sẽ không gặp lại.

“Người phải sống thật tốt cả đời này, phải cố gắng mà sống.” Ta hí mắt cười: “Đi trước một bước.”

Hồn phách rời thân thể, ta lập tức bị quỷ sai bắt đi, bọn họ liú rú gọi ta, nắm ta kéo đến hoàng tuyền.

Trong lòng ta lại có cảm giác kỳ quái, giống như không muốn từ bỏ, giống như đau lòng. Ta vừa quay đầu nhìn, đã thấy Lục Hải Không dán người vào thân thể lạnh lẽo không còn hơi thở kia, khóc như một đứa trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bảy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Quỷ sai kéo tay ta vào địa phủ. Sáu kiếp tình sau này có khả năng ta đã tránh thoát, ta thở dài một hơi, muốn ngửa mặt lên trời mà cười lớn, chỉ là tiếng cười chưa ra tới miệng không hiểu sao đã tan đi. Trong miệng dường như vẫn lưu lại vị nước mắt của Lục Hải Không, khiến lòng ta ê ẩm chua xót.

Hắn còn sống, chỉ là trong sinh mệnh của ta sẽ không còn xuất hiện tiểu tử ngốc Lục Hải Không nữa.

Ta quay đầu nhìn con đường đi đến hoàng tuyền, một cái chớp mắt đã mờ mịt thất thần.

“Đi mau đi mau! Rề rà cái gì! Ngươi có quý kẻ nào muốn đùa nữa sao?” Giọng nói lạnh lạnh của một quý sai vang lên, hần gát gao nhìn chăm chăm ta, thập phần đề phòng.

Ta bĩu môi: “Gấp cái gì, lần này ta sẽ ngoan ngoãn uống canh Mạnh Bà.” Tạm thời quên đi tâm tình không vui này cũng là lựa chọn không tồi.

Không nghĩ rằng tiểu quý nghe xong câu này thì lạnh lùng bật cười: “Canh Mạnh Bà, người còn muốn đi đầu thai sao? Trước tiên hãy ngoan ngoãn ở lại địa phủ chuộc tội tám, mười năm rồi nói sau!”

Ta ngạc nhiên: “Chuộc tội gì?”

Tiểu quý nắm ta đi sâu vào trong địa phủ, đi thẳng qua bên kia của cầu Nại Hà, trong lòng ta đột nhiên căng thẳng, đừng nói là dẫn ta đến quãng vào chảo dầu nha, thiên địa chứng giám, ở nhân gian ta cũng không làm ra chuyện gì mà phải tới mức trời tru đất diệt a!

Ta đang đoán, tiểu quý lại cười: “Lần trước ngươi cùng tiên quân Sơ Không kia khiến địa phủ của chúng ta gà bay chó sủa, Mạnh Bà giận dữ nghỉ việc ba ngàn năm. Vốn dĩ địa phủ đã không đủ người, chuyện này lại làm chậm trễ không ít việc khác. Sơ Không tiên quân kia xem như biết điều, ngoan ngoãn ở địa phủ chuộc tội năm năm. Ngươi thì ngược lại, cứ vô mộng mà đi đầu thai! Nói nhảm, mình giới của chúng ta mặc kệ chuyện ở nhân giới, dù sao ngươi cũng trở về rồi, lúc này đây ngươi đừng hòng thoái mái!”

Ta nuốt một ngụm nước miếng, sao lại đem chuyện này quên mất a.

Địa phủ và thiên giới đều có chức năng chuyên môn riêng, địa phủ là để phạt người, cho dù trong người ta có tình kiếp bảy đời, vẫn phải chịu phạt xong mới được đi.

Này này... Một khi ở lại đây, nếu ta bị phạt đến lúc Lục Hải Không chết xuống dưới, không phải là ta lại cùng hán đầu thai sao? Ta vẫn đang suy nghĩ hỗn loạn trong lòng, tiểu quý đã mang ta tới điện Diêm Vương: “Diêm Vương, đã đưa Tường Vân tiên tử đến.”

Tiểu quý nói xong lời này, trong điện Diêm Vương to lớn cũng không vang lên tiếng động nào nữa, ta ngẩng đầu đã thấy trên thư án (cái bàn để làm việc) xa xa có hai cái chân gác lên, sau thư án, một nam tử mặc đồ đen nửa ngồi nửa nằm trên một cái ghế thật lớn, trên mặt che một quyền sách, đang ngủ thật say.

Tiểu quý bên cạnh lại rống lớn: “Diêm Vương! Đã đưa Tường Vân tiên tử đến!”

Người ngồi trên ghế cả người run lên, đột nhiên bừng tỉnh, quyền sách trên mặt rơi “bà” một tiếng xuống mặt đất: “A... Ân, hảo hảo.” Hần thả chân xuống, lau miệng một phen rồi ngồi dậy, tùy tay lục lọi trên thư án lộn xộn, trong mắt vẫn còn sương mù: “A, cái kia tiên tử gì. Ân? Phạm tội gì mà tới?”

Ta co rút khóe miệng, mặt hàng này là Diêm Vương sao? Là thể thân đi, diện mạo thì như tiểu bạch kiểm (mấy tên con trai mặt hoa da phấn, hehe), hành vi lại giống đại thúc đáng khinh.

Phán quan ngồi bên trái hán thật bất đắc dĩ mà mở miệng: “Là Tường Vân tiên tử hai mươi năm trước đã làm nhiều loạn địa phủ.”

“Nga!” Diêm Vương vỗ tay, đôi mắt sáng lên: “Là ngươi a! Tiểu cô nương cũng không tồi, địa phủ khi đó thật náo nhiệt, bổn vương thấy thật vui! Cáp...” Phán quan bên cạnh ho lên một tiếng. Diêm Vương cường chế nụ cười bên môi, nghiêm túc nói: “Khụ, ân, phán quan, ngươi cảm thấy nên phán thế nào?”

“Hai mươi năm trước, Sơ Không tiên quân chuộc tội năm năm, Tường Vân tiên tử lại đầu thai một mình trốn tới nhân gian. Việc này có vẻ bất công, thuộc hạ nghĩ phải trừng phạt gấp ba lần, làm việc ở địa phủ mười lăm năm, lấy đó làm gương cho chúng quý, luật pháp địa phủ nghiêm minh, tự thú được khoan hồng, phản kháng thì phạt nặng.”

Diêm Vương gật đầu một cái: “Hảo, cứ làm như vậy đi.” Nói xong, hán lại ngã đầu vào ghế ngủ say. Việc phán xét đưa ra hình phạt thế này sao lại giống như đang quyết định trưa nay ăn rau hẹ chiên trứng hay là cà chua chiên trứng a.

Ra khỏi điện Diêm Vương, tiểu quý lại đưa ta về bên cầu Nại Hà, chúng quý vẫn xếp hàng theo trật tự. Tiểu quý chỉ về cái nòi sát thật lớn bên cạnh cầu Nại Hà nói: “Về sau ngươi thay thế Mạnh Bà, ở trong này nấu canh, đừng để canh tràn ra. Đợi mười lăm năm sau, ngươi có thể đi đầu thai.”

Từ dưới đáy lòng ta suy nghĩ, cảm thấy thời gian mười lăm năm không phải quá dài, Sơ Không ở nhân gian chắc sống thêm khoảng bốn mươi năm nữa, vì thế ta liền an tâm, thành thật nắm cái thìa, bắt đầu nấu canh.

Ở địa phủ không phân biệt ngày hay đêm, vĩnh viễn là một khung cảnh âm u hỗn loạn, ta đang nấu canh ở đây, ngẩng đầu liền thấy có người đang đi trên còn xuống hoàng tuyền, đủ mọi loại người nhưng khi đến địa phủ đều chỉ có vẻ ngơ ngác. Lúc đầu nhìn thấy bọn họ ta cũng có chút cảm động, thời gian lâu thì trở nên chết lặng, mặc kệ là họ đang khóc thất thanh hay bị thương mà cười to, ta chỉ vào bọn họ đang thất hồn lạc phách, thản nhiên nói một câu: “Xếp hàng, nhận canh.”

Bất tri bất giác, ta đã ở địa phủ mười hai năm, ngắm lại chỉ còn ba năm nữa là hết khổ, nhưng vận mệnh lại đùa ta thêm một vố thật lớn.

Tại cái nơi làm việc hằng ngày của ta, ở bên kia con đường đến hoàng tuyền xuất hiện một thân ảnh mà ta thật quen thuộc. Ta hoảng sợ làm rớt cái thìa vào nồi cũng không biết. Ta chỉ tay vào hán, không dám tin hỏi.

“Lục Hải Không?”

Vốn nghĩ rằng sẽ không còn được gặp lại hân, vốn nghĩ rằng sáu kiếp tình duyên sau này của chúng ra đã sai lệch... Ta bóp cổ tay thống hận: “Ngân tính vạn tính không tính đến người đoàn mệnh a!”

Địa phủ cực yên tĩnh, nghe được những lời ca thán nghiêng răng nghiêng lợi của ta, chúng quỷ đều quy đầu lại nhìn, Lục Hải Không ở trên đường đến hoàng tuyền kia cũng nao nao, đôi mắt xuyên qua bờ trước mặt nhìn vào mặt ta. Sau khi thất thần một lát, hai mắt nguy hiểm của hân nhúu lại, cất bước lại gần ta.

Tốc độ cực nhanh, làm trong lòng ta sinh ra dự cảm có điềm xấu.

Người kia xuống địa phủ, nhớ lại chuyện trước kia, hân không còn là Lục Hải Không thâm tình thâm thiết, mà là một trong mười hai đệ tử của Nhật Mão tinh quân. Mặc dù hân vẫn nhớ rõ những gì Lục Hải Không trải qua, nhưng với hân mà nói đây chỉ là khúc nhạc đệm trong sinh mệnh của hân. Hiện tại trong mắt Sơ Không tiên quân, ta là một kẻ điên đã cắn nát thịt của hân, là kẻ cùng hân lăn qua lộn lại trên đất, chỉ là một người đàn bà đánh đá, là người hãm hại hân, khiến hân bị oan uổng mà làm cu li năm năm ở địa phủ!

Sơ Không hiện tại, chỉ sợ là muốn đem ta băm thây vạn đoạn đi.

Lòng ta có chút trống rỗng, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, rõ ràng là do hân trêu chọc ta trước, bắt quá ta chỉ vì tự vệ mà phản kháng một chút, mặt khác, ở kiếp đầu tiên ta đã lấy thân cứu hân một mạng, làm cho hân có thể hạnh phúc khoái hoạt mà sống ở nhân giới... nhiều năm thế này, hân còn nợ ta một cái nhân tình, phải cảm ơn ta thật tốt mới đúng.

Ta đứng ngốc ở một chỗ, nhìn hân trưng ra khuôn mặt giống Lục Hải Không y đúc kia, chân ta lại cứng ngắt không thể động đậy nửa phần. Tiếng roi gào thét ma sát qua cổ của ta, sự đau đớn nóng bỏng gọi tinh thần ta trở về, ta sờ sờ cổ, đầu ngón tay dính một vài vết máu, chắc là da đã bị roi đánh nát rồi. Ánh mắt của ta vòng vo nhìn Sơ Không.

Sơ Không cũng ngạc nhiên: “Người...” Hân nhượng mảy, hung tợn nói: “Người ngốc hay sao? Roi vung chậm như vậy cũng không tránh được!”

Lông mảy ta không thể ức chế mà nhăn lại: “Người đánh ta, còn dám hung dữ với ta?”

“Ai... Ai biết người không trốn.”

Quả thật, một roi kia vừa rồi của hân nếu là trước kia ta có thể né được, cái mà ta trốn không thoát chính là Lục Hải Không. Ta đi lên trước, nhất thời cũng không quan tâm mình có đánh lại Sơ Không hay không, lập tức nắm vạt áo hân nói: “Người là quý đoàn mệnh! Uống công ta cứu người mà chết!”

Sơ Không sùng sốt chớp mắt một cái, nhượng mảy, sau đó hung hăng nói: “Ai cần người cứu ta!” Hân dừng một chút, sự sùng sốt trên mặt mất đi, tăng thêm mấy phần lửa giận: “Người lại dám đề cập với ta tình duyên của kiếp vừa rồi! Người dám...” Cô họng Sơ Không bị nghẹn một chút: “Người dám làm ta...”

Hân ghen nửa ngày không nói ra được cái gì, ta lại nói tiếp: “Ta đã bố trí kết cục thật tốt, sau này sẽ không nhìn thấy người, kết quả người không để ý tới cố gắng của ta mà sống cho tốt, lại chết sớm như vậy!” Ta nói một chút bỗng nhiên nhớ đến lời nói Lục Hải Không khi ta sắp chết, ta hận nói: “Tốt, khó trách khi ta sắp chết, người lại nói muốn kiếp sau, kiếp sau nữa đều muốn gặp ta! Người, con mẹ nó, chính là nguyên rủa ta a! Người là nam nhân ác độc!”

Mặt Sơ Không đen đi, cũng túm vạt áo của ta nói: “Người cũng ở dưới địa phủ hơn mười năm, sao không đi đầu thai đi! Rõ ràng người có bụng dạ khó lường chính là người, ý đồ muốn kiếp sau không ngừng dây dưa với ta! Người là nữ nhân âm hiểm!”

“Âm hiểm!” Ta chỉ vào bát canh Mạnh Bà bên người nói: “Nhịn hơn mười năm ngu xuẩn đi nấu canh là âm hiểm! Nếu không phải tiểu Vương bát đàn người trước kia khiến địa phủ gà bay chó sủa, ta sao có thể chịu tội này!”

“Lần trước là ta khiến địa phủ gà bay chó sủa sao?” Nhắc tới điều này, Sơ Không tức giận đến mức mất lý trí, liên tục nâng cao giọng: “Ta làm cu li năm năm oan uổng, kết quả là xúi nhủ đầu người lại đổ hết lên đầu ta! Canh Mạnh Bà... Người còn dám nhắc đến canh Mạnh Bà!”

Sơ Không túm vạt áo của ta, tay bỗng nhiên hạ một búa chú, ta chỉ cảm thấy cả người cứng đờ, thoáng chốc không thể động đậy.

Ta hoảng sợ kinh hô: “Người muốn làm gì? Người muốn làm gì?”

Sơ Không kéo ta về phía cầu Nại Hà, tùy tay là lấy được một chén canh, chúng quỷ xung quanh đều bị tiên khí trên người hân làm hoảng sợ tới mức trốn tránh liên tục. Hai mươi năm sau, cầu Nại Hà lại gà bay chó sủa một lần nữa.

Một tay Sơ Không nắm chặt cầm ta, mạnh mẽ bức ta hé miệng, hân lạnh lùng cười, đem canh Mạnh Bà đổ vào miệng ta: “Một kiếp trước người đã chạy thoát, khiến ta trải qua một đời gió thảm mưa sầu hiu quạnh như vậy, kiếp tiếp theo, người chạy đâu cho thoát.”

Pháp lực của hân cao hơn ta, nắm chặt đến mức ta không thể động đậy chút nào, chỉ có thể mở miệng nuốt canh nhưng lại thờ hộc ra, ý định đem canh phun ra. Nhưng mà Sơ Không dường như đã chìm vào chấp niệm, thấy ta phun ra nhiều như vậy, hân lại đổ vào càng nhiều, uống xong một chén hân lại bắt ta uống thêm một chén nữa: “Chén vừa rồi là bổ sung cho kiếp trước, chén này là kiếp sau, người đừng hòng chạy thoát!”

“Tiểu nhân!” Ta vừa thờ hộc phun canh ra, vừa hung hăng mắng hân. Lúc này ta thật hi vọng bản thân lập tức luyện được một loại thần công, một loại có thể đem sát khí trong mắt ngưng tụ thành lưỡi dao sắc bén, chà xát lên xương cốt kẻ địch, cạo cho sạch sẽ!

Ta không biết rốt cuộc mình đã uống bao nhiêu canh, nhưng đợi đến khi truyền tới tiếng kinh hô của phán quan ở xa xa, Sơ Không đã một đường đi thẳng qua cầu Nại Hà bước vào con đường luân hồi.

Này...Tiểu vương bát đần này! Lại dám ăn cướp sáng kiến của ta!

Hắn nhớ rõ a! Hắn có được tất cả trí nhớ a! Kiếp sau không biết ta thế lương thể nào a!

Nhưng như thế vẫn chưa là gì, tin dữ chân chính là phán quan lại phán một câu: “Mau! Đem Tường Vân tiên tử mang đến đây! Uống quá nhiều canh Mạnh Bà, sau này đầu thai sẽ biến thành đứa ngốc a!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bảy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Ta ôm đùi Diêm Vương hung hăng khóc một hồi lại một hồi, chỉ cầu hắn để ta ở địa phủ nấu canh Mạnh Bà thêm vài năm. Diêm Vương thật khó xử, mềm lòng gọi phán quan lại xem, phán quan mặt lạnh như cũ phán một câu không thay đổi: “Luật pháp địa phủ nghiêm minh, người không nên phạt thì không thể phạt.”

Ta đau đớn gào rú: “Là ta cầu ngược không được sao! Ta cầu ngược a! Các ngươi ngược ta thêm vài năm đi! Tốt nhất ngược ta ba, bốn mươi năm, ta đốt hương cảm ơn các người!” Phán quan vẫn không thay đổi gì, Diêm Vương thở dài, sờ sờ đầu ta nói: “Tiểu Tường Từ, chớ khóc, trốn không thoát thì vĩnh viễn trốn không thoát!”

Ta không cam lòng: “Vì sao! Rõ ràng khi này chúng ta cũng khiến địa phủ rối loạn một trận, vì sao không trừng phạt!”

Diêm Vương đảo ngoáy mũi: “Này thôi, bởi vì không có ai vì chuyện này mà kháng nghị muốn nghỉ việc, đối với địa phủ cũng không có ảnh hưởng lớn, cho nên không đủ để cân nhắc hình phạt.”

Ta nước mắt giàn giụa: “Hiện tại ta có thể đem nồi canh Mạnh Bà lật đổ, làm chậm trễ việc đầu thai.”

Phán quan lạnh lùng liếc mắt ta một cái: “Xin khuyên ngươi tốt nhất không nên, nếu làm thế sẽ chịu tội nặng bị roi quất.”

Ta gục đầu xuống, khóc không kèm chế được. Diêm Vương chép miệng bĩu môi nói: “Ngô, tiên quân Sơ Không kia đã cùng ngươi trải qua một kiếp tình duyên, ngươi đã trở thành kẻ ngốc, chắc hẳn cũng không thoải mái đâu.”

Ta chưa xót lau nước mắt: “Kiếp này hẳn không có uống canh Mạnh Bà, cái gì cũng nhớ rõ ràng, hẳn nhất định sẽ không thích ta nữa. Đến lúc đó, một đứa ngốc như ta rơi vào tay hắn, nếu không phải chết thật thảm thì cũng là chết thảm hơn a...”

“Ngô, cũng không thể nói như vậy.” Diêm Vương nghe câu chuyện của ta, tìm trên thư án hỗn loạn một chút, mới lấy ra một cái kính kỳ quái: “Ngươi tới đây nhìn xem, có thể nói Sơ Không tiên quân kiếp trước đối với ngươi thật nặng tình a.”

Ta quay đầu không chịu nhìn những gì Lục Hải Không đã trải qua trong kính, chỉ sợ thấy hắn khóc tâm tình ta cũng mềm đi. Ta buồn bã nói: “Đó không phải Sơ Không.”

“Phải hay không phải cũng chỉ là ý nghĩ, ngay cả hắn cũng không phân rõ có phải hay không, sao ngươi lại có thể khẳng định như vậy?”

Diêm Vương nói ra những lời này thật hồ đồ, tựa như là Phật tổ Bồ tát tất hiểu được tất cả những bí ẩn trên đời này. Ta bóp một phát vào cẳng chân Diêm Vương: “Nói thẳng đi!”

Diêm Vương “Tê tê” kêu lên hai tiếng: “Những chuyện này phải tự Tiểu Tường ngươi khám phá mới được.” Ta càng dùng sức bóp cẳng chân hắn, Diêm Vương vội nói: “Phán quan phán quan, mau đem nâng kéo ra, để nàng an tâm trở về nấu canh, chờ ba năm sau đầu thai!”

Ta bị vô tình tha đi ra ngoài, thời khắc trước khi cửa điện Diêm Vương đóng lại, ta nhìn không được mà liếc mắt về cái kính phản chiếu kiếp trước. Bên trong kính có Lục Hải Không, hắn khi còn trẻ đã bạc trắng một đầu tóc, hắn tro tro đứng trước một ngôi mộ phủ đầy tuyết trắng, chậm rãi uống một bình rượu rồi ngã xuống, khuôn mặt mặt mờ.

Ta chỉ cảm thấy ngực bị nhéo một cái, trong chớp mắt mạnh mẽ hít thở một hơi.

Nấu canh Mạnh Bà một ngày lại qua một ngày.

Cho dù ta rồi rắm thế nào, thời gian ba năm cũng lướt qua trong giây lát. Ta bị nhóm tiểu quỷ nâng lên quăng vào trong luân hồi.

“Mẹ nó, Sơ Không! Lần sau đến địa phủ lại thấy ngươi, ta nhất định sẽ cạo hết lông toàn thân ngươi!” Lông...Lông...Lông...Trong Luân Hồi vang lên tiếng oán giận kéo dài không dứt, mà ta thì sau khi choáng váng một trận liền mất đi ý thức.

Tỉ tách.

Tiếng nước nhỏ xuống không ngừng vang lên bên tai, thế giới vừa yên tĩnh vừa hỗn loạn.

Không biết qua bao lâu, những giọt nước ngừng lại, tấm ván gỗ trên đỉnh đầu bị người ta nhấc lên, ánh mặt trời có chút chói mắt, chỉ thấy một nam hài xuất hiện trước mặt ta. Nương nói, thấy nam hài lớn hơn mình thì phải kêu đại ca ca. Ta ngoan ngoãn gọi: “Đại ca ca.”

Không ngờ nam hài kia liú lười ghét bỏ nói: “Cư nhiên lại gặp trong lúc này! Li Thiên Vương hỗn đản.” Ta ngơ ngác nhìn theo hắn, hắn cũng chau mày nhìn ta chăm chăm, đáng vẻ hoang mang. Bỗng nhiên có thanh âm kêu lên: “Thiếu chủ.”

Nam hài bữu môi, tấm ván gỗ trên đầu lại biến thành cái mền như trước, hắn rời đi, tiếng bước chân càng ngày càng xa.

Ta ôm chân tiếp tục ngồi xỏm trong lu nước. Nương nói muốn cùng ta chơi trốn tìm, nàng chưa tìm được ta, ta không thể ra ngoài. Nhưng mà thật kỳ quái a...Rõ ràng là nương mang ta thả vào trong này, vì sao lâu như vậy nàng vẫn chưa tìm được ta...

Chẳng lẽ, mấy người lớn đó ở ngoài ăn vụng đồ ngon mà không nói với ta?

Ta ra sức đẩy tấm ván gỗ trên đỉnh đầu, lại có treo ra khỏi lu nước: “Nương.” Ta gọi một tiếng, lại không thấy thân ảnh nào ở trong sân, chỉ có máu ở khắp nơi, giống như dấu vết mà đầu bếp để lại sau khi giết gà. Ta thật bất mãn: “Ăn gà không gọi ta.”

Ta tìm trong phòng bếp cùng phòng ngủ của cha mẹ, nhưng không thấy thân ảnh họ đâu, chạy đến đại sảnh đã thấy một đồng người mặc đồ đen quỳ trên mặt đất, chỉ có cái nam hài khi nãy đang đứng chấp tay ra sau lưng, ta vui mừng kêu lên: “Đại ca ca, có nhìn thấy mẫu thân ta không?”

Mọi hắc y nhân quay đầu nhìn ta chăm chăm, có một người đứng dậy cầm theo cây đao còn dính máu tiến về phía ta, ta chớp mắt hỏi: “Các người là khách sao? Hay là người giúp việc chuyên giết gà trong bếp sao? Nhưng mà đầu bếp đâu?”

Hắc y nhân lạnh lùng nói: “Ngươi nhanh chóng có thể nhìn thấy họ.” Hắn giơ đao lên, mấy giọt máu gà giọt trên mặt ta, ta vẫn chớp mắt nhìn hắn như cũ.

“Uy, buông đao.” Là nam hài kia nói chuyện, hắc y nhân trước mắt hơi do dự một lát, nam hài tiếp tục nói: “Mang nàng trở về theo chúng ta.”

Mọi người có chút ý kiến: “Nhưng mà thiếu chủ, nàng...”

“Ta nói mang về.” Nam hài đi qua bên người hắc y nhân, đứng ở trước mặt ta, hắn trừng mắt nhìn ta một hồi, đột nhiên đem mặt tiến tới trước mặt ta mà nói nhỏ: “Vốn muốn để ngươi tự sinh tự diệt, nhưng ngươi lại có tình chạy vào tay ta. Một khi như vậy, ta cũng không khách khí mà nhận.”

Hắn nhéo nhéo ta mặt: “Tiểu Tường Tử, ngươi nói ta nên khi dễ ngươi, hay là nghiêm túc khi dễ ngươi, hay là hung hăng khi dễ ngươi nha?” Hắn nở nụ cười: “Mặc kệ thế nào đi nữa, nghĩ đến sau này, thật khiến tâm tình của ta sáng khoái a!”

“Ta không gọi Tiểu Tường Tử, ta gọi là Dương Tiểu Tường.” Ta tiếp tục chớp mắt nhìn hắn: “Đại ca ca, nhéo hai má thật đau.”

Hắn thả tay, cười tủm tỉm nhìn ta, nét mặt có chút giống với đầu bếp nhà ta khi cầm đao giết heo nhìn con heo nấp nấp trước mặt: “Từ hôm nay trở đi, ngươi gọi là Tiểu Tường Tử, làm của ta...A, đồ đệ thế nào?”

“Không thể nào.” Ta nói: “Mẫu thân giết gà vẫn chưa cho ta ăn, ta không đi theo ngươi.”

“Mẫu thân của ngươi đến nhà ta ăn thịt gà, ngươi cùng đến đi.”

Ta suy nghĩ một lát: “Cha cùng đầu bếp, bọn họ cũng ở đó sao?”

“Đều ở.”

“Đại ca ca, dất.” Ta đưa tay cho hắn.

Nam hài lại dừng một chút, do dự một lát mới dất tay của ta. Hắn ho nhẹ hai tiếng nói: “Ngươi phải gọi ta là sư phụ, hiện tại ta là bề trên của ngươi, phải tôn kính ta.”

“Vâng, đại ca ca.”

“Kêu sư phụ.”

“Đã biết, đại ca ca.” Trán của ta đau xót, là hắn hung hăng bắn vào, ta sờ sờ cái trán, có chút ủy khuất mà méo miệng: “Sư phụ...”

Hắn vừa lòng gật gật đầu, thoạt nhìn tâm tình tốt lắm...

Sau khi ta cùng sư phụ rời khỏi nhà cũng không có gặp qua cha mẹ, sư phụ nói rằng nương đem ta giao cho hân, về sau ta chỉ cần nghe lời ta nói là tốt rồi. Ta gãi gãi đầu, không hiểu lắm ý nghĩa những lời này, nhưng nhìn sư phụ cũng không giống người xấu, ta liền ngoan ngoãn đồng ý.

Sau khi đến nhà sư phụ ta mới biết, sư phụ gọi là Sơ Không, năm nay tám tuổi, là thiếu chủ Thánh Lăng giáo, người trong giáo luôn ca ngợi hân tràn ngập, đi đâu cũng nghe thấy thiên tài, thần đồng, mọi người đều tán dương. Nhưng mà đối với những xưng hô này, sư phụ hoàn toàn không để trong lòng, rõ ràng chỉ lớn hơn ta có ba tuổi, lại luôn có dáng vẻ trưởng thành.

Hân rất yêu thích việc sai sử ta, để ta bưng trà rót nước, giặt quần áo chõng chất, dù là trời lạnh cũng muốn ta đứng quạt bên giường cho hân, mới bắt đầu, ta không cảm thấy có điều gì không đúng, dù sao sư phụ cho ta ăn cũng rất tốt, ngẫu nhiên sẽ có thịt. Nhưng lâu ngày ta liền cảm thấy kỳ quái, cuối cùng từ miệng những người trong giáo mới nghe được những lời nhắc tỉnh ta, ta bừng tỉnh đại ngộ: “Sư phụ, ta không nên gọi người là sư phụ.”

Sơ Không đang dựa vào giường nhỏ đọc sách, nghe vậy, hân nhàn nhạt liếc mắt ta một cái: “Người có ý kiến gì sao, ân? Không cần phải nói, không đồng ý.”

“Nhưng mà...” Ta thật ủy khuất: “Bọn họ đều nói ta là nàng dâu nhỏ mà sư phụ nuôi.”

Thân mình sư phụ cứng đờ, im lặng một lát, hân gấp sách lại, không nấn không nhặt hỏi: “Ai nói?”

“Bọn họ.”

“Lần sau có ai nói ra những lời vo ve này thì trực tiếp đá vào đũng quần hân.”

“Vâng.” Ta thành thật gật đầu, lại tiếp tục quạt cho hân.

Sau này quả nhiên lại có người ở trước mặt ta nói ra những lời “vo ve” như vậy, ta làm theo ý sư phụ, dùng mảnh đá vào đũng quần hân, nhưng đá được một nửa lại bị người ta bắt được, ngày đó ta đã bị đánh hung hân một trận.

Ta gào khóc, chạy đến phòng khách làm ấm ỉ với sư phụ, khi hân cau mày xuất hiện trong tầm nhìn của ta, mọi ủy khuất đều bộc phát, ta bỏ nhào vào người hân, ôm lấy thắt lưng hân, lau nước mắt nước mũi vào người hân.

Thân mình sư phụ có chút cứng ngắc, lạnh nhạt nói: “Đây là thế nào?”

Ta nức nở mơ hồ nói cho hân nghe những việc đã qua, nhưng hình như sư phụ một chữ cũng không nghe, hân ngồi xuống, ta thuận thế ôm lấy cổ hân, đem mặt đặt trên gáy hân cọ cọ. Ta vẫn lâm bâm nói, cuối cùng chỉ biết lặp lại một câu: “Mông đau, mông đau.”

Sư phụ giống như không vui, một tay hân đưa ra, đem ta bế dậy, đùi ta hiển nhiên là kẹp lấy thắt lưng hân, cả người dán vào hân khóc anh ách. Sư phụ bây giờ không cao, nhưng đã có thể ôm gọn ta, ta nghe thấy hân hỏi nghiêm túc: “Người đánh nàng?”

Người đánh mông ta nửa ngày mới áp ứng “Ân” được một tiếng.

“Vì sao?”

Người nọ lại áp a áp ứng nửa ngày: “Nàng muốn đá ta...”

Sư phụ gật gật đầu, giống như trong nháy mắt hiểu rõ mọi chuyện, hân đi về trước hai bước nói: “Mở chân ra.”

Bốn phía là tiếng hít mạnh không khí, ta không rõ chuyện gì, tạm thời dừng khóc, cọ cọ trên người sư phụ thay đổi tư thế, quay đầu nhìn người đánh ta. Sắc mặt người nọ biến xanh, cắn răng một cái rồi đứng tấn.

Chỉ thấy sư phụ phóng ra một đá, thân hình người nọ lung lay, nhưng vẫn đứng vững vàng không ngã xuống. Sư phụ nói: “Lần này phạt nhẹ, nếu lần sau lại để cho ta biết các người ở sau lưng bản công tử nghị luận cái gì không nên nghị luận...” Sư phụ đạp trên mặt đất một cái, đá ngọc thạch dưới chân liền nát vụn: “Đừng quần sẽ như thế này.”

Bốn phía lại là tiếng hít mạnh không khí.

Sư phụ ôm ta xoa người rồi đi, đi chưa tới hai bước, hân dừng lại, nhàn nhạt nói một câu: “Còn nữa, không được khi dễ người các người không nên khi dễ.”

Ta nghe không hiểu lời này, nhưng biết, sau ngày đó, thái độ của mọi người trong Thánh Lăng giáo với ta thay đổi rất nhiều, rõ ràng nhất là khi ăn cơm lại có thịt nhiều hơn. Mà cũng sau ngày đó, sư phụ lại có yêu cầu mới với ta.

Hân nắm mặt ta nói: “Người kiếp này sao lại ngu ngốc nhiều như vậy...” Ta cắn chân gà, miệng đầy mỡ, mờ mịt nhìn hân. Sư phụ có chút chán ghét mà nhũu lông mày, thả mặt ta ra, vừa lau tay vừa nói: “Được rồi, hiện tại người tuổi còn quá nhỏ. Nhưng mà, người đã là kẻ địch của Sơ Không tiên quân ta, hiển nhiên không thể quá yếu. Bị người qua đường Giáp khi dễ thì thật không có tiền đồ, kéo thấp cấp bậc của bản tiên quân.”

“Sư phụ, người nói những lời nào mà ta có thể hiểu được không?” Ta cùng hân thương lượng, nhưng mà sư phụ như không nghe, hân nhìn trời một lát, bỗng nhiên nói:

“Ân, quyết định, bắt đầu từ hôm nay ngươi sẽ học võ, bản tiền quân tự mình dạy ngươi.”

“Học võ là cái gì?”

“Chính là sau này nếu ngươi muốn đá đũng quần của người khác cũng không bị người ta bắt lại rồi đánh cho một trận.”

Ta cân nhắc một lát, cảm thấy điều này cũng thật quan trọng, ngoan ngoãn gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bảy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Sau lưng Thánh Lăng giáo có một ngọn núi tuyết rất lớn, đỉnh núi quanh năm bị tuyết bao phủ. Thánh Lăng giáo lại có một biệt viện trên đỉnh núi, tên là Phong Tuyết sơn trang, trong sơn trang không có người ở, chỉ để những thủ lĩnh của giáo dùng luyện võ.

Sư phụ nói muốn dạy ta tập võ, sau đó luôn muốn mang ta đến sơn trang mà ngồi, nói là trên núi có nhiều linh khí, rất lợi cho việc tu luyện.

Nhưng leo núi với ta thật đúng là một sự khiêu chiến, thử hơn nửa tháng, chưa lần nào ta có thể lên đến đỉnh núi. Ta thường thường đi đến giữa đường rồi ngồi xuống, mặc cho sư phụ có nhéo mặt ta thế nào đi nữa thì ta cũng chỉ ngơ ngác nhìn hấn.

Cuối cùng sư phụ đành nhận mệnh mà công ta xuống núi.

Cuối cùng có một lần sư phụ tức giận hung hăng nhéo ta nói: “Ngươi cố ý có phải không? Đây là đang rèn luyện cho ta hay rèn luyện cho ngươi a! Hôm nay ta không công ngươi nữa, xuống núi được thì xuống, xuống không được thì ngồi luôn ở đây đi!”

Quả nhiên sau khi nói xong hấn đã đi, ta cũng thành thật mà ngồi ở chỗ kia, từ buổi trưa đến chạng vạng, cứ như vậy trơ mắt nhìn ánh trăng lên đầu núi.

Đã đôi bụng, chân cũng không còn cảm giác. Ánh trăng trên trời đã biến thành hai cái, ba cái, cuối cùng là một mảng lác lư. Ta neho mắt, có chút muốn ngủ, vừa mới nằm xuống đã bị người mạnh mẽ bế dậy: “Ngốc tử!” Người vừa tới phui sạch một mảng tuyết sau lưng ta.

Ta dùng sức ngiri ngừi, là hương vị trên người sư phụ, ấm áp sạch sẽ như ánh mặt trời. Ta theo bản năng dựa vào vai hấn, cánh tay mềm yếu ôm lấy hấn, đặt đầu bên gáy hấn mà cọ cọ: “Sư phụ, rất lạnh a.”

“Lạnh mà không biết đứng lên đi sao!”

“Lúc trước là một đến bất động, sau đó là đôi đến bất động, sư phụ nói ta vẫn ngồi như vậy...”

Sư phụ trầm mặc hồi lâu, cuối cùng cười nhạo một tiếng nói: “Hiện tại ngươi thật là nghe lời.”

“Ta biết sư phụ sẽ tới tìm ta.” Ta choáng váng nhắm mắt lại: “Lần sau... Sư phụ, lần sau, chúng ta không rèn luyện như vậy được không?”

Sư phụ có trả lời không ta cũng không nghe rõ ràng.

Nhưng sau đó có rất nhiều tiếng ồn ào bên tai, ta nghe thấy giọng của một lão già: “Thiếu chủ, người... Người thật sự là làm càn, một bé gái chỉ năm sáu tuổi, người lại để nàng lại giữa núi, cho dù không bị cảm mạo thì cũng bị dã thú ngậm đi...”

“Không phải nàng vẫn bình yên ở đây sao, nhắc tới làm gì, chữa bệnh thì chữa bệnh đi!”

“Ta là nói thiếu chủ a, nàng sinh bệnh bị thương, không phải người cũng không thoải mái theo sao...”

“Ai không thoải mái! Ôn ào, không đến ngươi lo, lắm miệng!”

Khi ta tỉnh lại thấy đang nằm trên giường sư phụ, sư phụ mặt mày nặng nề ngồi ở bên cạnh, thấy ta tỉnh, hấn liền lấy tay ấn lên trán của ta, hồi lâu không nói rồi thu tay đi, lác đầu nói: “Quả thật là cực kỳ vô dụng! Chỉ nhiễm chút phong hàn mà nằm liền ba ngày. Hừ...”

Ta có chút không hiểu, nhưng sư phụ đã mất hứng, chắc là do ta làm sai rồi, ta bắt lấy tay sư phụ, sợ hấn xoay người rồi đi như ngày đó: “Sư phụ, thật xin lỗi.”

“Ngươi nói cái gì...” Hấn một câu chưa xong đã cắn chặt răng, xoay đầu đi không nhìn ta: “Cơ thể ngươi quá yếu, chờ hết bệnh thì cùng mọi người trong

giáo luyện chút võ công bình thường, về sau người có thể lên núi thì chúng ta lại cùng tu luyện.” Nói xong hần lắc lắc tay. Ta vẫn nắm chặt tay hần như cũ, sư phụ có chút tức giận nói: “Túm ta làm gì?”

“Sư phụ người đừng ném ta. Một người vừa lạnh vừa nói.”

Nét mặt hần trở nên kỳ quái, chớp mắt một cái, khoe miệng giật giật sau đó trầm mặc hồi lâu mới nói: “Đã biết, sau này không bỏ người lại.” Hần dừng một chút, giống như cực kỳ không cam lòng quay đầu nắm mặt ta: “Người lại bày ra dáng vẻ đáng thương thử xem, người dám trưng ra vẻ mặt đáng xấu hổ thử xem!”

Sư phụ bóp mặt ta càng mạnh, ta lau nước mắt rớt xuống, ta thật ỳu khuất nha, không biết bản thân đã làm sai chỗ nào, lại rước lấy lửa giận của sư phụ như thế: “Sư phụ...”

Bàn tay nắm chặt mặt ta buông ra, sư phụ như một mồi mà lăm bằm: “Nếu khi ở thiên giới hay địa phủ người giống như thế này... Ta làm sao đánh được.” Hần vận phản tức giận gõ xuống giường, cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “Cố ý! Cố ý... Thời điểm ta có thể khi dễ người... Người già vờ, người già vờ đi!”

Sau ngày đó, bởi vì sợ sư phụ để lại ta một mình trên Tuyết sơn đói chết, ta nỗ lực đi theo mọi người trong Thánh Lăng giáo để rèn luyện thân thể, học tập công phu “Tầm thường” mà sư phụ đã khinh thường nói tới, cho đến năm tám tuổi, ta rốt cuộc có thể trèo lên sơn trang Phong Tuyết.

Về sau ta cùng sư phụ liền đến ở Phong Tuyết sơn trang, hần cũng không dạy cái gì khác cho ta, chỉ dạy kiếm, dạy ta lưng thế nào, đứng thế nào, cùng với khẩu quyết tâm pháp.

Sau phụ một bên thì chê ta ngu dốt, một bên lại an ủi tuổi ta vẫn còn nhỏ, vậy mà thời gian năm năm cũng nháy mắt trôi qua. Ta mười ba, sư phụ mười sáu, rốt cuộc hần cũng vỗ vai ta thừa nhận: “Canh Mạnh Bà khiến người ngu ngốc chưa kia...” Khi hần nói những lời này, ngữ khí không biết là đang cao hứng hay đang khổ sở.

Nhưng mà những lời hần nói ta nghe không hiểu, ta cũng quen rồi. Hôm nay khi xuống núi đến Thánh Lăng giáo lấy đồ ăn, ta nghe được một điều mới mẻ lại không hiểu gì, lúc đó xấu hổ không dám hỏi, hiện tại chỉ có ta và hần, ta liền mở miệng sang sàng hỏi:

“Sư phụ, bây giờ chúng ta đang song tu hòa hợp sao?”

Lúc này sư phụ đang uống trà, nghe câu hỏi của ta, trà trong miệng phun thật xa, ngẩng đầu nhìn ta, không hiểu sao bên tai lại hồng hồng:

“Người nghe ở nơi nào?”

“Hôm nay xuống núi lấy đồ ăn, có một đồng người trong giáo tụ lại nói với nhau, nói sơ dĩ hai chúng ta cả ngày đều ở bên trong Phong Tuyết sơn trang, chính là ngày ngày đêm đêm, không ngừng không nghỉ song tu hòa hợp a.”

Khoe miệng sư phụ giật giật, lặp lại hai lần tám chữ: “Ngày ngày đêm đêm, không ngừng không nghỉ”, bỗng nhiên xoa xoa cái trán: “Trên đỉnh núi rất nhiều linh khí, người chính là tu luyện bình thường, không đúng, người quá ngu ngốc nên căn bản không có tu luyện, chỉ có một mình ta hấp thu linh khí trời đất, ẩn giấu trong cơ thể.”

“Không phải a...” Ta cảm thấy đáng tiếc, gãi gãi đầu nói: “Sư phụ, nghe họ nói thì có vẻ là song tu là phương pháp rất tốt, đơn giản lại hiệu quả, bằng không, chúng ta thử xem?”

Sư phụ lạnh nhạt đem chén trà đặt lên bàn, vừa đi ra ngoài vừa nói: “Phương pháp này không thích hợp cho người và ta. Vì sư có việc xuống núi, người học thuộc tâm pháp mà ta đã dạy người hai tháng trước đi.”

“Nga.”

Sau này, ta nghe nói, ngày đó mọi người trong giáo đều bị hung hăng đánh một chút...

Chỉ là đồng thời với ngày mà mọi người trong giáo bị đánh, ta ở trên núi lại gặp yêu quái.

Nói đến việc này, sau khi học những khẩu quyết mà sư phụ dạy thì ta có thể nhìn thấy một số thứ mà người thường không thể thấy. Ta cảm thấy năng lực này không có tác dụng gì, nhưng hôm nay, ta thấy những thứ sư phụ đã dạy thật có ích.

Có một yêu quái vẻ mặt hoảng hốt xông vào hậu viện của Phong Tuyết sơn trang, là một Nhân Sâm tinh. Hần run rẩy đứng cùng bọn gà mái nuôi thả trong hậu viện sơn trang, tự nhiên trong đầu ta lại nghĩ đến một nồi canh hầm thơm ngào ngạt. Vì thế ta nhìn hần, miệng chảy nước miếng trong suốt.

Ta đang muốn rút kiếm ở bên hông ra, Nhân Sâm tinh xinh đẹp kia bỗng nhiên quỳ hai gối xuống đất, quỳ đi đến trước mặt ta, hung hăng dập đầu lạy ba cái: “Cổ nương tốt, cổ nương tốt! Cứu mạng!”

Ba tiếng cổ nương tốt này làm ta thoải mái rất nhiều, nhân sâm hầm cũng không gấp. Ta kéo hần đứng lên hỏi: “Người làm sao vậy?”

Nhân Sâm Tinh lau lệ lại khóc: “Ta... ta bị người ta đuổi giết.”

Yêu quái này vẫn không biết ta đã nhìn ra hình dạng thật của hần. Ta gật gật đầu, trong lòng cân nhắc, những thứ tốt như thế này thì phải chờ sư phụ về

rồi cùng hằm ăn, ta tức thời đồng ý: “Vậy trước tiên ngươi trốn đi. Sư phụ của ta bản lĩnh rất giỏi, chờ hấn trở về nhất định sẽ giúp ngươi.”

Chàng vạng, sư phụ về mặt đắc ý đã trở lại, ta còn chưa có cơ hội nói rõ tình huống với hấn, hấn vừa vào đại sảnh liền nhíu mày hỏi ta: “Ngươi mang theo thứ gì về vậy?”

Ta đang muốn mở miệng, Nhân Sâm Tinh ủy khuất đi ra, nói với sư phụ ta: “Tại hạ là Nam Bội, hôm nay mạo muội quấy rầy, thật sự là việc bất đắc dĩ...”

Hấn nói còn chưa dứt lời, sư phụ chợt nhíu mày, liên tục cười lạnh đi tới nhéo mặt ta: “Nam nhân? Ngươi cho rằng ta sẽ nhận hấn à!”

Sư phụ nhéo mặt ta cũng đã thành thói quen. Ta cũng không phản kháng, ta tiến đến nói bên tai hấn: “Sư phụ, Nhân Sâm Tinh, hằm ăn sẽ rất bổ!”

Hình như là lời này của ta nói ra hơi lớn chút, người nọ ở bên cạnh thoáng chốc sợ hãi tới mức sắc mặt trắng bệch, liên tục hít lấy mấy ngụm khí lạnh, ngã ngồi xuống đất: “Ngươi...Ngươi...Không phải cô nương tốt...” Hấn tuyệt vọng nhìn chằm chằm ta cùng sư phụ.

Sư phụ nhíu mày, xoa xoa đầu ta nói: “Ngô, khó khi ngươi thông minh như vậy, nhưng mà...” Hấn liếc mắt nhìn Nhân Sâm Tinh một cái, bĩu môi nói: “Cô này ngàn năm thành tinh, ăn vào tổn hại âm đức. Ngươi và ta không thể so với người bình thường. Người này thả đi thì tốt hơn.”

Ta kinh hãi, vội túm ống tay áo sư phụ nói: “Gà mái trong viện cũng đã nuôi lâu rồi...Đều đã già.”

“Vậy thì làm thịt gà ăn.”

“Nhưng mà! Nhưng mà...” Ta cảm thấy không cam lòng, nhưng lại tìm không được lời nào phản bác sư phụ, chỉ có thể gãi đầu ủy khuất nhìn sư phụ. Sư phụ không nhìn ta, quay đầu liếc mắt nhìn Nhân Sâm Tinh một cái: “Từ đâu đến thì về nơi đó. Bằng không bị nha đầu kia cắn, ta cũng mặc kệ.”

Ta nghiêng răng, thực sự muốn lập tức nhảy lên người Nhân Sâm Tinh trực tiếp cắn.

“Nhưng mà... Nhưng mà bên ngoài có người đuổi giết ta, bọn họ muốn đào ta nấu canh...” Nhân Sâm Tinh ngồi sững trên đất, vừa gạt lệ vừa nói: “Ta đã chạy trốn nhiều ngày, thật sự là kiệt sức rồi.”

“Có người dám ở sau lưng Thánh Lăng giáo ta mà đào lung tung?” Ngữ điệu của sư phụ hơi cao lên, ta ngẩng đầu, thấy sư phụ trầm tư một lát: “Được rồi, bốn thiếu gia chính là rất lương thiện. Nam nhân, ta cho phép ngươi trốn trong sơn trang ba ngày.”

Ta nhìn chằm chằm Nhân Sâm Tinh, sư phụ che mắt ta lại, kéo ta đi vào trong nhà: “Nói không ăn được sẽ không cho ăn. Vì sư hôm nay mệt mỏi, tới bóp vai cho ta đi.”

Sư phụ sai sử ta cũng là chuyện đã thành thói quen, chỉ là hôm nay ta có chút không vui: “Sư phụ, canh gà hằm nhân sâm rất bổ.”

“Ân, ngày khác sẽ bảo đầu bếp cho ngươi một sọt nhân sâm, muốn bỏ thế nào liền bỏ thế đấy.”

“Đó là Nhân Sâm Tinh trưởng sinh...”

“Ăn tổn hại âm đức.”

Tóm lại chính là không cho ăn. Ta thật không vui, chưa bóp vai cho sư phụ đã trở về phòng của mình.

Ánh trăng như nước, ta nằm trên giường trần trọc ngủ không yên, trong đầu lui tới đi đều là hình ảnh Nhân Sâm Tinh cùng với gà mái đứng chung một chỗ, bỗng nhiên, trong đầu lóe lên ánh sáng, nhớ tới một chuyện khác. Khi xuống núi, mọi người trong giáo nói song tu là phương pháp khiến tu vi tăng lên nhất nhanh, sư phụ nói ta cùng hấn không thích hợp với biện pháp này, Nhân Sâm Tinh này nhất định cũng đã trải qua tu luyện, không bằng ta cùng hấn song tu hòa hợp, ngày ngày đêm đêm, không ngừng không nghỉ khoảng mười ngày nửa tháng, đến lúc đó có thể tiến bộ rất nhanh, sư phụ sẽ không nói ta ngu dốt nữa!

Nghĩ như thế, ta càng cảm thấy thật ra bản thân ta cũng không ngu ngốc như sư phụ thường nói, ta thật là thông minh.

Ngày thứ hai, không biết vì sao sư phụ lại xuống núi, ta ở trong sơn trang tìm thật lâu mới thấy Nhân Sâm Tinh đang ngồi xỏm trong xó phòng, hấn thấy ta nhất thời sắc mặt trắng bệch, vội kêu to: “Đừng! Đừng ăn ta! Cái gì ta cũng có thể làm! Cái gì ta cũng có thể làm!”

Hấn vừa nói như vậy, ta lập tức nở nụ cười: “Tốt tốt! Chúng ta đến song tu hòa hợp đi!”

Thần sắc hoảng loạn trên mặt Nhân Sâm Tinh cứng lại một lát, không hiểu sao khuôn mặt trắng lại hồng lên: “Ta ta ta ta ta luôn thanh tu...Ta ta ta ta ta sẽ không...”

Ta chau mày, cảm thấy người này trừ bỏ đem hằm canh gà ăn, quả nhiên không còn tác dụng gì nữa.

Hấn ngẩng đầu nhìn ta liếc mắt một cái, như là từ về mặt có thể nhìn ra ý nghĩ của ta, ngoài đó mặt hấn còn đỏ mào hỏi lạnh: “Không...Nhưng mà, ta đại khái cũng biết chuyện đó, như, như...” Nhân Sâm Tinh đột nhiên khóc, thấp phần thê thảm: “Nếu ngươi rất...cần, ta nguyện ý cùng ngươi thử...thử xem”

“Ân, vậy thì ở trong này thử trước xem”

Nhân Sâm Tinh trắng mặt: “Nơi này?”

“Hay là đổi qua đại sảnh?”

“Trong đại sảnh!” Hấn lại ngạc nhiên.

Ta nổi giận: “Bằng không người nói ở nơi nào?”

“Này, này, ở trong phòng ngủ thích hợp hơn...”

Phòng ngủ của ta quá nhỏ, lại không phải nơi luyện công, ta suy nghĩ một lát, vẫn cảm thấy phòng ngủ của sư phụ tốt hơn, vừa rộng lại lớn, thông khí thông gió, luyện công rất tốt, nếu xảy ra chuyện gì bất ngờ sư phụ trở về cũng biết. Vì thế ta liền mang hấn đến phòng ngủ của sư phụ.

Ta cùng với Nhân Sâm Tinh ngồi bên bàn vuông trong phòng sư phụ hồi lâu, ta không biết nên tu luyện thế nào nên luôn nhìn Nhân Sâm Tinh chăm chăm. Không biết hấn đang suy nghĩ cái gì, dường như cả người đều lâm vào trạng thái điên cuồng, cả người phát run, về mặt đỏ bừng.

Hấn... Chắc là đang tiến vào trạng thái đi?

Ta cũng phối hợp mà run cả người lên, nỗ lực run đến mức cái mặt đỏ bừng. Nhân Sâm Tinh ngạc nhiên hỏi: “Người... Người đang làm cái gì vậy?”

“Phối hợp với người a.” Ta nháy mắt hỏi: “Chúng ta làm sao bắt đầu?”

Hấn run run chỉ lên cái giường của sư phụ: “Từ... Bắt đầu từ nơi đó.”

Ta thành thật đi qua ngồi ở trên giường: “Như vậy sao?”

Nhân Sâm Tinh cũng tới ngồi bên cạnh ta, hấn cúi đầu, hai bàn tay chọc chọc vào nhau: “Như vậy, sau đó, đại khái là, đại khái là cởi quần áo.”

Ta nhớ rằng sư phụ có từng nói với ta không được tùy tiện cởi quần áo trước mặt người khác. Nhưng lại nghĩ, sư phụ cũng từng nói qua, không được xem luyện công là một chuyện tùy tiện. Cân nhắc trái phải, ta thành thật đem quần áo lột ra: “Như vậy rồi sao?” Nhân Sâm Tinh cũng ngại ngùng cởi quần áo hấn ra, hấn cúi đầu càng thấp, thanh âm nhỏ đến mức ta cơ hồ không nghe thấy: “Tiếp tục... Tiếp tục cởi.”

Ta tiếp tục cởi áo trong, đang đợi Nhân Sâm Tinh cởi đồ của hấn ra, đột nhiên nhìn thấy một dòng máu chảy từ trên mặt hấn xuống.

Ta kinh hãi, kéo mặt Nhân Sâm Tinh qua nhìn, thấy hấn chảy máu mũi. “A! Người tẩu hỏa nhập ma!” Ta vội vàng kéo hấn để trên giường, đang lúc rồi trí lại nghe cửa phòng vang lên một tiếng “Chi nha”, bị người ta đẩy ra.

Sư phụ đứng ở cửa, nhìn ta, lông mày nhíu nhíu.

“Sư phụ!” Ta hô to: “Đã xảy ra chuyện!”

Sư phụ bước thong thả vào trong phòng, đứng yên ở bên giường. Hấn hít mắt nhìn qua nhìn lại ta và Nhân Sâm Tinh một lát, bỗng nhiên hỏi: “Tiểu Tường Từ, người đang làm gì ở trên giường vì sư?”

Ta nhìn sư phụ chăm chăm, nghiêm cẩn trả lời: “Cùng Nhân Sâm Tinh song tu hòa hợp.”

Sư phụ hơi lui về sau một bước, khuôn mặt người trong nháy mắt khiến ta cảm thấy thật xa lạ.

Ta còn muốn nói chuyện, sư phụ lại đột nhiên túm lấy cổ áo Nhân Sâm Tinh, đem cái xác Nhân Sâm té xiu kéo trên mặt đất như túi tiền, kéo đến trước cửa sổ, sư phụ ngay cả cửa sổ cũng lười mở, một chưởng đem người quăng nát cửa sổ, Nhân Sâm Tinh bị hấn ném ra ngoài như phế vật, ném đi rất xa, không chừng là đến sau núi, chỉ có một vết máu lưu lại trên mặt đất, chứng tỏ Nhân Sâm Tinh hấn từng đến đây.

Ta kinh ngạc há to miệng, ngơ ngác nhìn sư phụ.

Hấn quay đầu, gió ngoài cửa sổ thổi vào nhà, khiến những sợi tóc của hấn rối loạn. Hấn nhìn ta, giống như đang trêu ghẹo nói: “Tiểu Tường Từ, gan to lên rồi, người cần thận nói lại, đang làm cái gì?” Ta mơ hồ nhìn ra, đôi mắt sư phụ không giống như ngày thường...

Mặc kệ sư phụ khiến trong lòng ta dao động thế nào, ta cảm thấy toàn thể giới không ai có thể hiểu được nội tâm dao động của ta. Ta lắc đầu nhìn sư phụ chăm chăm, than thở khóc lóc: “Người không cho hằm gà, không cho song tu hòa hợp, còn mang hấn ném đi! Sao người không thấy bất hạnh của ta! Ta ôm lấy đầu, nói khàn cả giọng: “Không phải người chán ghét Tiểu Tường Từ, mà chính là người yêu Nhân Sâm Tinh Nam Bội!”

Ta nghe thấy tiếng hít thở thật sâu của sư phụ.

Nghĩ đến sư phụ không còn thích ta như trước đây, ta cảm thấy như trời sập, làm ta không thể nào đối mặt với hiện thực.

Ta túm quần áo, vừa mặc vừa chạy ra ngoài: “Sư phụ không cần ta! Ta cũng không cần sư phụ! Không có gà hằm nhân sâm thì có gà con hằm nầm!”

Mười ba tuổi, ta làm một chuyện lớn nhất từ trước đến giờ, Tiểu Tường Từ ta, quần áo không chỉnh tề chạy ra khỏi phòng sư phụ, một đường khóc, chạy như điên như xuống núi, như vậy...

Sau đó rời bỏ sư phụ đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bảy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Bánh xe lộc cộc chuyển động.

Ta ngẩng đầu nhìn nam tử mặc áo tím đang nhắm chặt mắt đối diện, lại túm lấy một miếng gỗ mà gỗ gỗ nói với hai người đánh xe ở phía trước: “Uy! Đau bụng, nước tiểu gấp rút!”

“Xú nha đầu thật là lảm chuyện!” Một người dừng ngựa lại, tên còn lại nhảy xuống xe mở cửa cho ta, hần túm dây thừng trên tay đem ta kéo xuống xe: “Nhanh lên.” Hần chỉ một bụi cỏ rậm rạp bên đường: “Giải quyết xong ra đây.”

Người kia nắm lấy đầu kia của dây thừng đứng thẳng. Ta nhìn trái nhìn phải, không còn cách nào khác, đành ngồi xổm trong bụi cỏ giải quyết.

Từ xa xa ta nghe tiếng la mắng của hai người kia, nói rằng nên đem ta để ở nơi hoang dã, người thì bình thường, mang theo thêm phiền toái, còn bán không được bao nhiêu tiền. Một người khác cười to: “Việc này cũng không tệ, mặc dù để Nhân Sâm Tinh ngàn năm kia chạy thoát, nhưng đổi lại một con mồi rất tốt. Nữ nhân này, bán không được có thể mang về chơi đùa, một đứa ngọc cũng không làm gì được ta.”

Ta xoa xoa cái bụng trống trơn, càng thêm nhớ sư phụ mãnh liệt.

Không sai, ta bị trói.

Sự tình biến thành thế này, là khi ba ngày trước ta tìm cách trốn khỏi sư môn.

Ta vốn định rời khỏi sư phụ chạy đến Thánh Lăng giáo ngồi hai ngày, như vậy có thể mang thêm đồ ăn về nấu sau đó giúp sư phụ đầm lưng, nhưng không ngờ rằng, khi ta mặc quần áo không chỉnh tề chạy đến sườn núi lại gặp hai gã đàn ông to lớn, đó là hai người trước mặt ta lúc này, khi đó họ đang khiêng một nam tử áo tím té xỉu, đó là nam tử đang ngủ ở trong xe tù kia.

Lúc này, hai nam tử to lớn kia lại đang thảo luận sau khi xuống núi nên tìm nơi nào để uống rượu ăn thịt, ta tốt bụng liền nói lên một câu: “Đồ ăn trong Thánh Lăng giáo rất được.” Hai nam tử cao lớn kia trừng mắt nhìn ta hồi lâu, bỗng nhiên ra tay với ta, ta đánh không thắng liền bị họ bắt theo.

Đi ba ngày, nam tử áo tím cũng ngủ ba ngày, ta cũng nhớ sư phụ ba ngày.

Trong trí nhớ của ta, ta chưa từng rời xa sư phụ lâu như vậy. Tuy rằng mỗi ngày sư phụ đều sai ta làm rất nhiều chuyện mà ta không thích làm, giặt quần áo chõng chất, đầm chân đầm lưng, hần còn lấy việc đùa giỡn chế nhạo ta làm niềm vui. Nhưng mà, khi ta sinh bệnh sư phụ luôn ở bên cạnh, khi ta vì ác mộng mà tỉnh giấc cũng luôn thấy sư phụ, ta bị người ta khi dễ, sư phụ cũng giúp ta khi dễ trở lại.

Ta vô đầu nghĩ nghĩ, thật ra, so với gà hầm nhân sâm và gà con hầm nấm, vẫn là đáng vẽ của sư phụ khi xoa xoa đầu ta bảo “Tiểu Tường Từ, ngoan.” vẫn ăn ngon hơn.

Thật muốn trở về căn sư phụ một ngụm a... Nhưng mà, hiện tại làm sao mới có thể trở về bên cạnh sư phụ lần nữa đây...

Hình như bánh xe nghiền qua đá, ta bị xóc nảy rất mạnh. Một đầu đưa đến trên người nam tử đối diện, ép hần mạnh tới mức hần ho một cái, hô hấp rối loạn. Ta ngẩng đầu nhìn, thấy hần mê mẩn mở mắt.

“A, người tỉnh.”

Một tiếng gọi này của ta cũng khiến hai người ở ngoài quay đầu nhìn, bọn họ cảnh giác trừng mắt nhìn nam tử áo đen một lát sau đó an tâm tiếp tục đánh xe. Ta không hiểu, nam tử này từ đầu đến chân đều bị khóa xích, sắc mặt xanh trắng, hơi thở suy yếu, thoát nhìn như là sắp chết, hai người kia còn cảnh giác cái gì.

Nam tử giật giạt tay chân, xích sắt leng keng vang lên, hần coi như cũng biết được tình cảnh của bản thân, cả người cứng đờ. Hần ngẩng lên nhìn bốn phía đánh giá, ánh mắt dừng lại trên lưng hai nam tử phía ngoài một chút, lại quay đầu nhìn ta: “Người là ai?”

“Ta là Tiểu Tường Từ.” Ta hào tâm nhắc nhở hắn: “Chúng ta bị trời nga.”

Hắn cau mày: “Xem ra ngươi cũng thật cao hứng?”

“Bởi vì hiện tại cũng có người không thoải mái như ta, sư phụ nói, ở thời điểm gay go mà thấy người người còn tệ hơn mình, trong lòng sẽ cân bằng hơn nhiều.”

Nam tử thở dài một tiếng, cúi thấp đầu xuống: “Ngốc từ a...”

Ta thấy tinh thần của hắn quả thật sa sút, liền tốt bụng tiến đến nhỏ giọng an ủi bên tai hắn: “Ngươi đừng lo lắng, không bao lâu nữa sư phụ sẽ đến cứu ta, đến lúc đó ta nói hắn thả ngươi ra ngoài.”

Nam tử tà tà xem xét ta, liếc mắt một cái, không nói nữa.

Bởi vì có đồng bạn, ta không còn cô đơn, cho nên bắt đầu tán gẫu cùng hắn, người này coi như là không thích nói chuyện, vì thế ta chậm chậm kể về cuộc sống của ta cùng sư phụ với hắn. Hắn nghe không chớp mắt, nói từ buổi chiều đến chạng vạng, nam tử này cũng không lên tiếng trả lời, nhưng hai nam tử cao lớn ở ngoài lại bùng tinh mà rống lên một tiếng:

“Nàng! Nàng là đồ đệ ngốc mà thiếu chủ Thánh Lăng giáo sùng như bảo bối!”

Ta gãi gãi đầu, đang muốn nói rằng sư phụ không có sùng ta như bảo bối, bỗng nhiên một cơn gió to thổi đến, ta tròn mắt đã thấy một ánh sáng mờ nhạt ở cuối đường, bóng người chậm rãi đi đến.

“A! Sư phụ! Sư phụ!” Ta hô to, gấp đến mức ngã trên xe tù, hận không thể đem cái xe ngày xé nát để có thể trực tiếp bỏ nhào vào lòng sư phụ.

Nhưng sư phụ còn chưa đến gần, ta liền nghe một trận cười hahahaha. Cột sống ta phát lạnh, lòng tơ cả người thất thời dựng hết lên, trong trí nhớ, sư phụ rất ít khi cười như vậy, nhưng khi cười như vậy...

“Tốt lắm tốt lắm” Bỗng nhiên sư phụ rút từ bên hông ra một cây trường tiên.

Ta chưa bao giờ nhìn thấy hắn dùng tiên, nhưng không biết vì sao, nhìn hắn một tay nắm trường tiên, dáng vẻ cười đầy sát khí, ta lại cảm thấy thật đẹp.

“Ta tìm ngươi hết đỉnh núi, không ngờ lại bị hai người này bắt đi.” Trường tiên chuyển động, tiếng vang “Độc độc” đánh trên mặt đất, cả người ta run lên mấy cái. Sư phụ cười nói: “Làm ta mất công vài ngày, nói đi, các ngươi muốn chết như thế nào. Ta thành toàn cho các ngươi.”

Hai nam tử cao lớn nhìn liếc mắt nhìn nhau một cái, một người trong đó nói: “Hai huynh đệ ta vô tình mạo phạm Thánh Lăng giáo, vị cô nương này là đệ tử của thiếu chủ, đương nhiên chúng ta trả lại cho thiếu chủ.”

Ta nhìn nam tử áo tím ở bên cạnh, hắn vẫn không nói lời nào chỉ đánh giá tình huống xung quanh, ta nhỏ giọng nói: “Ngươi yên tâm, sư phụ ta không phải là người rộng lượng, hai người kia khẳng định sẽ bị đánh.”

Nam tử áo tím lẳng lặng nhìn ta một lát, đột nhiên nói: “Sư phụ ngươi nếu như nghe ngươi nói như thế, nhất định ngươi cũng sẽ bị đánh.”

“Sư phụ sẽ không đánh ta.” Nói đến điều này, sư phụ thật đúng là chưa từng ra tay đánh ta, mỗi lần hắn đột nhiên phát hỏa, tức giận đến mấy thì cũng chỉ dùng sức nhéo mặt ta mà thôi. Việc này khiến ta càng cảm thấy sư phụ thật tốt. Quay trở về Phong Tuyết sơn trang, ta nhất định ra sức đầm chân đầm lưng cho hắn.

Ta đang ở bên này suy nghĩ, sư phụ bỗng nhiên nói: “Sao? Nếu cái gì của ta bị trộm đi, ta càng muốn tự cướp về.” Thân hình hắn bắt đầu chuyển động, hai nam tử cao lớn cũng rút đại đao bên người ra. Mồ phát roi đầu tiên của sư phụ không phải là nhắm vào hai người kia.

Ta chỉ nghe âm thanh “phách” một cái vang lên trên đỉnh đầu, ta dùng đầu đụng thật lâu, cái hàng rào cũng không nứt ra một tí nào, sư phụ lại ném một cái dao găm đến chân ta, thập phần ghét bỏ mà lờn ta một cái. Sau đó hắn xoay người đấu với hai nam tử kia. Hai nam tử cao lớn kia ngoài dự đoán của mọi người, công phu thật giỏi, lại có thể đánh ngang tay với sư phụ.

Ta lập tức nhặt dao găm lên, dùng sức cắt đứt dây thừng ở cổ tay, quay đầu nói nam tử áo tím: “Ta giúp ngươi chặt đứt xích sắt.”

“Đừng cố sức.” Nam tử áo tím thản nhiên nói: “Xích sắt Huyền Thiết Thạch không phải dùng dao bình thường là có thể chặt đứt. Hai người kia cũng không phải người bình thường mà là người chuyên bắt yêu. Cho dù công phu của sư phụ ngươi có giỏi, nhưng đồng thời đối phó với cả hai cũng rất khó khăn. Nếu ngươi thông minh một chút, thì hiện tại nên nhanh chóng chạy đi.”

Ta chớp mắt, trừng mắt nhìn nam tử áo tím một lát: “Công phu của sư phụ ta cũng không phải bình thường a.” Ta giờ con dao găm, trong lòng đọc lại những khẩu quyết mà sư phụ dạy ta vài tháng trước, sau đó thu đao vào tay, nói với nam tử đang kinh ngạc: “Đây cũng không phải là con dao bình thường a.”

Ta túm lấy cánh tay nam tử: “Chúng ta trốn trước, chờ sư phụ thu phục xong rồi trở ra.”

Ta vừa nghĩ mang theo người này đi, chợt nghe một nam tử cao lớn hét lên: “Nha đầu, mơ tưởng bắt cóc hàng của bọn ta!” Lời còn chưa xong hắn đã bỏ mặc tên còn lại, nhắm cây đao về phía ta mà vọt tới. Ta giật nảy mình, trong miệng gọi sư phụ, tay thì kéo nam tử áo tím chạy mất mạng vào con đường

trong rừng.

Ta nghe thấy sư phụ đang phi nhỏ mắng ta: “Ngươi lại đi câu dẫn yêu tinh!” Thanh âm cách không xa, nghĩ là sư phụ đang đuổi theo.

Nam tử áo tím bị ta túm chạy vài bước thì kiệt sức những vẫn cố gắng nói: “Ngươi buông... Buông ta ra... Bọn họ sẽ không đối phó với ngươi.”

Ta vừa nghe lời này lập tức thả tay, bước chân chưa dừng lại chợt thấy đầu gối đã bị cái gì đập vào, chân ta mềm nhũn, cả khuôn mặt chặt vật úp xuống đất vì ngã. Ta ngẩng đầu, phần nộ chỉ trích nam tử áo tím kia: “Kẻ lừa đảo! Ta buông tay mà bọn họ còn đánh ta!”

Hắn há miệng thở dốc, á khẩu không trả lời được.

Cảm vừa đau vừa nóng, hình như là ngã trầy da, ta chưa kịp khóc, một bóng ma liền bao phủ lấy ta, ta quay đầu đã thấy một nam tử to lớn vùng đảo chuẩn bị chém ta thành hai nửa. Ta chớp mắt, chợt thấy một cái trường tiên bò lên thắt lưng của hắn, không biết người dùng roi sử dụng lực thế nào, nhẹ nhàng vùng lên, nam tử cao lớn kia liền giống như con rối gỗ bị ném qua một bên.

Sư phụ mặc quần áo trắng bay bay soái khí đứng ở trước mặt ta, một tay hắn cầm roi, một tay hắn túm ta lên.

Lúc này sắc mặt âm trầm của sư phụ ta lại cảm thấy xinh đẹp như hoa mùa xuân, ta gắt gao ôm thắt lưng hắn, cọ mấy cái trong ngực hắn, sau đó liền khóc: “Sư phụ, ta sai lầm rồi! Ô... Không cần canh gà hầm nhân sâm... Ô...”

Sư phụ lại kéo ta từ trong lòng hắn ra, nhìn cái cảm của ta, lại néo chân cùng tay ta, tính tình không tốt mà hỏi: “Đã bị đánh bao nhiêu cái?”

Ta khóc thút thít suy nghĩ một lát: “Không đếm...”

Sắc mặt sư phụ càng khó nhìn: “Có đánh trả không?”

“Đánh không thắng...”

“Nha đầu ngu ngốc!” Sư phụ cắn chặt răng, phần nộ trùng mắt nhìn hai nam tử cao lớn ở phía sau, thống hận nghiêng răng lắm lắm: “Ta nuôi heo, các ngươi lại dám làm thịt trước ta...”

Tên nam tử bị sư phụ quăng khi nãy ôm thắt lưng nói: “Huynh đệ ta đã tạ tội với ngươi, cũng nguyện ý thả nha đầu kia, mấy ngày qua chúng ta cũng không ngược đãi nàng. Vì sao ngươi còn muốn làm khó xử chúng ta?”

Sư phụ cười lạnh lùng, đem ta bảo vệ ở phía sau, càn rỡ nói: “Làm khó dễ hai ngươi còn cần lý do sao?”

“Thánh Lăng giáo chó khinh người quá đáng! Hai chúng ta chỉ muốn mạng hàng trở về...”

“Ta không nghĩ thế.” Sư phụ cầm roi vùng lên, cao ngạo nói: “Ngươi tới cướp a.”

Xem sư phụ cùng hai kia đánh nhau, ta gãi đầu, ngồi xuống bên cạnh nam tử áo tím: “Ngươi xem, lòng dạ sư phụ ta khá hẹp hòi.”

Nam tử áo tím im lặng một lát: “Sư phụ ngươi không phải là người thường.”

Ta gật đầu: “Àn, so với người thường lòng dạ hẹp hòi hơn một chút... Nhưng mà sư phụ đối với ta vẫn khoan dung.” Ta quay đầu nhìn nam tử áo tím: “A, ta vẫn chưa biết tên của ngươi.”

Hắn trầm mặc một lát nói: “Ta gọi là Tử Huy.”

Ta vừa định cùng hắn tán gẫu vài câu, bỗng nhiên có một tia sáng lướt qua, sắc mặt Tử Huy đại biến, lấy tay đẩy ta ngã rồi hét lớn: “Ám khí! Cảnh thận!” Ta còn chưa phản ứng lại, hơi ngẩng đầu lên đã thấy ba ngăm châm phóng tới, lúc này tránh cũng không kịp. Đang lúc ta ngây ngốc bỗng nhiên có cái roi màu đen tiến qua, sợi roi to như dây thừng lại có thể chặt đứt ngân châm.

Một tiếng “sư phụ uy vũ” của ta vừa muốn rống ra, đã thấy hai nam tử cao lớn thừa dịp sư phụ phân tâm, một người khổng chế động tác của sư phụ, người kia liền vùng đảo chém tới!

Ta hoảng hốt, nhất thời không thể kêu ra một tiếng, trừng mắt nhìn chăm chăm nơi đó...

“Không cho khi dễ sư phụ ta!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bảy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Sư phụ hơi chuyển thân mình, đại đao chém trúng vai trái của hắn, máu tươi chảy ròng ròng. Sư phụ giống như không có chút cảm giác đau nào, thân mình thuận thế mà cúi xuống, dưới tay không biết dùng lực gì, nhẹ nhàng chạm vào hai người kia, cả hai người đều chấn động, thoáng chốc đã bị đánh văng ra mấy trượng, trong miệng phun máu tươi, hôn mê bất tỉnh.

Từ Huy đang ở bên cạnh ta cả người cứng đờ, ta không quản hắn cứng hay không cứng, đẩy hắn ra chạy đến bên cạnh sư phụ. Thấy miệng vết thương trên đầu vai của sư phụ, bong da tróc thịt, nhất thời ta không biết nên làm gì nói gì.

“Bị dọa choáng váng sao?” Sắc mặt sư phụ tái nhợt, nhưng ngữ khí vẫn giống bình thường: “Lần sau ngươi chạy loạn thử xem!” Hắn phất ống tay áo xoay người rời đi, nhất định là con tức trong lòng vẫn chưa hết.

Ta túm tay phải của hắn, sợ hãi đến run rẩy: “Sư phụ... Bị thương, đau không đau không...”

“Không chết được.” Hắn lạnh lùng nói: “Hừ, hiện tại ngươi lại nhận ta làm sư phụ. Ta không cho ngươi ăn gà hầm nhân sâm, ngươi chạy đi tìm gà con hầm nấm sao?”

Ta ngoan ngoãn nhận sai: “Sư phụ, ta sai lầm rồi, không bao giờ chạy loạn nữa.” Trong lòng ta sợ hãi, thanh âm nhẹn không được mà run lên: “Ngươi không cần tức giận... Không cần vứt bỏ ta.”

Vừa nghe lời này sư phụ quay đầu liếc mắt trừng ta, thanh âm có chút kỳ quái mà nói: “Nga, lúc trước là ai rống lên không cần sư phụ.”

“Ta sai lầm rồi.”

“A, vì sư là người lòng dạ hẹp hòi, không nhận.”

“Ta sai lầm rồi...” Trong lòng ta lần qua lộn lại chỉ biết nói mỗi câu này. Giống như có gió lạnh vù vù thổi trong ngực, ta cảm thấy lần này sư phụ thật không cần ta nữa rồi. Ta ngẩng đầu, nhìn hắn chăm chăm. Sư phụ liếc mắt nhìn ta, nháy mắt thần sắc hắn có chút sợ sệt: “Uy!” Hắn xoay người mang theo chút dở khóc dở cười: “Tuồng Từ ngu ngốc, chọc ngươi thôi, khóc cái gì!”

Nước mắt từng giọt từng giọt không dừng được mà rơi xuống, thân ảnh sư phụ trong mắt ta trở nên mơ hồ không rõ, ta nắm chặt tay hắn, chỉ sợ hơi buông lỏng ra, hắn liền ném ta lại mà chạy mất: “Không cần... Không cần vứt bỏ ta...”

Sư phụ thở dài một tiếng: “Ngươi quả thật rất ngốc.”

“Không cần ghét bỏ ta.” Ta dừng không được, khóc thút thít.

“Không có ghét bỏ ngươi!” Sau khi hắn không kiên nhẫn nói xong lời này thì lại im lặng. Bỗng nhiên sư phụ rút tay ra, đang lúc ta cảm thấy không yên thì lòng bàn tay lại trở nên ấm áp, là sư phụ nắm lấy tay ta, như hồi nhỏ khi mang theo ta leo núi vậy.

Ta mơ hồ thấy hắn bắt đắc dĩ cong cong khóe môi: “Quên đi, trở về Phong Tuyết sơn trang thôi.”

Rõ ràng là ngữ khí khinh thường, mà ta lại thấy ấm áp như bàn tay sư phụ vậy.

“Sư phụ... Bị thương, đau.”

“Chỉ bị thương ngoài da, thoát nhìn hơi đáng sợ mà thôi.”

Sư phụ nắm tay ta đi hai bước, ta dừng lại, quay đầu chỉ Từ Huy nói: “Sư phụ... Còn một người.”

Thân hình sư phụ cứng đờ, quay đầu đánh giá cao thấp Từ Huy một phen, nhíu mày nhìn ta: “Nga, ngươi thật đi tìm gà con hầm nấm, đây là gà tinh hay nấm tinh vậy?”

Ta vội ôm chặt tay sư phụ, thề nói: “Cái gì tinh ta cũng không cần! Chỉ cần mỗi sư phụ!” Thấy dáng vẻ này của ta, sư phụ bối rối, quay đầu khẽ hừ nhẹ một tiếng: “Xem như ngươi thức thời.”

Đúng lúc này, Từ Huy ít lời bỗng mở miệng: “Tiểu... A Tuồng cô nương, cô trở về cùng sư phụ đi, tôi không có gì đáng ngại đâu.”

Ta chớp mắt nhìn hắn, cảm thấy khuôn mặt trắng như người chết của hắn mà nói ra những lời này thật không có sức thuyết phục. Để một người suy yếu như vậy ở nơi núi rừng hoang dã, hơn nữa tốt xấu gì ta cùng hắn cũng xem như quen biết... Ta còn chưa nghĩ xong, sư phụ đã vô tình túm ta đi: “Tàng đã vạn năm thành tinh, tu vi của tên kia cao hơn nhiều, cần gì ngươi lo.”

“Cao hơn cả sư phụ sao?”

Sư phụ im lặng một lát, bỗng nhiên quay đầu hung hăng nhéo mặt ta: “Nếu không phải tại nha đầu ngươi, ta có thể rơi vào hoàn cảnh này sao!”

Sư phụ bóp thật đau, ta nỗ lực nuốt nước mắt không cho nó chảy ra. Nếu không sư phụ chưa hết giận lại ném ta đi... Nhéo đến khi tay của ta dần vô

lực mới thả ra, sư phụ thở dài một tiếng: “Quên đi... Cái gì người cũng không biết.”

Ta theo sư phụ trở về Phong Tuyết sơn trang.

Sau vài ngày, sư phụ lấy có đầu vai bị thương, ngay cả việc lật sách cũng là do ta làm. Cơ hồ là mỗi giờ mỗi khắc ta đều di chuyển dưới mí mắt sư phụ, nhưng thoạt nhìn sư phụ có vẻ rất thoải mái, thuận tiện ta cũng chuộc lỗi, thật nghiêm túc cẩn thận mà hầu hạ hần.

Một buổi trưa nào đó, sư phụ đang ngủ, ta ngồi trên cái ghế bên cạnh giường quạt cho hần.

Đúng lúc đang quạt mơ màng thì chợt thấy dưới chân có cái gì cứ “thùng thùng” chạy qua. Ta trừng mắt nhìn thì thấy là một khối đá óng ánh trong suốt. Ta nhặt lên, đem nó nhìn dưới ánh mặt trời, chung quanh nó lại tỏa ra ánh sáng màu tím, cực kỳ xinh đẹp.

“Hôm nào xuống núi, nhờ thợ thủ công làm cho sư phụ cái nhẫn, sư phụ mang chắc chắn là rất đẹp.” Lời vừa nói xong, không biết vì sao tay run thật mạnh, cục đá tím kia từ trên tay rớt xuống rồi lăn đi nơi nào không biết. Ta đang muốn tìm, sư phụ lại không vừa lòng hừ hừ hai tiếng:

“Tiểu Tường Từ! Quạt, không được lười biếng.”

Ta vội vàng quạt gió cho sư phụ, nghĩ rằng để sau này tìm lại. Nhưng mà sau này dù ta tìm kiếm thế nào cũng không thấy bóng dáng viên đá đâu, dần dần ta cũng quên nó đi.

Lại là một năm mùa đông, trong Phong Tuyết sơn trang tuyết rơi đến đầu gối. Sư phụ dường như là trời sinh đã ghét tuyết, một khi ngoài trời gió thổi tuyết rơi, nếu không có chuyện gì quan trọng, hần sẽ ở trong phòng đốt lửa đọc sách cả ngày.

Đốt củi, xông hương, com canh, hần đều ra lệnh cho ta ở ngoài chạy tới chạy lui giúp hần chuẩn bị.

Một ngày, ta com nước với sư phụ xong, rửa bát đĩa sạch sẽ, chuẩn bị đi quét dọn sân. Ta ở trong tuyết cảm cái chổi quét vài đường liền buồn ngủ, ngày hôm qua sư phụ kiểm tra tâm pháp của ta, ta không thuộc, hần liền dạy dỗ ta tới nửa đêm. Sáng hôm nay lại thức dậy sớm như vậy, ta chịu không nổi. Mơ mơ màng màng đã nằm trong tuyết mà ngủ.

Trong mộng có một nam tử áo tím gọi tên ta: “A Tường, A Tường cô nương.”

Ta ngại hần quấy nhiễu mộng đẹp của ta, than thở vài câu, không muốn để ý tới hần, nhưng mà hần cứ gọi mãi, câu cuối cùng lại mang theo ý cười trên ghẹo: “A Tường cô nương mà không dậy, sư phụ sẽ đánh mộng người.”

Hai chữ “sư phụ” làm thần kinh của ta đau đớn, vừa mở mắt đã thấy sư phụ khoác áo đứng trước mặt ta, hần cau mày, thần sắc buộc chặt nhìn ta chăm chăm: “Đứng lên, không được ngủ dưới tuyết.”

Lần đầu tiên sư phụ dùng ngữ khí nghiêm túc nói với ta, ta sợ tới mức quên phản ứng. Sư phụ lười nói lần thứ hai, trực tiếp ra tay tóm lấy ta từ trong tuyết lên: “Nếu như người mệt mỏi thì đến phòng mình mà ngủ.” Hần nói xong liền xoay người rời đi, còn để lại một câu nói, không biết là ảo giác của ta hay là hần đã thật sự nói vậy.

“Có người đã nhắm mắt trong tuyết, sau đó không bao giờ mở mắt ra nữa.”

Ta không hiểu những lời này, cũng như không thể hiểu có đôi lúc sư phụ nhìn ta đến mức thất thần dại ra, như là đang nhìn ta, hoặc là nhìn người khác, thậm chí đôi khi lại nỉ non:

“Đại gia người... Càng lớn càng giống!”

Từ nhỏ sư phụ đã thích nói ra những lời mà ta không thể hiểu, ta cũng lười để ý. Nhưng về sau, trong giấc mộng ta thường thấy một nam tử áo tím, hần luôn đứng trong một góc tối nhìn ta, gọi ta... A Tường cô nương.

Mới bắt đầu ta không dám cùng hần nói chuyện với nhau, sau này đã thấy vài lần ta liền can đảm hỏi hần: “Người là người phương nào?”

Hần nhợt nhạt nói: “Người trong mộng.”

Ngày hôm sau tỉnh lại ta liền chạy tới phòng hỏi sư phụ: “Cái gì gọi là người trong mộng?”

Sư phụ ở trên giường ngáp một cái, miễn cưỡng trả lời ta: “Quý hồn, u linh, căn bản là quái vật không sống ở thế giới này, những suy nghĩ loạn xạ trong đầu người tụ thành một chỗ mà hình thành nên yêu ma... Ngó... Người ở trong mộng thấy người nào thì chính là người đó.”

Ta gãi gãi đầu, cảm thấy thế nào cũng không đúng, thừa dịp xuống Thánh Lăng giáo lấy đồ ăn mà chạy đến hỏi mọi người trong giáo vấn đề này. Mọi người lại cho ta đáp án vô cùng kỳ quái, không giống với sư phụ.

Hộ giáo bá bá vỗ đầu của ta, vui mừng nói: “Tiểu Tường Từ trưởng thành rồi.” Đường chủ tỷ tỷ lại nhìn phương xa, như tú tài ngâm thơ nói với ta: “Tâm hồn gần bó, ước mơ tha thiết, đó chính là người kia.” Đại thúc giết heo ở phòng bếp nói với ta: “Người lớn rồi nên cũng mộng xuân a! Được, về sau tìm tướng công thì phải giống với người trong mộng kia.” Nói xong lời này, đại thúc giết heo vuốt cằm suy nghĩ một lát, nỉ non nói: “Tê... Lời này của ta mà bị thiếu chủ nghe được sẽ không ổn đi...”

Ta nháy mắt nhìn một hồi lâu, lại hỏi: “Lấy tướng công để làm chi?”

“Tướng công tài giỏi nha...” Đại thúc cười ha ha lên, “Kiếm tiền nuôi gia đình, làm vợ thì sống những ngày hạnh phúc!”

Từ đáy lòng ta thật vui vẻ, đôi mắt sáng lên, vội hỏi: “Vậy sau này ta có thể tìm một cái tướng công để làm vợ hán sao?” Như vậy, những gì sư phụ giao phó đều do tướng công làm, giặt quần áo, tắm chân tắm lưng, ta chỉ cần sống hạnh phúc qua ngày!

Không nghĩ tới ta hỏi vấn đề này, đại thúc giết heo khó xử gãi đầu trả lời: “Có thể là có thể... Nhưng mà... Ngươi phải hỏi sư phụ mới được.” Có thêm một người hầu hạ sư phụ, nhất định sư phụ sẽ cao hứng, không có gì không tốt, sư phụ nhất định sẽ đồng ý.

Ta mang theo nguyên liệu nấu ăn trở về Phong Tuyết sơn trang.

Dùng xong bữa tối, ta thấy tâm tình sư phụ hôm nay rất tốt liền kích động hỏi: “Sư phụ có từng nghĩ đến có thêm một người hầu hạ không?”

Sư phụ uống ngụm trà, quay đầu nhìn ta một lát: “Đồ đệ ngu ngốc thì một cái là đủ rồi, ta cũng không muốn thu thêm một người về làm khó bản thân.”

“Không phải thu đồ đệ.” Ta nói: “Ta tìm một tướng công cho mình, như vậy đem hán về cùng ta hầu hạ sư phụ được không?” Ta giơ ngón tay, nói ra một, hai, ba, bốn, năm cái ưu việt của tướng công: “Ta rửa chén hán quét rác, khi ta nhóm lửa thì hán chẻ củi, khi ta giặt quần áo...a, hán cùng giặt với ta. Nhất định sẽ làm tốt mọi chuyện sư phụ giao cho.” Về mặt mong chờ của ta quay đầu nhìn sư phụ: “Sư phụ, như vậy có phải rất tốt hay không?”

Sư phụ không biểu hiện gì chỉ xoay chén trà, im lặng không nói một lời.

Có thể là hán không nghe rõ lời của ta đi, vì thế ta lớn giọng hỏi thêm lần nữa: “Sư phụ, ngươi nói ta nên lấy một tướng công thế nào?”

“Phách” một tiếng, chén trà trong tay sư phụ lên tiếng trả lời trước mà bị vỡ nát, nước trà rơi xuống người hán. Ta kinh ngạc, lại nghe sư phụ bật cười: “Tốt, tất nhiên là vô cùng tốt, có thêm người tới hầu hạ, sao lại không tốt!”

Hán nói như vậy, nhưng trên mặt đã có chút điên cuồng, ta rất muốn nói “Sư phụ, dáng vẻ này của ngươi thật không phù hợp với lời nói a.” Nhưng trước khi ta mở miệng, sư phụ đã đi tới trước mặt ta, hung hăng nheo mắt ta.

“Rất cam đảm, ân, Tiểu Tường Tử, muốn tìm người giúp đỡ, có tổ chức có kỷ luật đến đối phó ta.”

“Là hầu hạ ngươi.” Ta sửa chữa hán, nhưng hiển nhiên sư phụ không có nghe vào.

“Tốt, nữ tử phạm nhân đến tuổi cập kê thì phải thành hôn, còn hơn một năm nữa. Một năm sau, nếu ngươi tìm được người thích hợp, ta liền gả ngươi đi.” Sư phụ cơ hồ là dùng lỗ mũi mà nhìn ta: “Đến lúc đó nếu không có người cưới ngươi, ngươi cũng không nên khóc lóc tố khổ với ta.”

Ta gãi gãi đầu, rất là không hiểu: “Sư phụ, người không muốn ta lấy tướng công, ta không lấy nữa, người đừng nóng giận.”

Không biết lời này đụng chạm đến thần kinh sư phụ như thế nào, cả người hán cứng đờ, lập tức thả tay quay đầu nói: “Hừ, ai quan tâm ngươi lấy hay không lấy, chỉ là...Chỉ là vì ngươi là đồ đệ của ta, đến lúc đó không có ai cưới lại làm mất mặt ta!”

Sư phụ quả nhiên là người sĩ diện đến chết, ta than thở nói: “Sư phụ không cần lo lắng, hiện tại ta đã có mục tiêu, sẽ nỗ lực.”

Ta thu dọn bát đĩa ra khỏi phòng, sư phụ lại như con rối gỗ mà đứng im trong phòng, mãi đến khi ta sắp tới chỗ rẽ, thanh âm nặng nề của sư phụ từ sau truyền đến: “Uy.” Hán gọi ta lại, suy nghĩ một hồi mới hỏi: “Ngươi xem trọng ai?”

Ta nhìn trời suy nghĩ một lát, đáp: “Người trong mộng của ta.”

Đi qua góc tường, đi chưa được mấy bước đã nghe thanh âm lật bàn lật ghế từ phía sau truyền tới.

Sư phụ vừa ăn cơm xong đã luyện công... Thật sự là chăm chỉ a. Ta cũng phải cố gắng tìm tướng công, như vậy sau này mới có thể chăm sóc chu đáo cho sư phụ a.

Từ đó về sau, sư phụ càng sai sù ta nhiều hơn, dường như là ngủ cũng hận không thể bắt ta trải chăn dưới đất bên cạnh giường của hán mà ngủ. Mỗi lần xuống núi đến Thánh Lăng giáo lấy thức ăn, sư phụ cũng nhàn rồi không có việc gì mà lác lác đi phía sau ta. Mới đầu mọi người đối xử rất bình thường với ta, nhưng dần dần nam tử trong giáo không tìm ta nói chuyện nữa, không lâu sau ngay cả đại thúc giết heo trong bếp cũng không nói chuyện với ta.

Cứ như thế ta có chút không vui, cảm thấy bản thân đã làm sai chỗ nào nên bị mọi người ghét bỏ, mỗi khi sư phụ thấy ta không vui thì sắc mặt của hán càng khó nhìn, thỉnh thoảng lại nghe hán thốt ra: “Mẹ nó, quả nhiên là người trong Thánh Lăng giáo...”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bảy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 15

Lại là một giấc mộng, nam tử đứng lẳng lẳng trong bóng đêm yên tĩnh nhìn ta.

Cũng nhìn hắn hồi lâu, cuối cùng vạn phần phiền muộn mà mở miệng: “Ngươi đừng nhìn ta, cho dù ngươi là người trong mộng của ta, ta cũng không thể lấy ngươi làm tướng công được.”

Ngày mai đã là ngày cập kê. Sư phụ sai người của Thánh Lăng giáo tổ chức hội kén rể rất lớn, mà sắc mặt của hắn càng tới ngày đó càng khó coi. Tuy rằng ta không biết nguyên nhân, nhưng có thể nhìn ra sư phụ không thích ta lấy tướng công. Cho nên ta cũng vạn phần không hiểu, nếu hắn đã không thích, ta không lấy là được, vì sao hắn phải dàn xếp lễ hội kén rể này để khiến bản thân không vui nha?

Ta lại buông tiếng thở dài, nói với nam tử áo tím: “Sư phụ là người kỳ quái, tuy rằng hắn làm lễ chọn rể cho ta, nhưng thật ra hắn mất hứng khi ta lấy tướng công, cho nên dù ta cũng nghĩ lấy tướng công, nhưng ta cũng sẽ không lấy. Hơn nữa, ngươi vĩnh viễn chỉ xuất hiện trong mộng, khiến ta ngày ngày nhớ đến, cuối cùng không ngày nào yên ổn, không ngừng lo lắng.”

Nam tử áo tím nghe xong lời này, không biết vì sao bật cười: “Đừng lo lắng, ta sẽ nỗ lực để cho ngươi sống những ngày hạnh phúc, được không?”

Mất ta sáng ngời, nhưng mà nghĩ đến khuôn mặt âm u kia của sư phụ, ta lại gãi đầu: “Ta sống hạnh phúc sư phụ sẽ không vui... Hay là thôi đi, ta cứ sống với sư phụ như vậy là tốt rồi.”

Nam tử áo tím im lặng hồi lâu: “A Tướng cô nương thật thích sư phụ của ngươi sao?”

“Thích cực kỳ.” Ta gật đầu: “Sư phụ ăn thịt ta cũng ăn thịt, sư phụ vui vẻ ta cũng vui vẻ.” Nam tử áo tím không nói nữa, bên tai ta dường như nghe tiếng sư phụ đang gọi, nghĩ là trời đã sáng, ta phát tay nói nam tử áo tím: “Ta đi đây, về sau chúng ta đừng gặp lại nữa.”

Mở mắt ra, trời vừa tờ mờ sáng, trong lòng ta không hiểu, sao hôm nay sư phụ có tinh thần vậy, còn dậy sớm hơn ta. Tầm mắt chậm rãi trở nên rõ ràng, ta thấy sư phụ đang đứng ở bên giường hípc mắt đánh giá ta: “Mơ cái gì, miệng nói thảm như vậy?”

“Ngô...” Ta xoa xoa mắt, đáp: “Cáo biệt với người trong mộng...” Lời chưa nói xong, đã thấy trên người nặng nề, là sư phụ xấu tính ném quần áo tới giường ta, hắn đen mặt, nghiêng răng nghiêng lợi hít thở hồi lâu mới nói: “Hôm nay có thể thấy rồi, không cần ở trong mộng lưu luyến như vậy!”

Ta vừa định giải thích sau này sẽ không gặp lại, sư phụ đã xoay người rời khỏi phòng, chỉ bỏ xuống một câu: “Đôi xiêm này ra, hôm nay là hội chọn rể ở Thánh Lăng giáo, ngươi theo ta xuống núi.”

Ai... Sư phụ lại khó xử bản thân.

Sư phụ đưa một bộ quần áo màu trắng, ta soi trước gương đồng, thấy bộ quần áo này thật giống với bộ quần áo mà mấy năm trước mọi người mặc khi một Đường chủ của Thánh Lăng giáo qua đời, nhưng mà cũng không khó coi, ta nhấc quần áo ra ngoài tìm sư phụ.

Sư phụ thấy ta, đầu tiên là ngần ra, mày nhíu lại: “Không cho cười, giả bộ quyền rũ làm gì!” Ta ngoan ngoãn hơi nhếch môi, hắn lại nhíu mày: “Đừng giả bộ đáng vẻ thành thực.”

Ta thật ủy khuất: “Ta không giả bộ a.”

“Đừng âm ỉ! Không được lộ ra nét mặt đáng thương!”

Ta ngậm miệng, không biết làm sao nhìn hắn. Sư phụ che mặt, cảm thán một tiếng dài: “Thôi... Xuống núi đi.” Ta cúi đầu đi theo sau hắn, chỉ nghe thấy sư phụ đang lầm bầm đi ở trước: “Ta con mẹ nó làm sao vậy? Ta làm sao vậy? Tất cả là lỗi của người trong mộng kia, hôm nay đừng để ta biết ngươi là ai, nếu không ta thu thập ngươi, ta thu thập ngươi!”

Ta ở phía sau sư phụ, nhẹ nhàng kéo góc áo hắn: “Sư phụ, nếu người thật sự mất hứng, hôm nay chúng ta không làm nữa, về sau ta sẽ không nhắc tới ba chữ người trong mộng trước mặt ngươi nữa.”

Bước chân của sư phụ hơi ngừng lại, ta ngẩng đầu lên nhìn hắn, thấy chút ít kinh ngạc trên hai gò má nghiêng nghiêng của sư phụ, hắn như không muốn ta thấy mặt hắn, sau đó liền qua đầu quay đầu đi, không nói một lời. Ta túm góc áo đi theo sau hắn.

Tựa như một cái đuôi nhỏ...

Bỗng nhiên một bàn tay ấm áp nắm lấy tay đang cầm góc áo kia, chỉ nghe thanh âm của sư phụ vang lên trong không khí lạnh lạnh: “Ta không có... Tức giận với ngươi.” Hắn nắm tay ta xuống núi nói: “Ngươi không cần sợ hãi.”

Ta nhìn chăm chăm tay sư phụ, như thế liền an tâm.

Thánh Lăng giáo đã bố trí thỏa đáng, khi sư phụ nắm tay ta đi vào, nữ đồ đệ trong giáo liền hi hi ha ha chúc mừng ta. Đi ngang qua đình viện, thấy có nam đệ tử trong giáo đang quét dọn lá rụng, bước chân không khỏi ngừng lại: “Tướng công a...” Thật tốt a, trong Thánh Lăng giáo, mọi việc nặng đều

do nam tử làm, nếu trong Phong Tuyết sơn trang cũng có một nam tử thì tốt rồi. . .

Đương nhiên, sư phụ là ngoại lệ.

Bước chân của ta dừng lại, bước chân của sư phụ cũng dừng lại. Khi ta quay đầu nhìn sư phụ, không biết vì sao, mặt hấn đã đen lại.

Ta chớp mắt, hoàn toàn không có cách nào để hiểu được tính tình sư phụ nha.

Sư phụ lập tức mang theo ta đến gác xếp trên tầng hai của Thánh Lăng giáo, căn lầu có ban công, có thể trực tiếp nhìn xuống sân rộng rãi ở phía dưới. Thường ngày, người của Thánh Lăng giáo đều tập võ ở trong sân này, hôm nay sân được quét dọn rất sạch sẽ, nói là dùng cho việc chọn hôn phu của ta.

Ta cùng sư phụ đứng trên ban công, một chốc sau nam đệ tử trong giáo ở dưới đều đứng dậy, xếp thành hàng, ngay cả đại thúc giết heo ở phòng bếp cũng chảy mồ hôi lạnh mà đứng ở dưới. Bọn họ thoạt nhìn rất không tình nguyện, tựa như mọi người đều đau bao tử, đau đến mức không thể ngẩng đầu lên. Ta phóng tầm mắt nhìn, chỉ có thể thấy mấy cái đầu đen đen.

Có người mang đến một cái ghế bành cho sư phụ, hấn ngồi xuống, bưng chén trà trong tay, không thèm liếc mắt xung quanh một cái, mát mẻ nói: “Tốt lắm, Tiểu Tường Tử, cuối cùng ngươi cũng đợi đến hôm nay, chọn đi, người trong mộng của ngươi đâu?”

Ta nhìn trái nhìn phải nói: “Sư phụ. . .Ngươi mất hứng, ta sẽ không chọn.”

Sư phụ hí mắt cười cười: “Ngượng ngùng chọn sao? Được rồi, như vậy, các ngươi lần lượt báo tên đi.” Hấn nói với mọi người ở dưới: “Đây là đồ đệ ta nuôi mười năm, các ngươi ai muốn nhận nàng?”

Người phía dưới cúi đầu càng thấp, một trận im lặng.

Ta nháy mắt một lát, nghĩ rằng, nhiều năm như vậy, lại không có nam tử nào nguyện ý theo ta làm tướng công, ta có chút phiền muộn mà thở dài. Thở dài này của ta đổi lại một tiếng hừ lạnh của sư phụ, hấn trừng ta một lúc, sau đó cười haha vài tiếng.

“Tốt, các ngươi cũng ngượng ngùng mà không dám báo danh sao?” Sư phụ lấy ra từ phía sau một quả cầu màu đỏ nói: “Vậy hôm nay chúng ta ném tú cầu được không? Ném trúng ai thì chọn người đó, Tiểu Tường Tử, ngươi hãy nhìn người ngươi thích mà ném.”

Sư phụ đưa quả cầu đỏ cho ta, ta ôm ở trong tay suy nghĩ một lát, nhẹ nhàng dùng lực, sau đó ném cầu vào lòng sư phụ.

Cả người sư phụ cứng đờ, ngo ngác nhìn quả cầu trong lòng rồi ngẩn ra, ta nhìn chăm chăm sư phụ nói: “Ta cảm thấy, ta vẫn thích sư phụ nhất.”

Toàn sân im lặng giây lát, phía dưới vang lên những tiếng thở ra, sao đó là tiếng cười “phốc” bật lên, mà sư phụ lại chậm rãi đỏ mặt.

“Đại, đại, đại nghịch bất đạo!” Sư phụ mạnh mẽ đứng dậy, một phen nắm mặt ta: “Ngươi lại cả gan dám đùa giỡn ta!”

“Rớt rớt.” Ta nhìn thấy quả cầu rớt xuống đất, chậm rãi lăn đến lan can hành lang sau đó rơi xuống sân. Người bên dưới lập tức chạy né ra, quả cầu rơi xuống đất bắn lên hai lần, nhanh như chớp đã lăn đến giữa sân, trong vòng ba thước xung quanh nó không một bóng người.

“A. . .” Ta cảm thấy có chút mất mát mà cúi mặt: “Thì ra mọi người đều sợ hãi làm tướng công của ta như vậy a, mọi người đều ghét bỏ vì ta ngu ngốc a.”

Bàn tay nắm gò má ta của sư phụ hơi cứng đờ, hấn nói: “Ai dám!” Hấn dừng lại một chút, sau đó ho khụ khụ nói: “Không phải nguyên nhân này.”

Ta ngẩng đầu nhìn sư phụ: “Vậy vì sao không có người nào muốn làm tướng công của ta?”

Sư phụ há miệng thở dốc, còn chưa nói gì, chợt nghe một thanh âm quen thuộc truyền tới, là nam tử áo tím hay xuất hiện ở trong mộng.

“A Tường cô nương, ta nguyện ý.”

Ta quay đầu đã thấy quần áo màu tím đập trên không mà đến. Hấn bay qua mọi người, chậm rãi đi đến bên cạnh quả cầu đỏ, hai tay trắng nõn nhặt quả cầu dưới đất lên, phui đi bụi bặm dính trên đó, nhìn ta nở nụ cười: “Ta sẽ nỗ lực để ngươi sống những ngày hạnh phúc.”

“Người trong mộng?” Ta ngẩn ngơ ni non, không thể tin được hấn thật sự xuất hiện ở đây. Ở trong mộng ta chưa bao giờ nhìn rõ khuôn mặt hấn, hiện tại thấy rõ mới giật mình nhớ lại, đây không phải là nam tử cùng bị bắt với ta hơn một năm trước sao!

“Từ Huy!” Ta có chút vui mừng gọi ra tên hấn, khi đó ta cùng đi với sư phụ, cũng không biết sống chết của hấn thế nào, hiện tại thấy hấn còn sống thật tốt.

Ta thật cao hứng.

“Nga, người trong mộng.” Sư phụ đột nhiên mở miệng, ngữ điệu kỳ quái giương cao. Không hiểu sao đáy lòng của ta khẽ run, dè dặt cẩn thận quay đầu liếc mắt nhìn sư phụ một cái, chỉ thấy khoe môi hấn cong cong, nhìn ta cười: “Hahahaha, thì ra là thế, thì ra là thế, ngàn tính vạn tính không tính đến là người ngoài Thánh Lăng giáo a.” Sư phụ liếc mắt nhìn ta, lệ khí trong mắt khiến ta thật không có tiền đồ mà run cả chân, hấn nhéo mặt ta nói: “Tiểu Tường Tử thật có tiền đồ a, ngươi cùng người này thông đồng với nhau ở đâu mà khiến quý không hay thần không biết a?”

Đáng vẻ điên cuồng này của sư phụ làm ta có chút sợ hãi, ta run rẩy thành thật đáp: “Khi ngủ trên giường.”

Tay nhéo chặt mặt ta buông ra, sư phụ nhìn ta không chớp mắt: “Ngươi... Các ngươi, đã đem gạo nấu thành cơm.”

“Không có gạo cũng không có cơm, ta chỉ là thấy hấn ở trong mộng, ngẫu nhiên nói chuyện.” Ta vội vã giải thích: “Ta chỉ làm cơm cho sư phụ, những người khác đều không có, sư phụ đừng tức giận.” Tuy rằng ta thật sự không biết làm cơm cho người khác có tội gì, nhưng mà sư phụ đột nhiên phát hỏa như vậy, ta giải thích trước thì tốt hơn.

Nghe xong lời này, tinh thần sư phụ phục hồi trở lại, nhưng sắc mặt vẫn thâm trầm: “Thuật đi vào giấc mộng.” Sư phụ nhìn Từ Huy ở dưới cười lạnh nói: “Huynh dài vì đồ đệ ngốc này của ta mà đã nhọc lòng một phen a!”

“Cách biệt một năm trước, tại hạ đối với A Tường cô nương mong nhớ ngày đêm.” Hai gò má Từ Huy có chút hồng, hấn nhẹ giọng nói: “Tại hạ lo trái lo phải, cảm thấy chỉ có thể dùng phương pháp này mới không đường đột, bày thi thuật cách hồn đi vào giấc mộng có chút mạo hiểm, nhưng vì A Tường cô nương, dù có làm gì cũng đáng giá.”

Đôi mắt ta sáng lên, tinh thần hoàn toàn bị những lời nói cuối cùng này của hấn dẫn đi. Giống như là nhìn thấy cảnh tượng tốt đẹp, một nam nhân đi tới đi lui ở trong Phong Tuyết sơn trang, ta si ngốc nhìn Từ Huy, tràn ngập mong chờ.

Tay của sư phụ chống vào lan can gỗ lại khiến nó vang lên những tiếng “kẽo kẹt” như là sắp bị bóp nát vậy. Đột nhiên, sư phụ túm lấy ta, ta chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, là bóng lưng sư phụ đã chặn mọi tầm mắt. Ta nghe được thanh âm nặng nề của sư phụ nói rằng: “Chết tâm đi, Tiểu Tường Từ sẽ không gả cho người nào không thuộc Thánh Lăng giáo, ngươi ở đâu thì trở về đó đi.”

Nói xong, sư phụ lại túm lấy ta đi vào bên trong lầu các.

Ta có chút không nở mà quay đầu nhìn Từ Huy, chợt nghe hấn la lớn ở ngoài: “Ngươi làm sư phụ có chuyên quyền độc đoán quá hay không? A Tường cô nương đã đến tuổi cập kê, nhưng người trong Thánh Lăng giáo không ai muốn cưới A Tường cô nương. Ngươi dùng lý do như thế để giữ A Tường cô nương lại bên cạnh, ngươi có nghĩ đến sẽ làm chậm trễ hôn sự của A Tường cô nương không?”

Sư phụ dừng bước chân một chút, hấn hít thở thật sâu, không biết đang đề nện điều gì. Thanh âm của Từ Huy vẫn không ngừng lại: “Tại hạ là chân tình muốn đến hỏi cưới A Tường cô nương, sư phụ mặc dù không đồng ý tại hạ, nhưng cũng nên hỏi ý tứ A Tường cô nương một chút. Cho dù nàng là đồ đệ của ngươi, ngươi cũng không thể quyết định thay nàng như thế.”

Tay bị sư phụ nắm đến đau đớn, ta nhẫn nhịn chịu đựng, cuối cùng chịu không được nói nhỏ: “Sư phụ... Năm đau.”

Xung quanh yên tĩnh đến đáng sợ, trong lầu các có người, nhưng lúc này họ như người chết, ngay cả tiếng hô hấp cũng không nghe thấy. Sư phụ trầm mặc hồi lâu, cuối cùng buông lỏng tay ta ra. Hấn xoay người, sắc mặt tối đen nhìn ta một lát: “Tiểu Tường Từ, ngươi nói đi, Từ Huy này, ngươi muốn hay không muốn?”

“Ta...” Ta khó xử nhìn sư phụ, cuối cùng cúi đầu nói: “Sư phụ không muốn, ta sẽ không muốn.”

Ta nhìn chằm chằm mũi chân hồi lâu, vẫn không nghe sư phụ hé răng, tò mò nâng mắt nhìn sư phụ một chút, lúc này mới phát hiện mặt hấn đã nhăn thành một đồng, khóe môi nhếch lên cùng sắc mặt trắng bệch như là mới bị người ta hung hăng đánh cho một tát.

“Sư phụ...”

“Ta hỏi ngươi, có phải ngươi muốn gả cho hấn hay không?”

“Sư phụ không muốn ta gả, ta không gả.”

“Không phải ý của ta, ta hỏi ý của ngươi.” Sư phụ như lâm vào chấp niệm, gắt gao nhìn ta chằm chằm: “Ngươi có muốn gả không?”

Ta nhìn sắc mặt khó coi của sư phụ, có chút sốt ruột tiến lên muốn nắm tay hấn, ta muốn nói, sư phụ, ta có nói đây không phải là ý của ta sao... Nhưng không cho ta cơ hội mở miệng, sư phụ đã gạt đầu nói: “Tốt, ngươi muốn thì theo ý ngươi.” Hấn xoay người rồi đi, lạnh lùng ném ra một câu: “Tự ngươi mang người về Phong Tuyết sơn trang sắp xếp đi.”

Ta đuổi theo sau lưng hấn, vừa xuống lầu, sư phụ nhìn thấy Từ Huy đang đi đến trước mặt, hấn bỗng nhiên xấu tính mà quát ta: “Không cho đi theo ta!”

Ta dừng bước chân thành thật đứng tại chỗ, trong lòng không khỏi sợ hãi, sư phụ tức giận, hấn lại bỏ mặc ta.

“A Tường cô nương.” Từ Huy cùng sư phụ gặp thoáng qua, hấn đi đến trước mặt ta, gò má mang theo chút hồng hào: “Ngượng ngùng, tối qua nghe ngươi nói như vậy nên ta có chút nóng vội, hôm nay đã vội vàng tới, A Tường cô nương, ngươi đừng tức giận.”

Ánh mắt ta đuổi theo bóng lưng càng ngày càng xa của sư phụ, lời nói của Từ Huy nghe vào tai trái sau đó nhanh như chớp tổng ra ngoài tai phải.

“A Tường cô nương?” Một bàn tay quơ quơ trước mặt ta, ta chớp mắt, rốt cuộc ánh mắt cũng dừng trên mặt Từ Huy. Ta xoắn những ngón tay có chút bất mãn: “Chúng ta đã nói không gặp lại.”

Từ Huy sùng sốt sùng sốt: “Thật có lỗi, nhưng ta vẫn không thể đề nện cảm xúc của bản thân, ta cảm thấy vẫn nên đến đây xem thử...”

Có một người nguyên ý làm tướng công, trong lòng ta vẫn cao hứng, nhưng mà sư phụ không đồng ý... Trên đầu thật ảm áp, Từ Huy sờ đầu ta nói: “Hiện tại xem ra sư phụ không yên tâm giao người cho ta, sau này ở chung cũng có ít nhiều thời gian, ta tin tưởng hẳn sẽ thấy sự thật tình của ta, tất cả sẽ tốt thôi.”

Ta vui đầu suy nghĩ một lát, cảm thấy lời này của hắn có lý, trong lòng dần yên ổn.

Đào mắt nhìn quả cầu đỏ trên tay hắn, ta chỉ chỉ: “Đây là cho sư phụ, người trả lại cho ta đi.”

Bàn tay trên đầu ta hơi cứng đờ, ta ngẩng đầu, thấy Từ Huy cười ảm áp: “Được, cho sư phụ.”

Ta nhận lấy quả cầu đỏ, nói với Từ Huy: “Ta mang người về Phong Tuyết sơn trang, hôm nay người quét sân trước đi.”

“... Được, quét sân.”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bấy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Đêm đó, ta không thể đợi được đến khi sư phụ trở về Phong Tuyết sơn trang.

Ta ôm một cái gối đầu ngồi ở cửa sơn trang chờ đến nửa đêm. Đêm khuya, gió núi rất lạnh, giống lòng của ta. Bầu trời đầy sao xoay tròn trên đỉnh đầu ta, ta ngo ngắc nhìn chăm chăm những bậc thềm lên xuống bằng đá ở trước cửa sơn trang, ngóng trông thân ảnh sư phụ sẽ lơ đãng xuất hiện, sau đó néo lấy mặt ta mà rống ta trở về phòng ngủ.

Nhưng sư phụ không xuất hiện, Từ Huy lại đến, hắn phủ thêm cho ta một cái áo: “Trở về ngủ đi, ta thay người chờ, khi nào sư phụ trở lại sẽ nói cho người.”

Ta cố chấp lắc đầu. Từ Huy cũng không khuyên nữa, ngồi xuống bên cạnh ta, giúp ta nhìn những bậc thềm bằng đá.

“Từ Huy, vì sao người muốn làm tướng công của ta?” Nhân rồi không có chuyện gì ta mở miệng hỏi: “Người trong Thánh Lăng giáo biết ta lâu như vậy, nhưng không ai trong số họ nguyện ý.”

“Àn, đại khái là vì ta thích người nhiều hơn so với sợ sư phụ người.”

“Vì sao thích ta?”

Từ Huy dừng một lát, nói tiếp: “Người đoán xem.”

“Ta ngu ngốc, đoán không ra.” Ta đem đầu đặt ở trên đầu gối, con buồn ngủ kéo tới, mí mắt thật muốn đóng lại. Ta thành thật nói: “Ta cảm thấy ánh mắt của người thật kỳ lạ.”

“Àn?” Người bên cạnh hình như có chút sợ sệt: “Kỳ lạ làm sao?”

“Không biết, nhưng mà, ta cảm thấy... Trong lòng người đại khái là không muốn làm tướng công của ta.” Ta nhắm mắt lại, đầu nghiêng về một bên, gác lên đầu vai vững chắc: “Kỳ thật... Cho dù người không đồng ý... Ta cũng không ép buộc.”

Người bên cạnh không nói lời nào, ta chậm chạp chìm vào trong giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, ta nghe thấy tiếng quét rác “sàn sạt” ở ngoài sân. Mơ hồ xoa xoa hai mắt, ta tập trung nhìn, là Từ Huy đang cầm chổi quét bậc thềm ở trước cửa sơn trang. Trong không khí có một cỗ hương vị kỳ quái, ta mơ hồ nhớ được đại thúc phòng bếp từng nói với ta, loại hương vị này có tên là “rượu”, là cái gì đó thật kỳ diệu. Nhưng mà đại thúc không cho ta chạm vào, nói nữ hài tử mà uống sẽ biến thành đồ điên.

Ta nghĩ hiện tại ta đã ngốc như vậy, những vẫn còn lý trí, nếu uống cái đó vào, trở thành vừa ngốc vừa điên, đến lúc đó sư phụ nhất định không cần ta. Cho nên ta luôn tránh xa thứ này, trong Phong Tuyết sơn trang cũng không có rượu. Ta gãi đầu, kỳ quái hỏi: “Từ Huy, sao trên mặt đất lại có rượu vậy?”

Từ Huy ngẩng đầu nhìn ta, cười nói: “Mới này sư phụ trở lại, thấy ta và người ngồi ở cửa, hình như hắn trượt chân một chút nên đem rượu trong bình đổ ra ngoài.”

“Sư phụ đã trở lại?” Trong tai ta chỉ nghe được lời này, những cái khác đều biến thành mây khói: “Ồ đâu?”

“Chắc hiện tại đã trở về phòng rồi...”

Không đợi hắn nói xong, ta mạnh mẽ đứng dậy muốn chạy đến trong son trang. Nhưng mà ngồi cuộn chân một đêm khi vừa trở mình thì chân căng lại tê liệt, trước mắt tối sầm, sau đó ngã trên mặt đất, mũi bị đập xuống máu mũi chảy rào rào.

Ý thức mơ hồ, tầm mắt nhất thời không rõ, chỉ nghe Từ Huy thất kinh hô gọi: “A Tường cô nương, A Tường cô nương!”

“Không có việc gì.” Ta kiên trì nhúc nhích thân mình, lau mặt, thấy một tay đầy máu mũi cũng bị dọa. Đang rối rắm, Từ Huy giúp ta đứng lên, hắn dùng tay áo giúp ta lau mũi, còn không ngại bẩn mà giúp ta che mũi lại: “Còn đau chỗ nào không?”

Ta ngửa đầu, thanh âm rầu rĩ nói: “Không có, da dày.”

Từ Huy nhìn ta một lát, bỗng nhiên lắc đầu cười ra tiếng: “Thật sự là...Quá ngu ngốc.”

Đây là câu nói thật, ta phủ nhận không được, chỉ có im lặng nhìn trời.

Từ Huy giúp ta che mũi một lát, sau đó thả tay, hắn để sát mặt vào mặt ta, cẩn thận đánh giá hồi lâu mới nói: “Ân, không chảy nữa.” Hắn đỡ ta đứng dậy, ôm vai ta nhẹ giọng nói: “Cần trở về phòng không?”

Ta nhìn tay hắn đặt trên vai mình, có chút không tự nhiên xoay người: “Ngô, ta muốn đi tìm sư phụ trước.” Nói xong, ta chạy đi hai bước, nghĩ nghĩ lại quay đầu nói với Từ Huy: “Cảm ơn tướng công!”

Từ Huy ngẩn ra, chưa kịp phản ứng gì ta đã xoay người chạy đi, tìm kiếm sư phụ khắp nơi.

Tìm nhiều lần trong Phong Tuyết son trang, ta lại không phát hiện thân ảnh của sư phụ, ta vô đầu tự nói: “Từ Huy gạt ta a, rõ ràng sư phụ chưa trở về.” Suy nghĩ này còn chưa xong đã thấy một bầu rượu từ trên trời rơi xuống, nát bét, hương rượu lại từ trong bình theo gió tản ra.

Ta ngửi ngửi, cảm thấy hương vị này giống với ở trước cửa son trang, ta lui về sau mấy bước, ngẩng đầu nhìn, đã thấy sư phụ ngồi ở trên nóc nhà, trong tay còn cầm một bầu rượu, mặt không có biểu cảm gì mà nhìn ta.

Ta cao hứng phấn chấn vẫy vẫy tay với hắn, nhìn trái nhìn phải, mang cái thang đặt ở góc tường kéo qua, gác lên mái hiên, run chân mà trèo lên.

“Sư phụ! Sao ngươi lại ở chỗ này?”

Sư phụ âm dương quái khí trả lời ta: “Đứng trên cao, có thể nhìn ra xa.”

Ta dè dặt cẩn trọng đi đến ngồi xuống bên cạnh sư phụ, trừng mắt nhìn hắn một chút, thấy hắn không có vẻ gì tức giận mới hỏi: “Sư phụ, tối hôm qua sao lại không trở về?”

Hắn cũng không nhìn ta, thẳng tắp nhìn về phương xa: “Ta không trở về không phải là rất tốt sao, ngươi cùng tướng công của ngươi có thể ở chung?”

Nghe hắn hỏi như vậy ta lập tức gật đầu: “Tốt lắm tốt lắm” Ta vươn đầu ngón tay ra, đang chuẩn bị kể lể những gì ta sai sử Từ Huy, sư phụ bỗng nhiên chìa tay ra kéo mạnh ta, khiến thân mình của ta nằm trên nóc nhà, sư phụ lại ghé vào trên người ta, che đi ánh sáng mặt trời.

Vài viên sỏi từ trên mái nhà rớt xuống, tiếng vỡ thanh thúy.

Ta chớp mắt, thấy đôi mắt sư phụ hồng hồng, ngửi được toàn thân hắn đều là mùi rượu, có chút kinh hoàng: “Sư phụ, ngươi làm sao vậy...Không phải nói chỉ có nữ hài tử uống rượu mới có thể bị điên sao?”

“Điên...” Sư phụ hí mắt ni non: “Ta đại khái thật sự là điên rồi.” Hắn lạnh lùng cười: “Một kiếp này, một kiếp này...Mụ nội nó, Lí Thiên Vương, không phải ngươi nói thích nàng dâu nhỏ theo đuổi tướng công sao?”

“Sư phụ?” Hắn lại nói ra những lời ta không hiểu, ta đẩy vai hắn, cảm thấy tư thế ta ở dưới hắn ở trên thế này mà nói chuyện thì quá mức áp lực: “Chúng ta đứng lên nói.”

“Đứng lên?” Ngữ điệu của sư phụ lên cao, ánh mắt nguy hiểm nheo lại: “Khi ngươi cùng Từ Huy, cũng bảo hắn đứng lên sao?”

“Chúng ta không nói chuyện như thế này.”

“Ngà? Không có.” Sư phụ chỉ về phía sau: “Khi nãy, ta lại mù mắt vào ban ngày mà thấy hai ngươi ôm ôm ấp ấp sao?”

Ta nhìn theo hướng hắn chỉ, thấy Từ Huy đang cầm khăn lau máu mũi của ta ở trước cửa son trang. Chỗ này thật cao, nhìn cũng thật xa. Ta chớp mắt nói: “Khi nãy là ta bị ngã, Từ Huy đỡ ta lên.”

“Ờ ngươi.” Sư phụ hếch mày, không biết vì sao, hắn nói ra hai chữ này lại khiến lòng ta căng thẳng: “Ta cũng đỡ ngươi một lần được không?”

“... Tốt...”

Trên môi mềm nhũn, môi của sư phụ mang theo mùi rượu nhuộm dần suy nghĩ của ta. Ta hoàn toàn ngây người, chợt thấy trên môi thật đau xót, là sư phụ hung hăng cắn ta một ngụm. Ta rất là ủy khuất, chờ sau khi sư phụ buông ra lập tức che miệng nói: “Sư phụ không phải đỡ ta, mà là cắn người.”

Những lời này còn chưa nói xong, đã thấy sắc mặt sư phụ thay đổi. Hắn che miệng, giống như người bị cắn là hắn, ánh mắt khiếp sợ tột độ.

Hắn đứng thẳng lên, thân mình lung lay lui vài bước, bỗng nhiên trượt chân, cả người lăn xuống nóc nhà. Ta kinh hãi, vội vàng trèo xuống cái thang, nhưng khi đến mặt đất lại không thấy thân ảnh sư phụ, chỉ thấy một số ít ngói vỡ nát.

Sư phụ lại biến mất cả một ngày, mãi đến khi chạng vạng, ta cùng Tử Huy làm cơm xong mới thấy sư phụ sắc mặt tiêu tụy đi vào, hắn không nói lời nào đã ngồi vào vị trí giữa ta và Tử Huy.

Ta thấy sắc mặt sư phụ không tốt, liền không dám mở miệng nói chuyện. Dọn bát đĩa cho hắn sau đó ngoan ngoãn ngồi bên cạnh. Nhưng Tử Huy ở xa lại gắp một khối thịt bỏ vào trong chén của ta, nhiệt tình nói: “A Tường hôm nay thật vất vả, ăn thịt đi.”

Ta gật đầu, vùi đầu cắn thịt. Hôm nay trên môi bị sư phụ cắn một lỗ chảy máu. Cơm nóng chạm vào vết thương trên miệng, ta run một cái, trực tiếp phun thịt ra. Vừa ngẩng đầu đã thấy sư phụ và Tử Huy đều nhìn ta, ta che miệng, nói hàm hồ: “Nóng quá.”

Sư phụ ho nhẹ một tiếng xoay đầu đi, Tử Huy nhìn ta hí mắt cười: “Vậy sao, vậy thôi chút cho nguội rồi ăn.” Nói xong lại gắp cho ta một miếng thịt nữa.

Ta thành thật cúi đầu thổi thịt, cơm chiều ăn được một nửa, Tử Huy lại mở miệng nói: “A Tường, chúng ta đã định hôn ước, vậy khi nào sẽ cưới?”

“Đất” một tiếng, sư phụ đem bát thả xuống, thanh âm không lớn nhưng làm cho thần kinh của ta căng thẳng. Ta nhìn sư phụ, sư phụ nhìn Tử Huy, Tử Huy giống như không muốn sống mà tiếp tục nói: “Lại nói, tổ chức hôn sự có không ít việc phức tạp, chẳng hạn như phải cho người mời phụ mẫu chúng ta đến chứng hôn.”

Thân mình sư phụ cứng đờ, sắc mặt bắt đầu trầm xuống.

Ta chớp mắt nhìn sư phụ, thanh âm nhắc nhở của Tử Huy vang lên bên tai: “Thật sự hồ thẹn, song thân đã mất khi ta còn nhỏ, lúc này chỉ lẻ loi một mình. Không biết cha mẹ A Tường cô nương còn khỏe không, nếu còn, có thể mời họ đến đây một chuyến. Hôn nhân đại sự, có sự chúc phúc của trưởng bối là chuyện tốt. Đương nhiên, người chủ hôn vẫn cần sư phụ chọn...”

“Đủ rồi.” Sư phụ mở miệng đánh gãy lời nói của Tử Huy, giọng của hắn rất lạnh: “Ta mặc kệ ngươi là người phương nào, mặc kệ ngươi có mục đích gì, ta nói cho ngươi biết, sự nhân nại của ta đã hết, biết điều thì hôm nay liền cắt đi, ta không so đo với ngươi, nếu ngươi còn ở lại...”

Sư phụ dừng một chút, ngón tay gõ nhẹ lên bàn gỗ: “Ta không ngại có thêm một viên đá lót đường đâu.”

Tử Huy không lùi bước, nhọt nhạt cười nói: “Sư phụ là uy hiếp tại hạ sao?”

“Không, là thông báo cho ngươi.”

Ta nhìn qua nhìn lại hai người họ, bắt đầu không hiểu đối thoại của họ.

“Sao sư phụ không hỏi ý tứ A Tường cô nương, dù sao hôn ước này cũng là ý nguyện của A Tường cô nương, lúc trước sư phụ cũng gật đầu đáp ứng, bây giờ lại thất hứa...”

“Ta thất hứa thì sao?” Sư phụ ngã người về sau, tựa vào lưng ghế ngồi, khinh miệt nhìn Tử Huy: “Ngươi đánh ta sao?”

“Sư phụ.” Tử Huy hơi hơi nheo mắt: “Vì sao ngươi không muốn để A Tường cô nương lấy tướng công sống những ngày hạnh phúc?” Lời này ta nghe thì hiểu, thì ra là Tử Huy thay ta nói chuyện, là đang ủng hộ ta! Ta vốn định sư phụ nói cái gì thì nghe theo cái đấy, nhưng Tử Huy vừa nói như thế, ủy khuất trong lòng cũng thoát ra. Vừa muốn sai sử ta, vừa muốn khi dễ ta, còn không cho người giúp ta. Quay đầu lại là sắc mặt âm trầm... không thì hờ một chút là bỏ ta lại. Nghĩ đến những điều này, ta nhìn không được lại nhìn sư phụ chăm chăm. Nhưng mà sư phụ chỉ cười lạnh một tiếng nói: “Ta chính là không muốn nàng sống hạnh phúc thì thế nào. Ngươi đừng có nói là ý nguyện của Tiểu Tường Tử, ta nói cho ngươi, ý của ta chính là ý của nàng.”

Sư phụ túm tay của kéo đến: “Tiểu Tường Tử, tiễn khách.”

Ta cúi đầu không nói.

Xung quanh yên lặng một chút, ta ủy khuất nhỏ giọng nói: “Sư phụ...Ta cũng có suy nghĩ của bản thân.”

Sư phụ nhẹ buông tay, giống như đè nén giận dữ, lại giống như không dám tin nói: “Ngươi... Đúng là quyết tâm phải gả cho hắn!”

“Ta chính là...” Ta xoắn ngón tay: “Ta chỉ là cảm thấy khi này sư phụ nói không đúng.” Ta đang cùng sư phụ tranh cãi, không biết Tử Huy đã đi đến bên cạnh ta từ khi nào. Hắn ôm lấy thắt lưng của ta, nháy mắt ta đã cách xa sư phụ ba bước chân. Sắc mặt sư phụ trắng nhợt, trong phút chốc thần sắc có chút tàn ác mà đứng lên, thân hình nhảy lên một cái định chop ta về. Đang lúc ta mờ mịt, chợt nghe Tử Huy nói ở bên tai: “Sư phụ đã không hiểu chúng ta, chúng ta bỏ trốn đi.”

Ta hoảng sợ, quay đầu nhìn thấy Tử Huy đang cười khê.

Sư phụ còn chưa kịp chạm tới gương mặt ta, ta cảm thấy đầu óc bỗng choáng váng, giọng nói âm trầm của sư phụ vang lên càng ngày càng xa: “Tiểu yêu muốn chết!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bấy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

“Bỏ trốn... Kết quả sẽ không tốt!”

Đó là câu đầu tiên ta nói với Tử Huy sau khi tỉnh lại. Ta nắm chặt vạt áo của hắn, nghiêm túc nói: “Đại thúc phòng bếp trong Thánh Lăng giáo đã từng nói với ta, trong thôn của hắn trước kia có một quả phụ bỏ trốn với người ta, sau này bị bắt trở về thì nhốt trong lồng heo ngâm trong nước.” Trong lòng ta rất sợ sư phụ bắt ta trở về sẽ nhốt trong lồng heo rồi ngâm nước, ngay cả xương cốt cũng không tìm được.

Tử Huy sững sờ nhìn chằm chằm ta một hồi lâu, phút chốc bật cười: “Một khi đã như vậy, chúng ta không bỏ trốn thì tốt sao?”

“Tốt.” Ta lập tức gật đầu. Tuy trong lòng ta lúc này vẫn có chút oán trách sư phụ, nhưng chưa từng nghĩ tới việc rời khỏi hắn: “Chúng ta trở về nhận sai với sư phụ.” Dứt lời ta nhắc chân lên định chạy đi, bị Tử Huy túm lại.

“Nếu người muốn từ đây mà trở về Thánh Lăng giáo, cũng mất hơn nửa tháng.”

Ta kinh hãi: “Ta lại có thể ngủ hơn nửa tháng.”

“Cũng không phải, A Tường chỉ mới ngủ một đêm.” Tử Huy nói: “Ta nghĩ người cũng biết, ta là tảng đá thành tinh, không phải người thường. Pháp thuật một ngày đi được ngàn dặm cũng là công phu mà ta luyện.”

Ta gật đầu tỏ vẻ thấu hiểu: “Như vậy thì rất tốt, chúng ta lại có thể nhanh chóng trở về Phong Tuyết sơn trang.”

“A Tường, người nghĩ xem, sư phụ người như vậy, chúng ta trở về nhận sai thì sư phụ sẽ thừa nhận hôn sự của chúng ta sao?”

Ta suy nghĩ, có chút suy sụp lắc đầu: “Nhưng mà chúng ta vẫn không nên bỏ trốn.”

“Đương nhiên.” Tử Huy cười nói: “Bỏ trốn vì chúng ta không được sự đồng ý của cha mẹ, nếu có cha mẹ đồng ý, cho dù trong lòng sư phụ không muốn thì cũng không thể nói gì nữa.”

Ta chớp mắt suy nghĩ một lát, cảm thấy lời của Tử Huy cũng có vài phần đạo lý. Nhưng mà trí nhớ khi bé lại mơ hồ không rõ, ta đã sớm không nhớ nhà ở nơi nào, cũng không nhớ dáng vẻ của cha mẹ. Tử Huy có chút kỳ quái hỏi: “Nhiều năm như vậy, A Tường chưa từng về nhà gặp cha mẹ lần nào sao?”

Ta gãi đầu: “Có muốn gặp qua, nhưng mà sư phụ đã nói cha mẹ đem ta gửi cho hắn, nói ta không học được pháp thuật thì không cần về nhà. Nhiều năm như vậy ta học pháp thuật không giỏi cho nên không dám về. Sau này ta cảm thấy ở cùng sư phụ rất tốt, tâm muốn về nhà kia cũng không còn.”

Tử Huy đắm chiêu nhìn ta một lát, gục đầu nhỏ giọng ní non: “Như thế... Sư phụ người thật sự là vô liêm si...”

“Cái gì?”

Tử Huy cười cười: “Không có gì, chỉ là trên đường đi ta cũng thám thính được một ít tin tức về nhà của A Tường, đại khái cũng biết đường đến nhà A Tường. Chúng ta đến đó xem trước đi, đứng ở đây cũng không phải là biện pháp.”

Ta gật đầu, không nghĩ gì nhiều mà ngoan ngoãn đi theo sau hắn.

Đi không bao lâu, cảnh sắc bên đường dần dần trở nên quen thuộc, ta cao hứng nắm lấy tay áo Tử Huy: “Không sai không sai, hình như là con đường này!” Bước chân của ta nhanh hơn, khó nén hưng phấn mà chuyển sang chạy: “Không xa nữa, vòng qua một khúc rẽ có thể thấy một sông nhỏ, trên sông có một cây cầu nhỏ, sau đó là nhà của ta, trước cửa có sư tử bằng đá rất uy phong...”

Vòng qua ngã rẽ, thấy đối diện con sông là cảnh cửa phủ đồ nát, ta ngơ ngác đi vài bước về trước.

“Không đúng vậy.” Ta vừa đi vừa ní non: “Sông không hẹp như vậy, cầu cũng không nhỏ như vậy, trước cửa có hai con sư tử đá uy phong hơn thế này.” Vượt qua cây cầu, ta đứng ở trước cửa phủ, bảng hiệu có hai chữ “Đương phủ” đã bị tàn phá, cửa lớn khép chặt, dán tờ giấy “cấm” màu vàng của quan phủ.

Ta ngây người, trong đầu mờ mịt.

“A Tường.” Từ Huy gọi ta một tiếng, lại sờ đầu của ta, “Có lẽ là ta tìm nhầm nơi...”

Hắn lờ còn chưa dứt, có một đám nam tử vội vã đi ngang qua, thấy ta cùng Từ Huy, người nọ kỳ quái hỏi: “Ài u, hai vị, các người sao lại ở đây, mau đi đi, nơi này có nhiều chuyện rất ma quái. Nếu không phải đường lên núi hái thuốc đi ngang qua đây, có đánh chết ta cũng không đến nơi này.”

Ta phản ứng mạnh mẽ, xoay người xông đến tóm chặt tay của người nọ. Người nọ sợ không ít, liên tục kinh hô: “Cô nương làm gì vậy? Người làm gì? Đừng nói là bị quỷ nhập thân nha?”

“Người... Biết nơi này là nơi nào sao?”

“Đương... Đương phủ a.”

Ta giống như người chết đuối bắt được cái phao mà hỏi hắn: “Người có biết, người ở đây trước kia là người nào không?”

“Là một gia đình làm nghề buôn bán, họ Dương, từ mười năm trước đã bị kẻ thù giết sạch cả nhà.”

Ta buông tay, đầu có chút mơ hồ, nhờ cánh tay chống ở sau lưng ta mới miễn cưỡng đứng vững, ngờ ngác hỏi: “Cái gì gọi là... Giết sạch cả nhà?”

Người nọ đánh giá ta một lát, thờ dài nói: “Người chắc là họ hàng xa của nhà này đi. Mười năm trước không biết Dương gia đắc tội người nào, một phủ ba mươi người đều bị giết trong một đêm, nghe nói kẻ thù của họ đã thuê sát thủ Thánh Lăng giáo lùng lấy giang hồ đến giết. Các sát thủ này đi đến vô ảnh vô tung, không để lại chút dấu vết nào, quan phủ cũng không điều tra ra, vụ án này không có chút manh mối, ủy khuất cho Dương gia kia mấy chục năm đều là oan hồn a!”

“Thánh... Lăng giáo?” Ta cảm thấy lỗ tai ta đang có vấn đề, dùng sức đảo ngoáy lỗ tai, hỏi lại: “Người nói lại lần nữa?”

Người nọ kỳ quái nhìn ta một lát: “Thánh Lăng giáo a, ai, tiểu cô nương, chuyện của giáo phái thần bí trên giang hồ ta không biết, họ hàng xa như người cũng đừng có dò xét, đừng chuốc phiền vào thân.”

Ta càng hung hăng đảo ngoáy, hai bàn tay gấp rút đánh vào lỗ tai, Từ Huy tóm lấy hai tay ta: “A Tường!” Ta đánh lỗ tai đến mức ong ong nhưng vẫn không cảm thấy đau chút nào, chỉ ngờ ngác hỏi hắn: “Người nói là Thánh Lăng giáo?”

Người nọ bị dọa ngây người, một bên lui về sau một bên lẩm bẩm lầu bầu nói: “Thật đúng là bị ma nhập rồi...”

“Người nói là Thánh Lăng giáo sao?” Ta lớn tiếng hỏi, đang chuẩn bị đuổi theo, Từ Huy lại một tay ôm lấy ta, ta chỉ có thể thấy người nọ hoảng hốt bỏ chạy. Ta kinh ngạc đẩy Từ Huy: “Người đừng giữ ta, ta còn chưa hỏi rõ ràng nha. Hắn nói là Thánh Lăng giáo giết... Nhà này, cả nhà này, nhưng mà, họ giáo bá bá, đường chủ tỷ tỷ, còn có đại thúc giết heo ở phòng bếp, còn có sư phụ, bọn họ...” Rõ ràng là người tốt như vậy.

Cổ họng của ta nghẹn lại, nói không được, chỉ vì trong đầu chợt hiện lên vài hình ảnh. Là ngày nào đó ta từ trong lu nước đi ra, thấy khắp nơi đều là máu tươi cùng với hắc y nhân, ánh sáng của lưỡi dao cùng với máu dính trên đó rơi xuống mặt ta. Hoảng hốt, cảm giác như xuyên qua sương mù mười năm, nhìn rõ ràng mọi chuyện đã xảy ra, đốt cháy xương cốt ta thật đau.

Ta che mặt, suy nghĩ trong đầu hỗn loạn thành một đồng.

“A Tường, hôm nay chúng ta rời đi trước.” Từ Huy vỗ lưng của ta nói: “Hiện tại người cần nghỉ ngơi.”

Ta đẩy Từ Huy, tay có chút run run: “Không muốn, ta muốn về nhà.” Rồi khỏi ôm ấp của Từ Huy, chân ta phát run, từng bước chậm rãi đi về phía cửa lớn. Xé đi giấy niêm phong của quan phủ, ta dùng sức đẩy cửa, nhưng mà cánh cửa phủ đầy bụi này lại không hề nhúc nhích.

Ta vỗ cửa, hô to: “Nương...” Lờ lờ vừa ra khỏi miệng, thanh âm lại khàn khàn, “Con đã trở về.” Trí nhớ khi nhỏ như sương mù gặp ánh nắng mặt trời, mờ nhạt chiếu vào cánh cửa đổ nát, ta lau đi những vết loang lổ trên cửa khiến nó giống như trong quá khứ. Ta dùng sức mở cửa: “Mở cửa a!”

“Mở cửa a...”

Bụi trên cửa lại rơi xuống mặt ta, Từ Huy kéo tay ta lại, thờ dài một tiếng: “Đỡ ta.”

Tay hắn đặt trên cửa, nhẹ nhàng dùng lực một cái cánh cửa cũ kỹ vang lên một tiếng “chi nha”, chậm rãi mở ra. Sau cửa là một bức tường phủ điều, liếc mắt một cái đã trông thấy đại sảnh, bài trí bên trong không khác với trí nhớ chút nào. Ta đi vào, cúi đầu nhìn dấu vết màu đỏ sẫm trên mặt đất, lại ngẩng đầu nhìn về phía trên của đại sảnh, nơi đó, sư phụ từng cao cao tại thượng mà đứng, mang ta về Thánh Lăng giáo.

Sư phụ vĩnh viễn là cao cao tại thượng, khiến cho ta không dám có nửa phần bất kính, nhưng mà, sư phụ mà ta tôn kính như vậy lại...

Ta lắc đầu, muốn đem những âm thanh hỗn loạn trong đầu đuổi đi, nhưng mà lắc lư lắc lư, trên mặt lại ướt sũng. Ta lau mặt một phen, thoáng chốc nước mắt lại chảy xuống. Ta đứng ở trong đại sảnh, im hơi lặng tiếng, lau nước mắt một lần lại một lần, mãi đến khi Từ Huy vỗ vai ta: “A Tường, đừng khóc.”

“Ta không khóc.” Ta nói: “Chỉ là... Không có cách nào để nó không chảy ra.”

Từ Huy thở dài một tiếng, còn chưa kịp nói chuyện, bỗng nhiên nghiêng người né tránh, liên tục lui lại hai bước. Một tiếng “phách” bỗng nhiên nổ bên tai. Ta liền phát hoảng, đảo mắt qua đã thấy, quần áo trắng của sư phụ tung bay, đứng ngoài đại sảnh. Cây roi đỏ đậm nắm trong tay, sắc mặt lạnh lẽo nhìn Từ Huy: “Nề tình người là đá không dễ dàng gì mới tu hành vạn năm đắc đạo. Ta vốn định thả cho người một con đường sống, nhưng người lại không biết tốt xấu khiêu chiến cực hạn của ta.” Sư phụ lạnh lùng ngoéo khóe môi một cái: “Người đã có ý định muốn chết, ta liền giúp người, được không?”

Từ Huy không nói gì, ta chỉ biết Từ Huy sẽ không đánh lại sư phụ, nóng vội nhảy đến trước mặt Từ Huy, vươn tay bảo vệ hấn ở sau người. Ta nhìn chăm chăm sư phụ, thấy sắc mặt hấn đã trắng bệch, giống như bị ai đó đánh một tát.

“Tiểu Tường Từ.” Sư phụ hơi hơi híp mắt: “Người bày ra tư thế này, là vì muốn bảo vệ ‘tướng công’ của người, muốn cùng ta đánh một trận sao?”

Ngữ điệu của hấn nhẹ nhàng, nhưng ta biết sư phụ đang rất tức giận. Lúc này lòng ta cũng hỗn loạn không chịu nổi, chỉ lắc đầu không nói cái gì. Sắc mặt sư phụ tốt hơn một chút, hấn vươn tay, nhẹ nhàng gọi ta trở về như trước đây: “Qua đây.”

Lúc này ta lại không thể nào bước chân ra, sư phụ cũng không gấp rút, luôn mở lòng bàn tay đợi ta nắm lấy. Ta bình tĩnh nhìn sư phụ một lát, cổ họng vừa động bật thốt lên nói: “Sư phụ... Cha mẹ ta...”

Sư phụ nhướng mày: “Chuyện này sau khi trở về sẽ nói tỉ mỉ với người.”

Nhìn ánh mắt của sư phụ, ta lại không tự chủ được mà rùng mình. Từ Huy ở sau nhẹ nhàng nắm lấy vai ta, nhỏ giọng nói: “A Tường đừng sợ, có ta đây.”

Trường tiên trong tay sư phụ có chút căng thẳng: “Người có thân phận thế nào?”

“Sư phụ.” Lần đầu, ta đại nghịch bất đạo đánh gãy lời nói của hấn, mở miệng chất vấn: “Cha mẹ ta, là sư phụ giết sao...” Ta căng thẳng nhìn sư phụ chăm chăm, không dám nháy mắt. Nhưng hấn vẫn trầm mặc, không nói ra lời phản bác.

“Là sư phụ sao?” Mới bắt đầu, bản thân ta đã ghen ngào: “Là sư phụ sao?”

Biết hấn trầm mặc đó là thừa nhận, thế giới của ta sụp xuống rồi tình rồi mù.

“Tiểu Tường Từ.” Sư phụ có chút mất tiếng: “Rất nhiều việc người không hiểu rõ, chờ trở về ta sẽ nói rõ với người. Nhưng hôm nay, người lại không muốn trở về mà dựa vào trong lòng yêu quái. Hấn không phải là thứ tốt gì, người qua đây, chúng ta đi về trước.”

Ta lắc đầu, thầm nghĩ muốn lấy cái gì đó đánh hấn. Ta nhổ cây trâm cài đầu hung hăng ném về phía hấn: “Sư phụ là kẻ lừa đảo! Đồ siêu lừa đảo! Người tránh ra!” Tóc rơi xuống, loạn thành một đống, dán vào mặt ta, ta cũng không biết dáng vẻ của bản thân đã chật vật đến mức nào.

Nước trong mắt khiến ta không nhìn rõ mặt sư phụ, chỉ biết hấn như ngày đại, đứng ở một chỗ không động đậy.

Trên vai căng thẳng, là Từ Huy đem ta ôm vào lòng, hấn vỗ lưng ta nói: “Sư phụ không chịu đi, thì chúng ta đi trước một bước. Bây giờ các người gặp nhau chỉ bằng không nhìn nhau.”

Ta liên tiếp gạt đầu, nước mắt nước mũi dính lên áo của Từ Huy. Lần này sư phụ có túm lấy ta hay không ta không biết, nhưng bên tai không nghe thấy tiếng nghiêng răng nghiêng lợi đầy hận ý của hấn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bầy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Bên trong hang đá, tiếng nước chảy tí tách.

“Đây là chỗ nào...” Ta ngồi trên tảng đá khóc thút thít không ngừng, Từ Huy ngồi xổm trước mặt đưa ta cái khăn: “Xem như là nhà của ta đi, A Tường đừng khóc.”

Ta lấy cái khăn qua lau mắt, vừa ghen ngào vừa nói: “Tuy rằng ta ngu ngốc, nhưng vẫn còn nhớ rất rõ khi nhỏ cha mẹ đối tốt với ta. Rõ ràng sư phụ cũng tốt như vậy... Nhưng vì sao hấn lại giết cha mẹ ta? Vì sao lại muốn gạt ta?”

Từ Huy trầm mặc một lát mới nói: “A Tường, bây giờ người hấn là không thể trở về Thánh Lăng giáo, kể tiếp người có tính toán gì không?”

“Ta... Vẫn chưa tính.” Ta lắc đầu: “Ta đã đánh sư phụ, sư phụ sẽ không cần ta nữa, ta cũng không nghĩ trở về Thánh Lăng giáo, nhà... Nhà cũng không thể quay về. Ta... không biết.”

Từ Huy nắm tay của ta, lẳng lặng nhìn ta, trong đôi mắt tối tăm của hắn ta như thấy một tia sáng xẹt qua: “Như thế, sau này A Tường đi theo ta được không?” Hai tay hắn sờ soạng mặt ta, ta lại không quen, vừa định trốn, tay hắn đã rời khỏi: “Ngươi là thế tử của ta, ta sẽ đối xử với ngươi còn tốt hơn cả sư phụ, sẽ không lừa ngươi, sẽ không vứt bỏ ngươi.”

Ta nhìn hắn một hồi lâu: “Nhưng mà, sư phụ sẽ không đồng ý...”

Từ Huy sùng sốt, lập tức cười nói: “Sư phụ? Cô nương ngọc, hắn giết cả nhà ngươi, ngươi lại muốn nhận hắn làm sư phụ sao?”

Nước mắt lại lách cạch rơi xuống xuống: “Không thể nhận sao?” Dù sao, sư phụ đối xử với ta tốt như vậy.

“Đúng vậy, đã có thù hận sâu nặng như vậy, sao có thể làm sư đồ.” Từ Huy nắm chặt tay ta: “Ta sẽ cưới ngươi, thay thế sư phụ đối xử tốt với ngươi. Ngươi có bằng lòng không?”

Ta nhìn từng giọt nước mắt rơi trên mu bàn tay, gật đầu.

Từ Huy nở nụ cười, hắn đứng dậy sờ đầu ta: “A Tường thật tốt, chỉ là gia tộc ta từng có qui định, ai gả vào gia tộc của ta cũng phải uống một chén thuốc, khiến cho thân thể thích hợp hơn với cuộc sống của ta. A Tường muốn uống sao?”

Ta máy móc gật đầu. Từ Huy rời đi khỏi tầm mắt, chỉ trong chốc lát đã bùng một chén thuốc màu đỏ trở lại. Ta không hoài nghi, ngửa đầu nuốt vào, cảm giác nóng nóng, tanh lại ngọt, giống như uống máu tươi, khiến ngực ta không hiểu vì sao lại khó chịu.

Từ Huy vỗ đầu ta, trên mặt vui mừng, hắn chỉ vào giường đá ở bên cạnh: “Hai ngày này chắc ngươi rất mệt mỏi, đi nằm trước đi.”

Kỳ thực ta cũng không muốn ngủ, nhưng là nghe xong lời này của Từ Huy, không biết vì sao chân lại không ý thức mà đi đến bên giường, ngoan ngoãn nằm xuống. Ta nhắm mắt, thế giới đã tối đen, trong đầu hỗn loạn không thể chịu nổi, đầy hình ảnh của Thánh Lăng giáo, Phong Tuyết sơn trang, còn có sư phụ, đang cười, đang giận...

Ta nghĩ rằng sau này ta sẽ không thể thấy sư phụ như vậy nữa.

Sau khi làm tân nương của Từ Huy thì ta ngoan ngoãn ở trong hang đá.

Ta không muốn bước ra khỏi không gian này, giống như bên ngoài sẽ có yêu quái giương nanh múa vuốt, lúc nào cũng có thể ăn thịt ta. Ta trở nên thật lười, nơi này không có người bắt ta giặt quần áo chông chắt, không có người sai ta lật sách đứng quạt. Từ Huy thường không có ở đây, cả ngày ta ngồi trên giường đá, cũng không biết thời gian bên ngoài. Cuộc sống thế này lại khiến ta cảm thấy không thoải mái, tựa như luôn có tảng đá đè nặng trong lòng.

Một ngày Từ Huy trở về, ta oán giận không khí không tốt trong hang đá, làm cho tâm hồn ta thật buồn, Từ Huy ngăn người nói: “Thật có lỗi, ta không có trái tim, nên không biết cái gì gọi là buồn.”

“Tim?” Ta không hiểu: “Nhưng mà mọi người đều có a, ở trong này này.” Ta khua chân múa tay với hắn, nhớ tới những gì sư phụ đã dạy ta trước đây, trong lòng lại phiền muộn.

“Àn, ta biết.” Từ Huy vẫn cười hí mắt như cũ, nhưng thần sắc đã có chút hoảng hốt: “Trước kia ta cũng có, nhưng mà không quý trọng, lại đem nó cho người khác.”

“Tim còn có thể cho người khác sao?”

“Người thường không làm được, yêu ma thần tiên thì có thể.” Khóe môi cong cong của Từ Huy kéo thẳng lại, giọng có chút lạnh: “Lấy tim của con người làm thuốc thì vô cùng tốt.”

Ta kinh ngạc: “Người khác đem tim của ngươi làm thuốc?”

Từ Huy im lặng một lát, phút chốc lạnh lùng cười, giống như chế giễu mỉa mai: “Không phải, là tự ta lấy nó ra đưa cho người khác.” Hắn nói thật nhẹ nhàng bằng quơ, ta tò mò tới gần chạm vào ngực hắn: “Bên trong không có gì a, đau không? Lạnh hay không?”

Đợi hồi lâu cũng không thấy Từ Huy trả lời, ngẩng đầu nhìn đã thấy hắn đang dặt ra mà nhìn ta, một lúc sau mới sờ đầu ta, cười khổ sờ: “Cô nương ngọc.”

Bỗng nhiên đôi mắt của Từ Huy xoay chuyển, tươi cười của hắn chợt tắt, hắn nắm tay ta đến ngồi bên giường, bàn tay vỗ nhẹ đầu ta: “Nghỉ.” Hắn chỉ nói một chữ, trước mặt ta bỗng tối sầm, giác quan không còn.

Không biết qua bao lâu, ta lại thấy trước mắt sáng ngời, vẫn là hang động này, ta vẫn ngồi trên giường đá như trước, Từ Huy đứng bên cạnh ta, trước mặt lại có thêm một người. Thấy hắn, cả người ta run lên, trực giác bỗng muốn tiến lên bắt lấy hắn, nhưng không biết vì sao bản thân lại không thể động đậy được. Ta sợ hãi muốn mở miệng nói chuyện nhưng ngay cả môi cũng không mở ra được, thân mình như bị cố định một chỗ.

“Đội Sư Không thần quân đã lâu.”

“Ngươi làm gì nàng?” Sư phụ nhìn ta chăm chăm, chau mày.

“Thần quân đừng lo lắng, ta chỉ tạm thời phong bế ngũ quan của nàng, không thể cảm nhận được xung quanh mà thôi.”

“Nói thẳng đi.” Ánh mắt sư phụ từ trên người ta chuyển đi, lạnh lùng mở miệng: “Người hao tổn tâm tư bất lý đồ đệ ngu ngốc này của ta, rốt cuộc muốn cái gì?”

“Trái tim của bán tiên.”

Ta hoảng sợ, Từ Huy hấn... Hấn muốn tim của sư phụ!

“A, dã tâm của tiểu yêu không nhỏ.” Ánh mắt nhàn nhạt của sư phụ nhìn qua ta: “Người dựa vào cái gì mà chắc chắn ta sẽ cho người?”

“Ta không thể chắc chắn, là thử thời vận thôi. Ta đại khái có thể đoán được thần quân hạ thế là vì trải qua kiếp phạt. Đối với Sơ Không thần quân mà nói, một đời này chỉ là kiếp số mà thôi, thân thể này cũng chỉ là thể xác tạm thời. Thần tiên đối với cái chết rất lạnh bạc, nhưng thần quân lại đặc biệt chú ý đến cô nương này, ta liền đánh bạc một lần, cho dù thắng hay thua thì ta vẫn còn một tính mạng, cũng không sợ đắc tội tới người. Quả nhiên, mặc dù A Tường đối với người như vậy, người vẫn tha thiết mà đuổi tới.”

Sư phụ hơi hơi hí mắt, nắm thật chặt roi trong tay: “A, người nói ta hiếm lạ cái đồ đệ ngu xuẩn này sao? Người muốn giết nàng thì giết, muốn ăn nàng thì ăn, ta đến chỉ là muốn tiêu diệt hòn đá đại nghịch bất đạo như người, dám tính kẻ ta, đánh người mất hồn mất vía vẫn chưa đủ.”

Ta không hiểu lắm, cái lạnh theo nhau kéo đến, giống như bị những con rắn quấn chặt, đang lúc mờ mịt lại nghe Từ Huy cười nói: “Yêu lực của ta quả thật không thể đấu với thần quân, thần quân muốn giết cứ giết, ta không ngại. Chỉ là A Tường đã cùng ta kết làm vợ chồng. Ta lấy máu của ta đưa vào người nàng, nàng cùng ta huyết mạch tương thông, sinh tử tương liên. Thần quân cũng không hiếm lạ đồ đệ này, vậy thì để ta cùng nàng mất hồn mất vía đi.”

“Kết làm vợ chồng, hồn mạch tương thông... Các người...” Sư phụ cắn răng, roi trong tay có chút run run.

Ta cảm giác tay Từ Huy ôm vai ta, hấn ngồi bên cạnh ta nói: “Thần quân, người xem, là hôm nay kết liễu đời ta? Hay là chờ một tháng sau A Tường cùng ta hồn phiêu phách tán? Vĩnh viễn không thể luân hồi, triệt để biến mất, như thế có thể làm tiêu tan phần hận của thần quân không?”

Sư phụ trầm mặc, ánh mắt u ám, dung nhan như tu la. Bỗng nhiên hấn quát một roi tới đánh mạnh vào mặt Từ Huy, nhưng không hiểu sao trên mặt của ta lại đau đớn, nóng bừng bừng, tiếp theo là máu chảy ra từ gò má.

“Một roi này, thần quân đánh cũng không dùng lực đâu. Nếu thần quân không tin lời nói của ta, có thể mang ta giết thử một lần.” Từ Huy cười nói: “Ta vốn là đá yêu thanh tu, không hề làm việc ác nham hiểm. Mặc kệ lấy thể tử hay người cho ta trái tim bán tiên đều phải là cam tâm tình nguyện. Bởi vì nếu có nửa điểm bất buộc, nhất định sẽ tổn hại lớn đến pháp thuật của ta. Trái tim bán tiên này có thể giúp ta lấy lại năng lực đã mất, còn biến ta thành yêu quái bất tử. A Tường nhờ thế cũng có thể sống thật lâu dài. Sự thật đặt ở trước mắt thần quân, muốn cứu hay muốn giết tùy thần quân xử trí.”

Ta gắt gao nhìn chằm chằm sư phụ, trong lòng kinh hãi một trận lại một trận, chợt thấy sư phụ cong môi cười, hô hấp của ta nghẹn lại, nghe hấn nói:

“Tốt lắm, thù này, xem như ta đã kết với người.”

Sư phụ cất roi rút ra một con dao nhỏ, hấn dùng tay tự đâm lưỡi dao vào ngực của mình. Sắc mặt sư phụ nhanh chóng tái nhợt, lại như không biết đau mà rạch xuống một đường, dường như ta có thể nghe thấy tiếng xé rách của xương cốt.

Thần trí ta sợ hãi, cánh tay trên vai cứng đờ, giống như sững sờ.

Sư phụ lại không mặn không nhạt nói: “Thạch yêu, người cho là người có thể tính kế được với ta sao?” Cổ tay hấn vừa chuyển, sắc mặt lại trắng thêm, trên trán mồ hôi đổ như mưa: “Nhưng vận khí của người lại rất tốt, vừa vận lại chạm đúng trách nhiệm trên lưng ta. Về sau nếu để ông đây gặp lại người... nhất định cho người biết thế nào là chết không bằng sống.”

Nhưng mà về sau... Cái gì là về sau?

Tâm trí ta rung động mạnh, giãy dụa muốn hét ra tiếng nhưng một chút cũng không được.

Sư phụ xoắn lưỡi dao, máu trong ngực chảy ra ướt sũng quần áo, miệng vết thương to dần, ta giống như có thể nghe thấy tiếng tim đập trong lòng ngực của hấn. Giống như trước đây khi ta gặp ác mộng mà cọ cọ đến trên giường sư phụ, hấn nói: “Có ta ở đây, người khác sẽ không dám khi dễ người.” Khi đó ta nằm sấp trong lòng hấn, nghe được âm thanh trầm ổn mà ấm áp, ngăn trở tất cả phức tạp cùng bất an ở bên ngoài.

Sư phụ...

Thân mình sư phụ run lên, thất lưng hơi cúi xuống. Ta nghe được một tiếng kêu rên không thể kiềm chế, máu đỏ tươi tí tách rơi trên mặt đất. Sư phụ đưa tay nắm lấy vật màu đỏ gì đó, tuy ý niệm xuống đất, như ném đi một viên đá nhỏ không giá trị: “Cầm... Khụ, ta cho người.”

Bàn tay trên vai ta rời đi, ánh mắt ta không thể chuyển động chỉ có thể nhìn sư phụ chằm chằm, thấy sư phụ cũng đang nhìn ta, môi tái nhợt như tờ giấy của hấn giật giật: “Không được nói chuyện hôm nay với nàng, không được nhắc về ta với nàng. Nha đầu kia ngu ngốc cực điểm, người lừa nàng vài lần nàng sẽ quên.”

Sư phụ... Sẽ không.

“Vì một nha đầu ngốc mà mất một cái mạng, còn không để nàng nhớ người, không phải người sẽ chịu thiệt sao?”

“Khụ... Người quan tâm cái rắm, chỉ là...” Sư phụ che ngực, lạnh lùng cười: “Nếu người không để nàng sống thật lâu thật khỏe mạnh, nhất định ta vẫn có rất nhiều cơ hội để người chịu thiệt.” Nói xong, thân hình hắn nhoáng lên một cái, chống đỡ vách tường, thẳng lưng, khó khăn nhưng không mất đi vẻ phong dong mà ra ngoài.

Nhiệt độ trong lồng ngực như bị vết sạch, cái gì ta cũng không nghĩ được, chỉ cảm thấy bây giờ phải ở bên sư phụ, mặc kệ là cái gì, mặc kệ thâm cừu đại hận giữa chúng ta, ta phải đi cùng hắn, lật sách đứng quạt cho hắn như trước kia, vì hắn giặt quần áo chồng chất.

Không biết sư phụ đã đi bao lâu, đỉnh đầu ẩm ướt, là Từ Huy nhẹ nhàng vỗ lên đầu ta một cái, nhân nhát nói một chữ “Giải”, khiến cả người ta buông lỏng, toàn thân đều mềm nhũn, nhìn vết máu trên đất kia, mũi ta đau xót, rơi lệ.

“A Tường?” Từ Huy có chút ngạc nhiên: “Người lại...” Hắn bình tĩnh như hiểu ra điều gì, gật gù đầu nói: “Người ở cùng hắn lâu như vậy, nhất định cũng học được chút tiên pháp, khó trách có thể phá vỡ phong ấn.”

Từ Huy kéo tay ta: “Chớ để ý quá mức về sinh mạng kiếp này của hắn, sư phụ người không phải là người thường...”

Ta tóm mạnh lấy tay Từ Huy, hung hăng cắn xuống một cái, hận không thể cắn tới xương cốt của hắn: “Người đem trái tim trả lại cho hắn! Trả lại cho hắn!” Ta ni non mơ hồ, miệng đều là máu của Từ Huy, cũng là nước mắt của chính mình.

Từ Huy không đẩy ta ra, chỉ nhẹ nhàng nói: “Hắn như thế này cũng không đi xa được, ta cùng người đi theo đưa tiễn hắn thôi.” Máu nóng của hắn chảy vào cổ họng, thân mình lười nhác mấy ngày nay bỗng nhiên thoải mái lên. Sư phụ, sư phụ... Ta không nghĩ Từ Huy làm gì, không biết cái gì là trái tim bán tiên, cái gì là thâm thù đại hận, nhưng ta biết hiện tại sư phụ rất khổ sở, hắn lẻ loi một mình, trong ngực trống trơn, chảy nhiều máu như vậy lại không có người chăm sóc hắn.

Ta không hề để ý tới Từ Huy, đứng lên chạy từ trong hang động ra ngoài.

Nhiều ngày không đi khiến ta có chút choáng váng, chạy ra khỏi hang đá mới biết đây là núi đồi hoang dã, bốn phía đều là vách núi, chỉ có một con đường nhỏ uốn lượn đi lên đỉnh núi, mà trên đường đó lại có nhiều máu tươi, ta đi theo, miệng gọi nhỏ: “Sư phụ, sư phụ...”

Gió hoang vắng thổi gào, đi qua một khúc rẽ đã đi đến vách núi, sư phụ nằm ở chỗ kia, quanh thân toàn là máu. Ta chỉ cảm thấy ngực co rút nhanh chóng, yết hầu cũng bị đè nén như vậy, phát không ra được tiếng kêu, chỉ có thể nức nở, quỳ trước người hắn: “Sư phụ...”

Ta ôm lấy đầu của hắn, đầu ngón tay lại chạm đến một mảng lạnh lẽo, hắn lợi hại như vậy, giống như là anh hùng không ai địch nổi, vì sao lúc này đáng vẻ lại yếu ớt tái nhợt đến như vậy.

Đôi mắt khép chặt của sư phụ bỗng nhiên giật giật. Hắn thấy đáng vẻ hoảng loạn của ta thì thở dài một tiếng, khóe môi giật giật: “Ngu ngốc...”

“Ta ngu ngốc!” Ta vội đáp: “Đều do ta... Đều do ta.”

“Đồ đệ ngu ngốc, nước mắt nước mũi đều nhỏ hết lên mặt ta... Vừa bẩn vừa xấu.” Sư phụ nâng tay được một nửa lại vô lực thả xuống. Ta nắm tay hắn dán vào mặt ta, khóc không thành tiếng. Sư phụ thở dài một tiếng: “Mười năm trước, giết Dương phủ không phải là ý của ta, nhưng hơn ba mươi mạng người quả thật là chết trong tay người Thánh Lăng giáo, người muốn trách ta thì cứ trách đi.”

“Không trách.” Ta lắc đầu: “Không trách, ta cùng sư phụ trở về Phong Tuyết sơn trang, ta thay người quạt mát lật sách, đảm vai bóp chân! Ta... Ta cũng không cần tướng công, ta chỉ cần sư phụ, chúng ta trở về, cùng nhau trở về.”

“Việc này.” Ánh mắt sư phụ mờ lung, dường như đang nhìn trời cao, thanh âm của hắn suy yếu mà nhỏ bé: “Không phải ta trúng kế yêu quái, cũng không phải do người...” Sư phụ cắn chặt răng, phảng phất như hận đến xuất huyết: “Chỉ là ta không thể chống lại được ý trời.”

“Nhưng mà... Cũng được. Người cứu ta, ta cứu người, một kiếp này... Một kiếp này, chúng ta...” Sư phụ mệt mỏi chậm rãi nhắm mắt lại: “Huề nhau.”

“Chúng ta trở về, chúng ta trở về...” Trừ bỏ những lời này, ta lại không biết nói những lời khác.

Gió thổi vù vù trên vách núi, không chỉ là mình sư phụ, dường như tim của ta cũng bị lấy ra, thế giới đã không còn gì.

“A Tường...”

Ta ngồi ôm sư phụ không biết đã bao lâu, chợt nghe một tiếng gọi, là Từ Huy tìm đến, hắn đứng ở sau chúng ta hai bước, lẳng lặng nói: “Nợ một ân tình này của hắn, sau này ta sẽ thay sư phụ người chăm sóc người, ta cũng sẽ đối tốt với người giống như hắn, buông ra đi.”

Ta hoảng hốt nhìn hắn, lại sờ sờ ngực trống rỗng của sư phụ, mơ hồ nghĩ, sư phụ không phải là người tốt, nhưng là hắn đối tốt với ta, trên đời này không ai có thể so sánh được.

Không ai có thể biến thành sư phụ của ta, không ai có thể cùng nắm tay ta đi lên Phong Tuyết sơn trang, rốt cuộc ta cũng không thể quay về...

Ta ôm chặt sư phụ, ngã người về sau, gió núi gào thét bên tai, bầu trời cách ta ngày càng xa, tất cả trở nên chập chờn, chỉ có thân thể lạnh lẽo của sư phụ vẫn đang ở bên cạnh ta.

Ta sẽ chờ hần, luôn luôn chờ hần. Mãi cho đến tương lai một ngày kia, dưới ánh nắng tươi đẹp, xuyên qua những mùi hương vẫn vít, ta có thể nghe hần nhẹ giọng gọi ta: “Tiểu Tường Từ, qua đây.”

Ta nhắm mắt lại, thế giới một mảnh yên lặng.

Quý sai mang gông xiềng cho ta, bước từng bước chân trên con đường xuống hoàng tuyền, mỗi bước đều là trí nhớ điên cuồng đập vào mặt, thiên giới, địa phủ, điện Nguyệt Lão, cầu Nại Hà, canh Mạnh Bà...

Ha ha ha ha ha ha...

Sơ Không, người rất giỏi! Quả nhiên người rất giỏi!—

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bấy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Đi được một nửa trên con đường xuống hoàng tuyền, còn chưa thấy điện minh phủ, bị thương nặng nề đè lên lòng ta, rốt cuộc cũng khiến ta không thể bước đi tiếp. Ta gọi quý sai dẫn đường dừng lại, ngồi xỏm ở ven đường nở đầy hoa, hung hăng mà đổ nước mắt nước mũi khóc một hồi.

Nhục nhả! Vô cùng nhục nhả!

Chỉ cần nhất nhắm mắt lại, trong đầu hiện ra một khuôn mặt ngu ngốc đang nhìn một cái mặt phản khởi, gọi “Sư phụ, sư phụ”. Ta che mặt, cái đầu tóc dài như lá mùa thu trong gió, chỉ cần một cơn gió lạnh thổi qua là có thể rụng xuống.

Đó là ta... Mẹ nó, người có chỉ số thông minh ngang bằng với Hao Thiên Khuyển (con chó đi theo Nhị Lang Thần) lại có thể là ta!

“Ta thích sư phụ nhất!” “Ta cùng sư phụ trở về Phong Tuyết sơn trang đi, ta thay người lật sách quạt mát, thay người đám vai bóp chân!” “Sư phụ, sư phụ...”

Sư phụ sư phụ...

Hai chữ sư phụ trong trí nhớ ngu xuẩn kia cứ như lời của Phật Tổ mà không ngừng vang vọng bên tai, như muốn nhắc nhở bản thân ta đã sống qua mười lăm năm không có tôn nghiêm như thế nào, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Đây là vết bản không thể xóa nhòa trong cuộc sống mấy trăm năm nay của ta.

Không sai, Sơ Không, người làm được rồi, quả thật người đã sai sử ta như sai sử một thái giám!

Quý sai bên cạnh nhìn không được nữa mới đến vỗ vai ta: “Uy... Người có khỏe không?”

Mặt ta chảy nước mắt, cười thâm quay đầu nhìn hần nói: “Không có việc gì, tất cả đều đã trôi qua, ta đã bình tĩnh trở lại.”

Quý sai sợ tới mức lui lại một bước, giật giật khóe miệng: “Như vậy thì mau đi đi, lần này đừng có làm ra chuyện gì nữa. Hai lần trước, thiên giới đã sai người xuống đây chỉ trích địa phủ chúng ta làm việc bất lực nha.” Ta đứng dậy, vừa theo quý sai tiếp tục đi về trước vừa nghe hần nói: “Ai, Tường Vân tiên tử người cùng Sơ Không thần quân kia có hận thù gì với Minh giới của chúng ta sao, hai người vừa chạm mặt nhau đã khiến minh giới gà bay chó sủa, vốn đã bận rộn, các người lại làm chúng ta thêm phiền!”

Ta gật đầu, một câu “Thật xin lỗi” vừa nói xong, ngẩng đầu đã thấy, lại là con sông Vong Xuyên kia, lại là cây cầu Nại Hà kia, bên cầu lại là nam nhân đáng chết kia. Hần đứng thẳng tắp, bụng canh Mạnh Bà, cùng nói chuyện với quý sai, có vẻ như sẽ đi vào Luân Hồi ngay lập tức.

Ta biết bản thân mình cần phải bình tĩnh, cũng biết bản thân mình cần giữ lý trí, chờ hần uống canh Mạnh Bà, một cước đá hần vào Luân Hồi, xử lý tốt hần ở kiếp tiếp theo. Cũng không biết vì sao, điều ta nhớ tới lúc này chỉ là đáng về ti tiện xấu hổ của bản thân khi đám lưng, rửa chân, lật sách, đứng quạt cho hần. Điều xấu hổ nhất là, khi ta sắp chết lại còn muốn đám lưng bóp chân lật sách đứng quạt cho hần! Còn muốn quay về sao?

Quay về đại gia người!

Đây là làm cho nô tính xâm nhập vào cốt tủy ta a!

Tất cả chuyện này! Tất cả những gì nhục nhả mà ta chịu! Tất cả đều là vì nam nhân này, là vì thần quân này...

“Sơ Không...” Ta nắm tay thật chặt, cả người không ngừng run lên: “Thật xin lỗi a...” Ta nhìn Sơ Không chằm chằm, nói với quý sai đang mờ mặt đứng bên cạnh: “Thật xin lỗi a, lại khiến các người thêm phiền phức rồi.”

Không đợi nói hết câu, không đợi quý sai phản ứng lại, ta chuyển động thân mình, trong nháy mắt đã đứng trước mặt Sơ Không. Thấy ta, hấn khiếp sợ mờ to hai mắt, sau đó lại nghe hấn phẫn nộ mà quát mắng: “Khốn kiếp! Tảng đá yêu kia lại lừa bịp ta!”

Ta nghiêng răng nghiêng lợi cười, một quyền chém vào cái mặt của hấn, lực đạo như là muốn đánh nát xương cốt toàn thân hấn: “Lừa bịp người... Lão nương hôm nay còn muốn phế người!”

Ánh mắt chúng quý nhìn theo thân thể Sơ Không bay lên, về thành một nửa vòng tròn trên không trung.

Hấn “Đông” một tiếng, lập tức rơi xuống con đường thứ nhất của lục đạo luân hồi. Hấn chậm rãi bò lên, lau máu ở khóe miệng, ánh mắt lạnh như băng: “Người lại dám động thủ với vi sư? Tiểu Tường Từ, người thật to gan a.”

Ta ngửa đầu dùng lỗ mũi nhìn hấn: “A, người còn dám nói chuyện với ta như vậy? Người cho rằng ta vẫn là đứa ngốc kia sao?”

Thần sắc Sơ Không hơi giật mình, yên lặng chớp mắt một cái. Nhóm quý sai của địa phủ lập tức hành động, vội vàng đưa những quý hồn sắp đầu thai đến điện Diêm Vương tị nạn, có người muốn tiến lên bắt ta, có người ở bên cạnh khuyên: “Bình tĩnh! Bình tĩnh! Hai vị tiên nhân bình tĩnh!”

Xung quanh ta giống như có ngọn lửa rực cháy hùng hực, cả người đều sôi trào. Ta vận khí nhảy lên, lập tức bay qua cầu Nại Hà rơi xuống người Sơ Không: “Sư phụ? Xung hô độc ác thô tục với đau trứng như vậy mà người cũng vất vả nghĩ ra, lại còn thoải mái vui vẻ nghe mười lăm năm! Tốt lắm tốt lắm, bây giờ nhân dịp cả hai người đều đang thanh tịnh, chúng ta hãy đem tất cả nợ nần trước kia ra thanh toán đi.”

“Nợ nần?” Sơ Không đứng dậy, không trực tiếp trả đũa một quyền khi này với ta, hấn chỉ vỗ vỗ xiêm y, hí mắt nói: “Lòng dạ ta rộng lớn, lấy ơn báo oán mà nuôi dưỡng người cả một kiếp trí óc có vấn đề kia, cuối cùng còn cứu mạng cho người, bây giờ ở dưới địa ngục người lại muốn tính toán sổ sách với ta sao?”

“Ha ha ha ha, người còn dám nhắc tới một kiếp vừa rồi với ta, dám nhắc tới một kiếp vừa rồi với ta.” Ta đứng lên cười có chút điên cuồng: “Tốt, tốt, lòng dạ người rộng lớn, người đã cứu ta, ta đây van cầu người cứu ta lần nữa đi, tiện thể cứu luôn địa phủ được không? Người móc tìm ra lần nữa mà chết đi, được không? Không xuống tay được? Không sao, ta giúp người, giờ tay chém xuống rất nhanh thôi!” Nói xong, ta lại đưa ra một quyền tiếp đón Sơ Không.

Hấn cả kinh, nghiêng người tóm tay ta, cũng có chút tức giận: “Người là đồ đàn bà đánh đá! Không thể nói chuyện cho tốt với nhau một lần sao?”

“Nói tốt!” Ta nổi giận theo: “Trong đầu trần ngập mười lăm năm cuộc đời bị người sỉ nhục, còn có hai bát canh Mạnh Bà như hai chén máu đã sinh ra mười lăm năm kia, ngăn cách giữa chúng ta là huyết hải thâm thù, người nói, làm sao ta thể bình tĩnh mà nói chuyện cho tốt với người? Trước tiên người biến thành cái thi thể mà nằm xuống đi, ta sẽ ngồi bên cạnh người mà nói chuyện cho tốt!”

“Ha!” Sơ Không tức giận nở nụ cười: “Nói cho cùng mấy năm nay chỉ có mình người tổn thương thôi sao? Người thật sự là đứa ngốc đó sao? Người không nói, ta còn nghĩ đáng về kia của người là đến chính ta! Ta bao dung không so đo với người, cuối cùng còn quên mình cứu người, kết quả là người lại trách ta?”

Trong đầu bỗng nhiên hiện lên khuôn mặt tái nhợt kia của Sơ Không, không hiểu sao trong lòng lại xẹt qua một dự cảm xấu. Ta cứng rắn chớp mắt một cái, dùng lửa giận để kiềm chế những cảm xúc này: “Cứu ta? Ta cảm ơn đại gia người! Ai cần người cứu ta! Người giả vờ cao thượng cái gì, cái gì là muốn ta sống khỏe mạnh thật lâu, rõ ràng là người muốn nhanh xuống địa ngục đầu thai, sau đó cùng ta lỡ mất những tình kiếp còn lại, đừng tưởng rằng ta không nhận ra tâm tư ti tiện này của người!”

Cầm Sơ Không căng thẳng, thần sắc trở nên nghiêm túc, nhắm mắt lại, sắc mặt vì tức giận mà chuyển sang đen.

Ta tiếp tục nói: “Ta cứ không thành toàn cho người, ta càng muốn xuống dưới này đầu thai cùng người, càng muốn cùng người chết chung! Người đánh ta nha người đánh ta nha người đánh ta nha!”

“Hôm nay ta muốn đánh người!” Hấn tức giận nắm chặt vạt áo của ta. Lúc này ta cũng giận đỏ mặt, hai tay mau chóng phản ứng mà đưa ra sau đầu tóm lấy tóc hấn: “Người buông tay! Nếu không hôm nay ta nhổ sạch tóc của người!”

“Người còn uy hiếp ta!”

“Ta liền uy hiếp người!”

Hai người chúng ta đều tức giận, mắt to trừng mắt nhỏ, giằng co trong một lúc lâu nhưng không có ai động thủ trước. Lúc đó có một tiếng vang nhỏ nhỏ tiến vào: “Hai vị, các người vẫn nên uống canh Mạnh Bà xong rồi nói chuyện, nói chuyện xong rồi đi đầu thai, đây mới thực sự là giải thoát...”

Lỗi tai ta giật giật, quay đầu đã thấy một gã quý sai bưng canh Mạnh Bà đứng ở cầu Nại Hà. Sau hấn còn có vô số quý sai, từ điện Diêm Vương cũng có người chạy tới, xem ra là Diêm Vương cùng phán quan. Ánh mắt ta dạo một vòng, cúi cùng dừng lại trên chén canh Mạnh Bà mà quý sai đang bưng, cảm giác vị thuốc đen sì sì kia vẫn quanh quẩn ở cổ họng.

Ta quay đầu nhìn Sơ Không, Sơ Không cũng đang nhìn ta.

Chính là nam nhân này... Nam nhân này đã ép ta uống hai chén canh, khiến ta có cuộc sống bị si nhục như vậy, lửa trong lòng lại bùng cháy, ta nói: “Uống, đương nhiên uống, một kiếp này ta nhất định phải bắt ngươi uống ba chén!” Nói xong, ta ra sức túm Sơ Không đi về hướng quỹ sai kia.

Sơ Không kinh hãi, lập tức cố định thân thể: “Ác độc!” Ta nhất thời không thể kéo hắn, lại nghe hắn mắng, nghĩ đến trước kia khi hắn ép ta uống sao không nói chính hắn ác độc! Ta giận dữ cắn một phát lên tay hắn, hắn đau liền rên lên một tiếng: “Hao Thiên Khuyển là thân thích của ngươi đi!” Hắn néo mặt ta: “Bỏ miệng ra.”

Ta cắn không thả, lại hung hăng đánh một quyền lên bụng hắn. Ta định đánh quyền thứ hai thì Sơ Không đã xoay người né đi. Trên thực tế, ta không thể đánh lại Sơ Không thân quân, cho nên trong thoáng chốc ta liền cảm thấy hoa mắt, phía sau lưng đau xót, là Sơ Không đem ta ấn xuống cạnh giếng bên con đường súc sinh. Hắn bóp cổ của ta, nghiêm mặt nói: “Xin lỗi! Kiếp sau ta cho ngươi làm súc sinh!”

Tốt, xem ai làm súc sinh!

Ta cắn răng một cái, gấp đầu gối lại thúc vào bụng hắn, thừa dịp hắn co rúm thân mình ta hét to một tiếng, phát ra hết sức lực toàn thân nhấc thân thể của hắn lên. Sơ Không ngạc nhiên, ta cố gắng hết sức lật người hắn lại, để đầu hắn cắm xuống dưới, lọt thẳng vào đường súc sinh.

Trong lòng ta mừng như điên, kiếp tiếp theo có thể thuận lợi thoát khỏi Sơ Không! Nhưng trên mặt chưa kịp cười, chợt thấy da đầu đau xót, là Sơ Không kịp thời nắm lấy mái tóc bị rơi ra khi nãy của ta. Ta cảm thấy trọng tâm của thân thể thay đổi, thân mình nhẹ đi, da đầu đau nhức, trong lòng ta lại có điểm xấu mãnh liệt, tay muốn tóm cái gì đó như chỉ bắt được hư không. Chỉ có Sơ Không như quỷ nở nụ cười hoa lệ, kéo ta theo: “Ngươi muốn đầu vói ta tới cùng a! Ngươi đầu a!”

Ta hoảng sợ, mở to mắt, nhìn địa phủ tối tăm càng ngày càng xa. Bên tai giống như có tiếng cảm khái không nện không nhạt của Diêm Vương: “Ai nha, hóng бет, hai tiên nhân đầu thai làm súc sinh, kiếp này nên viết thế nào đây? A, ta còn phải trở về báo cáo nữa.”

Súc sinh...

Các ngươi là đàn súc sinh! ——

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bảy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Lại mở mắt ra, ta thấy thế giới này và ta không còn giống ngày xưa. Tầm nhìn trở nên thật rộng lớn, khứu giác rất nhanh nhạy, hương vị bùn đất, hương vị cỏ xanh, còn có một hương vị tanh tanh và khai nữa.

Ta trừng mắt nhìn, thấy thể của mình thật bất thường. Ta run rẩy đứng lên, cũng có tứ chi, nhưng bàn chân đầy thịt và lông mềm mại, ta thử nâng tay lên lại thấy móng vuốt rất dài, ta kinh ngạc nhìn một lát... Nếu ta đoán không sai, cái này phải gọi là móng vuốt của hổ nha. Ta quay đầu, cơ thể phía sau thật dài, lông rất nhiều, còn hoa văn đan xen nhau và cái đuôi xinh đẹp.

Ta sợ run một lát, lập tức bùng tỉnh đại ngộ nhớ lại, nga! Ta đầu thai làm súc sinh, thành một cái súc sinh.

Súc sinh!

Ta dùng móng vuốt ôm lấy mặt. Vô cùng nhục nhã a vô cùng nhục nhã! Nghĩ lại Tường Vân tiên tử ta đã từng tồn tại như thế nào sao bây giờ lại lạc bước xuống tới mức này! Ta âm thầm rơi lệ vì bản thân. Nhưng cho dù ta có bị thương thấu tâm can cũng không thể thay đổi sự thật ta là súc sinh. Bị thương đến chết tâm, ta hoảng hốt nhìn trời, trái tim thật phức tạp. Nhưng nghĩ lại, Sơ Không cũng đầu thai làm súc sinh, biến thành động vật tứ chi, tâm tình ta lại sáng sủa hơn chút ít.

Tốt, Lí Thiên Vương, xem lần này ngươi an bài thế nào, hai cái súc sinh ngay cả tiếng người cũng không hiểu sẽ diễn một màn ngược tâm chi luyện khiến thiên địa kinh hãi quỷ thần khiếp sợ thế nào đây. Ta chờ nha.

Ta đang ở bên này cảm thán, chợt thấy cổ bị cắn mạnh, ta kinh hãi, người được mùi của hổ mẹ, thì ra là “huong” của ta đến...

Có lẽ là thiên tính cho nên hiện tại dù ta bị hổ mẹ ngậm cổ, nó chỉ cần dùng chút lực là có thể cắn chết ta, nhưng ta vẫn không hề sinh ra chút cảnh giác nào, tùy ý nó ngậm ta, lắc lư lắc lư đi về “nhà”.

Trong ổ ngay cả cỏ lót cũng không có, ở đó có hai huynh đệ tỷ muội của ta đang kề tai nhau mà vui đùa, thấy hổ mẹ trở về chúng liền vây đến quần quít nẫu thân đòi uống sữa. Hổ mẹ buông ta ra, lười nhác nằm trên mặt đất, dáng vẻ như là tùy các ngươi ăn. Hai huynh đệ tỷ muội của ta lập tức vui vẻ chạy qua, ta nhìn thoáng qua cái bụng xù lông của mẫu thân, thật sự chảy lệ một phen.

Ta đứng ở bên miệng của hồ mẹ, run run, bỗng nhiên, lưng ấm áp, nhẹ nhàng ấm nóng còn có cảm xúc thoải mái kỳ lạ. Ta hoảng sợ quay đầu đã thấy hồ mẹ vươn cái lưỡi thật dài liếm lông sau ót ta, liếm đến mức khiến ta sợ run.

Vì thế, khi ta vẫn còn đang giật mình ngây ngốc, nó đã đem toàn thân ta liếm sạch một phen, cuối cùng cảm thấy thỏa mãn huyếch vào đầu ta, giống như đang nói: “Àn, tốt lắm, đi chơi đi.”

Ta cứ nhiên cứ như vậy... Bị một con cạp mẹ khinh bạc ...

Tuy rằng biết nó dùng đầu lưỡi thô ráp để chải chuốt bộ lông cho ta, nhưng ta...ta...Ta lệ rơi đầy mặt, khi ở địa phủ, nào bị co rút thể nào mà không uống bát canh Mạnh Bà kia nha.

Trong lòng cực kỳ mâu thuẫn, ta tập tễnh bước đi, đi ngang qua bụng nó nhìn thấy huynh đệ tỷ muội đang uống sữa, lại nghe trong bụng ta thầm thì kêu lên, ta nhắm mắt vui đầu qua bú sữa.

Sống qua mấy ngày như vậy ta liền tỉnh ngộ, hiện tại tuy rằng ta là súc sinh, nhưng việc này không trở ngại gì đến việc tu đạo, ta có thể trở thành yêu, tiếp tục sống cuộc sống có thể diện như trước kia!

Chỉ là vấn đề ở chỗ, khi ta còn là đóa Tường Vân đã được Nguyệt Lão làm phép hóa tiên, nói trắng ra chính là đi cửa sau, trước đó ta chỉ biết sơ lược về cách nâng cao tu vi của bản thân, còn làm sao để bắt đầu tu hành thì ta chịu.

Ta thở dài một tiếng, cúi đầu xuống, ánh nắng ấm áp từ trên đỉnh đầu trút xuống xuyên qua lá cây rậm rạp chiếu lên người ta. Ta miễn cưỡng ngáp một cái, đột nhiên nhớ tới kiếp trước khi Sơ Không nằm trên xích đu đọc sách, hần nói: “Tiểu Tường Từ, câu ‘ngã thù kỳ nhất, dĩ thù kỳ hòa’ này ngươi đã học hiểu chưa?”

Ta đương nhiên hiểu, không hiểu là đứa ngốc kia.

Đúng rồi! Hiện tại ta vẫn nhớ rõ những tâm pháp mà Sơ Không đã dạy ta ở kiếp trước. Trước kia ta rất ngu ngốc, luôn học không xong, Sơ Không chỉ dạy ta những điều đơn giản. Bây giờ chỉ cần nhớ lại thì lời của Sơ Không vẫn vang vọng bên tai ta. Ta hưng phấn đứng dậy nhảy tung tung, hai con hồ con kia cũng vui đùa mà nhảy cùng ta.

Ta không để ý tới chúng nó, tìm một bụi cỏ ngồi xuống lẳng lặng nhớ lại những tâm pháp trước kia, an thần tĩnh tâm, bắt đầu kiếp sống tu đạo của ta.

Chưa tới ba tháng sau, khi hồ mẹ bắt đầu dạy chúng ta đi săn, phản ứng cùng cảm giác của ta rõ ràng mạnh hơn so với hai con hồ con kia. Dựa theo tình thế, ta tiến hành đánh giá chất lượng trước mắt, một năm sau ta có thể nói tiếng người, cái này khiến ta rất cao hứng. Trong lòng rất thần phục tâm pháp tu tiên của Sơ Không, khó trách chỉ trong một kiếp kia, hần từ người phạm có thể trong hai mươi năm ngắn ngủi tu thành bán tiên. Cái tên kia mặc dù ngạo mạn nhưng quả thật cũng có bản lĩnh.

Hôm nay ánh mặt trời thật đẹp, ta nằm trên mặt đất bắt đầu nhớ lại kiếp trước một chút.

Kỳ thật sau khi tĩnh tâm nghĩ lại, kiếp trước Sơ Không cũng không đối xử đến mức tệ bạc với ta, lúc ấy ở âm phủ là vì thù mới hận cũ chồng chất lên nhau mới khiến ta phẫn nộ như vậy, nhưng bây giờ, Sơ Không trừ bỏ việc thích sai sử người khác, tính tình kỳ quái, thích khi dễ người khác, đối xử hà khắc với người ta, làm ra nhiều việc hỗn đản thì hần đối xử với đồ đệ ngốc kia quả là rất tốt.

Cuối cùng hần còn có thể móc tim cứu ta, coi như ta và hần hành động giống nhau.

Nhưng giống nhau thật sao? Ta nghĩ, khi hần đào tìm ra thật là không chút nào do dự, nếu là ta chỉ sợ không thể nào giờ tay ném tim mình ra lưu loát như vậy. Dù sao đó cũng là thịt của mình, lúc trước khi ta cứu Lục Hải Không, là do người khác ra tay, không giống với hần.

Ánh mặt trời chiếu vào mắt, khiến đôi mắt mơ hồ, không biết vì sao, ta nhớ tới hồi ức trên mái nhà ngày ấy, Sơ Không mang theo mùi rượu mà hôn ta.

Từ chi cứng đờ, suy nghĩ của ta thoáng chốc trống rỗng.

Hần không có uống canh Mạnh Bà, hần rõ ràng mọi chuyện hơn cả ta, nhưng mà kiếp trước hần lại...

Là say rượu loạn tính hay là...Trong đầu có một ý tưởng thôi qua khiến ta đỏ chấy cả mặt, nhưng mà lão hồ thì không thể đỏ mặt, cho nên toàn bộ thân hình ta đều nóng bỏng nóng bỏng...Không thể nào!

Sơ Không thân quân ngạo mạn kia lại thật sự...Thật sự sinh tình cùng ta? Ta lắc đầu, bắt buộc bản thân mang ý tưởng hoang đường này vứt đi. Ta cùng hần là kẻ thù không thể buông tha, oan gia định mệnh!

Tuy rằng hai kiếp tình duyên trước đây, mặc kệ là Sơ Không có trí nhớ hay là ta có trí nhớ, cả hai người chúng ta thật ăn ý mà không ra tay độc ác với đối phương.

Nhưng mà ta và hần vừa thấy mặt liền đánh nhau!

Tuy rằng lúc này là chỉ có ta vui đầu đánh hần, nhưng chính cái miệng của hần lại không buông tha ta...

Ta đang thay hán giải thích cái gì vậy!

Ta mài móng vuốt trên thân cây, xem nó như cái mặt Sơ Không, cào cào thật sáng khoải. Sau khi bình phục tâm tình ta cúi đầu xuống dưới cái cây, đột nhiên có một ý tưởng kỳ diệu nảy lên. . . Kỳ thật, nếu Sơ Không cũng như Lục Hải Không mà thích ta, ta cũng rất vui mừng.

Thân mình có chút hơi khô nóng, nhưng ta lại cảm thấy như vậy không có cái gì không tốt.

Những ngày ở bên cạnh hồ mẹ trưởng thành cũng qua thật nhanh, đã hơn một năm rồi, hồ mẹ lại mang thai, nó đem chúng ta đuổi đi, để chúng ta tự do đi tìm lãnh địa của mình. Đúng lúc ta đã có thể mở miệng nói tiếng người, cũng được xem là linh vật, không cần giống như huynh đệ tỷ muội, ăn tươi nuốt sống, vất vả bốn ba.

Ở trong rừng làm vua của núi rừng vẫn là thoải mái nhất, không có động vật nào chán sống dám đến trên chọc ta.

Theo lẽ thường mà nói, như vậy thì thật tốt, nhưng cuộc sống cũng không theo lẽ thường.

Đó là một buổi chiều đẹp trời, ta ghé vào hồ lắng lắng uống nước, bỗng nhiên có một trận gió xẹt qua, ta đột nhiên ngửi được mùi của con mồi, chỉ là loại con mồi thế này luôn có cuộc sống bầy đàn, làm sao lúc này chỉ có một con. . .

Ta ngừng đầu nhìn, nắng chiều chiếu rọi lên mặt hồ trong vắt, bờ bên kia, có một con vật to lớn đen sì đang yên lặng uống nước. Dáng vẻ kia của nó không hiểu sao lại khiến ta cảm thấy quen thuộc như vậy. Một ý nghĩ bay qua trong đầu, ta nhẹ nhàng mở miệng: “Sơ Không?”

Cả người động vật cứng đờ, lập tức cũng ngừng đầu lên.

Ánh mắt giao nhau, trong chớp lát ta đã xác định được thân phận của đối phương.

“Phốc!” Đầu lưỡi vừa phun, ta vô lương tâm nở nụ cười. Thân mình của động vật kia càng cứng ngắt. Ta quỳ rạp trên mặt đất không thể dừng cười được: “Lợn rừng! Ha ha ha ha! Ngươi lại đầu thai thành một con lợn rừng! Ha ha ha ha!”

Sơ Không vừa then vừa giận, uốn éo đầu, xoay người bỏ đi. Ta thấy vậy vội ngưng cười, bước vào trong hồ đi về phía hán: “Ai! Ngươi đợi chút, có việc muốn thương lượng cùng ngươi.”

Ta lại bước lên bờ, lắc lắc cái thân đầy nước, nhìn hán lại cười “phốc” một tiếng. Sơ Không dường như giận triệt để, hán hừ lạnh một tiếng, ngạo mạn ngừng đầu lên, ghét bỏ nói với ta: “Thật không hiểu một nữ tử biến thành cọp mẹ thì có gì tốt mà kiêu ngạo, đây chẳng phải là trời cao đang châm chọc sao.”

Thanh âm hán to lớn nhưng trầm hơn ngày xưa rất nhiều. Ta cũng không phản bác hán, cười đến toàn thân không có chút lực. Sơ Không không thể nhịn được nữa, dùng chân hất những viên đá trên mặt đất, từng viên từng viên không ngừng chọi vào đầu ta, ta đau nên giận: “Không phải ngươi thích ta sao? Vì sao còn muốn khi dễ ta?”

Sơ Không cả kinh, liên tục lui về sau, lắp bắp hơn nửa ngày mới hằm hằm nói: “Ai ai ai ai ai. . . Mẹ nó, ai thích ngươi!”

“Kiếp trước ngươi không uống canh Mạnh Bà nhưng lại hôn ta!”

“Đó là bởi vì say.”

“Ngươi không thích thấy ta cùng tảng đá yêu kia ở với nhau, là ghen!”

“Đó là bởi vì ta chán ghét tảng đá yêu.”

“Ngươi cuối cùng còn vì cứu ta đem tim móc ra.”

“Đó là muốn trả lại cho ngươi một món nợ nhân tình.”

“Mặc kệ nói thế nào đi nữa, khi ngươi là Lục Hải Không tuyệt đối là thích ta!”

“Là vì ta uống canh Mạnh Bà, thần trí không rồi!”

Ta hỏi, hán đáp, không chê vào đâu được, như là hán đã luyện qua ở trong đầu vô số lần. Không biết vì sao, nghe được đáp án này, trong lòng ta lại có chút thất vọng, cũng may là động vật thì không thể biểu hiện ra mặt, ta gật đầu nói: “Thì ra là thế, trong lòng ngươi quả nhiên vẫn muốn hại ta.”

Sơ Không mạnh mẽ ngừng đầu: “Kết luận này của ngươi rốt cuộc là sao. . .” Cổ họng hán nghẹn lại, đem nửa câu sau nuốt vào bụng. Dùng một lát, hán thở hổn hển mấy cái, cắn răng nói: “Không sai! Ta chính là muốn hại ngươi, ngươi nhanh đi đầu thai đi, đừng làm chương mất ta.”

“Hừ, ngươi nói ta thích nhìn ngươi lắm sao?” Ta xoa cái trán nói: “Lợn rừng Không (Sơ Không thành lợn rừng nên Tiểu Tường Từ gọi bạn ý là Lợn rừng Không), chúng ta thương lượng một chút đi, phân chia ranh giới giang sơn. Một kiếp này, ngươi không bước vào lãnh địa của ta, ta không bước vào lãnh địa của ngươi, mặc kệ Lý Thiên Vương sắp xếp thế nào, cả đời này chúng ta không qua lại với nhau, thế này không phải là được rồi sao.”

Sơ Không nhìn ta một lát, còn chưa kịp nói, bỗng nhiên mặt đất chấn động mạnh, từng đàn chim chóc trong rừng bay lên, núi rừng buổi chiều bỗng nhiên

ồn ào hẳn.

Ta giật mình: “Động đất sao?”

Thanh âm Sơ Không lại trở nên nghiêm túc: “Không đúng.” Hắn xoay thân mình chạy về phía Tây, ta giận đến mức co rút não, không rõ chân tướng cũng không giấu nổi tò mò mà chạy theo hắn —

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bảy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

“Uy.” Che giấu thân thể ở trong bụi cỏ, ta nhẹ giọng hỏi Sơ Không: “Bọn họ đang cái gì vậy?”

Lúc này ánh mặt trời đã rút dần đi, màn đêm buông xuống. Hai gã nam tử cầm ba cây đuốc, quỳ trên mặt đất, hành đại lễ ba dập đầu chín lạy với cái hang động đen sì sì ở trước mặt.

Sơ Không không có trả lời vấn đề của ta, gất gao nhìn chăm chăm hai người kia, thoáng trầm ngâm một lát, hắn nói: “Ngươi, đi ra, gào hai tiếng.”

Thái độ này của hắn khiến lòng ta rất khó chịu, ta lạnh lùng cười: “Ngươi tự đi mà gào, dựa vào cái gì mà sai ta?” Hắn không nói lời nào, nhấc một chân đạp vào cái móng vuốt của ta, ta đau quá hô lên một tiếng, hồ gầm vang cả núi rừng.

Ta cắn răng, người này... Người này...

“A!” Một nam tử kinh hô: “Lão...Lão hồ!” Hai cây đuốc trên tay hắn đều rơi xuống đất, giống như bị dọa đến tê liệt, chỉ có người kia lập tức giơ cây đuốc lên với ta, hắn vừa lui về sau vừa túm lấy người kia: “Yên lặng, bình tĩnh một chút! Nó sợ lửa, sẽ không qua đây đâu.”

Hắn đã nói như thế, ta cất bước, ngửa đầu ưỡn ngực đi ra ngoài, hai người kia sợ tới mức run run, mồ hôi như tắm. Ta nhìn họ chăm chăm đánh giá cao thấp, nam tử nhất gan kia lập tức sợ tới mức lòi hai mắt, ngã xuống. Ta đang sững sờ, đang suy nghĩ xem bản thân có phải đã hù chết người hay không, tên còn lại bỗng nhiên bỏ chạy, trong chớp mắt liền không thấy bóng người.

Nghĩ lại, chắc hẳn cảm thấy là ta đã có đồ ăn nên sẽ không đuổi theo hắn.

Ta lắc đầu thờ dài, trong lúc sinh tử mới thấy được chân tình, lời này quả nhiên không sai. Cây cỏ phía sau rung động, là Lợn rừng Không đi ra, ta dùng cái móng vuốt đầy thịt vỗ nhẹ lên đầu nam nhân bất tỉnh: “Uy, ngươi xem, là ngươi khiến ta phải đi ra, đã xảy ra chuyện rồi, tự ngươi mang hắn trở về thôn trang dưới núi đi.”

“Bây giờ ngươi còn có tâm tình quản cái nhân loại ngu xuẩn đó.” Sơ Không không mảy may không nhặt chăm chọc ta một câu: “Thật đúng là trước sau như một, không có kiến thức.” Hắn không quan tâm ta, lập tức đi về cái hang động đen sì sì, bốn cái chân đi cực kỳ thận trọng.

Mặc dù ta không vừa lòng với thái độ của hắn, nhưng thấy Sơ Không ngao mạn phải đi cẩn thận như thế, ta cũng nhịn xuống cơn giận, dè dặt cẩn thận đi theo sau hắn.

Trong sơn động tối đen, nếu là con người vào đây chỉ sợ một lát sẽ không tìm ra phương hướng, cũng may là thị lực của hổ trong bóng đêm mạnh hơn con người rất nhiều, mọi sự vật trong động ta có thể nhìn thấy rõ ràng, ở đâu có hòn đá, ở đâu có vũng nước...Đợi chút, vì sao vũng nước này lại có hương vị máu tươi?

Ta nhìn theo giọt nước rơi từ trên xuống, thấy trên vách động có một khe nứt, nước từ khe nứt này mà chảy ra.

Ta ngẩng đầu suy nghĩ chợt thấy một cái đầu người từ bên trong khe nứt chậm rãi lòi ra. Trong lòng ta kinh hãi, đang ngạc nhiên thì thấy nét mặt của cái người kia vận vẹo, tiêu tụy, da thịt không biết đã bị cái gì hút đi, chỉ còn một bộ xương khô, “rào rào”, một bộ xương trắng toát từ trên khe nứt rớt xuống xếp thành đồng trước mặt ta.

Ta mặc dù đã thành tiên, nhưng ở tiên giới đến bây giờ chỉ trải qua cuộc sống yên vui, chưa từng thấy cái chết nào thảm như vậy, theo bản năng muốn kéo Sơ Không ở trước, nhưng lại quên mất hắn giờ là lợn rừng, chỉ có cái móng hắn ở trước mặt ta, móng vuốt của ta lộ ra sắc nhọn, không cẩn thận một cái đã chộp vào lớp da dày thịt béo trên móng hắn: “Có yêu quái!” Ta kêu to.

Sơ Không cũng kêu to một trận: “Ngươi muốn bị ta bẻ móng vuốt rồi mang đi ngâm rượu sao?”

“Nhưng mà thật sự có yêu quái!” Ta nâng móng vuốt chỉ lên khe hở trên vách đá, lại chỉ xuống dưới bộ xương trắng: “Trước khi rơi xuống chân ta đã bị ăn sạch sẽ.”

Sơ Không không chỉ trích ta nữa, quay đầu nhìn vào bộ xương kia, thanh âm lạnh lùng: “Hiện tại ngươi đã biết hai nam tử ở ngoài hang động kia bái cái gì chưa?”

Ta lắc đầu: “Không biết.”

Sơ Không cảm thấy bất lực liếc mắt ta một cái: “Hai người cầm ba cây đuốc chứng tỏ trước kia có ba người, mà có một người là vào trong sơn động này.” Sơ Không dùng chân chỉ vào bộ xương trên đất: “Người này, bị làm té phẩm, bọn họ đang hiển tế, mà loại hiển tế này chính là hiển tế sống, đề dâng cho...” Sơ Không trầm tư một lát: “Dâng cho ai ta cũng không biết, nhưng có thể khẳng định tuyệt đối không phải là thần tiên thiên giới. Nơi này mười phần âm khí, quả thật giống như...”

Âm phủ.

Sơ Không chưa nói xong nhưng đại khái ta cũng đoán ra ý tứ của hắn. Tiến độ tu tiên của ta quả thật vẫn chậm hơn hắn một chút, ngay từ đầu không thể phát hiện ra hơi thở quỷ dị nơi này, nhưng khi Sơ Không nhắc tới, ta mới lưu ý, không khí nơi này âm lãnh, quả thật rất giống địa phủ.

Sơ Không dò xét xung quanh nói: “Nơi này mạch đất cực âm, chắc là có liên thông tới địa phủ.” Nét mặt hắn trở nên nghiêm túc: “Xem dáng vẻ của hai người vừa rồi, việc hiển tế này xem chừng là xảy ra thường xuyên.”

Ta kỳ quái nói: “Nhưng mà việc hiển tế sống rất tổn hại âm đức, dễ dàng rơi vào tà đạo, rõ ràng đã bị cảm đoán, không có nghe qua ai ở trong địa phủ làm chuyện này a.”

“Hừ, nếu thần tiên làm việc ác như yêu quái thì dám đi rêu rao khắp nơi sao?” Sơ Không ghét bỏ nhìn ta mà nói: “Ngươi ở thiên giới nhiều năm như vậy rốt cuộc cũng đề ăn thôi chứ làm chi, một chút kiến thức thông thường cũng không có sao?”

Ta xòe ra móng vuốt lợi hại, âm u nói: “Nếu ngươi còn nói chuyện với ta như vậy, ta khoét miếng thịt trên mông ngươi.”

Cái đuôi của lợn rừng Sơ Không lắc lắc, tiếp tục nói: “Địa phủ có rất nhiều thần tiên, như là Diêm Vương phán quan gì đó, vì đối xử công bằng với quý hồn, họ không thể nhận tế phẩm. Địa Tạng bồ tát không sát sanh, quý sai ở dưới địa phủ lại không có quyền lợi nhận tế phẩm, cho nên những người làm ở địa phủ sẽ không thể nhận tế phẩm chứ đừng nói là tế phẩm sống. Trừ họ ra, ở địa phủ cũng có rất nhiều thần tiên thiên giới xuống, thần tiên thiên giới xuống âm phủ thì chỉ có hai khả năng, một loại là giống ta và ngươi, vì kiếp phạt mà đến, chỉ lưu lại thời gian rất ngắn. Chúng ta không có thời gian cũng không có năng lực nhận tế phẩm. Về loại thứ hai, chính là phạm vào tội lớn, xuống tới mười tám tầng địa ngục để chịu trọng hình dành cho tội nhân.”

Trong lòng ta cả kinh, nói: “Rõ ràng là ở địa phủ chịu hình phạt, lại có thể làm ra những chuyện như vậy, đây chính là tội càng thêm tội, thần tiên nào không muốn sống lại tạo nghiệp sâu nặng như thế a...”

Sơ Không trầm mặc một lúc lâu: “Việc này phải mau chóng báo cho Diêm Vương biết.”

Ta đồng ý gật gật đầu: “Nhưng chúng ta vẫn chưa rõ tình huống a.” Ta vừa nói, vừa tiến tới bên cạnh vách động, thò đầu vào thăm dò cái khe hở đánh giá: “Ta nhìn xem trước...”

“Không thể!” Thanh âm Sơ Không còn chưa truyền đến óc ta, ta đã đưa cái đầu vào khe hở nhìn quanh một vòng, bên trái bên phải không có gì, phía trên không có gì, phía dưới...

Một luồng sáng mang theo hơi thở âm u bỗng nhiên thổi qua, ta đang kinh ngạc thì chợt thấy hô hấp cứng lại, một cỗ khí lạnh lẽo đập vào mặt lập tức đẩy ta ra, thân mình ta ngửa ra, ngã chổng vó trên mặt đất: “Đau quá!” Ta hô to.

Lợn rừng lao tới khiến đất đá cũng rung động. Sơ Không dừng lại ở bên cạnh, lấy cái mũi thật dài cọ cọ lên đầu ta: “Bị thương chỗ nào rồi?”

Hơi thở âm u kia vẫn còn quanh quẩn bên chóp mũi của ta, trong lòng thật không biết ra sao, chỉ ngây ngốc mà nói: “Không biết... Lưng đau.”

Thấy ta không có chuyện gì, Sơ Không sừng sốt một lát, giận tím mặt: “Ngươi lỗ mãng lần nữa thử xem! Đây là cái có thể tùy tiện xem loạn sao? Ngươi cho rằng đây là kiếp phạt nên chết đi cũng không sao phải không? Đến lúc ngươi mất hồn mất vía xem ai có thể mạng ngươi trở về!”

“Ngươi tức giận cái gì? Nếu ta mất hồn mất vía không phải vừa vặn cho ngươi thoát khỏi mấy tình kiếp sau này sao?” Ta kỳ quái nhìn hắn, hắn nghe ta nói vấn đề này thì sừng sốt một chút rồi chớp mắt. Ta bưng tỉnh đại ngộ, nhin đau đón đứng dậy, đập cái móng vuốt vỗ lên đầu hắn: “Ta biết, ta biết, quả nhiên là ngươi thích ta.”

“Thích đại gia ngươi.”

“Ngươi không cần khẩu thị tâm phi che lấp.”

“Che lấp đại gia ngươi!”

Ta bất đắc dĩ lắc đầu thở dài: “Ta biết mị lực của ta quá lớn, trên phương diện tình cảm này đôi khi có chút chậm chạp, thích ta thật là vất vả cho ngươi.” Ta dừng một chút: “Vậy ngươi cứ vất vả đi.”

Trong cổ họng lợn rừng Không phát ra tiếng “cô lô lô” nhẹ nhàng vừa giống tức giận vừa giống buồn bực. Hắn uốn éo cái đầu, hất cái móng vuốt của ta ở

trên đầu của hán xuống, nổi giận đùng đùng đi ra ngoài động.

Ta cân nhắc một lát: “Ngươi đang thẹn thùng sao? Uy! Có phải lúc này trong lòng ngươi muốn ta theo đuổi ngươi không a? Ngươi nói thẳng đi, ta hơi ngu ngốc a!” Ta chạy chậm phía sau hán, Sơ Không dường như không chịu đựng được nữa quay đầu lại, hán nói:

“Ta muốn đi tự sát! Ngươi cách ta xa một chút! Không cho chết cùng một đồng với ta!”

Ta cảm thấy sau khi trải qua hai kiếp tình trước kia, ta với Sơ Không đều đã nhìn thấu sinh tử, thấy hán nói tự sát thật thoải mái tự nhiên cỡ nào a.

Nhưng khi chúng ta đến cửa động, đã thấy bên ngoài đèn đuốc chiếu sáng cả bầu trời, ta gạt đầu: “Ta đã đoán được cảnh tượng da của ta sẽ bị lột bán, thịt của ngươi sẽ bị nấu chín.”

Ngoài cửa động, mười mấy nam tử cường tráng cầm các loại gậy gộc dao nĩa đèn đuốc đang đứng. Chắc là cái nam nhân mới chạy trốn khi này đã đến gọi người của thôn hán tới giết hổ.

“Còn có lợn rừng!”

“Là đồ ăn của con cọp kia đi.”

“Thoạt nhìn không giống a...”

Nhóm nam tử nghị luận ồn ào, ta nhìn vũ khí trên tay họ, trong lòng có chút bồn chồn, những binh khí này nhìn vừa cùn lại vừa cũ, khẳng định sẽ không làm ta chết được thống khoái, lưng bây giờ vẫn còn đau, ta nhỏ giọng nói với Sơ Không: “Chúng ta không thể tránh khỏi cái chết rồi.”

Sơ Không nhàn nhạt quét mắt liếc ta một cái, trong thanh âm vẫn mang sự ghét bỏ ta như trước: “Ta đi dụ sự chú ý của họ, tự ngươi tìm cơ hội mà chạy. Đừng có ngu ngốc tới nổi ngay cả vài người phạm cũng không thoát được.”

Nói xong, hán nhắc chân tìm đúng hướng có nhiều người nhất mà vọt qua, những thôn dân nhất thời rối loạn, tất cả vũ khí đều cắm vào Sơ Không da dày thịt béo kia. Nhưng mà da dày thịt béo thì vẫn đau đi...

Hán biết ta sợ chết lại sợ đau, cho nên đang tìm cơ hội cho ta đào tẩu sao...

Nhìn thân thể cồng kềnh của hán bị người ta vây đánh, hình ảnh rõ ràng là buồn cười, nhưng trong lòng ta lại không biết là cảm giác gì. Giống như kiếp thứ nhất, giữa ánh lửa ngút trời kia, ta nhìn thấy Lục Hải Không nhà tan cửa nát bị mắc kẹt trong lỗ chó, dường như đầu quả tim bị nhẹ nhàng chạm vào, ta không rõ cảm xúc này là chua hay chất.

Sơ Không thân quân ngạo mạn, nhưng có lẽ nội tâm hán cũng giống như Lục Hải Không một kiếp kia, giấu sự ôn nhu cùng chăm sóc ở đáy lòng, đôi lúc lơ đãng đề lộ ra, sẽ khiến ta bỏ vũ khí đầu hàng.

Biết rõ mục đích của hán là muốn chết, cũng biết có lẽ hán mượn cách này để cùng ta sai lệch đi những tình kiếp sau này, nhưng chỉ là suy nghĩ của ta lại nóng lên. Sau tiếng hét chói tai khiến tất cả mọi người chấn động ngây ngốc, ta nhảy phốc lên những người phía trước, đầu tiên là đề lên người đã đánh Sơ Không mạnh nhất, hán nghe tiếng rống kia của ta sợ đến mức đại ra, quên cả run rẩy.

Thật là uy vũ, ta vạn phần kiêu ngạo, nhưng ngày vui chẳng tày gang tay, đối phương rất nhiều, một thoáng chốc ta đã hết sức lực, quỳ rạp trên mặt đất. Ta liếc mắt nhìn Lợn rừng Không một cái, hai mắt của hán trắng dã, chắc là đang đi trên đường xuống hoàng tuyền rồi.

Ta thở dài một tiếng, xúc động a xúc động, khi không lại góp thêm một con hổ.

Lột da lấy xương, làm súc sinh bị giết chết thế này, đời này của ta chết còn thảm hơn đời trước...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động*, *Bảy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Đường xuống hoàng tuyền đã quá quen thuộc, căn bản là không cần quý sai dẫn đường nữa.

Một đường nhẹ nhàng đi xuống, ở trước cửa địa phủ thấy Sơ Không đang nói chuyện cùng một quý sai, đến gần thì loáng thoáng nghe hán nói: “Làm phiền thông báo, ta có chuyện quan trọng muốn gặp Diêm Vương.” Nghĩ rằng chắc hán cũng mới đi xuống không bao lâu.

Quý sai chỉ thấp đến nửa thân hình của Sơ Không gạt đầu, đang muốn đi bẩm báo cho hán, đảo mắt qua nhìn thấy ta, nhất thời cái mặt đã đen càng thêm

đen, hần liền tục lui về sau mười bước, hét lớn: “Mau mau! Hai người bọn họ lại gặp nhau!”

Địa phủ vốn đang yên tĩnh, nghe hần gọi như vậy, dường như cả nước sông Vong Xuyên cũng ngừng chảy, toàn bộ địa phủ cứng lại trong chốc lát, sau đó toàn bộ quỷ sai cùng quỷ hồn đầu thai đều chạy tán loạn, để lại duy nhất mình ta cùng Sơ Không đứng xấu hổ.

Ta bĩu môi, không nói gì đầu chảy mồ hôi lạnh, thăm nghĩ, ta cùng Sơ Không đứng chung một chỗ, đã mang đến bóng ma tâm lý cho họ a...

Khi ta đang cảm thán, Sơ Không quay đầu nhìn ta, nheo mắt nguy hiểm: “Không phải bảo ngươi tự tìm cách trốn đi sao, sao có thể ngu ngốc đến mức độ này.”

Không có ý định giải thích với hần suy nghĩ phức tạp khúc khuỷu trong lòng ta, ta nói: “Mang một bộ da lông của súc sinh có thể sống thoải mái sao, ta mới không muốn làm hồ yêu đâu.” Ta lập tức đi đến điện Diêm Vương: “Thà cùng ngươi đền báo chuyện trên đó với Diêm Vương, phải uống canh Mạnh Bà thì uống canh Mạnh bà, nên đầu thai thì đi đầu thai, kiếp tiếp theo Lí Thiên Vương muốn ép buộc thể nào thì ép buộc thể đó, ta không muốn lo lắng cố gắng đầu với ngươi nữa. Một chết.”

Ta đi về phía điện Diêm Vương một lát, không nghe thấy tiếng chầm chọc khiêu khích của Sơ Không, cũng không nghe thấy tiếng bước chân đi tới, kỳ quái quay đầu lại nhìn thì thấy Sơ Không đang sững sờ nhìn ta chằm chằm, ta hỏi: “Không phải ngươi muốn đến điện Diêm Vương sao? Đi a.”

Sơ Không trừng mắt nhìn, giống như đã hồi phục tinh thần, hần ngẩng đầu ngạo mạn nói: “Hừ, ta làm cái gì đương nhiên bản thân ta biết rõ ràng, ai cần ngươi nhắc nhở.”

Ta néo néo nắm tay, người này thật sự là... Chịu đựng hạ lửa giận, ta không hề để ý tới hần, nghĩ rằng ngẫu nhiên để hần lên mặt cũng không có gì.

Đẩy cái cửa rất nặng ra, ta bước vào điện Diêm Vương. Điều đáng quý chính là hôm nay Diêm Vương không có ngửa đầu ngủ ở sau thư án, mà là đang nghiêm trang tựa vào bàn như đang xử lý chuyện quan trọng gì. Phán quan bên cạnh hần lại nhìn hần viết viết cái gì đó, nhần nhin đến nỗi đầu nỗi đầy gân xanh.

“Diêm Vương.” Ta nghiêm chỉnh chấp hai tay bái hần: “Lại gặp mặt.”

Diêm Vương ngẩng đầu nhìn ta, trong phút chốc ánh mắt sáng ngời: “Nga! Tiểu Tường Tử! Tốt tốt, Sơ Không thần quân không tới sao?” Cái mặt hần hưng phấn đến mức quỷ dị. Đến khi thấy Sơ Không vào điện hần mới gạt đầu, đặt bút xuống nói: “Các ngươi tới thật đúng lúc a, vừa rồi thiên giới mới gửi thư cho ta.” Diêm Vương dựa vào cái ghế thái sư, ôm tay, cười tùm tùm nhìn ta cùng Sơ Không.

Ta bị hần cười mà trong lòng thấy sợ hãi, lui về sau một bước, Sơ Không lúc này lại tiến lên một bước đứng trước ta, hỏi: “Thư của thiên giới nói gì?”

“Là cho hai người các ngươi.” Diêm Vương đem thư dựng lên, “Ngô, đọc thư trước hay là các ngươi đánh một trận trước đây?”

Khỏe miệng ta co rút, Diêm Vương cũng thật rảnh a, thích xem ta cùng Sơ Không khiến địa phủ gà bay chó sủa như vậy sao?

Thấy chúng ta không quan tâm hần, Diêm Vương có chút mất hứng bĩu môi: “Được rồi, thư này là Lí Thiên Vương đưa tới, nói hai người ở địa phủ và nhân gian làm nhiều chuyện thật quá khiến hần không thể viết lách vận mệnh của hai người đúng hướng được. Kiếp thứ nhất chết sai người, kiếp thứ hai thay đổi hoàn toàn khác với những gì hần viết, kiếp thứ ba, à, à, hần còn chưa viết xong, nhưng các ngươi đã đi xuống đây. Nhiều chuyện như thế, đã khiến hần nản lòng thất vọng, bạc trắng không ít tóc.”

Nghe hần nói như thế, ta cảm thấy có chút xin lỗi Lí râu xồm.

“Vị thế, Lí Thiên Vương đưa thư lại đây, đầu thai kiếp tiếp theo muốn các ngươi phải sống ít nhất hai mươi năm ở nhân gian, nếu không khi các ngươi xuống địa phủ lần nữa sẽ giao ta toàn quyền xử lý.” Diêm Vương vẫn còn cười khanh khách: “Ta đã đoán trước, các ngươi nhất định không sống quá hai mươi năm.”

Uy... Người này rốt cuộc là ôm tâm trạng gì đến đây là Diêm Vương a.

Diêm Vương cười khặc khặc nói, “Hai vị tiên nhân cũng biết, làm Diêm Vương này cũng thật ngọt ngạt, được một lần tùy ý xử lý người khác thật là cơ hội khó cỡ nào... Hắc hắc hắc. Ngươi xem, ta đã đem hình phạt viết xong hết rồi.”

Ta tập trung nhìn vào, nhất thời cơ thể chấn động mẫn: “Ngươi muội.” Sơ Không ở trước cũng hung hăng chấn động: “Đại gia ngươi.”

Pha trò khiến Diêm Vương cười to mười lần, đám lưng cho Diêm Vương mười lần, hôn nhẹ lên má Diêm Vương mười lần... Con mẹ hần, đây là cái gì a!

Thì ra, khi này hần nghiêm túc viết là những thứ này, cũng khó trách phán quan xem thì run rẩy. Diêm Vương nhìn lên trần cung điện: “Các ngươi nên đi sớm rồi xuống đây sớm a.”

Ta xoa cái trán, Sơ Không ở trước cũng xoa cái trán, hần im lặng một lát kiềm nén tâm tình nói: “Diêm Vương, có chuyện nghiêm túc.” Hần đi tới một bước, thanh âm trầm xuống: “Lần này đầu thai ta thấy ở nhân giới có một cái động, mạch đất liên thông với âm phủ, có người ở đó nhận tế phẩm sống.”

Diêm Vương vừa nghe lời này, thần sắc nghiêm lại, mọi vui đùa trên mặt đều mất đi: “Vị trí cụ thể?”

“Ước chừng ở chân núi Hoa Sơn, nếu hai ngày nay địa phủ không thu nhận hồn phách của người bị hiến tế nào... Nói cách khác, người nhận hiến tế chính

là thần tiên, đem hồn phách nuốt luôn, đây là tà ma chi đạo, mau chóng thông báo cho thiên giới sớm ngày đề phòng.”

Diêm Vương gật đầu, trầm ngâm một lát, hần nói với phán quan bên cạnh: “Lập tức gọi mười tên quỷ sai cùng ta đến mười tám tầng địa ngục nhìn xem.”

Biết sự tình nghiêm trọng, phán quan không dám chậm trễ nửa phần, khom người một cái liền lui ra ngoài. Diêm Vương ngồi một lát nhưng dường như không thể chờ, cũng đi theo phán quan ra khỏi điện, vừa đi vừa nói: “Hai người các ngươi không cần quan tâm nơi này, tự đi đầu thai đi.”

Ta nhìn Sơ Không, Sơ Không cũng nhìn ta: “Ngây ngốc làm chi.” Sơ Không hừ lạnh nói, “Không phải ngươi hi vọng đi đầu thai sao, đi a.”

“Ngươi tức giận như vậy làm chi, ta cũng chưa nói là không đi.”

Ta xoay người ra khỏi Diêm Vương điện. Nhân viên công tác dưới địa phủ không nhiều lắm, bị Diêm Vương gọi đi mười tên nên còn lại càng ít, lúc này trông coi quỷ hồn uống canh Mạnh Bà chỉ có một quỷ sai, quỷ sai này thoát nhìn cũng có chút đần độn... Những suy nghĩ ác tính từ đáy lòng lẫn lộn ra, đột nhiên ta lại sinh ra một suy nghĩ xằng bậy.

Nhớ tới một kiếp kia bản thân không nhớ được gì, cả đời bị người ta ức hiếp cực khổ, ta giật mình cảm thấy những mắt mát của Lí Thiên Vương đều đã cũ xa. Ta vẫn về vạt áo, đang muốn tiến lên uống canh Mạnh Bà, bỗng nhiên sau lưng truyền đến âm thanh của Sơ Không: “Này, Tiểu Tường Từ, chúng ta thương lượng một chút.”

Ta nghiêng đầu nhìn hần, hần chỉ quỷ sai kia, “Đi lừa hần, kiếp này chúng ta không uống canh Mạnh Bà, chờ chuyển đến kiếp sau, chúng ta tiếp tục kéo dài cuộc sống ở nhân gian, phân rõ ranh giới, cả đời không qua lại với nhau.”

Đột nhiên nghe thấy lời này, trong lòng ta bỗng thấy mát mát, chớp mắt sùng sốt hồi lâu mới nói: “Tốt, tốt, đương nhiên tốt.”

Sơ Không trừng mắt, đi qua vai ta đến quỷ sai kia, cũng muốn lấy chén canh Mạnh Bà. Ta không biết Sơ Không định làm cái gì, cũng vội đuổi theo, nhận chén canh Mạnh Bà.

Sơ Không một tay bưng canh, cũng không vội vã uống, một tay kia lấy từ trong lòng ra một hạt châu tròn tròn bí hiểm nói: “Hạt châu này trên trời dưới đất chỉ có một viên, có tiên lực, ta không thể mang đến nhân giới, thế này đi, chờ Diêm Vương trở lại, ngươi giúp ta đem hạt châu này giao cho hần.”

Ta nhìn hạt châu có tiên lực mà trên trời dưới đất chỉ có một hạt kia, co rút khóe miệng. Đây không phải viên đá người mới nhặt được trên đường sao?

Sơ Không đưa hạt châu cho quỷ sai, lại gian xảo để hạt châu rơi trên mặt đất, nhanh như chớp nó lăn đi xa. Quỷ sai ngốc kia dường như cảm thấy đây là việc thần quân nhờ cậy hần, vội vàng đuổi theo hạt châu kia, Sơ Không liền xoay người đồ chén canh Mạnh Bà vào sông Vong Xuyên. Trong lòng ta phi nhô vạn phần hành vi khi dễ người thế này của hần, nhưng vẫn đem canh Mạnh Bà đổ vào sông Vong Xuyên, để nó theo nước sông chảy về phương xa.

Quỷ sai ngốc không tìm được hạt châu, gãi đầu xin lỗi Sơ Không liên tục, Sơ Không vẫy tay, làm bộ bí hiểm nói: “Thôi thôi, đây là ý trời.”

Một viên đá lăn tới giữa một đồng viên đá, tìm được mới đúng là ý trời...

Qua cầu Nại Hà, đi tới lục đạo luân hồi, ta nhìn cái giếng âm dương chia cắt hai thế giới, trong đầu bỗng nhiên có một ý nghĩ: “Sơ Không, ta cảm thấy trên người chúng ta nhất định cũng sẽ xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn, phân chia ranh giới cả đời cũng rất hư ảo, chúng ta nên thực tế chút đi.”

Sơ Không liếc mắt nhìn ta, ta trịnh trọng nói: “Kiếp tiếp theo, ngươi đầu thai thành nữ nhân là tốt rồi.”

Hần nguy hiểm nheo mắt: “Tiểu Tường Từ, nếu không ngại chúng ta đôi phương thức đi.” Hần nói: “Ngươi đầu thai làm nam nhân cũng rất tốt, vốn dĩ tính tình ngươi cũng thô lỗ như đàn ông, kiếp tiếp theo chỉ cần ngươi thống nhất thân thể và tính tình lại, chúng ta sẽ tránh được những tình cảm không nên có, đây chẳng phải rất tốt sao?”

“Ta sẽ không làm nam nhân, ta không quen với thân thể nam nhân.”

Sơ Không hừ lạnh: “Buồn cười, ta đường đường là nam nhi chính trực, có thể quen thuộc với thân thể nữ nhân sao?”

Hần dùng ngữ khí như vậy để nói chuyện liền dễ dàng gây nên xích mích, ta hít sâu, bắt buộc bản thân tỉnh táo lại: “Tốt, chúng ta vẫn nên đầu thai đúng vị trí đi.”

Ta bước đến giếng luân hồi, đang chuẩn bị nhảy vào chợt thấy hai vai căng thẳng, là Sơ Không tóm lấy vai ta, kéo ta về phía “Đương” kia, hần rõ ràng muốn ta đầu thai thành nam nhân.

“Đại gia!” Sao ta có thể để bản thân ăn đau khổ này, cũng tóm lấy cổ Sơ Không, dùng sức kéo hần về bên “Âm”.

Tay áo tung bay, hai ta do dự hỗn loạn không biết dùng tư thế gì mà rơi xuống giếng luân hồi. Nhưng ta nhớ được, trước khi tiến vào bóng đêm, trong lòng ta bỗng nhiên có hơi thở âm lãnh xông ra, quán lấy toàn thân ta...

Chương 23

Ngực có cảm giác xé rách đau đớn, đây là hiện tượng đầu thai chưa từng có trong quá khứ, chẳng lẽ... Một đời này của ta có bệnh tim sao?

Một màn diễn nữ tử ốm yếu theo đuổi công tử giàu sang không thành, cuối cùng thống khổ mà chết hiện ra trong đầu ta. Ta mở mắt, thấy giường gỗ đàn hương khắc hoa tinh xảo, hình như ta đầu thai vào gia đình phú quý, nhìn màn che thêu phượng hoàng bằng kim tuyến, ủa... Có khả năng đầu thai hoàng gia nha.

Ngực lại đau đớn từng trận, ta nhìn không được mà lấy tay sờ lên, nhất thời hốt hoảng hít thở không ngừng, đây là cái gì!

Trong ngực của ta lại cắm một con dao nhỏ sắc bén! Càng kinh sợ hơn là ngực của ta sao thế này? Sao có thể bằng phẳng như vậy! Bàn tay này sao lại lớn thế? Trong lòng bàn tay còn đầy vết chai, bàn tay trắng nõn của ta đi nơi nào rồi a? Mặc dù không có bàn tay trắng nõn nhưng bàn tay mềm mại đầy thịt của tiểu hài tử đâu? Đây rõ là bàn tay thô ráp của nam nhân a!

Ta gầy dựa muốn đứng lên, ngực lại đau đớn, mất quá nhiều máu khiến đầu óc ta bắt đầu chóng váng, mới đầu thai chẳng lẽ lại chết nữa sao?

“... Đầu thai kiếp tiếp theo, muốn các người sống ở nhân giới ít nhất hai mươi năm, nếu không các người xuống địa phủ sẽ do ta toàn quyền xử lý.” Lời nói của Diêm Vương còn vang vọng bên tai, lại nghĩ tới những nội dung trừng phạt trên tờ giấy kia, nó dường như sắc bén hơn cả con dao mà chui vào lòng, ta đau đến run run.

Không được... Tuy rằng không biết tình huống hiện tại là gì, nhưng mà ta chỉ mới đến nơi này, không thể lại chết trong nháy mắt như vậy! Nếu cứ nhanh chóng mà xuống địa phủ... Tuổi già của ta sẽ bị hủy diệt, tuyệt đối sẽ bị hủy diệt!

Ta nắm chặt lấy con dao, dùng sức rút ra ngoài. Đang lúc cố gắng không ngừng thì nghe thấy một thanh âm khác kinh hô liên tục.

Ta vừa quay đầu đã thấy một nữ tử mặt tròn mang áo hoa, sắc mặt xanh trắng, mới chuyển động thân thể đã phụt ra một ngụm máu đen, xem ra là trúng kịch độc.

Này... Này lại là cái tình huống gì? Một nữ tử phú quý cùng một nam tử thô lỗ nằm cùng giường, trên ngực nam tử thô lỗ cắm một con dao, nữ tử thì trúng kịch độc. Con mẹ nó! Rốt cuộc ta đang ở trong tình trạng rối rắm nào a!

“Con mẹ nó! Tình huống gì đây?” Nữ tử mặc hoa phục trông thấy ta cũng kinh hãi một trận, nói xong lời này lại ôm ngực nôn đến điên cuồng.

Một dự cảm xấu lại xẹt qua trong lòng ta, ta nom nớp lo sợ, thở hỗn hển hỏi: “Sơ... Sơ Không?” Thanh âm ra khỏi miệng, to lớn mạnh mẽ, ta âm thầm lau nước mắt chưa xót một phen.

Nữ tử cũng kinh hãi ngẩng đầu nhìn ta: “Tiểu Tường Từ?” Hắn thở gấp không ngừng: “Bà, con bà nó... âm hồn không tiêu tan.”

“Âm hồn, vù vù, âm hồn không tiêu tan là nguoi mới đúng! Cái gì mà đau khổ, cái gì là phân rõ ranh giới, không được tới gần ta!” Một câu này ta nói đến không kịp thở, xem chút nữa đã thấy Diêm Vương vẫy tay với ta.

“Ài... Không thêm đề ý nguoi, ta tự cứu ta trước, còn nguoi quay trở về địa phủ mà hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của Diêm Vương đi.”

Cả nguoi ta run rẩy, sự thật này khiến ta cho dù hóa thành tro cốt cũng dừng cảm mà sống lại. Tay ta nắm chặt đưa lên miệng cắn một cái, dùng hết khí lực nhỏ con dao ra. Con dao lui ra ước chừng hơn một tấc, nhưng vẫn cắm một phần trong ngực. Máu tươi chảy càng ngày càng nhiều, ta tức giận đến mức mắng to: “Cái này, con rùa nào đã đâm a! Lão... trong ngực lão tử có vàng sao?”

Sơ Không kia run run rơi xuống giường, vừa thổ huyết vừa ra sức đi tới cái bàn, hắn ôm ấm trà trên bàn liền uống từng ngụm từng ngụm, không bao lâu sau trà trong ấm đã cạn sạch.

Sơ Không giận tím mặt hất tay một cái đánh vỡ hết tất cả những thứ trên bàn trà, tiếng đồ sứ vỡ bùm bùm thật vui vẻ: “Nghèo nàn! Ngay cả nước cũng không đủ uống!”

Khi đôi ta đang lâm vào tuyệt cảnh thì đột nhiên có người đẩy cửa mà vào.

“Tướng quân!” Một nam tử nhanh chóng đi tới phía ta: “Tướng quân! Sao có thể như vậy?” Cũng có hai tỷ nữ lưu riu chạy qua chỗ Sơ Không kia: “A! Công chúa! Công chúa có khỏe không?”

Ta đã không còn hơi sức mà trả lời, cũng không có khí lực mà nghĩ nhiều, chỉ có thể ra sức trừng mắt, trong lòng lại thấy con Thảo Nê Mã chạy qua, ta cùng công chúa, đều không khỏe a... Các nguoi không có mắt nhìn hay sao...

Khi ta tỉnh lại thì con dao trong ngực đã rút ra, miệng vết thương đã được băng bó rất tốt. Nam tử kia vẫn quỳ gối bên giường của ta, cúi đầu không nói

một lời. Ta khụ hai tiếng muốn ngồi dậy, người nọ vội tới đỡ ta, sau khi hầu hạ ta chu đáo thì quỳ trở lại. Ta kỳ quái hỏi: “Ngươi làm gì vậy?”

“Thuộc hạ hộ chủ không thành, thỉnh tướng quân trách phạt.”

Ta gãi gãi đầu, rất muốn nói tình huống của bản thân ta không biết gì, nhưng thấy một nam tử anh dũng quỳ gối rung rung trước mặt ta, ta không đành lòng nói với hắn, chủ tử ngươi đã cười hặc về tây thiên rồi, ta chỉ là một nữ tử. Ta ho nhẹ hai tiếng hỏi: “Cái kia, Sơ, ngũ... Công chúa đâu?”

Nam tử quỳ trên mặt đất mạnh mẽ ngẩng đầu: “Tướng quân còn lo lắng tới nàng làm gì! Thanh Linh công chúa kia hại Hinh Vân cô nương, lại hạ độc thủ với tướng quân, tướng không ngàn vạn lần không thể dễ dàng tha thứ cho việc xằng bậy mà nàng làm! Thuộc hạ thỉnh cầu tướng quân đem việc này bẩm báo với hoàng thượng, cho dù Thanh Linh công chúa có hoàng thái hậu che chở, nhưng đối với việc mưu hại chồng này không thể xem như không thấy!”

Ta sờ sờ cái mũi, trầm nghĩ, thì ra là tình yêu tam giác a, công chúa thích tướng quân, tướng quân cưới công chúa nhưng trong lòng lại thích người khác, công chúa tức giận giết chết nàng kia, lại giết tướng quân, di... Không đúng, nếu thế thì sao nàng lại trúng độc? Chẳng lẽ sau khi mưu sát chồng thì tuyệt vọng uống thuốc tự sát?

Ta im lặng không nói chuyện, nam tử kia lại nói: “Tướng quân! Không thể cứ nhìn Thanh Linh công chúa như vậy nữa!”

Ta khó xử bĩu môi, cho dù ngươi khóc lóc lên án ta, ta cũng không có biện pháp a, bởi vì hiện tại trong thân thể ngu ngốc kia là Sơ Không thần quân của thiên giới, cũng không phải là Thanh Linh công chúa. Hơn nữa sự việc này ta không hiểu rõ đầu đuôi, đoán không được hậu quả, đối với những người bên cạnh cùng hoàn cảnh đều không quen thuộc, thậm chí ngay cả người trước mặt cũng không biết. Một kiếp này ta không thể tu tiên cũng không có pháp thuật, lại phải tận tâm tận lực mà cố gắng sống trên hai mươi năm. Nếu hiện tại ta chưa biết gì đã hãm hại Thanh Linh công chúa, Sơ Không chết thì không sao, nếu hắn không chết quay trở lại sẽ không biết trả thù ta thế nào đâu! Không thể mạo hiểm được, ta với Sơ Không tốt xấu cũng coi như ngồi cùng thuyền với nhau, tình huống còn chưa rõ ràng, ta với hắn không thể tranh chấp nội bộ.

Ta vẫy tay nói: “Ngươi đi xuống trước đi, việc này ta sẽ suy nghĩ.”

Nam tử dù vẻ mặt không cam chịu nhưng vẫn không dám xung đột với ta, cắn chặt răng cúi đầu cung kính đáp: “Vâng.”

Trong lòng ta đang sáng khoái vì cảm giác được sai sử thế này, chợt nghe tiếng tranh cãi ầm ĩ lưu rú ngoài cửa: “Công chúa không thể a! Bây giờ ngài không thể xuống giường!”

“Nếu công chúa muốn gặp tướng quân cũng không nên nôn nóng a! Chú ý thân thể a!”

“Công chúa! Công chúa!”

Thuộc hạ của ta biến sắc: “Hừ, Thanh Linh công chúa này thật sự là khinh người quá đáng! Tướng quân, để thuộc hạ đuổi nàng đi.”

“Chậm đã!” Ta vội gọi hắn: “Cái kia ai, khụ, ần, cho nàng vào đi, không sao.”

“Tướng quân!”

“Cho nàng đi vào.”

“Vâng...”

Chưa kịp cho vào, Sơ Không mặc xiêm y tung bay đã một cước đá văng cửa phòng, cất bước tiến lên, sắc mặt hắn vẫn tái nhợt như trước, nhưng so với ngày đó hắn nôn điên cuồng đã tốt hơn nhiều: “Tướng quân?” Hắn lạnh lùng cười, ngón tay chỉ ra bên ngoài: “Ngoại trừ cái người đang nằm trên giường kia, toàn bộ những người khác rút hết ra ngoài cho ta.”

Thuộc hạ kia của ta nắm chặt tay: “Thanh Linh công chúa, ngươi!”

“Ầm ỉ đau đầu, đều đi ra ngoài đi.” Ta mở miệng, người nọ cắn chặt răng, cố nén không cam lòng, lui ra ngoài.

Đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn ta cùng với Sơ Không.

“Tốt nhất ngươi có thể giải thích đây là chuyện gì!” Sơ Không đi tới bên giường hung tợn trừng ta.

Ta tỏ vẻ bất đắc dĩ buông tay: “Ta mà biết đây là chuyện gì thì tốt rồi.” —

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bảy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Sơ Không hận như muốn bóp chết ta: “Bảo ngươi đầu thai làm nam nhân, ngươi ngoan ngoãn đầu thai thì tốt rồi, nếu ngươi không甘愿 dựa sao có thể thành thế này!”

“Bảo ngươi đầu thai làm nữ nhân sao ngươi không đầu thai đi a?” Ta phản bác một câu, lại nói: “Nếu không phải ngươi có lòng dạ tiểu nhân muốn hãm hại ta, chúng ta có thể biến thành thế này sao?”

“Buồn cười, cái chủ ý ngu ngốc này là ai đề xướng trước? Giờ ngươi lại muốn đổ chấu phân lên đầu ta sao?”

“Ai muốn đem chấu phân đổ lên đầu ngươi a? Ta cũng không muốn lãng phí phân!”

Sơ Không giận dữ: “Ngươi là nữ nhân sao có thể nói chuyện khó nghe như vậy?”

Ta cũng giận dữ: “Nếu ngươi giống Lục Hải Không, ta sẽ nói chuyện khó nghe như vậy sao? Ngươi nói ra lời nào cũng là chỉ trích ta, nói chuyện như ngươi dễ nghe lắm sao!”

“A, ngươi còn dám đem ta ra so sánh, nếu ngươi ngoan ngoãn giống A Tường Ngốc, ta có thể hung dữ với ngươi sao?”

Lời này vừa ra khỏi miệng, ta không biết nói tiếp thế nào, Sơ Không cũng ngẩn ra.

Trong phòng im lặng hồi lâu. Sơ Không cắn chặt răng, hừ lạnh một tiếng ngồi xuống bên giường ta.

Ta căn bản không muốn để ý tới hấn, nhưng thấy một mỹ nhân ung dung uyển chuyển lại mở hai đùi ngồi như đàn ông ở bên cạnh, ta cảm thấy có chút buồn cười, cúi đầu lại thấy cái ngực bằng phẳng rộng lớn của mình, ta thở dài một trận.

Ta thờ dài, Sơ Không cũng thờ dài theo, trong phòng tiếng thờ dài cao thấp nối tiếp nhau, ta lại hỏi: “Thay đổi giới tính không nói, nhưng đầu thai thì cũng nên đầu thai vào trẻ sơ sinh chứ, thế này thật chẳng ra gì... Không cho ta chút thời gian để thích ứng chút nào, này tính là cái gì!”

Sơ Không quay đầu lại, chúng ta nhìn nhau trong chốc lát, sau đó cả hai dường như là đồng thời mắng nhỏ: “Lí Thiên Vương đáng chết!”

Ta phiền chán gãi đầu: “Vậy chúng ta hiện tại nên làm gì bây giờ? Một người là tướng quân một người là công chúa, lại thành thân ở cùng một phòng, thế này sao có thể phân chia ranh giới cả đời không qua lại với nhau đây a!”

Sơ Không nghe vậy, nét mặt tức giận dịu đi, hơi nhíu mày: “Nói cũng đúng.” Hấn vuốt cằm trầm ngâm: “Hai mươi năm...”

Ta đâm chiều ủ dột lặp lại: “Đúng vậy, còn phải liệu chết sống thế này hai năm, lúc mới đầu thai đã sắp chết, về sau còn rối loạn thế nào a!”

Sơ Không trầm ngâm sau một lúc lâu, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn ta, “Tiểu Tường Tử, chúng ta thương lượng đi.”

Ta vừa nghe câu này của hấn đã nhíu mày theo bản năng, mỗi lần chúng ta thương lượng thì đều không đạt được kết quả như mong muốn mà dẫn tới những điều lộn xộn ngoài ý muốn: “Ngươi lại muốn làm gì?”

“Trước tiên chúng ta hãy hợp tác với nhau một thời gian đã.” Hấn ôm tay bày ra dáng vẻ cao ngạo như bình thường: “Tình huống hiện tại chúng ta đều không biết, đợi đến khi có thể phân tích mọi thứ rõ ràng thì tính toán sau.”

Lời này của hấn có lý, nhưng nét mặt lại giống như đang ban ân cho ta vậy, ta kiềm chế bất mãn trong lòng mà hỏi: “Hợp tác thế nào?”

“Thực ngu ngốc.” Sơ Không ghét bỏ lườm ta, liếc mắt một cái: “Chúng ta phải sống ở nhân giới hai mươi năm, muốn bảo toàn tính mạng thì có hai thứ tuyệt đối không thể chạm vào, thứ nhất là giang hồ, thứ hai là triều đình. Giang hồ thì không cần phải nói, chỉ là một đám liều mạng giết gà, suốt ngày không cần lý do mà giết tới giết lui, ăn bữa nay lo bữa mai. Về phần triều đình, ta thì được, còn ngươi thôi, chắc chắn...” Hấn cong môi cười, nói trào phúng: “Chỉ sợ sống không quá hai tháng.”

Ta nắm chặt tay kêu đom độp.

“Đùa với hoàng thất rất mệt mỏi. Ta cũng không muốn tiếp tay cho người ta làm chuyện xấu. Chờ đến khi tình huống sáng tỏ chúng ta xem xét cơ hội quy ẩn, đến trong núi sâu rừng già mà trốn tránh cho an ổn, ta cũng không tin trên trời có thể tự nhiên rơi xuống con dao nhỏ mà đâm chết ta.”

Ta gật đầu, nói: “Ngu ngốc, nếu ngươi muốn biết tình huống hiện nay của mình, không phải kêu một người nào đó tới hỏi là được sao?”

Hấn lạnh lùng cười: “Làm rõ ràng thân phận của ngươi và của ta đi! Hiện tại là chúng ta đang sống trong cái xác này, nếu để người ta nhìn ra manh mối nào đó, chúng ta sẽ bị cho là tà ma yêu đạo sau đó bị mang ra ngoài thiêu, ngươi muốn khóc cũng không kịp.”

“Thế sao?.” Ta cao giọng hô, “Người tới a!”

Thuộc hạ trung thành kia của ta lập tức đẩy cửa mà vào, đề phòng nhìn Sơ Không vài lần, quỳ gối hành lễ với ta: “Tướng quân.”

Ta gật đầu, thanh sắc nghiêm khắc nói: “Người nói cho nàng biết, ta là ai!”

Thuộc hạ ôm quyền đứng đắn nói: “Bẩm tướng quân, tướng quân chính là hủ tướng hộ quốc do chính tiên hoàng khâm diện, đảm nhiệm chức Phiêu Kị đại tướng quân. Mười lăm tuổi có thể ra trận giết địch, mười tám tuổi có thể bắt ngờ mang binh đánh vào doanh trại của địch, lấy được đầu của vua Hung Nô trong vạn người! Hai mươi ba tuổi đánh bại hoàn toàn Hung Nô, khiến Đại Tề ta trong mười năm nay không bị xâm phạm!”

Ta gật gù đầu: “Tốt lắm, người lại nói cho nàng biết, thân phận của nàng là gì?”

Hắn liếc mắt nhìn Sơ Không một cái, cúi đầu nói: “Em gái của Hoàng thượng.”

Ta nhủ mảy, đây là cuộc hôn nhân môn đăng hộ đối a, nam tử anh dũng cùng nữ tử xinh đẹp tuyệt trần, là nhân duyên tốt đẹp mà trời cao ban thưởng, sao cuối cùng thành vợ chồng đã trở nên bất hòa... Ta đột nhiên nhớ tới trận đánh của ta cùng Sơ Không ở điện Nguyệt Lão xưa kia, một lần đó thôi nhưng đã hủy đi không ít mối lương duyên... Trên lưng ta cháy mồ hôi lạnh, ho nhẹ hai tiếng, hồi phục tinh thần lại hỏi: “Người lại nói xem, thường ngày ta đối xử với công chúa tốt hay không tốt?”

Thuộc hạ kia kỳ quái liếc mắt nhìn ta một cái, nhưng lại ngại thần sắc nghiêm túc của ta, lại cúi đầu đáp: “Tướng quân đối với công chúa... Tương kính như tân.”

Ngô, như thế này thì xem ra bình thường tướng quân đối với công chúa không tốt: “Công chúa thường ngày đối với ta thế nào?”

Thuộc hạ nghẹn lời, chỉ là im lặng trong chốc lát bỗng nhiên có một nha đầu vọt vào, ta nhớ được đây là nha đầu luôn ở bên Sơ Không chăm sóc khi hắn bị nôn.

Nha đầu nhào vào trên đất, liên tục dập đầu ba cái, ngẩng mặt than thở khóc lóc kék kék: “Nô tì bạo gan, biết rõ thân phận của bản thân không tới lượt nói chuyện ở đây, nhưng tướng quân hỏi thế này quả thật là làm khó công chúa! Ngày xưa công chúa thành tâm đối xử với tướng quân, thiên địa chứng giám! Công chúa đối xử với tướng quân tốt như thế sao tướng quân có thể không biết đến! Ngày xưa công chúa không cho nô tì nói, nhưng nếu hôm nay nô tì không nói ra thì chỉ sợ công chúa sẽ ủy khuất cả đời!”

Ta vánh tai, chờ đợi câu dưới của nàng, Sơ Không cũng lặng lẽ nhìn nàng.

Nha đầu kia thấy không có người ngăn cản cũng sừng sột, lập tức nói: “Công chúa không quan tâm đến Hinh Vân cô nương kia, đứa nhỏ trong bụng nàng mất đi cũng không phải do công chúa làm! Nàng ta tự biên tự diễn, lừa dối tướng quân, đây không phải là lỗi của công chúa, sao tướng quân có thể trách phạt công chúa! Tướng quân chỉ biết Hinh Vân kia có đứa nhỏ, sao tướng quân không biết công chúa cũng có đứa nhỏ!”

Tựa như có một đạo sấm sét nện trên đỉnh đầu ta và Sơ Không.

Tinh thần choáng một cái, ta cảm thấy thế giới này đã trắng bệch. Ta cứng ngắc xoay đầu nhìn Sơ Không, hắn chỉ đang mở to đôi mắt, mang theo sự kinh ngạc cực độ cùng trống rỗng, nhìn chằm chằm nha đầu trên đất: “Người... Người...”

Nha đầu tiếp tục than thở khóc lóc kêu gào: “Công chúa! Người đừng gạt tướng quân! Nô tì biết trong lòng người đau khổ, nhưng vì sao người không nói cùng tướng quân! Vì sao muốn tự mình chịu đựng? Lần này lại... Công chúa không nghĩ cho bản thân cũng nên nghĩ đến đứa nhỏ trong bụng, nó có gì sai? Lúc này cũng không biết độc dược kia có thương hại gì đến thai nhi hay không, công chúa thật sự không nên làm bản thân khó xử!”

Sắc mặt Sơ Không trắng bệch, hai từ “đứa nhỏ trong bụng” cùng với “thai nhi” chọc sâu vào thần kinh của ta cùng Sơ Không, ánh mắt ta di chuyển vòng quanh, cuối cùng dừng trên bụng Sơ Không... Nơi đó có đứa nhỏ của “ta” sao? Sơ Không mang thai trong bụng sao?

Nhất thời ta cảm thấy một kiếp này thật hoang đường và buồn cười.

“Ta... Ta mạng... Mang thai?” Sắc mặt Sơ Không trắng bệch, ánh mắt tan rã. Hắn xoa xoa cái trán, bắt buộc bản thân tỉnh táo lại: “Không đúng. Nhất định là có vấn đề.” Hắn đứng dậy, vừa nhỏ giọng ní non lời này, vừa đi ra khỏi cửa, nha đầu quỳ trên đất muốn đi theo hắn, lại bị hắn hung hăng quát: “Đứng lại! Nằm sấp trên đất! Không cho phép nhúc nhích!” Chắc giờ suy nghĩ của hắn đã hỗn loạn đến cực điểm: “Ta phải bình tĩnh một chút... Cần phải bình tĩnh.”

Kỳ thực, hỏi ra được kết quả như vậy, ta cũng ngạc nhiên không kém so với Sơ Không, nhưng bởi vì đối tượng chính là Sơ Không nên vâu chuyện có chút bí này lại có phần vui vẻ trong đầu ta.

Ta hỏi tiểu nha đầu vẫn đng quỳ trên đất: “Đứa nhỏ lớn thế nào?”

“Ước chừng ba tháng rồi...”

“Nói bậy!” Thuộc hạ trung thành của ta lên tiếng: “Ba tháng trước tướng quân cơ bản không có trở về phủ! Thanh Linh công chúa sao có thể mang thai?”

“Nô tì thề với trời những câu trên đều là thật!” Tiểu nha đầu lập tức phản bác nói: “Ba tháng trước tướng quân có một lần say rượu, ngủ lại phòng của công chúa... Sau khi biết bản thân có thai cũng từng nghĩ đi báo cho tướng quân, nhưng tướng quân ngày ngày đều ở cùng Hinh Vân cô nương... Công chúa lại là người cao ngạo...”

Ta gật đầu, trong lòng có chút thờ dãi, có lẽ công chúa đến cuối cùng vẫn không đem chuyện này nói cho tướng quân, tướng quân kia vĩnh viễn cũng không biết bản thân hắn có một đứa nhỏ.

Khi không lại để Sơ Không nhặt được món hời làm nương...

Đột nhiên ta nghĩ rất muốn nhìn thấy Sơ Không khi sinh nở sẽ có nét mặt thế nào—

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bảy Kiếp Không Mây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Sơ Không sau khi nghe bản thân có thai cũng không biết đã chạy đi đâu, ta nằm ở trên giường cả một ngày ta đột nhiên thấy rất tò mò không biết mình hiện đang ở một nơi như thế nào, ít nhất cũng nên đi thăm dò một chút. Ta chịu đựng sự đau đớn ở lồng ngực, xúc chấn, thay đổi quần áo rồi ra ngoài.

Đẩy cửa ra đã thấy lính canh chuyên nghiệp đứng ở cửa, thấy ta thì kinh hãi hô: “Tướng quân, vết thương của người còn chưa tốt, nên nghỉ ngơi nhiều hơn.”

Ta thanh thanh cổ họng, giả bộ đáng vẻ thâm trầm nói: “Năm lâu cũng không tốt, ta ra ngoài đi dạo.”

“Vậy để thuộc hạ an bài xe kéo cho tướng quân...”

Ta xoa ngực, thầm nghĩ người phạm thật là lắm chuyện, bị thương chút xíu thế này đi bộ vài bước cũng không chết được, ta vẫy vẫy tay: “Không cần, người đốt một cái đèn lồng dẫn đường cho ta là được rồi.”

Thuộc hạ này từ trước hấn là rất kính trọng tướng quân, tuy rằng mặt có do dự nhưng không dám nói cái gì, mang đèn lồng dẫn đường ở trước cho ta: “Tướng quân muốn đến chỗ nào?”

Con mắt ta xoay chuyển: “Đi nơi nào yên tĩnh một chút.”

Hấn đi ở phía trước, mang ta đi qua rất nhiều con đường mòn cong cong, đến bức tường của vườn hoa thì ta gật đầu nói: “Người ở đây chờ, ta muốn đi một mình.”

Hấn tất nhiên là không có dị nghị. Ta một mình cất bước đi vào hoa viên, vừa tới ta liền hối hận, nơi này quả thật yên tĩnh, nửa điểm ồn ào cũng không, hơn nữa đêm cái gì cũng thấy không rõ, chỉ có một ngọn núi giả cùng cái hồ nước và ánh trăng chiếu sáng loe loe.

Đợi chút... Người đang đứng ở bờ hồ là ai?

Ta nheo mắt tập trung nhìn, nhất thời kinh hãi, kia đúng là Sơ Không công chúa! Hấn... hấn đến đây làm cái gì? Chẳng lẽ vì cuộc sống đã kích quá lớn tới hấn, hấn tìm đến suy nghĩ nông cạn sao? Sao có thể làm thế này a! Hấn chết đi, một mình ta chiến đấu hăng hái không phải là càng khó khăn sao!

“Công chúa Không (Sơ Không làm công chúa nên bạn ý gọi là Công chúa Không =)))! Không cho nhảy!” Ta hô to, “Trần ái sinh mệnh a!”

Sơ Không nhàn nhạt quay đầu nhìn ta: “A?”

Có hô lớn tiếng tới đâu cũng không dùng được, ta lập tức giẫm chân bước vọt qua, nắm lấy thắt lưng hấn, ôm chặt hấn vào ngực: “Người bình tĩnh một chút, chúng ta nói chuyện!”

“Người đang làm cái gì vậy?” Người trong lòng ra sức giãy dụa, nhưng hiện tại hấn chỉ là một nữ tử bình thường nên sức lực đương nhiên không bằng một nam tử là ta đây. Ta tùy ý để hấn đánh mấy quyền mảnh khảnh vào ngực rộng lớn của mình. Ta thả lỏng hấn ra, nắm lấy bả vai khổng chế hai cánh tay quơ quơ của hấn, thân mình hấn mềm nhũn, sau đó ta nhân thể nắm thắt lưng hấn nói: “Ta biết trong lòng người đau khổ, nhưng cũng không thể đối xử với bản thân như vậy. Tốt xấu... Người cũng đang mang thai!”

Sơ Không ở trong lòng ta run lên: “Người...”

Ta nghiêng tai, nghiêm cẩn lắng nghe lời nói của hấn. Hấn nắm chặt tay hung hăng đánh vào mặt ta, thừa dịp ta đang ngây ngốc mà đẩy ta ra, chia tay vào mũi ta nằng: “Người, con mẹ nó, đừng có diễn quá sâu!”

Ta xoa xoa cái mặt, với thể trạng chênh lệch như bây giờ một quyền của hấn cũng không làm ta bị thương nhiều lắm. Ta cũng vịn phần thấu hiểu tâm tình hiện tại của hấn, cho nên không so đo với hấn một quyền này.

Nhìn chằm chằm Sơ Không một hồi lâu, ta kỳ quái hỏi: “Không phải người suy nghĩ nông cạn muốn tìm cái chết sao?”

“Tìm đại gia người!” Hấn tức giận đến dậm chân: “Người cho là ta sốt ruột muốn đi xuống đó thân thiết với Diêm Vương lắm sao! Ta khờ sao!”

Ta lại chỉ hồ nước: “Vậy người là đang làm cái gì?”

Thần sắc Sơ Không nháy mắt trở nên hui quạnh, giống như đã già đi mấy ngàn tuổi: “Ta đang cảm thán ý trời thật là khó đoán, Lí Thiên Vương xấu xa ác độc.”

Ta không nói gì, cùng hấn im lặng mà ca thán cuộc đời.

“Kia...” Ta chân chờ mở miệng, “Đứa nhỏ kia, người tính sao?” Bả vai gầy yếu của Sơ Không run lên, ta ngẩng đầu, ánh mắt nhìn quanh: “Kỳ thật ta là muốn nhìn người sinh đứa nhỏ. Dù sao cảm giác làm cha mẹ ta cũng chưa trải qua lần nào.”

Bả vai Sơ Không run rẩy không ngừng, ta giống như nghe được tiếng nghiền răng khanh khách. Ta cười ha ha: “Đương nhiên, chuyện này phải do nhà gái làm chủ.”

Lời còn chưa dứt, một tảng đá hung hăng nện trên đầu ta, ta nhất thời choáng váng, lao đảo hai bước rồi ngồi xuống, ngực đau xót. Ta cảm thấy có máu ấm áp chảy ra, ngo ngác sờ vào thì thấy bàn tay đầy máu dưới ánh trăng, ta sợ hãi mà hít một ngụm khí lạnh: “Cứu mạng cứu mạng! Ta không muốn đi gặp Diêm Vương!”

Sơ Không kia cũng bị dọa, hấn ngăn ngor rồi vội vàng chạy đến ngồi xổm bên cạnh ta: “Có sao không?” Một tay hấn ôm miệng vết thương của ta, giống như muốn làm pháp thuật chữa thương, nhưng che nửa ngày ngày cả phân cũng không nôn ra được một chút, Sơ Không đen mặt: “Phạm nhân đáng chết!”

Ta vội túm tay hấn: “Không được nói chết! Còn chưa tới hai mươi năm a!”

Sơ Không ghen hống, mím chặt môi, hấn đào trong tay áo được một cái khăn tay, ấn vào ngực ta. Ta cũng không có cách nào, chỉ có thể để hấn ôm, chờ bản thân ngừng chảy máu.

Ánh trăng rất sáng, ta có thể thấy được Sơ Không đang nhú mày, gió mát thổi chậm chậm, ta có thể nghe thấy hô hấp của hai người phạm đang giao thoa, gần sát nhau.

Trong đầu có rất nhiều hình ảnh mơ hồ chạy qua, có Lục Hải Không ngẩng đầu nhìn ta mỉm cười, cũng có Sơ Không nhẹ nhàng vỗ lưng A Tường cùng đi vào giấc ngủ. Ta giật mình phát hiện, đây là lần đầu tiên cả hai người đều có trí nhớ nhưng có thể hòa hợp ở chung như vậy.

“Này.”

“Này.”

Ta với Sơ Không cùng mở miệng, cũng cùng nhau ngẩn người.

“Được rồi, người nói trước đi.”

“Người nói trước đi...”

Đôi ta lại sừng sốt, nhìn đối phương trầm mặc. Sơ Không hít một hơi thật sâu, nói: “... Xin lỗi.”

Hô hấp của ta cứng lại, đôi mắt vội vàng nhìn lên ánh trăng xem có phải có người làm giả ánh trăng trên bầu trời không. Nhưng điều khiến ta ngạc nhiên ánh trăng là thật, càng ngạc nhiên là, Sơ Không mới nãy xin lỗi ta ...cũng là thật!

Ta khờ mắt.

Ánh mắt Sơ Không lóe sáng, nhìn về nơi xa: “Kiếp thứ hai, giết cả Dương phủ, tuy rằng không phải là ý của ta, nhưng ta lại không ngăn cản, khi ta tới nơi thì Thánh Lăng giáo đã ra tay xong, sau này không nói rõ mọi chuyện với người, cũng là ta...”

“Đợi chút.” Ta đánh gãy lời của hấn: “Người xin lỗi ta là vì việc này?”

Sơ Không khẽ nhú mày: “Bằng không người cho là vì việc gì?”

Trong lòng ta có cuồng phong gào thét, chẳng lẽ không nên xin lỗi vì hành động đánh nữ nhân thường xuyên sao? Chẳng lẽ không nên xin lỗi vì đã hại ta phải trải qua bảy kiếp tình duyên với hấn sao? Chẳng lẽ không nên xin lỗi vì những chuyện hấn có lỗi với ta trước kia sao? Thậm chí hấn cũng không xin lỗi vì hiện tại hấn đánh ta tới mức miệng vết thương nứt ra. Chỉ là vì...

Hấn lại xin lỗi chuyện này trong vô số những chuyện hấn có lỗi với ta!

Ta đã hiểu, gật đầu nói: “Thì ra người là thích ngốc từ a!”

Sơ Không nghe xong những lời này không có tức giận như dự đoán, hấn trừng ta một lúc lâu, ánh mắt lại nhìn về phương xa: “Hừ, người tốt hơn ta sao? Lục Hải Không kia ngốc hay là bị mù a.”

Câu nói lạnh nhạt này của hắn châm chọc vào thần kinh đau đớn của ta.

Ta đã quên ngực vẫn đang chảy máu, cũng không nhớ tới sự đau đớn, túm cổ áo Sơ Không buộc hắn nhìn ta. Ta nhìn hắn, nghiêm túc và trịnh trọng nói: “Người nghe cho rõ ràng đây. Lục Hải Không không ngốc, ánh mắt của hắn không tốt, nhưng hắn nhìn mọi thứ rõ ràng hơn ai hết, trong lòng hắn cũng sáng hơn ai hết. Đừng có nói bậy câu nào về hắn.”

Sơ Không ngần ngại nhìn ta.

Cách hồi lâu, hắn mới thất thần hỏi: “Người quả, quả thực...”

Ta cảm thấy tâm tư này của bản thân không có gì quan trọng mà che giấu, hơn nữa Lục Hải Không đã chết từ lâu, chết trong quá khứ của Sơ Không.

Ta gật đầu, thẳng tắp nhìn Sơ Không: “Không sai, ta thích hắn, thật thích.” Nói xong lời này, ta có chút thương cảm cúi đôi mắt, chỉ tiếc, trên đời này sẽ không có ai đối tốt với ta như Lục Hải Không, ta cũng không có khả năng lại thích và đau lòng như vậy vì một người.

Sửa sang lại tâm tư, ta giương mắt, thấy Sơ Không kia nhìn ta không chớp mắt.

Mặt hắn đỏ lên, hoàn toàn không giống dáng vẻ như vừa bị ta cảnh cáo, bên tai có dấu vết của sự ngượng ngùng.

Ta kinh ngạc cong cong khóe miệng: “Ai...”

“Câm... Câm miệng!” Sơ Không tức giận mang khăn tay ném lên người ta, hắn đứng dậy, thất tha thất thểu lui về sau mấy bước: “Ta... Ta không muốn nghe người nói chuyện!” Nói xong hắn xoay người chạy đi, ngẫu nhiên lại lộ ra dáng vẻ thẹn thùng.

Ta chớp mắt một lát, còn chưa hiểu ra tư vị trong lòng thì đã thấy ngực chảy máu mênh mông. Ta quá sợ hãi, vội vàng nhặt khăn tay lên che miệng vết thương, giãy dụa đi về phía cửa hoa viên, miệng gọi to: “Cứu mạng! Cứu mạng!”

Còn chưa được thấy Sơ Không sinh đẻ, sao lúc này ta có thể xuống dưới đó hôn mặt Diêm Vương! Lí Thiên Vương, sao ta có thể cam tâm!

Một đêm ở hoa viên đó, ta nhặt lại được cái mạng. Thời gian qua cực nhanh, trong chớp mắt ta đã dưỡng thương hai tháng, hai tháng này, vết thương của ta tốt lên rất nhiều, tình huống của bản thân cũng biết rõ ràng.

Ta biết tên của ta là Sở Thanh Huy, dựa vào khả năng quân sự xuất sắc của bản thân mới thể ngồi lên vị trí võ tướng kia, thuộc hạ trung thành của ta gọi là Sở Dục, là phụ tá đắc lực. Thanh Linh công chúa kia tên là Phù Doanh, là em gái của hoàng đế, là nữ nhi mà đương kim thái hậu hết sức yêu thương.

Lại nói, nghiệt duyên của công chúa cùng tướng quân bắt đầu từ ngày đó, khi tướng quân vào cung nhận thụ phong, công chúa ở trong cung nhìn thoáng qua, từ đây quyết ý gả cho tướng quân, ép hoàng thượng hạ chỉ buộc tướng quân cưới nàng.

Mà lúc này tướng quân cũng có một nữ tử đã cùng hắn định chung thân, cũng chính là Hình Vân cô nương mà ta đã nghe nhắc đến nhiều lần. Cô nương kia là một y nữ, đã từng cứu mạng tướng quân, tình cảm của tướng quân và nàng thâm sâu, nhưng hoàng mệnh ngăn trở, rơi vào đường cùng tướng quân đành cưới công chúa. Nhưng tướng quân cùng Hình Vân cô nương cũng không đoạn tuyệt quan hệ, hắn dùng cách không trở về nhà để kháng nghị hoàng mệnh, ngày ngày ở trong biệt viện cùng Hình Vân cô nương. Sau này Hình Vân cô nương mang đứa nhỏ của tướng quân, nhưng không may mất đi, về phần có liên quan tới công chúa hay không, còn chờ xem xét.

Đứa nhỏ của Hình Vân không còn, tướng quân mang lửa giận phát lên người công chúa, không biết công chúa cũng có đứa nhỏ của hắn. Công chúa tâm khí cao ngạo sao có thể chịu đựng hôn nhân thất bại như vậy, cuối cùng lựa chọn đồng quy vu tận cùng tướng quân.

Đây là hiểu biết của ta với những chuyện đã xảy ra, nhưng việc này cũng có nhiều điểm đáng ngờ, ta cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy.

Mục đích trước mắt của ta và Sơ Không là thoát khỏi thân phận hoàng thân quốc thích, ẩn về núi rừng. Nhưng dựa theo tình huống trước mắt, công chúa có thai, tướng quân có tình ngoài giá thú, anh trai công chúa chắc hẳn sẽ không buông tha cho chúng ta quy ẩn dễ dàng như vậy. Hơn nữa tình thế trên triều đình không rõ ràng như việc trong nhà, muốn thoát ly khỏi thân phận công chúa cùng tướng quân, thật sự là rất khó.

Ta ngồi trong đình hóng mát, thường thức sắc thu, nhấp một ngụm rượu, lại thở dài một tiếng.

Sở Dục hầu hạ bên người lập tức rót thêm cho ta một chén rượu. Ta vừa lòng gật đầu, trừ bỏ tình huống không rõ ràng lắm ở trong và ngoài nhà, cuộc sống hiện tại của ta vẫn tương đối thú vị, không lo ăn uống, còn có người bên cạnh hầu hạ, tốt đẹp có thể so với những ngày đầu ở kiếp thứ nhất a.

Ta đánh giá Sở Dục vài lần, nghĩ rằng, sau khi quy ẩn, nếu có thể sống cuộc sống không cần động tay vào cái gì cũng com no áo ấm, nhất định phải nghĩ cách đem người này giữ lại, nấu nước đốn củi, nấu cơm giặt quần áo, trông cửa giữ nhà, một mình hắn có thể chịu toàn bộ trách nhiệm, thậm chí có thể không phát tiền tiêu vật cho hắn hàng tháng. Đây là một sức lao động hoàn mỹ a, hiện tại ta phải làm thân với hắn một chút.

Ta ho nhẹ hai tiếng: “Sở Dục, người cũng ngồi, uống với ta một chén.”

Sở Dục cả kinh: “Thuộc hạ không dám.”

“Ngồi. Người với ta thân như tay chân, thật sự không nên phân chia tôn ti trật tự. Sau này ta có rượu uống một chén, nhất định người cũng không thiếu

một chén.”

“Tướng quân...”

Sở Dực đang định nói, một thị vệ đến ôm quyền bẩm báo: “Tướng quân, Hình Vân cô nương cầu kiến.”

Đúng rồi, ta còn quên mất điểm này, tam giác tình yêu này vẫn còn một người sống, Hình Vân này sinh non lại không chết, bây giờ còn đến cầu kiến tướng quân, chắc là nhiều ngày không thấy nên trong lòng nàng ta nhớ nhung... Ta có chút buồn rầu, cùng một nữ nhân nói chuyện yêu đương, đây không phải là làm khó ta sao. Nhưng mà đàm lao thì phải theo lao, ta chỉ có thể gật đầu nói: “Cho nàng vào đi.”

Thị vệ kia hơi chân chừ một chút: “Nhưng mà... Công chúa cũng đang đi đến hoa viên này...”

Sở Dực lập tức nói: “Tướng quân, hay người mang Hình Vân cô nương vào trong phòng?”

Ta thấy dù sao Sở Không cũng không cùng nữ nhân đánh ghen, tức thời hào khí vung tay nói: “Trốn tránh thì được gì, để các nàng đều đến.”

Đình hóng mát vào mùa thu gió lạnh run, một nữ tử áo trắng bồng dung quý gối trước mặt ta, chắc là Hình Vân cô nương. Nhưng mà tình nhân gặp nhau, sao quý làm gì... Ta đánh giá nàng một lúc lâu, thấy nàng cúi đầu không nói chuyện, ta sờ sờ mặt, có phải sắc mặt của ta quá mức nghiêm túc hay không, lập tức ta cong môi cười nói: “Đứng lên đi.”

Hình Vân ở dưới lại bắt đầu run lên, nàng dập đầu nói: “Tướng quân... Thiếp thân...”

Nghe hai tiếng xưng hô này, ta có chút kinh ngạc, xem ra ngày thường tướng quân tuy rằng đối xử với nàng như người thân, nhưng vẫn phân rõ tôn ti. Ta vẫy tay nói: “Ngươi đứng lên trước.”

Lúc này Hình Vân mới ngẩng đầu nhìn ta, trong mắt có sự đánh giá: “Tướng quân... Không phạt ta?”

Có nội tình!

Ta nhún mày, làm ra dáng vẻ bí hiểm: “Ngươi có làm sai chuyện gì sao?”

Hình Vân cúi đầu cân nhắc một lát, mới chậm rãi đứng dậy: “Tướng quân.” Nàng mềm yếu gọi ta một tiếng, ngồi ở vị trí bên cạnh ta: “Thiếp thân tưởng nhớ tướng quân nhiều ngày, hôm nay...” Mặt nàng đỏ lên: “Nếu không phải hôm nay tương tư không dứt, rơi vào đường cùng mới đến cầu kiến tướng quân, nếu làm tướng quân khó xử, thỉnh tướng quân trách phạt.”

Ta gãi gãi đầu, đang muốn nói với nàng khi nói chuyện thì dừng cọ cọ trên người ta, kết quả đã nghe một tiếng hừ lạnh bên tai. Ta vừa ngẩng đầu đã thấy Sở Không cùng vài tỷ nữ đi tới. Ta ngơ ngác nhìn hán, sau ngày đó ta cảm thấy Sở Không đang trốn tránh ta, ta muốn thấy mặt hán cũng không dễ dàng. Hôm nay thấy ta nhìn chằm chằm hán như vậy, không biết vì sao, bỗng cảm thấy mặt hán đỏ bừng cả lên...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bày Kiếp Không May* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Sở Không vẫn còn đỏ mặt nhưng không né ta, chậm rãi đi tới.

Ta uống chén rượu, đánh giá nét mặt phần khích của những người xung quanh. Sở Dực còn khấn trương hơn cả ta, lặng lẽ tiến tới bên cạnh Hình Vân, như là sợ Sở Không giết nàng vậy. Vài nữ tỷ theo sau lưng Sở Không cũng có oán khí ngập trời, chỉ có Sở Không vẫn lạnh nhạt, nâng cầm, cao ngạo đi đến trước mặt ta.

Sắc mặt của hán có chút tái nhợt, chắc là mang thai nên khiến thân hình hán suy yếu đi. Ta vuốt cằm suy nghĩ, dưới tình huống này, công chúa và tướng quân nên nói chuyện như thế nào nhỉ. Ta đang đau khổ suy tư thì đã thấy Sở Không phất ống tay áo, ngồi xuống bên cạnh ta, hán chỉ tay vào Hình Vân nói: “Buông tay.” Thanh âm không lớn, nhưng trong giọng nói mang theo sự khinh bỉ cùng ngạo mạn.

Lập tức Hình Vân như bị phồng tay mà thả ra, lại quỳ trên mặt đất, đôi mắt rung rung, điềm đạm đáng yêu nhìn ta.

Lúc này ta còn đang suy nghĩ tướng quân nên có phản ứng gì, vì vậy chỉ làm dáng vẻ bí hiểm uống rượu, chờ Sở Không thu thập hoàn cảnh.

Sở Không cũng cầm cái chén rót rượu vào, thị nữ phía sau hán liền nói: “Công chúa, ngài có thai không nên uống rượu.” Sở Không bất động thanh sắc ngấm chén rượu một lát, sau đó mang cái chén để lên bàn hướng về phía Hình Vân kia: “Ta quên mất chuyện này, một khi đã như vậy, Hình Vân cô nương hãy thay bạn cùng uống chén rượu này đi.”

Cả người Hinh Văn run lên, trong mắt toàn là hoảng sợ.

Ta giật mình nhớ lại, ở trong hoàng gia, ban thưởng rượu cùng ban cái chết không có gì khác nhau, nhưng ta biết Sơ Không mặc dù ngạo mạn vô lễ nhưng tuyệt đối không giết người bừa bãi, chén rượu này xem ra là chộc nạng ta... Vì thế ta cũng mở to mắt, kích động nhìn Hinh Văn.

“Tướng quân...” Sở Dực ở phía sau khăn trương, ta vẫy ta, làm hấn câm miệng.

Hinh Văn dùng ánh mắt cầu cứu liếc ta một cái, ta cũng nhìn nàng chăm chăm. Dường như biết ta sẽ không mở miệng cứu nàng, cắn răng một cái cầm lấy chén rượu giữa đầu uống hết. Nàng nhắm chặt mắt, sợ hãi đợi chờ hồi lâu, không thấy phản ứng gì, nàng lại kinh hãi mở mắt, lệ mắt mà đánh giá Sơ Không: “Thanh Linh công chúa, người...”

“Bản cung như thế nào?” Sơ Không cười cười, “Bản cung có như thế nào, người cũng chỉ có chịu.”

Hinh Văn gục đầu xuống, nắm tay xiết chặt.

Tình cảnh nhất thời yên tĩnh, ngón tay Sơ Không gõ nhẹ trên bàn, hấn cúi mắt không biết đang suy nghĩ cái gì. Ta cảm thấy ta cứ im lặng như vậy cũng không phải là cách hay, liền bảo Sở Dực mang Hinh Văn tiến bước. Sơ Không ngồi cùng ta một lát cũng cho thị nữ ở sau lui đi.

Mọi người đã lui hết, ta lặng lẽ giơ ngón tay cái lên với Sơ Không: “Người thật có cốt cách công chúa. Xem dáng vẻ kiêu ngạo này, chắc chắn... Nhưng mà áp bức một nữ tử như thế người không thấy áy náy trong lòng sao?” Ta giật mình nhớ tới một lần ở địa phủ kia, Sơ Không đứng bên cạnh một nữ tử áo trắng, ta dùng sức suy nghĩ, rốt cuộc cũng nhớ tới tên của nàng, ta cười hỏi Sơ Không: “Người có từng đe dọa qua như thế với Oanh Thi tiên tử chưa?”

Sơ Không nhàn nhạt liếc nhìn ta một cái: “Oanh Thi sẽ không làm ra dáng vẻ khiến người ta chết ghét như nàng ta.”

Nghe hấn bảo vệ nữ tử duy nhất đó, lại nghĩ đến trước kia hấn nói bảy kiếp sẽ sai sử ta như thái giám, rồi trở về cùng nàng ngắm sao, trong lòng ta đột nhiên lại khó chịu, mang chén rượu thả lên bàn nói: “Ta thấy dáng vẻ của Hinh Văn có gì không tốt, như nhược thỏa đáng.”

Sơ Không liếc mắt nhìn ta, mày nhíu nhẹ: “Cho người một cái thẻ xác thì người tự đem bản thân mình làm nam nhân sao?”

Ta không nghĩ cùng hấn tranh cãi vấn đề này, quay đầu nhìn trời: “Ngô, hôm nay là cuối thu, thời tiết thật tốt.”

Sơ Không lạnh lùng cười, nói: “Ta lo trong lo ngoài điều tra tin tức, người nào đó lại nhàn nhả ở đây, trái ôm ấp phải uống rượu, nam nam nữ nữ, người cũng thật là thoải mái.”

Ta kháng nghị: “Thứ nhất, ta không có trái ôm phải ôm, cũng không có nam nam nữ nữ, thứ hai, ta cũng đang rất nghiêm túc tìm hiểu hoàn cảnh của bản thân.”

“Nga, vậy người nói xem người thăm dò được cái gì?”

Ta đứng đắn nói: “Trình độ của đầu bếp tướng quân phủ là phế vật.” Ta cầm một cái điểm tâm trên bàn, cắn một cái rồi ghét bỏ nói: “Thật không biết trước kia tướng quân cùng công chúa chịu đựng như thế nào, ta đang tìm cơ hội để đuổi hấn đi đây.”

Khóe miệng Sơ Không co rút, không chút khách khí mang cả mâm điểm tâm trên bàn ném vào hồ nước cho cá ăn: “Không có tiền đồ.” Hấn đánh giá ta như thế sau đó lại nói: “Người có nhìn ra Hinh Văn này thật không đơn giản hay không?”

Ta cả kinh, mang miếng điểm tâm nuốt xuống: “Nàng có bao nhiêu phức tạp vậy?”

“Dùng thông minh của người suy nghĩ một chút, nếu công chúa tâm khí cao ngạo quyết định đồng quy vu tận cùng tướng quân, sao có thể buông tha cho nàng ta? Khi biết được nữ tử này còn sống ta đã điều tra nàng ta một phen, quả nhiên sau lưng nàng ta có người khổng lồ.”

“Người nào?”

Sơ Không lắc đầu: “Hiện tại ta điều tra được không nhiều, nhưng nhất định phải cẩn thận với nàng ta.” Sơ Không sờ cằm, hí mắt nói: “Lấy thể lực trong tay ta hiện giờ chỉ có thể điều tra Hinh Văn này không ổn. Trước kia tướng quân từ một một binh lính nhỏ có thể leo lên vị trí như hôm nay, chắc hẳn cực kỳ thông minh, nhất định hấn cũng có điều tra lai lịch của Hinh Văn, sao lại có thể sùng ái nàng như vậy? Thật đúng là loạn...”

Ta sờ chén rượu, đoán nói: “Có phải hay không... Tướng quân cũng không giống như những người bên ngoài đã nói là thích Hinh Văn?” Cũng không ghét công chúa như người ta nói...

Sơ Không nhíu mày suy nghĩ một lát, thấp giọng mắng: “Phàm nhân thật phiền toái, cả ngày chỉ biết kiếm chuyện!”

Tâm can ta cũng nóng lên: “Rất muốn để địa phủ bắt họ để hỏi rõ ràng mọi chuyện a!”

Cảm khái một lát, đôi ta ngồi yên lặng trong đình viện, gió thu thổi hiu hiu, ta nhỏ giọng phun ra một câu: “Mang thai... Cảm giác thế nào?” Thanh âm Sơ Không như biến mất, ta tiếp tục hỏi: “Bụng có nổi lên chưa? Ta cảm thấy người thật tốt, giống như chẳng có động tĩnh gì cả...”

Ta vốn tưởng rằng nghe xong lời này Sơ Không sẽ phát hỏa, nhưng hần chỉ liếc mắt nhìn ta một cái rồi nói: “Phải có động tĩnh gì, người nói ta nghe xem”

Ta vươn ngón tay ra đếm: “Thèm ăn, không phấn chấn, cả người mệt mỏi.”

“Có chút.”

“Ngực sưng đau, buồn nôn.”

Sơ Không lắc đầu: “Không có.”

Ta lấy làm lạ: “Bụng không có lớn lên sao?”

“Ta làm sao mà biết bụng có lớn lên hay không.” Sơ Không quái lạ hỏi ta: “Ta không có việc gì lại đi sờ tới sờ lui trên bụng nữ nhân sao?”

“Nhưng mà thân thể này hiện tại là của người a!” Ta bĩu môi nói: “Người cho rằng mỗi ngày ta phải mang theo tiểu kê kê (cái đó của đàn ông ý>”

Sơ Không nhủi mắt: “Người cho là làm nữ nhân thật nhẹ nhàng sao, ngực nặng như quả cầu sắt vậy, mỗi ngày còn phải cố gắng ưỡn ngực thẳng lưng, thật sự là mệt chết.”

“Nói bậy! Người cho là ta chưa làm qua nữ nhân sao! Nào có khoa trương như vậy.”

Sơ Không nhủi mày, yên lặng một lát, bỗng nhiên nở nụ cười quý dị: “Àn, ta nghĩ người vĩnh viễn cũng không biết được sự ưu thương của ta.” (anh nói móc ngực chị không to =)))

Ta âm thầm xiết chặt nắm tay, cái đồ này... Rốt cuộc là ghét bỏ cái gì ở ta...

Sơ Không bỗng nhiên đứng lên, nhấc lấy bầu rượu trên bàn: “Buổi chiều ta sẽ đi xem Hình Vân cô nương nhu nhược kia, vết thương của tướng quân chưa lành, rượu này vẫn nên để người khác uống đi.” Hần đi ra khỏi vườn.

Ta nhìn cái bàn trống không suy nghĩ, Sơ Không này mang thai có chút kỳ lạ, ta vẫn nên đến hỏi đại phu xem, cho hần mấy thang thuốc dưỡng thai... Tốt xấu gì hiện tại ta và hần có quan hệ hợp tác, công chúa đã lo việc ở ngoài, tướng quân phải chu toàn việc trong nhà mới đúng.

Dùng xong bữa trưa, ta lác lác đến chỗ đại phu trong phủ, Trương đại phu là một nam tử trung niên, có chút đáng khinh, có chút sợ chết, từ khi theo ta vào phòng hần đã bắt đầu run run, ta nhủi mày hỏi: “Gần đây có bất mạch an thai cho công chúa không?”

Trương đại phu vừa nghe đã mạnh mẽ run lên vài cái: “Bẩm tướng quân, từ lần trước...sau khi công chúa trúng độc nàng không để tiểu nhân bắt mạch nữa, thuốc dưỡng thai đưa tới cũng bị trả về.”

“Hò nháo!” Ta cá giận nói: “Công chúa tùy hứng cũng không sao, người dám giúp đỡ nàng giấu diếm không báo!” Nếu để lỡ chuyện Sơ Không sinh đứa nhỏ, chỉ sợ là sau này không thể thấy nữa!

Trương đại phu sợ tới mức dập đầu: “Tướng quân thứ tội! Tướng quân thứ tội!”

Ta thấy hần run rẩy đáng thương, liền cho hần đứng lên trả lời. Ta đem bệnh trạng mà Sơ Không nói với ta báo cho Trương đại phu, còn chưa mở miệng hỏi, hần lại bùm một cái quỳ xuống, thân mình càng thêm run rẩy. Ta thấy kỳ quái: “Ta cũng không bắt nạt người, người sợ cái gì? Đứng lên.”

“Tiểu nhân không dám! Tiểu nhân không dám!”

Đáng vẻ co rúm này của hần không ngờ lại chọc ta nổi giận, ta lạnh lùng nói: “Đứng lên! Có gì nói cho rõ ràng!”

Đầu Trương đại phu dường như dán trên đất, thanh âm run run nói: “Tiểu nhân...Tiểu nhân cho rằng, bệnh trạng này của công chúa, trong bụng...Sợ rằng trong bụng là thai chết.”

Ta trừng mắt nhìn, nhất thời không phản ứng được lời của hần là ý gì: “Người lặp lại lần nữa.” Ta ngồi chễm chệ trên đất, đưa cái lỗ tai tới gần hần: “Lớn tiếng chút.”

“Công chúa... Công chúa mang thai chết... Thai chết.”

Ta nghe rõ ràng, đứng dậy, cảm thấy đầu có chút choáng váng, Trương đại phu lại run run nói: “Tướng quân, tướng quân, nếu không sớm mang thai nhi kia lấy ra, chỉ sợ sẽ có tổn thương rất lớn đến cơ thể người mẹ! Làm không tốt công chúa sẽ...”

Trong lòng ta thật lạnh, nhấc Trương đại phu lên, nhanh chóng cất bước đến chỗ Sơ Không. Thai chết thì thai chết, không thấy Sơ Không sinh sản thì không thấy, nhưng nếu hần chết đi...Không hiểu vì sao trong lòng ta lại luống cuống, nếu hần chết đi, ta còn chơi gì nữa.

Ta vội vàng đuổi tới nơi ở của Sơ Không, tỳ nữ của hần lại không chịu nói cho ta hần đang ở đâu. Ta gấp đến nỗi bốc hỏa, bỗng nhiên nhớ tới hần đã nói buổi chiều sẽ đến xem Hình Vân cô nương kia, lúc này chắc hần đang ở trong biệt viện của Hình Vân.

Ta lại tìm đại phu, gọi Sở Dục chuẩn bị xe ngựa, vội vã đến nơi ở của Hình Vân.

Hình Vân ở trong một biệt viện nhỏ phía tây thành, là vị trí đặc biệt mà tướng quân sắp xếp cho nàng. Xe ngựa chưa dừng hẳn ở trước cửa viện ta đã nhảy xuống một bước, chợt nghe tiếng thét kinh hãi của Sơ Không truyền đến: “Đi, đại gia người...” Thanh âm của hắn căng thẳng, dường như mang theo sự chịu đựng đau đớn.

Sơ Dực lúc này nhũn mỳng ngạc nhiên, chắc là hắn không thể tưởng tượng được Thanh Linh công chúa cao ngạo lại có thể mắng thô tục như vậy.

Mà hiện tại ta cũng không quan tâm xem thân phận của hai chúng ta có bị người khác hoài nghi hay không, thậm chí, bên trong chắc hẳn đã xảy ra chuyện. Bước hai bước về trước, ta một cước đá văng cửa viện đi vào.

Cảnh tượng trong viện khiến ta thấy kinh ngạc, ba gã hắc y nhân đang đứng, một người nắm tay Hình Vân, dường như nàng bị thương không nhẹ. Sơ Không lại ngồi xồm trên mặt đất, trên trán hắn là mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch, cái váy hoa lệ rộng thùng thình trải trên mặt đất, hai tỷ nữ ngã vào bên cạnh Sơ Không, không biết là ngất đi hay đã đến hoàng tuyền rồi.

Ta mạnh mẽ xuất hiện khiến mọi người đều cả kinh, ba gã hắc y nhân nhìn nhau, hô lên một tiếng “chạy”, có thanh âm nổ tung ầm vang, bụi bặm tung bay, Sơ Dực ở sau ta không chờ bụi bặm bay hết đã phi thân đuổi theo, nháy mắt cũng không biết chạy đi đâu.

Căn bản ta không có tâm tư suy nghĩ những việc này, hai ba bước chạy vội tới trước mặt Sơ Không, ta vỗ vỗ mặt hắn, khiến thần trí sắp tan rã của hắn tập trung lại một chút: “Uy, người làm sao vậy? Bị thương sao? Bị thương chỗ nào?”

Sơ Không nắm chặt lấy tay của ta, môi với răng phun ra một chữ không hoàn chỉnh, ta cố sức nghe nửa ngày cũng không biết hắn nói gì.

Hắn bắt đầu không thể khống chế mà tròng mắt, miệng phát ra một chữ rõ ràng: “Sinh...”

Ta không chớp mắt, cũng bất chấp mọi việc mà ôm hắn lên, sau đó xốc lên vẩy rộng rãi, chỉ thấy một vũng máu đang dần lan ra với tốc độ không thể tưởng tượng, lần đầu ta trải qua trường hợp thế này, ta sợ run lên, luống cuống nói: “Sơ Không, không đúng! Người sinh đứa nhỏ sao giống đi cá (kinh nguyệt) tới vậy... Không đúng a!”

Trương đại phu đang đứng tránh run run ngoài cửa như nhìn không được nữa, hắn co rúm chạy tới bên cạnh ta, nhìn Sơ Không một lát lại hoảng loạn nói: “Tướng quân! Là thai chết, là thai nhi đang chảy ra! Không thể để công chúa đổ máu như thế nữa a, phải cầm máu!”

Ta đang kinh hoàng thì lại càng kinh hoàng hơn: “Nên cầm máu thế nào? Ngăn làm sao? Dùng cái gì ngăn? Chày cán bột được không?”

Đại phu chưa cho ta biết đáp án, ta vốn nghĩ Sơ Không đã ngất xỉu, bất ngờ hắn tóm lấy tay ta, hung tợn nhìn ta chăm chăm: “Người dám xằng bậy... thử xem!”

Ta gấp đến độ muốn khóc, hốc mắt đỏ hồng, mũi cay xè, chua xót: “Vậy người làm sao bây giờ, người đau không a, người muốn ta làm sao bây giờ, muốn ta làm cái gì?”

Sơ Không thấy dáng vẻ này của ta thì giật mình: “Chỉ là... Một lần luân hồi...”

Hắn nói, làm sao ta có thể không hiểu, ta cùng với hắn ở khoảng thời gian này chỉ là một lần luân hồi, nhưng mỗi cuộc đời luân hồi là duy nhất, bỏ lỡ thì không thể nào tồn tại. Phàm nhân rất yếu ớt, cho nên bọn họ càng quý trọng sinh mạng. Sinh ra đã làm tiên, có lẽ ta cùng Sơ Không không thể thấu hiểu nỗi sợ hãi của người phàm đối với cái chết, nhưng giờ khắc này, ta biết dưới thân hắn đang chảy ra một sinh mệnh, tro mắt nhìn một sinh mệnh cứ như vậy mà chậm rãi trôi đi...

Ta không cách nào không sợ hãi.

Thần tiên bạc tình, có lẽ chính là bởi vì chuyện không liên quan đến mình ——

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bày Kiếp Không May* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

o thái độ này của hắn có bao nhiêu đáng đánh đòn, ở bên giường nở nụ cười: “Sống lại là tốt rồi.”

Mi mắt Sơ Không hơi giật giật, liếc ta một cái: “Người... Thật lo lắng cho ta sao?”

“Thật lo lắng.”

Giống như là không nghĩ ta sẽ trả lời thẳng như vậy, Sơ Không không hé răng, đầu chui vào trong chăn, nhưng mà ta vẫn thấy cái lỗ tai của hắn đang yên lặng đồ lên.

Ta âm thầm lau lệ xót xa: “Ngươi chết, còn có ai xông pha phía trước đâu, đến lúc đó ta cũng chết, phải đi hôn má Diêm Vương, cũng là ngươi đã hôn qua hắn, nghĩ đã thấy khủng bố.”

Trong phòng im lặng một lát, đầu Sơ Không lại chui từ trong chăn ra, hắn nhìn chăm chăm ta, vô tình nói: “Ngươi đi ra ngoài.”

“Đi chỗ nào?” Ta bùng tỉnh đại ngộ: “Xem ta thật hồ đồ, cần phải để đại phu xem mạch cho ngươi trước!” Ta túm chặt cảm Sơ Không: “Ta biết đứa nhỏ không còn ngươi hẳn là rất khổ sở, nhưng mà cuộc đời nhất định sẽ có những giai đoạn khó khăn, mỗi lần gặp trở ngại chúng ta đều phải làm cho cuộc sống thêm phong phú hơn.” Ta nhìn Sơ Không, trong sự tái nhợt của hắn có mang theo sắc mặt xanh đen: “Ngươi nhất định phải kiên cường!”

Sơ Không dùng sức hất tay ta ra, run run chỉ vào cửa phòng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cút!”

Ta rời khỏi phòng như mong muốn của hắn, khi Trương đại phu cùng tỳ nữ tiến vào, ta đã nói thật thắm thía: “Công chúa mới mất đứa nhỏ, cảm xúc không khỏi có chút sa sút, các người hầu hạ cẩn thận.”

Không ngủ không nghỉ ở bên Sơ Không ba ngày, cho dù thân thể của tướng quân này là kiên cường sắt thép nhưng ta vẫn không thể không mệt mỏi. Trở về phòng của mình, ta lập tức lên giường nằm, nhắm mắt muốn ngủ, nhưng khi thế giới trở nên yên tĩnh, ta như nghe thấy gì rạo rực ở ngực.

Ta sờ hai gò má đột nhiên nóng lên, ngửa mặt lên trời thờ dài, tình huống có chút không ổn a...

“Ngươi... Lo lắng cho ta?”

“Thật lo lắng.”

Nghĩ đến đoạn đối thoại kia, ta kim lòng không được mà bụng kín miệng, quả thật... Như buộc miệng nói ra, muốn che giấu cũng không che giấu được.

Ta đây là như thế nào, rốt cuộc là vấn đề gì...

Vừa ngủ dậy trời đã sáng choang, ta xoay người xuống giường, đẩy cửa ra đã nhảy dựng lên: “Ngươi quỳ làm gì?” Sở Dực lại nghiêm túc quỳ gối ở cửa, nghe ta hỏi thì cúi dập đầu nói: “Thỉnh tướng quân trách phạt, mấy người kia đã chạy thoát.”

Ta sờ sờ cái mũi, nghĩ lại tính tình của tướng quân này trước đây là thế nào a, người trong phủ của hắn lại thích quỳ như vậy. Ta vẫy tay: “Thôi, chạy thoát thì quên đi.” Nói xong, ta nhắc chân muốn tới chỗ của Sơ Không, Sở Dực vẫn chưa đứng dậy, lại dập đầu nói: “Tướng quân, Hình Vân cô nương... Ngồi bày ra bộ cục lâu như vậy, cứ thả nạng đi thế sao...”

Bước chân ta dừng một chút, ánh mắt nhìn Sở Dực, tướng quân kia quả là có nghi ngờ với Hình Vân sao? Xem ra, Sở Dực biết tướng quân bày cục gì a. Đột ngột ta chuyển động nói: “Việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước.”

Sở Dực đem cái trán dán trên mặt đất, trong âm thanh mang theo sự tự trách cùng hối hận vô cùng: “Đều do thuộc hạ vô năng! Để Hình Vân kia cùng mật thám của Vệ quốc chạy thoát.”

Ta gật đầu, thì ra Hình Vân kia đúng là mật thám Vệ Quốc a, chắc là tướng quân trước kia đã nhìn thấu được thân phận của nàng, tương kế tựu kế đem nàng giữ ở bên người, trái lại có thể dò hỏi tin tức Vệ quốc. Quả nhiên là một tướng quân thông minh. Ta thần nhiên nói: “Không sao, bình đến tướng chặn, nước đến đất chặn, ngươi rồi đi trước đi.”

Sở Dực cuối cùng cũng đứng lên, hắn nhìn ta vài lần, có chút sàu lo mà nói: “Tướng quân, tình thế biên giới bây giờ không còn như trước đây. Chỉ sợ không bao lâu nữa chiến sự sẽ xảy ra, mà từ lần trọng thương trước, thân thể người...”

Sự lo lắng của hắn đi vào tai, ta chỉ có nghe được năm chữ “Chiến sự sắp xảy ra”. Ta bỗng nhiên cảm thấy, trước kia Sơ Không nói với ta triều đình cùng giang hồ đều dễ xảy ra chiến sự, mà nơi khiến người ta chết dễ dàng nhất chính là sa trường a! Giữa thiên quân vạn mã, cho dù chết thì thi thể cũng không tìm được đầy đủ.

Ta xoa cái trán, giả bộ lạnh nhạt: “Àn, ta đều có tính toán.” Nói xong cũng không nhìn về mặt của hắn, vội vã đến chỗ Sơ Không, việc này chúng ta phải thương lượng với nhau cho tốt.

Khi đi vào phòng Sơ Không thì hắn đang uống thuốc, thị nữ dùng thìa nhỏ chậm rãi đút hắn từng ngụm từng ngụm, ta thấy hắn uống thuốc mà mặt mũi nhẵn thành một đồng. Ta đi lên hai bước, lấy chén thuốc trong tay thị nữ qua nói: “Để ta, các người đều lui ra đi.”

Vài thị nữ nhìn nhau không chịu đi, mãi đến khi Sơ Không mở miệng các nàng mới lui ra, đóng cửa lại. Ta không khách khí ngồi bên giường hắn, cầm chén đưa cho Sơ Không, để hắn tự uống, Sơ Không bất mãn nhìn ta một cái: “Ngươi phải đút ta a.”

Trong lòng ta đang sốt ruột như có lửa thiêu, nghe xong lời này cũng lười tranh cãi với hắn, chuyển người nâng cằm nhéo miệng hắn, một chén thuốc cứ “rầm rầm” mà đút cho hắn như thế, giống năm xưa hắn đút ta uống canh Mạnh Bà bên cầu Nại Hà vậy.

Đem cái bát thả lên bàn, ta nghiêm túc nói với hắn: “Việc lớn không tốt.”

Một nắm tay gào thét đánh lên mặt ta: “Người đi chết trước cho ta!”

Một quyền này của hắn đánh ta cũng như gãi ngứa, không ngờ hắn lại một đến mức ho khụ khụ, ta ở bên cạnh túm lấy hắn, giúp hắn vỗ lưng, tiếp tục nghiêm túc nói: “Sơ Không, ta thấy lúc này chúng ta nên bỏ trốn.”

Thanh âm thờ cùng ho khan của Sơ Không hòa vào nhau, hắn liếc mắt nhìn ta, cực kỳ miệt thị: “Người lại gây ra họa gì vậy?”

“Người biết không, Hình Vân kia lại là mật thám của Vệ quốc.”

“Àn, đã biết.”

“Tướng quân trước kia cũng biết Hình Vân là mật thám, hắn đang trưng kẻ tỵ tỵ!”

“Àn, cũng biết.”

“Tề quốc cùng Vệ Quốc có khả năng sẽ khai chiến, làm không tốt thì lên chiến trường chính là ta a!”

“Cái này đại khái cũng đoán được.”

Ta cắn răng: “Cái gì người cũng biết sao lại không nói cùng ta? Cái tên âm hiểm như người chắc muốn ta chết ở chiến trường rồi đi tái giá đi!”

“Những việc này ta biết khi ở viện của Hình Vân ngày hôm đó, ta đang tìm cơ hội nói với người.” Sơ Không nói: “Lúc đó nếu không phải đột nhiên đau bụng, bốn tên kia sớm đã bị ta bắt.”

Ta kỳ quái hỏi: “Không phải người có pháp lực sao?”

Sơ Không cười nhạt: “Cái này gọi là xâm nhập linh hồn... quên đi, có nói người cũng không hiểu. Hiện tại thân thể này của ta có chút vướng víu, nếu như hai ta có thể đổi cho nhau, nhất định ta sẽ đùa chết mấy người phạm kia.”

Ta thờ dãi: “Sự thật là chúng ta không có biện pháp trao đổi thân thể cho nhau a, vì thế chúng ta vẫn nên chạy đi, nếu người muốn ở lại thì ta chạy trước.”

Lời của ta còn chưa dứt, chợt nghe tiếng đập cửa, tỷ nữ ở bên ngoài nói: “Tướng quân, hoàng thượng có chỉ, muốn tướng quân lập tức vào cung.”

Sơ Không nhìn ta, thân nhiên nói: “Ngô, xem ra, người chạy không được.”

Ta che ngực, yên lặng rơi lệ đầy mặt —

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bầy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Tiến... Cung?

Gầy đây, tướng quân là ta cùng Sơ Không công chúa kia ở chung không hòa bình, trước đó hai tháng lại tàn sát nhau một lần, ngày hôm qua công chúa lại đẻ non, hoàng đế là ông anh vợ của ta, chắc chắn sẽ không cho ta ăn trái cây ngon rồi... .

Trong lòng ta không yên, trên đường tiến cung vô số lần nảy sinh ý niệm chạy trốn ở trong đầu. Nhưng nhìn Sở Dực cười ngửa đi theo bên cạnh ta, ta cảm thấy xem ra hắn sẽ không chạy cùng ta. Không có người như hắn làm việc, những ngày làm binh dân của ta cũng không được tiêu dao. Ta cắn chặt răng, trong lòng hung hăng an ủi bản thân, hoàng đế thì thế nào, cho dù hắn lợi hại thì thế nào, hắn cũng không thể xuyên thấu qua lớp da cốt mà nhìn thấy rõ ràng nam nhân này, là một nữ tử nội tâm yếu ớt a.

Ở kiếp thứ nhất, ta từng cùng Tống cha vào cung vài lần, cấp bậc lễ nghĩa trong cung đến bây giờ ta vẫn nhớ được, trải qua thâm cung trùng trùng điệp điệp, thái giám mang ta đến ngự thư phòng.

Ngồi sau văn án rộng rãi là một nam tử mặc long bào đỏ đen, hắn đang dựa vào bàn, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc. Ở trong lòng ta nói thầm, đồng dạng cũng là vương, vị vương ở nhân giới còn uy nghiêm hơn cả Diêm Vương kia a. Ta không biết ngày thường tướng quân cùng hoàng đế gặp mặt thì dùng phương thức thế nào giao tiếp, cũng không biết quan hệ của hai người này có bình thường không, ta dứt khoát cúi đầu, không nói một lời quỵ xuống.

Đối mặt với sức mạnh, chịu thua luôn là cách tốt nhất.

Thái giám thức thời đứng ở bên người hoàng đế, cúi mắt nín thở, hạ thấp sự tồn tại của bản thân.

Ta nghe thấy tiếng Hoàng đế đặt bút xuống: “Thanh Huy.” Giọng hần trầm thấp, nhẹ nhàng: “Thân mình Phù Doanh đã khỏe chưa?”

Ta suy nghĩ nửa ngày mới nghĩ ta được hoàng đế nói Thanh Huy và Phù Doanh chính là ta cùng Sơ Không, trong lòng ai thán, quả nhiên là khởi binh vẫn tội, ta cúi đầu nói: “Vi thần có tội.”

Hoàng đế kia im lặng, ta chợt nghe một tiếng cười khê, là hoàng đế nói: “Người đứng dậy đi, nơi này không còn tai mắt của thái hậu, người không cần làm dáng vẻ như thế.”

Di, cái tình huống gì đây? Trong lòng ta bồn chồn, giả bộ trấn định, đứng lên, hoàng đế ngồi sau thư án, bên môi mang một tia cười như có như không, nhưng trong ánh mắt hần là hàn băng lạnh thấu xương, nhìn ta chăm chăm mà nói: “Thanh Huy, người nói xem, đứa con trong bụng Phù Doanh mất đi, đối với chúng ta là tốt hay không tốt?”

Hoàng đế này cùng tướng quân không thuần khiết a...

Đôi mắt ta chuyển động, nắm cái chân thối của hoàng đế nói: “Vi thần ngu dốt.”

Hoàng đế lại cười khê vài tiếng: “Nhiều ngày không thấy, Thanh Huy lại học được cách khiêm tốn.” Ngón tay hoàng đế gõ nhẹ trên bàn: “Hôm qua sau khi biết tin tức, trầm cao hứng là ngôi vị hoàng đế này có thể tạm thời bảo vệ, nhưng lại lo âu... Thêm một thời gian nữa, giang sơn Đại Tề chỉ sợ khó giữ được. Nước cờ này của Vệ Quốc đánh hay lắm.”

Ta hoàn toàn không hiểu hần nói cái gì, chỉ có gắt gao nhìn chăm chăm nền gạch trước mắt.

Ngự thư phòng yên lặng một lát, hoàng đế bỗng nhiên đứng lên, chậm rãi đi tới trước mặt ta nói: “Lại nói, gần đây Thanh Huy đối việc quốc sự có đôi chút lơ là.” Trong lòng ta cả kinh, muốn quỳ xuống, hoàng đế đã sớm đoán được động tác của ta, đem cánh tay ta nắm lấy, đỡ ta đứng lên: “Thanh Huy không cần giữ lễ tiết, ta không phải là trách cứ người, người và ta là huynh đệ nhiều năm, ta hiển nhiên biết người trung thành không hai lòng, chỉ là... Có phải người đối Phù Doanh có chút mềm lòng hay không?”

Cả người ta cứng đờ, trong lòng đau khổ nói, hiện tại ta đối “Phù Doanh” không thể không mềm lòng a...

“Ta biết Phù Doanh thuở nhỏ đối với người cuồng dại, hai người ở cùng nhau lâu khó tránh khỏi sinh chút tình cảm không nên có.”

Trong lòng ta thấy kỳ quái, tướng quân cùng công chúa đã kết làm vợ chồng, thế gian này còn có tình cảm gì mà họ không nên có.

“Ta nghe nói, khi thấy Phù Doanh sinh non thì người khóc lóc rất đau thương, không ngủ liên tiếp ba ngày mà túc trực bên giường của nàng, thậm chí để một mình Sở Dục đuổi theo mặt thám Vệ Quốc, do đó để mặt thám chạy thoát. Thanh Huy, người xem, có phải người cũng có chút ít trách nhiệm trong việc này không?”

Ta nghe xong ý tứ của hần, lại cảm giác được hoàng đế vẫn đang nâng cánh tay của ta, con Thảo Nê Mã lại gào thét trong lòng ta. Hoàng đế đáng chết nhà người, có lời gì thì nói thẳng được không, rốt cuộc là muốn ta quỳ hay không quỳ a, rốt cuộc là muốn ta thành tội hay không thành tội a? Nói thẳng một chút sẽ chết sao?

Ta không biết nên đáp lại hần thế nào, đơn giản chỉ xem là khi nãy hần phóng rắm, tiếp tục trầm mặc không nói.

Hoàng đế thấy ta không nói chuyện, lại nở nụ cười haha: “Thanh Huy chớ khản trương, người với ta tình như tay chân, ta sao có thể trừng phạt người.” Hần chậm rãi đi trở về thư án, vẫn vẻ áo bào ngồi xuống: “Hôm nay gọi Thanh Huy tiến cung là muốn báo cho người một việc thôi.” Hoàng đế chấp bút, lấy một tờ giấy viết lên bên trên nói: “Không biết Vệ Quốc khi nào sẽ hạ chiến thư với ta, lúc đó phải khiến Thanh Huy vất vả ra nghiêng địch, cuộc chiến này chỉ có thể thắng không thể bại. Bằng không người và ta chỉ có một kết cục.”

Hần đem tờ giấy đã viết xong đưa cho ta, trên mặt dùng bút màu đỏ viết một chữ “Chết” rất chói mắt. Khóe miệng ta co rút, khi hoàng đế này nói trắng ra thì cũng rất thẳng thắn.

Trước khi rời khỏi ngự thư phòng, hoàng đế bí hiểm nói với ta một câu: “Thanh Huy, đại chiến sắp tới, nên cất giữ binh phù cho tốt.”

Lòng ta căng thẳng, mồ hôi chảy ròng

Binh phù... Ta phải đi chỗ nào tìm binh phù cho người, chẳng lẽ muốn tướng quân ta vui vui về về chạy tới hỏi Sở Dục, trước kia ta đem binh phù để chỗ nào nha?

Trở lại tướng quân phủ, ta không quan tâm chuyện gì khác mà lập tức vọt vào phòng Sơ Không, lần này hần đang ăn cháo, vẻ mặt hưởng thụ. Sau lưng ta cứ đổ mồ hôi lạnh, ta đoạt lấy bát cháo trong tay tỷ nữ nói: “Đề ta.”

Tỷ nữ nhìn Sơ Không liếc mắt một cái, Sơ Không thần nhiên nói: “Đi xuống đi.”

Cửa phòng khép lại, ta nặng nề ngồi bên cạnh Sơ Không: “Việc lớn không tốt.”

Sơ Không lần này học được ngoan ngoãn, đoạt bát cháo từ trong tay ta trở về, nhàn nhã uống rồi nói: “Trước khi tiến cung người đã nói qua.”

Ta gấp đến độ bốc hỏa: “Đây là thực không tốt!” Ta đem chuyện vào cung kể lại tỉ mỉ cho Sơ Không một lần, sau đó hỏi hân: “Ngươi nói xem, rốt cuộc hoàng đế có ý tứ gì? Còn cái binh phù nữa, ta còn không biết tướng quân trước kia, sao biết được hân cất binh phù chỗ nào, đến lúc ra trận lại là tướng quân không có binh phù, ta chỉ sợ còn chưa có xuất trận đã bị hoàng đế tha đi chém rồi.”

Sơ Không lạnh nhạt uống xong cháo, đem bát thả trên bàn, lau miệng, thập phần thần nhiên nói: “Ngô, ngươi nói binh phù, có phải cái này hay không?” Hân lấy từ trong ngực ra một khối ngọc thạch trắng, trên đó khắc một con hổ rất tinh tế, ta ngây người ngẩn ngơ.

“Ngươi trộm được ở đâu vậy?”

“Bắt đầu từ khi hai chúng ta đến thế giới này nó đã ở bên người ta, trước kia ta không biết nó là cái gì, nhưng mà thấy nó có vẻ bán được giá nên luôn mang theo bên người. Chờ đến khi ẩn cư núi rừng, đem nó đi cầm, ngô, không nghĩ tới cái này quả thật là bảo bối.”

Ta triệt để mơ hồ: “Đội chút, binh phù tướng quân sao có thể cất giấu trên người người? Hôm nay những gì hoàng đế đó nói với ta, chứng tỏ rõ ràng hân và công chúa là kẻ địch đối lập a.”

Sơ Không cười cười, lên mặt nói: “Mọi chuyện bên trong này ta đã biết rõ ràng rồi, ngươi muốn biết sao, gọi một tiếng đại gia, nhận sai với ta một chút.”

“Đại gia ta sai lầm rồi.” Ta thập phần rõ ràng nói: “Mau, nói với ta rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.”

Ta kích động nhìn chằm chằm Sơ Không, Sơ Không lại nghiêng răng nghiêng lợi thật lâu không nói được ra lời, ta cảm thấy thiếu niên kiêu ngạo này càng kỳ quái, thỏa mãn yêu cầu của hân cũng không được, không thỏa mãn yêu cầu của hân cũng không được, thật sự làm khó cho ta a.

Sơ Không im lặng một lát mới im lặng nói: “Ngươi cũng biết ngôi vị của đương kim hoàng đế không yên ổn.”

“Ta làm sao có thể biết.”

“Ta không muốn ngươi trả lời!” Sơ Không nổi gân xanh một trận, thở dài một hơi nói: “Thái hậu hiện giờ không phải là mẹ ruột của hoàng đế, nhưng đã dưỡng dục hoàng đế từ nhỏ, tiên hoàng qua đời sớm, thái hậu liền buông rèm chấp chính, nắm triều chính trong tay. Nhưng hoàng đế mỗi ngày một lớn, do đó triều chính trong tay bà ấy càng khó nắm, thái hậu liền muốn phế hoàng đế lập tân đế, mà hoàng đế lại không có con, không có ai để tuyển chọn. Vừa vặn lúc này nữ nhi của thái hậu là Thanh Linh công chúa mang thai. Thái hậu liền muốn lập đứa nhỏ trong bụng công chúa làm tân đế.”

“Nhưng mà làm sao thái hậu biết công chúa nhất định sẽ mang thai nam tử?”

“Có phải hay không thì có quan hệ gì, chỉ cần thái hậu muốn, cho dù là công chúa mang thai quái vật, cuối cùng vẫn biến thành nam hài.”

Ta bùng tỉnh đại ngộ: “Bọn họ muốn đánh tráo!”

Sơ Không gật đầu: “Kể từ đó, hoàng đế triệt để bị phế, thái hậu lập tân đế, liền có khả năng nắm lại triều chính trong tay. Công chúa chết chỉ sợ không phải do chính nàng ta hạ độc mà là do mật thám Vệ Quốc hạ độc. Ngươi nghĩ thử xem, loại bỏ đi công chúa và đứa nhỏ, để hoàng đế và thái hậu có thể lực ngang nhau tiếp tục tranh đấu, nội chính bất ổn, được lợi nhiều nhất chính là Vệ Quốc. Bọn họ sẽ thừa dịp Tề Quốc có nội loạn phát động chiến tranh, cho nên khi hôm nay ngươi vào cung hoàng đế mới nói với ngươi hân vừa mừng vừa lo. Vì thế mới viết một chữ “Chết” chói mắt đó, để nói cho ngươi biết, khai chiến với Vệ quốc chỉ có thể thắng, nếu ngươi bại, không cần đến những mưu kế lừa giỡn của thái hậu, hoàng đế hân cũng sẽ ra tay đến cuối cùng.”

“Vi bảo vệ hoàng đế mà chiến đấu?” Ta không hiểu: “Nhưng mà quân đội không phải là bảo vệ cho ai đang thống trị sao?”

Sơ Không nhíu mày: “Ngươi nói không sai, nhưng nếu ngươi không chiến đấu vì hân, hân liền giết ngươi.”

Ta thở dài một tiếng: “Phàm nhân có tư tưởng rất lạc hậu.” Tâm tư ta vừa chuyển, hỏi Sơ Không: “Sao ngươi lại có thể đột nhiên biết rõ mọi chuyện như thế?”

Sơ Không cười: “Sau khi ngươi vào cung, thái hậu cũng phái người tới tìm ta, ta liền mang đem việc này hoàn chỉnh lại với nhau. Ta cũng không giống người nào đó, chỉ biết bị người khác kéo đi thì trở nên mơ hồ lơ lửng.”

Tuy rằng ngữ khí cùng lời nói rất đáng đánh đòn, nhưng việc này ta không thể không suy xét một phen... Ta cùng Sơ Không, trí lực quả thật có sự chênh lệch thật cao.

Sơ Không nằm trên giường, nhàn nhã nói: “Hiện tại sự tình hình đều biết rõ ràng, lúc này ở kinh thành ngươi và ta trốn sao cũng không thoát, kẻ sách hiện giờ là chỉ có chờ Vệ Quốc cùng Tề quốc khai chiến, dù sao trong rối loạn mà có hai người mất tích thì cũng là chuyện bình thường.”

Người này... Cưng nhiên lại đem chuyện lâm trận bỏ chạy nói thành chính nghĩa như vậy.

Ta tỏ vẻ khinh bỉ bĩu môi, trong lòng bỗng nhiên nảy lên một nghi vấn: “Sơ Không, vậy ngươi nói xem, tướng quân là chết như thế nào? Dao trên ngực hân là ai cầm? Nhìn bộ dạng của tướng quân chắc là có võ công, nhưng sao ngày đó giống như hân không có phản kháng vậy?”

Sơ Không nhắm mắt dưỡng thần, miễn cưỡng nói: “Việc này còn quan trọng sao? Giữa đại cục hỗn loạn thế này, ai còn nhớ tới được tình yêu vụn vặt của họ.”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bảy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Ba tháng sau, tiết trời rét đậm, Vệ Quốc hạ chiến thư với Tề Quốc, đúng lúc thái hậu và hoàng đế đang đấu tranh với nhau gay gắt. Trước khi xuất quân, hoàng đế lại gọi ta tiến cung uy hiếp đe dọa kết hợp với trấn an một phen. Ta nghĩ thầm, hắn đã nói tới mức này, đến lúc đó chắc chắn ta chưa đến chiến trường đã chuồn mất rồi.

Trở về tướng quân phủ, Sơ Không vừa cắn chân gà nướng bên lò lửa, vừa oán hận nói: “Vệ quốc đáng chết, tháng chạp rét đậm thì đánh nhau làm cái gì, hại ta phải chạy loạn trong thời tiết thế này. Tiểu Tường Từ, đi, đánh với họ hai trận, ngược họ chạy tới chạy lui đi.”

Ta ở bên cạnh đang tính toán nên mang theo cái gì bỏ chạy, ghét bỏ nhìn hắn: “Người không phải lên chiến trường, chỉ biết khua môi múa mép, muốn ngược thì chính người ngược đi.”

Sơ Không cắn một miếng thịt to, hàm hồ lẩm bẩm: “Ai nói ta không đi.”

Đôi mắt ta sáng lên, nhìn thẳng hắn: “Người muốn giả dạng ta thay ta ra chiến trường sao, Công chúa Không, sau khi biến thành nữ nhân người càng ngày càng có tính người a.” Sơ Không nhàn nhạt liếc mắt ta một cái, bỗng nhiên không hiểu vì sao cười lạnh một tiếng, sau đó lại tiếp tục cắn chân gà của mình.

Ngoài dự đoán hắn không có phản bác lại ta, lại khiến trong lòng ta trở nên không yên.

Vài ngày sau đột nhiên không thấy bóng dáng Sơ Không đâu, mãi đến ngày xuất quân ta cũng không thấy hắn, ta bắt đầu có chút lo lắng, không phải lo lắng cho hắn mà là lo lắng cho bản thân — có trời mới biết sau lưng hắn muốn bày ra âm mưu quỷ kế gì...

Ngày xuất quân, ta cùng hoàng đế uống huyết rượu, đi xuống đài Thừa Thiên, ta mặc áo giáp sắt, leo lên chiến mã, bước chân chiến mã lao đảo một chút, nó lắc đầu, ta nghĩ, chắc là do ta bỏ quá nhiều vàng thoi trong áo giáp... Dân chúng kinh thành nhìn theo ta, ta dẫn theo binh mã, khuôn mặt nghiêm túc, uy phong nghiêm nghị ra khỏi kinh thành.

Ta nghe nói Sở tướng quân này trước kia đánh giặc vạn phần dũng mãnh, binh pháp lại cực kỳ giỏi, có hấn tham chiến, cho dù tình hình của bên ta cực xấu thì cũng có thể hòa nhau. Vệ Quốc rất sợ vị Sở tướng quân này, vì thế đương nhiên là khi đại quân ta chưa tới chiến tuyến, ta đã bị ám sát rất nhiều lần.

Chỉ là số mệnh của ta lúc này rất vững chắc, hạ độc có Sở Dục thay ta chống đỡ, ám sát có Sở Dục thay ta chống đỡ, cho dù lá chắn thịt là hấn ngăn cản không được, thì cũng đã có áo giáp “vàng” thay ta chống đỡ. Mỗi lần có sát thủ tới gần, ta đứng bất động, không chạy, vững vàng ngồi xuống, chờ đợi đại đao của sát thủ bổ về phía ta, mặc kệ là bổ vào đầu vào vai hay vào bụng, thứ đầu tiên vỡ nát chính là đại đao của sát thủ, dần dà trong quân truyền ra Sở tướng quân anh dũng vô địch, thân thể có “Kim cang bất hoại thân”. (thân thể sắt đá không bị tổn thương)

Phàm nhân không biết... Tướng quân “Kim cang bất hoại thân” là ta đây không phải anh dũng vô địch, thực chất là ta chạy rất khó khăn (vàng quá nặng mà =))).

Việc ám sát gây phiền nhiễu nhất chính là Sở Dục càng theo sát ta, hấn suốt ngày chuyển động trước mặt ta, ta muốn trốn cũng khó. Mất thấy tiền tuyến càng ngày càng gần, ta ngày lo âu, đêm không thể ngủ.

Đêm này, quân đội hạ trại ở ngoại ô, ta ngồi trong doanh trướng, sầu não đau đầu, chợt nghe tiếng Sở Dục quát lớn: “Làm càn! Người là người của ai? Dám tiến gần doanh trướng của tướng quân.”

Lại là ám sát sao? Ta chờ thêm một lúc lâu không thấy tiếng vang gì, đáy lòng tò mò, đi ra ngoài doanh trướng đã thấy Sở Dục đang bắt một người đáng vẻ gây yếu. Hấn mặt lạnh nhìn Sở Dục, thấy ta đi ra thì chuyển mắt lên mặt ta, hấn hơi nhú mày, miệng khẽ nói: “Tiểu Tường Từ.”

Ta cũng chợt nhú mày, không nghĩ tới Sơ Không lại giả dạng thành binh lính trà trộn vào trong quân đội. Nhưng mà hành quân nhiều ngày như vậy hấn không tới tìm ta, hôm nay chạy tới đây làm gì? Ta ho nhẹ một tiếng nói: “Tiểu binh có chuyện gì bẩm báo sao?”

Dưới ánh lửa chiếu rọi, sắc mặt Sơ Không có chút tái nhợt, hấn lập tức thấp giọng nói: “Tướng quân, ta có việc khẩn cấp.”

Ta gật đầu: “Đi vào nói.”

Sở Dục không chịu buông người: “Tướng quân, việc này chỉ sợ không ổn...”

“Không sao.” Ta hào khí vùng tay lên, đem Sơ Không mang vào doanh trướng. Chỉ là nơi này không được như trướng quân phủ, nói gì thì người bên ngoài cũng nghe được rõ ràng, ta để Sơ Không đi đến bên thư án, đưa bút giấy cho hắn, mở miệng hỏi: “Có chuyện gì bẩm báo?”

Sơ Không vừa nói: “Việc liên quan tới tánh mạng.” vừa viết lên trên giấy: “Trong bụng ta còn một đứa nhỏ.”

Ta ngạc nhiên, nghẹn họng trân trối nhìn Sơ Không, nhất thời đã quên nói tiếp. Trời đất chứng giám, sau khi hắn mất đứa nhỏ thì ta quả thật không có chạm qua hắn! Chẳng lẽ trong ba tháng ngắn ngủi này, hắn...Hắn lại ra ngoài tìm nam nhân? Ta cảm thấy trên đỉnh đầu như mọc hai cái sừng, nhưng cần thận nghĩ lại chuyện này có chút ly kì. Sơ Không thân quân này...Hắn thật sự là có tiềm chất làm nữ nhân sao? Cho nên rốt cuộc khi đã có thân thể nữ nhân, hắn liền khẩn cấp đem bản thân...Việc này quả nhiên là không thể tưởng tượng được.

Thấy nét mặt của ta càng ngày càng kỳ quái, hắn lại viết rằng: “Đem mấy ý tưởng lộn xộn trong đầu nguoi quăng đi.” Thần sắc Sơ Không nghiêm túc, lại viết rằng: “Lần trước thai chết kia chỉ chảy ra một nửa.”

Ta tiếp tục ngạc nhiên, công chúa này lại mang song thai sao?

Sơ Không nghiêm trọng nhìn ta liếc mắt một cái, lại viết rằng: “Thân thể này lại dễ non.”

Tin tức liên tiếp như sét đánh, Sơ Không khiến ta kinh sợ triệt để. Ta ngần ngừ hồi lâu, không nói một lời nào khom người ngồi xuống xốc vạt áo hắn lên, chỉ thấy đũng quần màu xanh của hắn có một dấu vết màu đỏ vẫn đang nhanh chóng lan ra.

Ta sùng sốt một hồi lâu, trong lòng bỗng nhiên có một suy nghĩ vụt qua, ta hỏi: “Đau không?”

Hắn trực tiếp sáng khoái nói: “Đau.”

Ta gật đầu, đứng thẳng thân mình, đem miệng tiến đến bên tai hắn nhẹ giọng nói: “Ta nghĩ, quý thủy của nguoi đến (quý thủy là kinh nguyệt). Phốc...” Cả người Sơ Không run lên, quay đầu nhìn ta, ta vỗ vai hắn: “Đây là việc bình thường, nguoi phải quen đi.”

Sơ Không liền ôm bụng ngồi xuống. Ta thấy dáng vẻ của hắn cứ như bị kích thích quá mức, nhất thời có chút mềm lòng. Ta kéo hắn tới bên giường, đi ra ngoài doanh trướng, nói với Sở Dục ở bên ngoài: “Lấy một bộ quần áo sạch sẽ qua đây, chuẩn bị thêm cho ta ít vài bông cùng kim chỉ.”

Khi ta nói ra những lời này, Sở Dục dùng nét mặt kỳ quái nhìn ta, đợi một hồi lâu hắn mới gật đầu, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, sau đó rời đi. Ta không rõ mọi việc thế nào, ngẩng đầu quét một vòng binh lính ở ngoài, vẻ mặt của họ đều xấu hổ. Ta nhìn lại, vừa vặn thấy ánh lửa đem bóng dáng Sơ Không in lên doanh trướng, nằm trên giường của ta. Vì thấy, nháy mắt ta đã hiểu vì sao mặt mũi những người này lại giống như đang ăn **.

Nhưng việc đã đến nước này thì ta có thể giải thích thế nào...Sờ sờ cái mũi, ta chờ Sở Dục mang đến mọi thứ cần thiết rồi lặc mình chạy vào trong, tắt mọi ánh lửa trong doanh trướng, ngăn ngừa bọn họ lại suy nghĩ những chuyện không đâu.

Để Sơ Không thay đổi quần áo, ta lại sờ soạng may ít vài bông cho hắn. Sơ Không mặt trắng như chết nằm ở trên giường, nhỏ giọng nói: “Nữ nhân các nguoi quả thật sống không dễ dàng.”

Thân thể ta vốn khỏe mạnh, cho tới bây giờ cũng không biết quý thủy tới lại đau đến như vậy, nhưng lúc này nghe Sơ Không nói một câu, ta cảm thấy đau đớn này hẳn là làm người ta sống không bằng chết. Đưa tay vào ổ chăn, ta thay hắn ôm bụng, lặng lẽ nói: “Nguoi biết là tốt rồi, để xem sau này nguoi còn yên tâm thoải mái mà khi dễ ta không?”

“Vì sao không?” Sơ Không đứng lý hợp tình nói: “Hiện tại ta mới là nữ nhân.”

Ta ần ần bụng hắn: “Nguoi thật không biết xấu hổ.”

Thay hắn che bụng một lát ta cũng thấy mệt mỏi, xoay người nằm xuống bên cạnh hắn, hàm hồ nói chuyện: “Chúng ta khi nào thì chạy a, cũng sắp tới tiền tuyến rồi.”

“Ta nói phải đem Vệ Quốc kia ngược đến ngược xuôi, để ta bị khổ sở như vậy, không trả thù, thật là có lỗi với cơ thể đang đau xót này.”

Ta thờ dãi một tiếng: “Cũng không phải người Vệ Quốc gọi quý thủy của nguoi đến, nguoi cùng người phạm so đo cái gì, nhanh chóng chạy trốn mới là việc đúng đắn.”

“Không.”

Khỏe miệng ta co rút, nghĩ rằng Sơ Không này chắc đã sa vào chấp niệm, ta khoác một thân áo giáp vàng này lên chiến trường chỉ để người ta chém, quả nhiên...Ngày mai ta ném lại Sơ Không một mình chạy trốn là được, hắn hiện đang đến quý thủy, cũng không thể sử dụng âm mưu quỷ kế gì được.

Nhưng kế hoạch không thể cản nổi sự biến hóa, ngày thứ hai, ta lại gặp ám sát, mà ám sát lần này chính là 2000 quân của Vệ Quốc, nơi này là khe núi, một bên là núi cao, một bên là vách đá đen, phía dưới có sông lớn. Vệ quốc mai phục ở nơi này, đợi chúng ta đi qua đột nhiên lăn một khối đá từ trên núi xuống.

Ta ngồi trên lưng ngựa, Sơ Không ở bên cạnh ta, hắn điều khiển ngựa tránh trái tránh phải nên không có khối đá nào trúng hắn. Con ngựa của ta tuy tốt, nhưng bởi vì ta quá nặng, luôn phản ứng chậm một bước, ta cũng điều khiển nó tránh trái tránh phải, tránh được tảng đá lớn thì có tảng đá nhỏ rớt trên đầu, không bao lâu đá rớt xuống đầu đã khiến ta mơ hồ, thân thủ cũng dần chậm chạp.

Bỗng nhiên ta cảm thấy trên đỉnh đầu có một bóng đen đang tiến tới gần, ta ngẩng đầu đã thấy một tảng đá ầm ầm lăn xuống, thẳng tắp trên đầu ta. Trong lòng ta trống rỗng, cảm thấy bản thân sắp thịt nát xương tan, cứ như vậy mà xuống địa phủ hôn Diêm Vương.

Giữa lúc nguy hiểm, một con ngựa mạnh mẽ tiến tới gần con ngựa của ta, ta cảm thấy cả người bị nắm lấy, từ trên lưng ngựa rơi xuống đất, tảng đá to rớt xuống ngay bên cạnh ta, suýt nữa là nghiền nát ta. Ta kinh ngạc nhìn người kia, há hốc mồm: “Sơ Không, chỉ bằng thân thể nữ nhân sao ngươi có thể kéo ta xuống dưới...” Hiện tại ta tự mình hoạt động cũng thật gian khổ a.

Sơ Không nắm cổ áo của ta mắng: “Ngươi càng ngày càng ngu xuẩn a! Thật muốn đi xuống đó hôn mặt Diêm Vương sao?”

Ta vừa định giải thích là bản thân không thể chạy, còn chưa há mồm, chợt thấy mặt đất dưới thân chấn động, ta cả kinh, Sơ Không cũng biến sắc: “Không hay rồi, đá lớn khiến mặt đất nứt ra.” Hắn đứng lên, còn chưa ổn định thân mình, ta đã thấy mặt đất nghiêng về một bên, nhanh như chớp cả người đã bị lăn về một phía, nghiêng đầu nhìn đã thấy phía dưới là nước sông quay cuồng.

Này... Không bằng khi này bị nghiền nát, chết còn sáng khoái hơn...

Cánh tay căng thẳng, ta nhìn lại, là Sơ Không quỳ rạp trên mặt đất tóm tay ta, sắc mặt hắn tái nhợt, khuôn mặt vì đau đớn mà nhăn thành đống: “Ngươi... Con mẹ nó....Sao lại...Nặng như vậy!”

Thực xin lỗi, nặng là do vàng...

“Ngươi buông tay!” Ta nói: “Không cần chết theo ta.” Ta thủy chung vẫn là một người lương thiện, chết đến nơi cũng không muốn kéo theo một cái đem lưng. Dù sao một kiếp này Sơ Không đối xử với ta cũng không tệ, quan hệ của hai ta cũng hài hòa, không nhất thiết phải ở chỗ này đồng quy vu tận.

Sơ Không lại cắn răng, gắt gao tóm ta. Trong lòng ta run rẩy, đối với khuôn mặt nam nhân mà hắn giả trang lại tim đập rối loạn. Thì ra một kiếp nàng dâu nhỏ theo đuổi tướng công là như vậy a, thì ra nàng dâu nhỏ theo đuổi tướng công là cảm giác như vậy a, thì ra, biết rõ hắn là Sơ Không, ta vẫn không thể khống chế được nhịp đập của trái tim a...

Vàng thật là nặng, thân thể Sơ Không cũng bị ta kéo theo xuống vách núi.

“Phù phù” một tiếng, nước sông lạnh thấu xương, ta bị áo giáp trực tiếp kéo xuống đáy sông, giật mình nhớ tới Sơ Không vẫn đang đến quỳ thủy, hắn... Chắc hẳn là rất khó chịu đi.

Cổ căng thẳng, có một cánh tay mảnh khảnh ôm lấy đầu ta, ta cảm giác được có người cổ sông cổ chết ôm ta nổi lên mặt nước, nhưng tiếc là không làm được, áo giáp này rất nặng, cùng kéo cả hai chúng ta xuống đáy sông.

Sơ Không hung hăng đánh vào đầu của ta, dường như tức giận không nhẹ.

Một đường chìm xuống, ta vững vàng đứng ở đáy sông, mơ hồ thấy Sơ Không sót ruột lột áo giáp của ta, hít thở không thông khiến đầu óc ta mờ mịt. Ta theo bản năng mở miệng muốn hô hấp nhưng lại nuốt vào một ngụm nước, ta lại theo bản năng muốn gãi ngứa, miệng phun ra bọt khí, nước lại càng đi vào.

Đang lúc lo sợ không yên, đôi môi ẩm áp nhẹ nhàng đặt trên môi ta, một hơi thổi vào miệng, đầu óc ta thanh tỉnh không ít, lúc này trên người lại rất nhẹ, áp giáp đã nằm ở đáy sông. Sơ Không nắm cổ áo ta kéo lên lên, động tác của hắn có chút hoảng loạn, ta nghĩ...chắc cũng hít thở không thông rồi...

Mất thấy mặt sông càng ngày càng gần, chợt ở dưới chân ta căng thẳng, không biết một dây bèo ở đâu nhảy ra tóm chân ta. Ta kinh hãi, gãi ngứa hoảng loạn, Sơ Không còn chưa trôi lên mặt nước thấy không thể kéo ta lên thì quay đầu nhìn lại, sắc mặt hắn thay đổi.

Bỗng nhiên dây bèo kia mạnh mẽ kéo ta xuống, trong lòng ta thấy kỳ quái, không đúng a...Cảm giác này rõ ràng như là vật sống đang tóm lấy chân ta...

Ta vừa quay đầu nhìn lại đã thấy dây bèo kia biến thành sợi xích sắt, ôm lấy chân ta mà kéo xuống. Ta hoàn toàn không có năng lực phản kháng cứ để nó kéo. Ta trừng mắt, kinh hãi nhìn Sơ Không, lại thấy cảm một lực mạnh mẽ tiếp tục kéo ta xuống, đầu đập vào đáy sông. Trước khi lâm vào hôn mê, ta cảm thấy có người nắm chặt tay ta, mặc kệ dòng nước có mãnh liệt thế nào cũng không buông ra —

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động*, *Bảy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

“Leng keng, leng keng”.

Tiếng nước rơi trên đá vang vọng bên tai ta, ta mở mắt ra đã thấy một cột đá bén nhọn chia vào ta, giống như ngay lập tức sẽ rơi xuống dưới đám ta vỡ nát. Ta bị cảnh tượng này làm hoảng sợ đến mức trong lòng phát lạnh lập tức thanh tỉnh.

Ta xoay người ngồi dậy, trí nhớ trước khi hôn mê kéo về, rơi xuống nước, lật đật, thở khí, chưa kịp thẹn thùng vì Sơ Không kia giúp ta thở khí, ta lại nhớ đến việc hân côi bỏ áo giáp đầy vàng của ta mà hận trong lòng. Đây là việc sống còn, sau này không có tiền biết sống thế nào a! Sơ Không kia chắc chắn không biết sự quần bách khi không có tiền a.

Nhưng mà có hận cũng vô dụng, sự thật đã thế này ta chỉ có thể chấp nhận.

Ta xoa cái đầu, quay người nhìn xung quanh. Nơi này có vẻ là một cái động âm u rộng rãi, khắp nơi đều là thạch nhũ. Ta thấy thật kỳ quái, nhớ rõ là trước đó bị dây xích sắt kéo xuống đáy sông, vì sao bây giờ lại ở nơi thế này? Hơn nữa... Sơ Không đâu?

Ta chống vào bức tường đá ướt át muốn đứng lên, chợt thấy hạ thân đau đớn một trận, tựa như kim đâm. Ta cố gắng chịu đựng một lát, nhưng đau đớn càng nghiêm trọng, ta đau đến mức cuộn người thành đống, cắn chặt hàm răng nhưng vẫn không thể kìm chế được mà rên rỉ.

Đây là... Ai hạ độc ta sao...

“Tiểu Tường Tử.” Có người vỗ mặt ta: “Uy, người cố gắng một chút.” Người tới túm lấy bờ vai của ta.

Ta cố gắng trợn mắt trong đau đớn mà nhìn hân, ánh sáng bên trong động rất yếu, ta miễn cưỡng chỉ nhìn thấy thân hình cường tráng của hân, khi ta đang ngây dại chưa kịp kinh hô thì hạ thân lại đau đớn thêm lần nữa. Ta cố gắng muốn tránh xa khỏi người kia nhưng không có chút sức lực nào, ta suy yếu nói: “Quý... Quý đại gia đến...”

Ta lại thấy người nọ có khuôn mặt của “Sơ Thanh Huy”.

“Sơ Thanh Huy” nhũn mảy, rất là bất mãn nói: “Người mới là đại gia, ta là Sơ Không.”

Ta bất ngờ hít một ngụm khí lạnh: “Người thế nào... Sao đáng vẻ hiện tại lại cùng ta... Giống nhau?” Lời vừa ra khỏi miệng, ta lại giật nảy mình, miệng ta sao lại phun ra âm thanh yếu ớt này, dạo gần đây giọng ta là giọng nam nhân thô to, đột nhiên lại nói giọng nữ nhân ta thật không quen.

Sơ Không ghét bỏ bĩu môi nói: “Ai giống với người, người cẩn thận mà nhìn lại mình đi.” Nói xong hân nắm lấy tay của ta đến trước mắt ta. Ta tập trung nhìn, bàn tay trắng nõn mềm mại không xương này... Đúng là tay của nữ nhân. Ta có chút không tin mà giật giật ngón tay, phát hiện đây quả thật là tay của mình, trong lòng ta kinh hãi, hạ thân lại đau đớn, ta bưng bình nhận ra: “Chúng ta... Chúng ta đổi thân thể sao?”

Sơ Không gạt đầu: “Tuy rằng không biết là chuyện gì xảy ra, nhưng hiện tại chúng ta đã đổi thân thể.”

Ta giận tím mặt: “Trò đùa! Hồ nháo! Thật sự hoang đường!” Mắng xong ba câu này ta ôm bụng nhịn một lát mới có khí lực mà phẫn nộ mắng tiếp: “Linh hồn trong thân thể là trật tự của luân hồi, đây là do đất trời quyết định, chỉ có khi luân hồi mới được chuyển đổi, cho dù là thần tiên cũng không thể tự tiện thay đổi linh hồn. Ai lại lớn mật như vậy chuyển đổi chúng ta! Làm rối loạn trật tự của trời đất! Đáng chết!”

Sơ Không liếc mắt nhìn ta: “Người chỉ là không hài lòng với thân mình công chúa bây giờ mà thôi.”

Ta ôm bụng, nghiến răng hận: “Ài, con mẹ nó, đột nhiên phải chịu đựng cái tội này!” Đau bụng cũng không sao, điều khiến ta lo lắng thật sự là với thân mình này của công chúa, sợ là không có ai hại nàng thì nàng cũng không sống qua được hai mươi năm a! Lúc trước thấy Sơ Không đau đớn ta cũng có chút mềm lòng nhưng cũng không biết cảm giác đau thế nào.

Thì ra... Cái đau của quý thủy, đau như trứng bị đá vậy...

Bụng ấm áp, là Sơ Không ở phía sau vươn tay ra giúp ta ôm lấy bụng dưới. Thân mình của ta cứng đờ, nghe Sơ Không nói: “Ta biết hiện tại người rất đau, nhưng đây không phải là do ta. Nơi này là chỗ nào, chúng ta vì sao đến đây ta cũng không biết. Nhưng ta nghĩ nơi này chắc chắn rất kỳ quái nên mới có thể khiến linh hồn chúng ta trao đổi, nếu tìm ra nguyên do...” Sắc mặt Sơ Không nhăn nhó: “Nếu tìm ra nguyên nhân, chúng ta đổi trở lại là được.”

Trong lòng ta xẹt qua một cảm giác không biết nói thế nào, ta nghiêng đầu, dựa vào ánh sáng yếu ớt trong động mà nhìn mặt Sơ Không.

Hân lắc đầu không biết nhìn về nơi nào, chắc là ánh mắt của ta nóng rực nên mặt hân hơi đỏ, hân chớp mắt, liếc nhanh ta một cái rồi lại nhìn về nơi khác: “Hừ... Hừ! Người cũng đừng hiểu lầm! Ta chỉ là cảm thấy đã đau thối như vậy, làm thần tiên thì phải theo ý trời, cần phải...” Hân đang cố suy nghĩ tìm ra lời nói kế tiếp, ánh mắt ta vẫn sáng quắc nhìn hân như trước, Sơ Không nhịn một lát đột nhiên lại tức giận mà đứng lên: “Tóm lại, đổi trở lại là được! Người đừng nhìn ta chằm chằm nữa!” Hân quay đầu hung tợn trừng ta.

Ta di chuyển ánh mắt, ngoan ngoãn không nhìn hân nữa, ánh mắt ta lại dừng trên bàn tay to của hân đang che bụng ta. Hai bàn tay này như chạm lên một ngọn lửa, theo máu đi khắp nơi, khiến ta cảm thấy toàn thân như bị thiêu đốt.

Ta nắm lấy tay Sơ Không, kích động nói: “Người phải nhớ cho kỹ! Chúng ta đã nói như vậy! Người nói a!”

Sơ Không cứng đờ, ánh mắt tà tà dừng trên mặt ta, hân nhìn ta sau một lúc lâu, hơi hơi cắn răng: “Đúng vậy, ta nói... ta đã nói!”

Hạ thân lại đau lên một trận, ta nhẫn nhịn chịu đựng, cười nói: “Vậy chúng ta hãy đi nhìn xung quanh một phen xem, cứ góc ở chỗ này cũng không phải

là biện pháp.” Ta kéo tay Sơ Không ra, đứng dậy: “Hiện tại cũng không đau nữa, chúng ta mau chóng đi xem chỗ này đi.”

Sơ Không trừng ta vài lần, dẫn đầu đi ở phía trước: “Hừ, đây chính là nơi nói, chốc nữa cũng đừng than mệt với ta.”

Vừa đi vừa xem, phát hiện động này thật kỳ quái, rõ ràng bốn phía đều là thạch bích, rõ ràng là không có nơi nào thông với bên ngoài nhưng ở nơi này vẫn có thể nhìn rõ được. Thạch nhũ ở trên đầu thật giống như ám khí, khi người xâm nhập vào đây đập phải cơ quan thù ngay lập tức rơi xuống. Càng đi vào sâu, sát ý của những tảng đá bén nhọn trên đầu càng rõ ràng.

“Uy.” Ta nhìn không được Sơ Không ở phía trước: “Nơi này giống như có chút không thích hợp.”

“Hừ, yên tĩnh.” Sơ Không bỗng nhiên dừng lại bước chân. Ta vội vội vàng vàng chạy đến phía sau hắn, dính sát vào hắn, có chút kích động đánh giá chung quanh: “Cái gì? Phát sinh tình huống gì?”

Giọng nói của ta vẫn còn vang vọng bên tai thì đã nghe “hư” một tiếng trong động, đá trên đầu rơi thẳng xuống, xoẹt qua bên tai ta, rơi thẳng xuống đất. Ta ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn lên, tóm chặt lấy quần áo Sơ Không: “Này... Cái này hỏng bét a.”

Như là xác minh suy đoán của ta, một tảng đá lại từ trên đầu rơi xuống, Sơ Không nắm thất lưng của ta, trong bụng ta lại quặn đau, nhất thời nhìn không được mà rì rầm một tiếng, Sơ Không nói: “Chịu đựng chịu đựng.”

Thân mình của tướng quân khi trôi qua cho Sơ Không thì dùng tốt hơn rất nhiều, hắn ôm ta tránh trái tránh phải, khi triển khinh công võ nghệ cao cường mà không tốn chút sức nào, mũi tên đầy trời nhưng hắn lại né được hết. Đứng vững thân mình, Sơ Không vừa lòng nhìn cánh tay hắn, mang theo sự đặc ý mà nói: “Thân thể này rèn luyện thật tốt, Tiểu Tường Từ, trước đây để ngươi sử dụng thật là uất ức cho hắn.”

Ta ôm thất lưng Sơ Không run rẩy nửa ngày, một câu cũng không phun ra lưỡi được.

Thân thể của công chúa này trước kia để non, sau này Sơ Không lại không hiểu biết những việc kiêng kỵ của nữ nhân, không biết đã dùng thân thể này làm cái gì, mới này rơi xuống nước lạnh, đau đến mức sống không bằng chết. So với nét mặt đặc ý dặt dào kia của Sơ Không, hiện tại ta thật giống một phế nhân chỉ nửa bước chân là vào quan tài a.

Sơ Không như là nhớ tới sự đau đớn của ta, nhất thời không trêu ghẹo ta nữa.

Sau một lúc im lặng, Sơ Không bỗng nhiên than nhẹ một tiếng: “Thật sự là...” Ta chợt thấy thân mình thật nhẹ, là Sơ Không mang ta bế ngang lên, ta phát hoảng ôm lấy cổ hắn. Sơ Không nhíu mày, có chút bất mãn, liếc mắt nhìn ta: “Thật sự là phiền toái.”

Ta trừng mắt, ta hiện tại rốt cuộc là đang chịu khổ thay ai a!

Nhưng nghĩ lại cũng thấy may mắn khi hai ta đã đổi thân thể, bằng không một trận tên đá kia chắc chắn cũng mất mạng a. Cân nhắc lợi hại một chút, ta bĩu môi, không so đo với hắn nữa.

Sơ Không bước chân vững vàng đi về phía trước, tốc độ nhanh hơn khi nãy hai ta cùng đi. Không bao lâu sau, ánh sáng càng ngày càng rõ ràng, qua một khúc rẽ thì bừng sáng: “Đây là bên ngoài sao?” Ta hí hửng thích ứng với ánh sáng, lên lên xuống xuống mà đánh giá nơi này, ta thấy kỳ quái hỏi: “Không hiểu sao ta cảm thấy nơi này có chút quen thuộc.”

Đây là một căn phòng hình vuông bằng đá, cái bàn đơn sơ, góc phòng có cái giường đá. Ta nỗ lực tìm kiếm trong trí nhớ những hình ảnh liên quan tới căn phòng này, chợt nghe Sơ Không lạnh lùng cười: “Đương nhiên là quen thuộc, Tiểu Tường Từ thật là mau quên, lúc ở kiếp thứ hai, ngươi gả cho tướng công kia không phải là ở trong phòng này sao?”

“A!” Trong đầu ta nảy ra một thân ảnh màu tím: “Tư Huy!” Ta gọi ra tên này, không hiểu sao mặt Sơ Không lại đen đi mấy phần. Ta nghĩ, chắc là vì một kiếp kia Sơ Không bị tặng đá yêu tính kẻ quá độc ác, đến giờ vẫn không cam lòng đi.

Ta bày tỏ an ủi vỗ vai Sơ Không, cũng bảo hắn buông ta xuống.

“Nếu là Tư Huy ở nơi này thì bảo hắn đưa chúng ta ra ngoài là được rồi. Tốt xấu gì coi như hắn cũng nợ ngươi đại ân phải không?”

“Hừ, ai cần hắn hỗ trợ.” Lời của Sơ Không còn chưa dứt, mặt đất bỗng nhiên chấn động. Về mặt Sơ Không trở nên nghiêm túc quát: “Ai ở đây giả thân giả quỷ, mau lăn ra đây cho ta.”

Bên trong phòng đá im lặng một lát, bỗng có một ngọn gió âm u thổi lên, di chuyển bên tai ta, chợt nghe một giọng nói của nữ tử: “Các ngươi, biết Tư Huy sao?”

Ta há miệng thở dốc còn chưa có trả lời, Sơ Không liền nói: “Không quen.” Giống như là hắn phủ nhận như vậy thì có thể lau đi mọi ký ức. Ta âm thầm co rút khó miệng, tính khí tiểu hải tử này của hắn rốt cuộc hình thành thế nào a.

“Các ngươi biết Tư Huy sao?” Giọng nữ kia lại hỏi, suy nghĩ của nàng hình như có chút hỗn loạn, đang chờ đợi người ta xác nhận đáp án. Ta nói: “Biết biết.”

Trong phòng đá lại nổi gió, có một chút ánh sáng phát ra từ mặt đất, ta theo bản năng chạy ra sau lưng Sơ Không, thò cái đầu ra nhìn. Chỉ thấy một nữ tử áo xanh bỗng nhiên từ mặt đất nhảy lên, nàng lung lay đứng ở nơi kia, ánh mắt mê ly nhìn ta và Sơ Không.

“Các ngươi biết Từ Huy.”

Ngô, ta nghĩ, nếu ta đoán không sai thì nữ tử này là quý hồn đi, là ba hồn bảy vía không trọn vẹn, nên phải phiêu đảng trên nhân gian. Đổi lại là bình thường, ta cũng không lo sợ quý hồn như vậy có thể làm gì ta, hiện tại ta mang thân thể vô dụng này, đành phải tránh sau lưng Sơ Không, nắm chặt quần áo của hắn hỏi: “Biết thì biết, nhưng mà không quá thân quen.”

Sơ Không nghe xong lời này, quay đầu liếc nhìn ta một cái, lại quay đầu nhìn nàng kia: “Ngươi là ai?”

“Ta?” Nàng kia lão đảo nhẹ nhàng một lát: “Ta đã quên, ta chỉ nhớ rõ, ta là thể tử của Từ Huy, ta ở chỗ này chờ hắn.”

Ta ngần ngừ, nhớ được kiếp thứ hai kia, Từ Huy giả bộ làm nam tử thâm tình, lừa bịp trái tim thiếu nữ hồn nhiên ngây ngốc là ta, không nghĩ tới hắn là người có gia thất! Sơ Không lại quay đầu liếc nhìn ta một cái, lần này mang theo ánh mắt vui sướng khi người khác gặp họa. Ta tức giận nhéo thắt lưng của hắn, Sơ Không lại trở tay bắt được móng vuốt của ta, quay đầu hỏi nàng kia: “Người mang chúng ta đến nơi này là ngươi sao?”

“Đúng...”

“Vì sao?”

“Các ngươi... Ta cảm thấy các ngươi rất nguy hiểm.” Nàng xoa đầu đầu: “Có nguy hiểm thật lớn... Ta muốn giết các ngươi. Kết quả không cần thận, đem ngươi tha đến nơi này.”

Sơ Không lại hỏi: “Hiện tại vì sao lại không giết chúng ta?”

Nàng kia mê mẩn ngẩng đầu nhìn đôi ta, gồ gồ đầu: “Đột nhiên đã quên. Hiện tại, lại cảm thấy các ngươi không nguy hiểm.”

Ta co rút khoe miệng, vị cô nương này chắc là quá ngu ngốc nên mới bị Từ Huy vứt bỏ. Không hiểu sao nàng cứ đi quanh cái bàn đá vài vòng, miệng thì thảo nói gì đó, sau đó ngẩng đầu nhìn ta chằm chằm: “Ngươi nói, ngươi biết Từ Huy sao?”

Ta nấp cả thân mình sau lưng Sơ Không, chỉ lộ ra ánh mắt nhìn nàng chằm chằm, đề phòng gât đầu. Cô nương kia bỗng tươi cười như hoa nở mùa xuân: “Vậy ngươi có thể giúp ta mang Từ Huy đến đây không? Ta muốn gặp hắn.”

Thấy nàng cười vui vẻ như vậy, ta có chút mềm lòng. Nàng bây giờ đã mất thân thể, hồn phách đồ nát, chậm trễ thời gian luân hồi đã lâu, nàng chưa vào địa phủ thì không có thể xác, thấy Từ Huy thì phải làm thế nào đây.

Sinh tử chia cắt, duyên phận của bọn họ sớm đã tan nát.

Ta không trả lời, Sơ Không lại nói: “Giúp ngươi mang hắn đến thì có tốt gì? Nói thật với ngươi, cái người ngu xuẩn sau lưng ta trong lòng không có so đo lợi hại gì, nhưng ta thì ngược lại, cái phu quân Từ Huy kia của ngươi thiếu nợ bọn ta rất nhiều, ta còn đang tính toán đi gặp hắn đòi nợ nha. Tại sao bây giờ phải giúp hắn a?”

Ta chột chột Sơ Không, nhỏ giọng nói: “Ngươi có thể đừng bỏ đá xuống giếng hay không, chơi đùa như tiểu như vậy có gì vui vẻ? Cô nương người ta đã đáng thương như vậy, nhưng vẫn có thể mở miệng mà xảo trá như thế!”

Sơ Không liếc mắt nhìn ta: “Vì sao không thể.”

Cô nương kia nghe xong lời của Sơ Không thì ngây người một lát, vẻ mặt bối rối: “Ta... Ta không biết Từ Huy thiếu nợ các ngươi cái gì, nhưng mà ta ở đây cũng không có cái gì để giúp hắn trả nợ... Nếu không... Ta lấy thân báo đáp thế nào?”

Chưa đợi Sơ Không mở miệng, ta nhảy dựng lên, từ sau lưng Sơ Không nhảy tới chắn trước mặt hắn: “Không được!!!”

Thanh âm thật lớn, ngay cả bản thân ta cũng giật mình—

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động*, *Bảy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Một tiếng kêu này quanh quẩn trong hang đá thật lâu mới tiêu tan, mặt ta dần dần nóng lên. Ta cứng ngắc đầu, quay lại nhìn Sơ Không ở sau lưng liếc mắt một cái, hắn cũng đang nhìn ta sững sờ.

“A... Ngại quá, ta không biết các ngươi có quan hệ như vậy.”

Câu nói của nữ tử kia đập dồn đi qua, một chút đồ ửng từ cổ của Sơ Không lặng lẽ nhảy lên tai hắn, ta cũng nuốt nước miếng, tim thần trí trở về, hung tợn nhìn cô nương kia chăm chăm: “Nói bậy bạ gì đó! Ta cùng hắn mới không có quan hệ gì!” Tuy rằng hiện tại hai thân thể mà ta và Sơ Không đang dùng có quan hệ thật sâu...

Cô nương kia tiếp tục hồn nhiên mở miệng: “Vậy sao ngươi lại ăn dấm chua?”

Này... Quả nhiên là vấn đề hóc búa, ta nghiêm mặt xoa thái dương: “Ai ăn dấm chua, ta... Ta chỉ là muốn nhắc nhở ngươi, ngươi đã gả cho Từ Huy thì phải chung thủy, một nữ không được có hai phu.”

Nàng búng tỉnh đại ngộ gõ gõ đầu: “Mới vừa rồi ta đã quên bản thân đã gả cho Từ Huy.”

Nàng quả nhiên là vì quá ngu ngốc cho nên mới bị vứt bỏ đi!

“Đều do thời gian đã quá lâu.” Nữ tử nhìn lên đỉnh hang đá: “Trí nhớ của ta đã không còn tốt.” Ngón tay của nàng mờ mịt, ngờ ngác thất thần. Ta không đành lòng nói với nàng, nàng quả thật đã chờ rất lâu, lâu đến mức ngay cả chút tàn hồn cũng đang chậm rãi trôi đi, nếu cứ tiếp tục chờ như vậy, một ngày nào đó, nàng sẽ biến mất hoàn toàn trên thế gian.

“Vì sao ngươi lại ở chỗ này chờ Từ Huy? Vì sao lại không tự đi tìm hắn?” Ta hỏi, tàn hồn đã tiêu hao thành như vậy, nàng chắc hẳn không ở đây được một ngàn năm thì cũng được một trăm năm.

Cô nương vẫn lắc đầu: “Ta không nhớ được, nhưng mà ta chỉ biết bản thân ta không thể rời khỏi nơi này.” Cõi lòng nàng tràn đầy hi vọng nhìn ta: “Cho nên, ngươi có thể giúp ta mang Từ Huy đến không? Ta sẽ giúp hắn trả nợ, nghĩ mọi cách để giúp hắn.”

Ta quay đầu nhìn thoáng qua Sơ Không, Sơ Không cố chấp lắc đầu: “Không giúp, kia tảng đá yêu không phải là thứ gì tốt.”

“Không đúng ngươi nói không đúng.” Cô nương nghe Sơ Không nói thì sột ruột phản bác: “Từ Huy tốt lắm. Hắn tốt lắm.”

“Nga, Từ Huy của ngươi tốt như vậy, vì sao hắn để ngươi cô đơn một mình ở nơi này, hồn phách ngươi tan nát như vậy, ít nhất đợi ở chỗ này cũng đã mấy trăm năm, vì sao hắn không nhớ đến ngươi? Không tới tìm ngươi? Hắn cũng là trượng phu của ngươi, không tập trung lo lắng ngươi mà lại muốn đi tìm niềm vui mới.” Sơ Không dùng một chút, ta cảm thấy lời này của hắn có ám chỉ gì đó, đảo mắt nhìn hắn một chút, hắn cũng đang lạnh lùng trừng mắt liếc ta một cái lại nói: “Tình tình phụ bạc như thế, ngươi nói cho ta xem, hắn tốt chỗ nào?”

Cô nương trầm mặc thật lâu, nửa thân mình trong suốt ngồi xuống, nàng bặm mặt, thanh sắc run run: “Thật xin lỗi, là ta không tốt...”

Sơ Không vẫn đang há mồm định nói tiếp, ta thật sự nghe không được nữa, lập tức lấy tay che miệng hắn, đoạt lời nói: “Cô nương, ngươi đừng khóc a, ai tốt ai không tốt không thể trong một khắc mà tranh luận rõ ràng. Ta không tính toán chỉ li bụng dạ hẹp hòi như nam nhân này, ta giúp ngươi.”

Sơ Không kéo tay của ta ra âm trầm nói: “Ngươi muốn bị đánh sao?”

Ta không quan tâm hắn, không biết bây giờ hắn còn đánh ta không. Cô nương kia nghe ta đồng ý, đầu tiên là ngậy người một lát, sau đó kích động bay tới trước mặt nói lời cảm tạ với ta, nhưng mà khi bay đến cách ta còn có ba bước thì ngừng lại, nàng lộ ra vẻ mặt khó xử: “Ngươi... Trên người của ngươi có mùi không tốt lắm.”

Ta sững sờ, nâng cánh tay ngửi trái ngửi phải, Sơ Không từng dùng thân thể này ở trong quân đội, chắc là đã lấy một ít mùi mồ hôi nặng nề của nam nhân, nhưng mà lúc này ta rơi xuống nước chắc cũng đã cọ rửa sạch sẽ, lúc này trên người ta quả thật không có mùi gì, ta thấy kỳ quái nhìn cô nương kia chăm chăm: “Không có mùi gì a.”

“Có...” Cô nương co rúm lại đáp một câu rồi lui trở về: “Ngươi phải cẩn thận...” Nàng như là nhớ tới cái gì, đang định nói ra miệng thì lại kêu rên một tiếng, ôm lấy đầu, ngồi xổm trên mặt đất, đáng vẻ dường như rất thống khổ.

Ta thấy thì kinh hãi, đang muốn tiến lên Sơ Không lại mang ta chặn ra sau lưng hắn: “Ngươi cho rằng bây giờ bản thân còn là tiên nhân sao, xác thịt của người phạm rất dễ chết.” Ta im lặng, ngoan ngoãn đứng sau lưng hắn.

Cô nương kia ngồi một lát cũng bình tĩnh lại, thanh âm suy yếu nói: “Ngại quá... Khi này muốn nói gì ta đã quên.”

Như vậy sao ta dám để nàng nhớ lại chứ, ta vội nói: “Nhớ không được thì quên đi.”

Cô nương áy náy nhìn ta liếc mắt một cái: “Cám ơn ngươi chịu giúp ta, lúc trước khiến các ngươi chịu nhiều hoảng sợ như vậy thật là xin lỗi. Bây giờ ta đưa các ngươi ra ngoài.” Thân mình của nàng lao đảo đi về phía bên phải của phòng đá, sau đó nửa thân mình xuyên vào trong thạch bích, nàng xoay lại vẫy tay với chúng ta: “Đến đây.”

Khóe miệng ta co rút: “Cô nương, chúng ta là phạm nhân, không có bản lĩnh xuyên tường.”

Nàng cười nói: “Nơi này không phải là tường, các ngươi cứ đi qua đây.”

Sơ Không dẫn đầu đi qua, ta vẫn đang đứng tại chỗ ngây người, Sơ Không nhìn ta nhú mày hỏi: “Thế nào, ngươi còn muốn ở trong này nhìn vật mà nhớ

tới người ta sao?”

Ta nói thầm trong lòng, người này lại đột nhiên tức giận cái gì a...Sơ Không chờ không kiên nhẫn liền nắm lấy tay ta, kéo ta về phía trước. Thân ảnh cô nương kia biến mất trong thạch bích, Sơ Không cũng mang ta ta đâm đầu vào khối thạch bích kia. Bức tường này cứ nghĩ là thạch bích nhưng không ngờ nó lại giống không khí, chúng ta có thể xuyên qua dễ dàng.

Bên này lại là một cái động rộng rãi, quý hồn cô nương đang đứng chờ, nhẹ nhàng nói một tiếng: “Đi theo cái động này là có thể ra ngoài.” Thân ảnh nàng nhoáng lên một cái, sau đó đã biến mất trong không trung, chỉ có âm thanh vẫn phiêu tán: “Nếu nhìn thấy Từ Huy, hai vị hãy nói A La luôn chờ hắn. Ta... Chỉ nhớ rõ việc này. Đa tạ.”

Thanh âm biến mất, ta xoay người rồi sờ cái tường mới xuyên qua, tay cứ xuyên qua xuyên lại ở trong nó: “Ma thuật sao?”

Linh hồn tan nát kia lại có thể thi triển ma thuật! Điều này khiến ta ngạc nhiên không thôi. Cô nương kia mà không đắc đạo thành tiên thì chắc chắn là yêu nghiệt lớn của nhân gian nhà. Sơ Không lẻ mắt liếc ta, lạnh giọng trào phúng: “Ai bảo ngươi tùy tiện đồng ý với thỉnh cầu của người xa lạ, trên đời này không phải ai cũng đơn giản như ngươi suy nghĩ đâu.”

Ta bĩu môi: “Có sao đâu, dù sao nàng ấy cũng không hại đến tính mạng của chúng ta.”

“Nàng ấy vốn dĩ là muốn hại tính mạng của chúng ta.” Sơ Không nói xong lời này thì ngựa đầu đi về trước, ta bước theo hắn, hắn bước đi quá nhanh, đi cả dưới hạ thân chầy vừa mạnh vừa đau, ta vội vàng tóm lấy hắn. Không biết bắt đầu từ khi nào, khi chỉ có ta và Sơ Không ở với nhau thì lá gan của ta lại to ra, da mặt cũng dày hơn rất nhiều, có lẽ là ở trước mặt nam nhân này, đáng về xấu xí gì ta cũng đã bày ra hết...

Hiện tại ra bĩu môi, mượn lời của cô nương kia hỏi thẳng hắn: “Sơ Không, ngươi ăn giấm chua cái gì vậy?”

Sơ Không dừng bước chân, thân mình cứng đờ, sau một lúc im lặng hắn đột nhiên hung tợn quay đầu nhìn ta, mặt như tu la: “Con mắt nào của ngươi thấy ta ăn giấm chua?”

“Hai mắt đều thấy.”

Sơ Không quay đầu bước đi: “Ngươi suy nghĩ quá nhiều, ta không có rãnh rỗi mà ăn giấm chua của ngươi.”

Ta nhắc chân đuổi kịp: “Hiện tại ngươi đang ăn a.”

Hắn cắn răng: “Không có.”

Ta lắc đầu thờ dài: “Ta đã ở trước mặt ngươi chỉ ra nhiều dấu hiệu ngươi thích ta như vậy, vì sao ngươi không chịu thành thật một chút?”

Sơ Không dừng chân một chút, ta lại bước không ngừng, trực tiếp va vào phía sau lưng hắn. Sơ Không đột nhiên quay lại tóm lấy tay ta, trời đất xoay tròn, sau lưng đau xót, Sơ Không đã đem ta ấn trên vách đá, hương vị nam tính trên người hắn xâm chiếm mọi cảm giác của ta, rõ ràng...Trước đây không lâu đây là hương vị trên người ta, bây giờ lại truyền đến từ một người khác, khiến ta kim lòng không được mà tim đập loạn nhịp.

Sơ Không dường như đã ra quyết định gì đó, hắn không khách khí mà tóm lấy hai tay ta cố định trên đỉnh đầu, ấn vào vách đá, tay kia nâng cằm ta lên, bắt ta ngửa đầu nhìn hắn. Tư thế như vậy tràn ngập ái muội cùng tính khiêu chiến. Ta có thể cảm thấy hô hấp từ chóp mũi của hắn phun lên mặt ta: “Như vậy, Tiểu Tường Từ.” Giọng của hắn có chút khàn khàn mà nói: “Vì sao ngươi lại không chịu thành thật một chút?”

Ta nhìn thẳng vào hắn, khoảng cách quá gần nên làm mắt ta thật giống mắt gà chọi, ta chớp mắt sau đó đem ánh mắt đặt trên đỉnh đầu hắn: “Ta luôn luôn thành thật a.”

“Nga, vậy ngươi nói xem, hiện tại trong lòng ngươi đang nghĩ cái gì?” Hắn thổi hơi ở bên tai của ta, lỗ tai ầm ập có chút ngứa ngứa, ta muốn giật hai tay thoát ra nhưng Sơ Không lại nắm càng chặt: “Ngoan, nói thành thật.”

Ta im lặng sau đó quyết định thành thật: “Quý thủy phía dưới đang chảy ra rất nhiều, cái bọc vải thật sự không xong rồi, chúng ta phải mau chóng ra ngoài tìm một chỗ để đem thứ này thay đổi.”

Lực đạo trên cổ tay buông lỏng, ta thấy nét mặt ngạc nhiên như bị sét đánh của Sơ Không.

Ta nhân cơ hội rút tay mình về, che bụng, mặt không biểu cảm đi về phía trước: “Đi ra ngoài.”

Trên mặt của Sơ Không ở sau có bao nhiêu phản kích ta không biết, chỉ nghe nghe thấy tiếng hắn vỗ mặt, hung hăng thở dài một hơi, bí mật nói: “Ngươi quả nhiên rất thành thật.”

Lúc này, cho dù ta có gan lớn mặt dày thế nào đi nữa cũng không kiềm chế được mà đỏ rục cả khuôn mặt, hô hấp nam tính nóng rục của Sơ Không vẫn dao động bên tai ta, trong lòng ta nổi lên sóng to gió lớn mà ngựa mặt lên trời trư: “Con mẹ hắn, học được chiêu này ở đâu vậy! Dụ dỗ người...Sao lại thành công như vậy!”

Đúng như lời của quý hồn cô nương nói, đi dọc theo hang động này quả thật không bao lâu sau đã có ánh mặt trời. Rõ ràng là thời gian không lâu, nhưng khi được tiếp xúc lần nữa với ánh nắng mặt trời ta lại có cảm giác bừng tỉnh, ta vui sướng chạy ta ngoài, bên tai nghe tiếng nước sông chảy ào ào. Ra cửa động, ta hí mắt một lát mới thích ứng được với ánh nắng, thấy trước mắt là con suối cạn, đi thêm vài bước lại có con sông, ta ngẩng đầu lên đã thấy hai

bên là vách núi cao, ta và Sơ Không là từ trên kia mà rơi xuống.

Ta quay đầu nhìn cửa động phía sau, hơi chút cảm khái mà nói: “Chỗ này lại không phải là chỗ của Tử Huy, chỉ là vì sao bên trong lại bày trí như đúc vậy?”

“Còn phải hỏi.” Một đường đi tới, Sơ Không đã thu dọn xong cảm xúc, lại khôi phục dáng vẻ bình thường, hẩn ghét bỏ nhìn ta nói: “Một nữ nhân chết muốn tưởng nhớ lại thời điểm hạnh phúc khi còn sống, nơi khi này chắc hẳn là do nàng dùng ma thuật tạo nên, bức tường kia là giả, đương nhiên những thứ khác cũng là giả.”

Ta gật gù đầu, có chút cảm khái nói: “Thì ra, nàng đang nhìn vật nhớ tới người.”

Sơ Không vuốt cằm suy nghĩ một lát: “Nàng mới vừa nói nàng tên A La đúng không?”

“Àn, tên này có gì không đúng sao?”

“Không có.” Sơ Không đắm chiều nhìn lại cửa động: “Ta chỉ là nhớ tới một chuyện cũ đã thật lâu ở thiên giới.”

“Chuyện gì?”

Sơ Không lại liếc ta một cái: “Là chuyện xảy ra trước khi ngươi được biến thành tiên, nói ngươi cũng không biết.” Trong lời này hẩn nhấn mạnh “được biến thành tiên” có chút kỳ thị, ta neho mắt bất mãn nhìn Sơ Không. Hẩn không đợi ta mở miệng đã hỏi: “Lại nói, ngươi có cảm thấy quý hồn khi này giống ai hay không, ngộ...Hoặc là nói, ai có chút giống quý hồn kia?”

Ta nhìn Sơ Không: “Ai? Ngươi sao?”

“A, chê cười.” Sơ Không lạnh lùng cười nói: “Ở trong trí nhớ của ta, người có thể đại đột liều mạng giống quý hồn kia cũng chỉ ngốc Tường ở kiếp trước. Ngươi có thể thấy bộ dáng ngu si của ngươi và quý hồn kia thật giống nhau.”

Ta giật mình, không vội vã phản bác lời Sơ Không, thành thật mang dáng vẻ của ngốc Tường trong trí nhớ ra so sánh với A La khi này, cảm thấy hai người ở phương diện nào đó thật giống. Ta cẩn thận suy nghĩ, A La nói Tử Huy là trượng phu của nàng, bọn họ khi còn sống nhất định phải rất yêu thương nhau mới kết thành phu thê, chắc là Tử Huy cũng thích A La. A La này xem chừng chết đã lâu, nhất định nàng và Tử Huy yêu nhau trước khi Tử Huy gặp ngốc Tường, ngộ...Nói như thế, ở kiếp thứ hai Tử Huy muốn kết hôn với ta, có phải vì nguyên nhân là ta cùng “vợ trước” của hẩn có vài phần tương tự hay không...

Ta đang nghiêm túc suy nghĩ, Sơ Không lại cười sang sảng: “Haha, biết được ngươi được người ta thích không phải vì bản thân ngươi có mị lực, ta đột nhiên cảm thấy thể xác và tinh thần thật vui sướng thoải mái a.”

“Ngươi có thể đừng cười châm tiện như vậy hay không!”

“Cái này gọi là cười sang khoái a.”

Ta cùng Sơ Không chuẩn bị cãi nhau thì nghe tiếng la từ xa truyền tới: “Tướng quân!” Đôi ta ngẩng đầu nhìn, là Sở Dực dẫn theo mười mấy binh lính đang chạy từ chỗ suối cạn tới, còn chưa tới nơi đã nghe hẩn lo lắng hô to: “Tướng quân có khỏe không?”

Ta mở miệng theo bản năng định trả lời thì Sơ Không đã đi trước ta một bước, thanh âm trầm định mà trầm ổn: “Vẫn tốt, quân đội đâu?”

“Tướng quân an tâm, quân đội đã tập kết ở phía trước, đang thống kê thương vong.”

“Tốt.” Sơ Không gật đầu: “Theo bản tướng trở về doanh, chờ chỉnh trang lại quân đội liền vào Cẩm Dương.”

“Vâng!”

Ta nghe thấy tiếng cười âm hiểm của Sơ Không: “Ta sẽ làm cho Vệ Quốc bọn họ hối hận vì đã sinh ra trên đời này.”

Uy... Sơ Không, ngươi cũng quá tích cực đi——

Bạn đang đọc truyện *Nhật Thời Xúc Động, Bầy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Đi tới quân doanh (nơi đóng quân) đã chạng vạng, nơi này cách thành Cẩm Dương bị Vệ Quốc xâm chiếm chỉ khoảng hai mươi dặm. Sơ Không vừa đến quân doanh đã thấy tràn đầy nhiệt huyết mà đi an bày tác chiến tấn công thành, ta nằm bên trong doanh trướng (cái lều ý), ôm bụng, an tĩnh nghỉ dưỡng.

Cho dù thế giới ở ngoài doanh trướng có rối loạn thế nào, ta vẫn thản nhiên bất động, yên vui tự tại, đây thật sự là cảnh giới cao nhất của cuộc sống mà ta hằng theo đuổi a.

Thân thể bây giờ của ta thật sự không thích hợp ở cùng binh lính, vì thế ta liền ngủ trong doanh trướng luôn, buổi tối ngủ cùng tướng quân, ban ngày Sơ Không lại không thấy bóng người, ta vẫn ngủ trong doanh trướng, ít ngày sau trong quân truyền ra tướng quân yêu thích nam sủng, ngay cả lúc chiến tranh cũng không rời xa được tật xấu. Trong lòng ta âm ỉ thay cho tướng quân Sở Thanh Huy đã chết yếu kia, chuyện này quả thật khiến khí tiết tuổi già khó giữ được a.

Mỗi ngày ta đều nhàn nhã tiêu dao, Sơ Không thì cả ngày dính bên ánh nến trong doanh suy tư chiến thuật, hẳn đã quên dự tính chạy trốn ban đầu của chúng ta, ta cũng vậy...

Đơn giản bây giờ hẳn một thân áo giáp, mặt mũi đáng vẻ nghiêm túc, thật sự là rất giống Lục Hải Không ở kiếp thứ hai. Khi đó Lục Hải Không gánh vác trên lưng huyết hai thâm thù, trên miệng không có nửa phần của nụ cười, tuổi trẻ đã già thành như vậy, xa cách đề phòng đối phó với mọi người, mỗi lần thấy hắn ngồi thẳng thắt lưng thì ta nhìn không được mà mềm lòng thở dài một trận, ngay cả hiện tại cũng như thế. Khi đó ta không đau lòng, chưa bao giờ trực diện mà an ủi Lục Hải Không... Hiện tại chỉ sợ cũng như thế.

Ban ngày, Sơ Không ở trong quân doanh an bày việc quân, ta lặng lẽ ngồi ở doanh trướng vén rèm nhìn hắn, hẳn cau mày thức đêm thì ta nằm ở trên giường theo dõi hắn đến ngơ ngác xuất thần.

Rốt cuộc là duyên phận kỳ diệu cỡ nào, bọn họ cùng là một người, nhưng lại không phải là cùng một người. Khi ta cho rằng người kia đã hoàn toàn biến mất trên thế gian, hẳn lại đột nhiên dùng hình thức như vậy xuất hiện trước mặt ta, thế nên ta đã sắp phân biệt không rõ, ai là Sơ Không còn ai là Lục Hải Không. Ta cũng không phân biệt rõ ràng, chút nhớ nhung còn lại từ đáy lòng của ta, rốt cuộc là gốc Tường lưu lại hay vì bản thân ta lơ đãng đã động tâm.

Bất luận như thế nào, có một loại cảm xúc, ta không thể phủ nhận —— ý lại.

Kiếp trước gốc Tường ý lại sự phụ thật tự nhiên, loại tình cảm này cứ như những con ấu trùng theo bàn tay bàn chân mà xâm nhập vào xương tủy, chui vào huyết mạch, rốt cuộc không thể nhỏ ra được. Tránh ở sau lưng hắn, túm lấy áo của hắn lại có thể khiến ta sinh ra cảm giác an toàn.

Đó là bản thân ta hay là gốc Tường, ta cũng đã không còn phân biệt rõ ràng. Hoặc là, việc này vốn đã không thể phân rõ ràng, ta là ta, đưa gốc kia cũng là ta.

Sơ Không ở bên thư án thối “phốc” ánh nến tung ra những tia lửa, hắn buông bút, quay đầu, nhìn ta chăm chăm: “Ta đã muốn hỏi từ lâu.” Hắn đột nhiên mở miệng: “Ta là đoạt thịt của người ăn hay là buổi tối không cho người ngủ giường? Cả ngày lẫn đêm người cứ âm trầm trầm mắt nhìn ta rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Ta ngẩn ngơ, tâm tư du ngoạn ở cõi thần tiên còn chưa trở lại, há mồm hỏi: “Người nói xem, thế nào mới có thể thích một người?”

Sơ Không bị ta hỏi thì sững sốt, im lặng sau một lúc đột nhiên hung tợn mở miệng: “Ta, con mẹ nó, sao có thể biết được!” Giống như hắn cực kỳ thù hận với vấn đề mà ta hỏi.

Ta kỳ quái hỏi: “Không phải là người thích ta sao? Mau nói đi, rốt cuộc người thích cái gì ở ta? Sao lại thích ta?”

Sơ Không mang cán bút trong tay bẻ “phách” một tiếng đứt đoạn, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người không cần được một tác thì tiến thêm một thước.”

“Thì ra người cũng không biết a.” Ta buồn bã, rốt cuộc vì sao lại thích một người nha... Không biết vì sao, trong đầu ta dần hiện ra ngày ấy trong động tối tăm rộng rãi, Sơ Không mờ ám, tiếng nói khàn khàn ở bên tai ta, thối thối khiến lỗ tai ta ngứa ngứa, lỗ tai không hiểu vì sao nóng lên. Ta im lặng, trong doanh trướng cũng im lặng một lát, chợt nghe Sơ Không ho nhẹ một tiếng.

Ta ngẩng đầu nhìn hắn, thấy hắn lại đang cầm bút lần qua lần lại trong nghiêng mực: “Chính người cũng không biết sao?” Hắn nói: “Từng... khi người từng thích Lục Hải Không, vì sao lại thích?”

Vì sao thích Lục Hải Không?

Vấn đề này của hắn thật khó trả lời, ta suy nghĩ hồi lâu mới đáp: “Đại khái là vì... Hẳn khi dễ tốt lắm.” Mặc cho ta nặn tròn hay chà xát dẹp lép cũng không phản kháng nửa câu, ta suy nghĩ lại nói: “Có lẽ còn bởi vì, hẳn chỉ ôn nhu với một mình ta.” Nhớ tới Lục Hải Không mỗi khi cả người đầy mệt mỏi vẫn mỉm cười với ta, trong lòng ta không khỏi mềm nhũn nở nụ cười, nhưng mà nháy mắt tiếp theo, chua xót đã nổi gót kéo tới, ta không nói lời nào mà cúi đầu.

Nghĩ ngợi một hồi lâu cảm xúc của trái tim mới dần bay đi, ta giương mắt nhìn Sơ Không, đã thấy sắc mặt giạt mình của hắn, nhìn ta thật phức tạp. Ta thờ dãi: “Người không cần rối rắm, ta biết người kia không phải là người.”

Sơ Không trừng mắt nhìn, cúi đầu xuống, cầm cây bút chậm rì rì viết vài chữ lên giấy, sau đó mở miệng nói: “Đừng xem người khác cũng ngu ngốc như người.” Hắn nói: “Ta luôn luôn biết ta là ai, ai là ta.”

Lời này quá cao thâm, thật sự là vượt qua phạm vi hiểu biết của ta, ta suy nghĩ một lát, cảm thấy cùng nam nhân nghiên cứu vấn đề tình cảm thì cũng không nghiên cứu ra được cái gì, vì thế ta thức thoi vòng vo chuyển đề tài: “Trước kia ta lại không nhìn ra, người có thể hành quân đánh giặc, rất có đáng về tướng quân.”

“Chuyện người không biết còn rất nhiều.” Hần liếc mắt nhìn ta một cái, ngữ khí lại khôi phục sự cao ngạo như xưa: “Trước khi ta làm việc cho Nhật Mỗ Tinh Quân thì ta là quan võ.”

Ta suy nghĩ một lát, nói: “Cũng đúng, có quan văn nào có thể đường ra tính tình như người mà thành tiên.”

Khóe miệng Sơ Không co rút: “Người đi ngủ sớm một chút thì chết sao!”

Ta nhắm mắt lại như hần mong muốn, hai chân duỗi ra quần chân nằm thẳng trên giường mà ngủ.

Trải qua vài ngày thăm dò địa hình cùng bày chiến thuật, rốt cuộc Sơ Không cũng mặc chiến giáp anh dũng đi tấn công thành. Ta cùng với vài tiểu đội binh lính được lệnh ở lại trông coi lương thảo, tất nhiên, ta ở lại, còn người khác trông coi lương thảo.

Đối với ta mà nói đây cũng là một ngày như bình thường, chỉ là trong quân doanh yên tĩnh hơn rất nhiều, ta xốc rèm doanh trướng cũng không nhìn thấy thân ảnh bận rộn của Sơ Không. Đến buổi chiều, trong thành Cẩm Dương nổi lên khói thuốc súng bốn phía, xem ra Sơ Không thuận lợi công thành. Ta nhàn nhã châm một ấm trà, gác chân nhìn bầu trời.

Bỗng nhiên nơi chứa lương thảo trong quân doanh có động tĩnh, trong lòng ta cả kinh, do dự một phen nghĩ rằng, Sơ Không muốn thắng một trận này mới chịu cam lòng mà thoái mái quy ẩn núi rừng, ta giúp hần cũng là giúp bản thân ta, giúp hần cũng không có gì không tốt...

Ta giấu trong người một con dao nhỏ, trong tay cầm theo thanh kiếm lặng lẽ đi qua. Quả nhiên, có mười tên hắc y nhân đang chém giết với quân sĩ trông coi lương thảo, có người còn nhân cơ hội phóng hỏa, ý đồ thiêu rụi lương thảo của quân ta. Bên này có thể thấy khói thuốc súng ở thành Cẩm Dương thì bên kia nhất định cũng thấy khói đen bên này, lúc đó nội bộ mâu thuẫn, quân sĩ khó tránh khỏi phân tâm, Sơ Không muốn thắng cũng khó khăn...

Hiện tại ta chỉ là một nữ tử tay trái gà không chặt, một trận gió cũng có thể cuốn ta bay đi, ta không thể khinh suất, đành phải tránh ở sau lưng một cái doanh trướng cẩn thận quan sát đám hắc y nhân kia. Bọn họ dù ăn mặc giống nhau, nhưng mà trong bất kỳ nhiệm vụ nào cũng phải có người cầm đầu, nếu đem người kia giết đi, những việc khác sẽ dễ dàng hơn.

Cẩn thận nhìn một lát, ta dần dần phát hiện đám hắc y nhân đó đều có ý vô tình che chở cho một người có dáng vẻ nhỏ bé, hơn nữa lại nghe theo lệnh chỉ huy của hần, trong lòng ta cười ha hả, không sai, chính là người—

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bảy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Ta nhìn cây kiếm trong tay, với năng lực của ta hiện giờ, chỉ sợ ngay cả người yếu nhất trong bọn họ ta cũng đánh không lại.

Ta tìm trái tìm phải một phen, phát hiện cách đó không xa có một nỗ, trong lòng ta vui vẻ, ta lặng lẽ mò mẫm đi qua đó, nhặt cái nỗ lên. Ta đang nghiên cứu nó thì chợt thấy một bóng đen rơi xuống sau lưng ta, trong lòng ta kinh hãi lập tức xoay người lại, không suy gì mà bắn tên trong nỏ ra, nó bay thẳng tới dừng quần của hắc y nhân kia. Ánh mắt của hần sau tấm khăn mặt trùng lên, một tiếng kêu thảm thiết thoát ra, trình độ đau đớn thế nào thật thứ lỗi ta không thể miêu tả được.

Hần ôm háng ngã xuống đất, trong lòng ta thấy việc này là vì tình thế bất đắc dĩ nhưng ta cũng thấy nó độc ác làm sao, ta liên tục xin lỗi hần, nhưng cái người ngã trên mặt đất không có phản ứng gì, chớp mắt xung quanh ta im lặng, một nữ tử hô lên: “Bất sống năng! Nàng là Thanh Linh công chúa của Tề Quốc!”

Ta quay đầu nhìn lại, là người có dáng vẻ bé nhỏ kia ra lệnh, này... Đúng là nữ nhân, hơn nữa thanh âm của nàng không hiểu sao khiến ta cảm thấy quen thuộc.

Ta suy nghĩ một lát, bưng tỉnh đại ngộ: “Hình Vân!” Không đợi ta có cảm tưởng gì thì sau gáy đã thấy đau xót. Trước mắt ta bắt đầu mơ hồ, hồng huyết, lần này thật sự phải xuống địa phủ hôn mặt Diêm Vương rồi!

Sơ Không, sẽ đến tìm ta đi, tìm không thấy, có phải hần sẽ kích động bối rối giống Lục Hải Không hay không?

Đột nhiên lúc này ta muốn xem dáng vẻ rối loạn của hần a. Nhưng mà, người kiêu ngạo cùng với sĩ diện đến chết như hần chắc chắn sẽ giả bộ trấn định mà tìm tới, huống chi, hần cũng không nhất định chỉ vì ta mà làm rối loạn trận tuyến. Chúng ta sẽ không “Chết”, ai cũng biết rõ điều đó.

Lúc tỉnh lại quanh thân thật lạnh, mặc dù quỳ thủy đã qua nhưng rét lạnh thế này vẫn khiến ta cảm thấy như bị đâm vào xương cốt, rất khó chịu. Ta ôm cánh tay chà xát nhìn quanh bốn phía, không biết đây là rừng cây khô ở nơi nào, tuyết trên đất đã được quét đi, một đồng hắc y nhân đang ngồi với nhau, không đốt lửa, không có người nói chuyện, im lặng nhắm mắt nghỉ ngơi. Ta nhìn thấy xiềng xích trên chân, nhẹ nhàng giật giật, tiếng xích sắt vọt làm bừng tỉnh vài hắc y nhân ở gần ta.

Bọn họ mặc dù đang ngủ cũng không cởi bỏ khăn che mặt, chỉ có đôi mắt đen lạnh lùng lộ ra ngoài đang nhìn ta chằm chằm.

Ta bĩu môi, nhỏ giọng nói: “Không thể nhóm lửa sao? Rất lạnh.”

“Người cho rằng đây là đô thành của Tề Quốc sao công chúa điện hạ.” Một giọng nữ trào phúng trên đầu ta: “Muốn ấm áp thì không nên bốc đồng mà theo Sở Thanh Huy đến chiến trường.”

Ta vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Hình Vân đang ngồi trên cái cây khô ở phía trên ta. Dáng vẻ hiện tại của nàng hoàn toàn khác với dáng vẻ khi dụ dỗ Sở Thanh Huy, ta nói: “Không phải ta muốn đến đây.” Nếu không phải Sở Không quá tích cực, hiện tại sao ta lại bị trói ở đây.

“Sở Thanh Huy kia lại mang theo người đến chiến trường sao?” Âm thanh của Hình Vân biến đổi, nàng xoay người nhảy xuống cái cây, đi tới trước mặt ta, một tay nâng lấy cái cằm của ta: “Người rút cuộc dùng cái gì mới có thể khiến một nam nhân si mê mà không biết nặng nhẹ như thế...”

Ta suy nghĩ một chút, tiếp tục phát triển phẩm chất thành thật tốt đẹp: “Dùng thân thể nga.” Linh hồn trao đổi, thân thể xài chung, một kiếp này, ta cùng Sở Không không có bí mật.

Chớp mắt Hình Vân cũng người một cái, sắc mặt trắng nhợt, phút chốc nở ra nụ cười khó coi, nàng đem môi tiến tới bên tai ta, nhẹ giọng nói: “Bây giờ người cứ mồm mép đi, người làm ta không thoải mái bao nhiêu, ta liền trả người gấp bội, còn có Sở Thanh Huy.” Đầu tay của nàng chạm đến yết hầu của ta, mang theo ý tử nguy hiểm: “Lúc đó, người thích hấn, hấn thích người, hai người các người dù thế nào cũng không được ở cùng nhau.”

Ta nhìn Hình Vân một lát: “Người thích Sở Thanh Huy.”

Hình Vân trừng ta một lúc lâu thì khóe môi cong lên, trong mắt toàn là oán độc: “Công chúa nói giỡn, việc này không phải người đã sớm biết sao?”

“Nhưng người là mật thám của Vệ Quốc.” Ta thấy cuộc đời của Sở Thanh Huy này thật khổ, hai nữ nhân thích hấn đều là ở thế đối địch. Hấn không biết cũng không sao, nhưng một khi đã biết, hai nữ nhân đưa lên tận miệng này ăn không được mà chạm vào cũng không được, thật khiến tâm can ngứa ngáy a. Nhưng mà tướng quân kia cũng không phải bình thường, trước tiên làm Hình Vân mang thai, sau đó công chúa cũng mang thai...

“Thế thì có sao.” Nàng nắm lấy mái tóc rồi tung khô vàng của ta kéo nhẹ trong tay: “Ta không được, người cũng đừng hòng được. Đến hôm nay ta cũng không sợ mà thừa nhận với người, bát thuốc nạo thai kia không phải Sở Thanh Huy bảo ta bắt người uống. Ta muốn các người thù hận nhau, nhìn thấy người đâm dao vào ngực hấn rồi tự uống thuốc độc, người có biết ta vui vẻ thế nào không. Chỉ tiếc, hai người các người cũng chưa chết.”

Không cần đáng tiếc... Công chúa và tướng quân thật sự đã bị người lừa chết.

Trong lòng ta cuối cùng cũng rõ, thì ra tướng quân là bị công chúa đâm chết. Lúc đó Hình Vân này lấy danh nghĩa của Sở Thanh Huy bắt công chúa uống bát thuốc nạo thai, công chúa không cam lòng, khi tướng quân đến thăm nàng thì đem con dao kia cắm vào ngực hấn, công chúa hấn là đem hết sức lực từ khi bú sữa đến giờ mà cắm vào. Tướng quân là một quân nhân mạnh mẽ võ công cao cường lại có thể bị một nữ tử đâm chết, hấn... Chắc là cam tâm tình nguyện đi.

Công chúa giết tướng quân, lại không còn đứa nhỏ, thương tâm tuyệt vọng nên bản thân uống thuốc độc tự sát.

Ta từ dưới đáy lòng chắc chắn thở dài, nếu là ta cùng với Sở Không uống canh Mạnh Bà, không có chuyển đổi giới tính, đầu thai vào người tướng quân và công chúa, từ nhỏ đã có nghiệt duyên, cứ rối rắm mà trưởng thành, quả thật sẽ diễn một màn khổ tình cầu huyết mệnh mong a.

Chỉ tiếc...Chúng ta lại đồng tâm hiệp lực vận vẹo bị kịch thành hài kịch, Li Thiên Vương, thật sự xin lỗi a.

Da đầu đau xót, là Hình Vân kéo tóc của ta, nàng cười lạnh lùng: “Nhưng mà cũng không sao, cho các người sống không bằng chết cũng là lực chọn không tồi.”

Nhìn cô nương này vẫn còn bị vận mệnh đùa nghịch, tận tâm tận lực diễn tròn vai trong bi kịch, trong lòng ta thở dài. Ta tin tưởng từ đáy lòng của mỗi người đều có một mặt lương thiện, nhưng khi trưởng thành lại biến dạng đến mức này, đây không phải là do cuộc sống quá mức cầu huyết mà bức nên sao.

Vì muốn phối hợp với nàng, ta có ý tốt đưa ra đề nghị.

“Vậy đốt lửa đi, nếu không người chơi còn chưa đã, ta đã đông chết rồi.”

Hình Vân trừng ta một lát: “Người cùng với trước kia khác nhau rất lớn.”

Hiển nhiên, công chúa của một quốc gia thì sau lưng còn có vinh dự của quốc gia đó, quyết không cúi đầu với ai, mà ta... Vì muốn kéo dài thời gian xuống địa phủ hôn mặt Diêm Vương, tạm thời cúi đầu với người khác cũng không có vấn đề gì.

“Chuẩn bị đi.” Hình Vân phút chốc lớn tiếng ra lệnh. Ta liền thấy một đám hắc y nhân kia cấp tốc đứng dậy, sắp xếp đội hình. Hình Vân lạnh lùng nhìn ta, liếc mắt một cái, đáy mắt mang theo trào phúng: “Nếu Thanh Linh công chúa thấy lạnh thì cùng chúng ta đi bộ một chút, sẽ nóng lên nhiều.”

Ta nhìn Hình Vân, đột nhiên có cảm xúc thật muốn mang nàng xuống hoàng tuyền. Cô nương này đã bị biến dạng quá mức, vẫn nên nấu ra rồi nặn hình lại đi.

Đi theo mật thám Vệ Quốc thật là một việc khổ cực, trời rất lạnh, ban ngày hay ban đêm cũng không thể nhóm lửa sưởi ấm, ngày đêm chạy điên cuồng, mỗi ngày chỉ nghỉ ngơi một chút. Thân thể của Thanh Linh công chúa này vốn không tốt, bây giờ lại bị ép buộc như vậy, đầu tiên là bị trúng gió, sau đó lại nôn ra máu. Trước mắt ta đã không còn nhìn rõ ràng, bước chân cũng bất động, trừ khi ai đó lấy dây thừng lôi ra đi, bây giờ ta một chút cũng không nhúc nhích được.

Cuối cùng Hình Vân quyết định ném ta ở trong tuyết hoang dã. Lúc này ta thật hi vọng nàng một đao giết ta đi, ta còn chết thoải mái, bây giờ có dây dựa gì ta cũng không sống quá hai mươi năm.

Không biết qua bao lâu, thân thể ta đã chết lặng, không còn biết cái lạnh và đau đớn. Ta bỗng nhiên mở mắt ra nhìn, đỉnh đầu choáng váng, nhắm mắt lại cũng có thể thấy con đường xuống hoàng tuyền thật rõ ràng. Trong lúc sinh tử, ta dường như thấy có người sốt ruột chạy đến, xuyên qua cửa sinh tử, lướt qua cả con đường xuống hoàng tuyền —

Hung hăng đánh ta vài cái, hấn xem ta như miếng vải mà rung lắc dữ dội: “Đứng lên! Ngươi dám nhắm mắt thử ta xem!”

Ngươi muội ... Có anh hùng nào cứu mỹ nhân như ngươi sao. Đã tới chậm còn chưa nói, lại thô lỗ như thế.

“Ta mang ngươi đi tìm đại phu.” Sơ Không một phen ôm lấy ta, đi hai bước lại mắng: “Đã nói với ngươi không được ngủ trong tuyết! Không cho nhắm mắt trong tuyết!”

Câu này của hắn vừa dứt, ta chợt thấy trong lòng trống rỗng, thần trí không còn... Vì thế nhắm mắt trong lòng hắn.

Con đường xuống hoàng tuyền mở ra trước mắt, không có quỷ sai đến dẫn đường nên ta cũng không vội đi, không còn thân thể trời buột, không còn giá lạnh cùng ốm đau tra tấn, ta đứng ở bên cạnh mà nhìn Sơ Không. Trên mặt của tướng quân này có rất nhiều râu, chắc là mấy ngày liền truy đuổi nên hắn có vẻ tiêu tụy.

Thân thể của hắn cứng ngắc một chút, lấy tay sờ cổ của ta, không còn cảm giác được mạch đang đập nữa. Sơ Không biết rõ ràng ta sẽ không “chết”, nhưng vẻ mặt trong nháy mắt vừa rồi kia lại khiến ta giật mình nhớ tới Lục Hải Không nhiều năm trước, ta đem bóng dáng thiếu niên đau thương kia giấu tận đáy lòng của ta, lúc này lại bị Sơ Không lơ đãng mà mang ra.

“Ngu ngốc... Thật là.” Sơ Không nghiêng răng nghiêng lợi, nhất thời ta lại không rõ là hắn đang mắng ta hay mắng bản thân hắn. Nhưng ta lại có thể nghe thấy sự đau thương trong giọng nói của hắn mà ta không cách nào xem nhẹ được. Tuyết, núi rừng hoang dã, có lẽ đã gọi lên ký ức không hay nào đó của hắn.

Ta thờ dãi một tiếng, vừa định bước đi trên con đường hoàng tuyền thì chợt nghe Sơ Không nói: “Nếu ngươi vẫn còn ở đây thì nghe cho kỹ đây.”

Ta thành thật đứng lại, nghe kỹ.

“Khoản nợ này ta sẽ đòi giúp ngươi.” Ta gật đầu, đây là đương nhiên, nếu Sơ Không không ngược bọn Vệ quốc đó toi tả thì hắn thật có lỗi với ta. Hắn néo néo cái miệng của thi thể kia: “Còn nữa, xuống địa phủ, không cho ngươi hôn mất Diêm Vương.”

Khóe miệng ta co rút, việc này không phải do ta quyết định. Nếu Diêm Vương cưỡng ép thì ta có thể làm sao a.

Sơ Không ôm thi thể kia một lát: “Không cho ngươi hôn, mọi chuyện chờ ta xuống rồi nói.”

Đùa sao! Chờ hắn xuống địa phủ cũng hơn hai mươi năm sau, chẳng lẽ muốn ta ở dưới đó chờ hắn hai mươi năm sao? Ta... Ta chạy đi... trước khi xuống hoàng tuyền quay đầu nhìn bóng lưng của Sơ Không càng ngày càng xa.

Cô độc, tiêu điều. Thẳng cái lưng như không có việc gì, quật cường lại cật mạnh.

Ta đột nhiên cảm thấy chờ hắn một chút, hai mươi năm, ba mươi năm, có lẽ cũng không có gì đáng ngại ——

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bảy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Lại xuống địa phủ, ta nhìn tám biển địa phủ âm u cao lớn mà hít một hơi, dưới cái nhìn chăm chăm của đám tiểu quỷ mà rung rung đi vào trong điện Diêm Vương.

Đẩy cửa lớn điện Diêm Vương ra, ngoài dự đoán, ta không nghe thấy tiếng Diêm Vương ngáy ngủ cùng âm thanh chập lờ. Tại một cái bàn nhỏ bên cạnh thư án vĩ đại của Diêm Vương, phán quan đang vui đùa trong một đồng giấy tờ, múa bút thành văn, ngay cả khi ta đi vào hắn cũng không ngừng đầu lên liếc mắt một cái, chỉ quãng ra một câu: “Có việc gì, nói.”

“Ách... Ta lại tới nữa.” Tiếng nói vừa dứt, rốt cuộc phán quan cũng ngừng đầu từ đồng giấy tờ lên, liếc mắt ta đánh giá một cái, sau đó tiếp tục vui đùa làm việc: “Àn, đã thấy.”

Phương thức xử lý lạnh lùng như vậy khiến ta hoàn toàn bất ngờ. Ta đợi một lát, nghĩ rằng đau dài không bằng đau nhanh, quyết định hỏi: “Diêm Vương đâu? Ta đến lĩnh phạt.”

Phán quan lạnh lùng đáp: “Đi thiên giới công tác, còn chưa có trở về.”

Đôi mắt ta sáng lên: “Ta đây có phải hay không có thể trực tiếp đầu thai không cần đợi hắn?”

Phán quan lại lạnh lùng nhìn ta liếc mắt một cái, dáng vẻ như muốn nói “ngươi nghĩ cũng thật hay”, ghét bỏ nói: “Ngoan ngoãn chờ ở địa phủ.”

Ta mất mát đến cực điểm, thờ dài hỏi: “Vậy ta phải chờ hắn bao lâu a?”

“Một ngày ở trên trời bằng một năm ở hạ giới, Diêm Vương đi gần một năm rồi, nhiều nhất hắn ở trên đó hai ba ngày thôi, không lâu.”

Cái này đối với hạ giới là hai ba năm thời gian a! Thần tiên sống bất tử, chờ hai ba năm cũng không tính là bao lâu, nhưng sống ở hạ giới thời dài như vậy cũng bắt đầu khiến ta để ý đến thời gian.

Hai ba năm... Cũng đủ để Sơ Không thu thập Vệ Quốc.

Ta thu dọn tâm tình bản thân, phấn chấn vừa định ra khỏi điện Diêm Vương, thừa dịp hai ba năm rảnh rỗi này mà đi dạo địa phủ, chợt nghe phán quan lạnh lùng gọi ta: “Ngươi đi đâu?”

“Ta định làm một chuyến du lịch nghỉ ngơi dài hạn ở địa phủ.”

“Nghỉ dài hạn?” Phán quan nghe hai chữ này đôi mắt sáng lên, hắn hưng hăng đem một chồng giấy tờ ném lên mặt đất, nháy mắt đã nổi trận lôi đình: “Ngươi lại có thể dám ở trước mặt ta mà đề cập đến việc nghỉ ngơi dài hạn! Bởi vì địa phủ ít người nên mỗi tiểu quỷ dưới đây cả năm đều không được nghỉ ngơi có biết không? Thức đêm tăng ca lại không có tiền thưởng ngươi biết không? Mang bệnh sắp chết cũng phải nghiêm túc làm việc ngươi có biết không? Ngươi cư nhiên lại dám nghỉ ngơi dài hạn dưới địa phủ bận rộn thế này! Tốt lắm tốt lắm, ta hiểu rồi, hai tiên nhân các ngươi xuống đây đầu thai chuyển thế hẳn là vì tra tấn chúng ta đi, tốt lắm tốt lắm, ta đã hiểu. Chờ Diêm Vương trở về, ta chắc chắn sẽ nói hắn bắt người liếm giày cho đám quỷ sai, cho ngươi nếm thử hương vị chua xót là như thế nào...”

Ta lau trán, vội vàng xua tay: “Ta đã hiểu ta đã hiểu, ngươi muốn ta giúp cái gì thì ta sẽ giúp.”

Phán quan lại ngồi về chỗ cũ, vừa viết này nọ vừa nói: “Trước tiên thu dọn đồng giấy tờ trên mặt đất, trên bàn của Diêm Vương có giấy tờ cần đóng dấu, bên trái là con dấu, bên phải giấy tờ cần đóng, ngươi làm thế là được rồi.”

Coi như là làm việc thiện tích đức đi, ta nghĩ thế, ngoan ngoãn đi lên vị trí của Diêm Vương, lại thấy dưới bàn của hắn có một đồng giấy tờ như biển, ta tròn tròn mắt: “Cái kia... Vì sao bình thường Diêm Vương lại nhân rồi như vậy?”

Phán quan mặt không biểu cảm nói: “Bởi vì những thứ này hắn đều nhét dưới đó, nếu không phải nhân lúc hắn đi công tác mà ta quét dọn vệ sinh, chắc hẳn vẫn nhét ở đó.”

Ta quyết đoán nói: “Một khi đã như vậy, ngươi cũng coi như không có quét dọn vệ sinh, cũng không biết có mấy thứ này ở đây là được rồi.”

Phán quan mặt lạnh nhìn ta, ta biết điều ngồi xuống bắt đầu làm việc. Nhưng mà sự thật chứng minh, ta giống Diêm Vương, quả thật không thích hợp làm những công việc có tính chất trầm lặng thế này.

Làm chưa tới bảy ngày ta đã bắt đầu nhìn xung quanh không thể tập trung tinh thần, nháy mắt ta đã hiểu rõ vì sao mỗi lần Diêm Vương thấy ta cùng Sơ Không xuống địa ngục thì vui như vậy, hắn sẽ lộ ra nét mặt hưng phấn, bởi vì cuộc sống dưới địa phủ quả thật rất nhàm chán, muốn tìm chút niềm vui cũng thật khó khăn...

Khi nằm sấp trên thư án của Diêm Vương, có cái gì đó cứng rắn cộm cộm dưới mặt ta, ta tò mò gạt đồng giấy tờ ra thì thấy một cái gương ở bên dưới. Cái gương này khiến ta cảm thấy quen thuộc, ta hỏi phán quan: “Đây là cái gì?”

Phán quan ngừng đầu nhìn ta một cái: “Kính kiếp trước. Ngươi làm việc cho tốt đi.”

Ta bỏ qua nửa câu sau của hắn, lại hỏi: “Có thể dùng làm gì?”

“Nhìn kiếp trước của người trong lòng ngươi. Ta nói ngươi lo làm việc cho tốt đi!”

Ta gật đầu, lại bỏ qua nửa câu sau của hắn, cứ tròn mắt mà nhìn cái gương. Ta giật mình nhớ lại lúc trước không phải Diêm Vương dùng cái này để cho ta thấy Lục Hải Không một kiếp kia sao, khi đó ta không đành lòng xem, hiện tại... Cũng không đành lòng.

Trong lòng ta đang suy nghĩ chợt thấy cái kính dao động, ta thấy một gương mặt quen thuộc, là tướng quân Không. Hắn khoác áo giáp nặng cười trên chiến mã, khí chất của hắn cùng vị tướng quân này thật giống nhau. Nhất thời ta không thể tin được nam nhân ta đang thấy đây là Sơ Không kiêu ngạo lại tiện miệng kia. Thì ra, những lúc ta không nhìn thấy, Sơ Không cũng sẽ về mặt này, dáng vẻ càng giống Lục Hải Không, trên lưng gánh vác thù hận nhưng tâm hồn lại mềm mại như làn nước...

Ít nhất, ta thấy là như vậy.

“Giết!” Hồn giọng trường kiếm thẳng tắp lên trời cao. Trên chiến trường ồn ào hỗn loạn có vô số tiếng kêu la của những con người đôi mắt sinh tử truyền tới lỗ tai ta, sát khí dường như xuyên qua cả kính khiến lông tơ ta run rẩy.

Ta hạ gương xuống không muốn nhìn.

Mấy ngày tiếp theo, lòng ta bất ngờ lại yên tĩnh, cứ làm công việc đóng dấu, có lẽ không phải ta yên tĩnh mà đúng hơn là ta đang ở trong trạng thái thất thần. Cuối cùng có một ngày, ta chân chừ bên con dấu mà hỏi phán quan: “Ngươi nói, Sơ Không hắn có còn nhớ chuyện một kiếp kia của Lục Hải Không không a?”

Phán quan trắng ta liếc mắt một cái: “Ngươi có uống qua canh Mạnh Bà vậy một kiếp kia ngươi có nhớ rõ không?” Ta gật đầu, phán quan hừ lạnh: “Đó không phải đáp án sao.”

“Nhưng mà... Ta muốn nói.” Ta cẩn thận chọn từ: “Tình cảm một kiếp kia cũng giữ lại sao?” Ý của ta là, ngốc Tường để lại cho ta sự ỷ lại vào Sơ Không, còn có sự tín nhiệm kỳ diệu với hắn.

Tuy rằng lý trí của ta cảm thấy một kiếp ngốc Tường kia thật sự không phải là ta.

Đôi mắt với vấn đề của ta, phán quan nói như chém đinh chặt sắt: “Nếu ngươi hỏi về Sơ Không thần quân, ta chỉ có một đáp án.” Ta tròn ra mắt nhìn hắn, phán quan nói: “Ngươi mù sao? Còn không nhìn ra hắn luôn thích ngươi.”

Từ “thích” này tuy rằng ta cùng Sơ Không đã vui đùa nói qua nhiều lần, nhưng đột nhiên nghe từ miệng người khác như thế, nói trắng ra như thể chọc thủng tờ giấy, mặt ta thoáng chốc đỏ bừng: “Là là là... Là như thế sao, thì ra là sự thật, ta còn luôn nói đùa... Thì ra là sự thật... Hắn thật sự thích, thích ta... A... Đáng ghét!” Ta rất thẹn thùng.

Phán quan co rút khóe miệng: “Ngươi giả bộ ngây thơ cái gì, cái này không thích hợp với ngươi.”

Ta ghét bỏ liu lười: “Ngươi để ta giả vờ một chút, đột nhiên nghe thấy loại chuyện thế này, chút tình cảm ôm ấp của nữ tử mới có cơ hội thẹn thùng!”

“Vậy ngươi tiếp tục đi.”

Ta quay đầu, gò má quả thật là nóng cháy. Ta nghĩ... Có lẽ tâm tình này cũng là ngốc Tường để lại cho ta đi.

Nghỉ ngơi trên thư án một lát, ta lại lấy kính kiếp trước ra, thậm chí bản thân ta chưa ý thức được mình đang nghĩ cái gì trong lòng thì trên kính đã dao động, hiện ra khuôn mặt của tướng quân. Lúc này hắn bắt chéo chân ngồi trên ghế thái sư như đại gia, hoàn toàn khác với dáng vẻ trên chiến trường mấy ngày trước, giờ lại biến thành dáng vẻ tiểu tiện tiểu tiện tiểu tiện như xưa. Lúc này, đứng trước mắt hắn là một nữ tử đang bị trói, ta neho mắt nhìn, người đó đúng là Hình Vân.

Sơ Không cùng Hình Vân...

“Ngươi nói một chút, ngươi thích cái gì?” Sơ Không nhấp ngụm trà, ánh mắt tà tà dừng ở trên người Hình Vân.

Mặc dù dưới tình huống như vậy, ở trước mặt Sơ Không, Hình Vân vẫn không quên mím môi cười yếu ớt: “Thiếp thân thích cái gì, tướng quân còn chưa rõ sao?”

Ngụ ý là thích tướng quân đi. Ta bĩu môi, nếu linh hồn trong thân thể tướng quân này là ta, ta nhất định sẽ tiểu tiện ngay tại chỗ, sau đó hỏi lại nàng thích hay là không thích, triệt để hủy hoại hình tượng tướng quân trong lòng nàng là thượng sách.

Sơ Không nghe xong lời này của nàng thì gật đầu: “Nói thật, ta có cần thận điều tra xem ngươi thích cái gì. Lạc Mai bạch ngọc trân, tràng hạt bằng gỗ tử đàn, áo dài bằng tơ màu xanh... Nếu như ta nhớ không lầm, mấy thứ này đều là trước kia ta đưa cho ngươi.”

Hình Vân xấu hổ gật đầu, Sơ Không hí mắt cười, nếu ta đoán không nhầm, nụ cười này của hắn chính là đang hình thành nên âm mưu nào đó: “Lúc trước ngươi đi vội vàng, mấy thứ này đều để lại trong biệt viện ở kinh thành, ngươi nhìn xem những thứ này có phải là những thứ ngươi yêu thích không?”

Hình Vân hình như có chút không dám tin nhìn Sơ Không, đáy mắt mang theo sự mờ mịt, nhưng càng có nhiều sự ảm áp cùng cảm động: “Tướng quân...”

Ta thờ dãi, cô nương, ngươi còn tin là thật sao, ngươi làm sao có thể đấu cùng Sơ Không nha? Hắn có độc a, là chất độc a!”

“Người xem những thứ này có đúng không?”

“Ân, không sai.”

“Tốt lắm.” Sơ Không gật đầu, thanh sắc chuyển thành lãnh đạm nói, “Đều đập vỡ hết cho ta. Áo choàng sau khi xé thành nhiều mảnh thì thiêu đi.”

Ánh mắt Hình Vân trống rỗng, nàng trở mắt nhìn những nam tử thô kệch cao lớn xung quanh động thủ, đem những thứ mà nàng yêu thích nhất đập nát. Nàng ngờ ngác nhìn Sơ Không: “Vì sao a? Sở Thanh Huy, người đang trả thù ta sao? Bởi vì ta hại chết Thanh Linh công chúa sao?” Nàng kiểm chế không được hận ý trong lòng, trên mặt đã có sự điên cuồng, ánh mắt lúc này thật giống ánh mắt nhìn ta khi đó: “Người muốn trả thù ta như vậy! Vì tiện nhân kia! Cái gì người cũng cho nàng! Địa vị, tài phú, còn có đứa nhỏ! Cái gì người cũng cho nàng! Ngay cả một lần duy nhất của chúng ta người cũng gọi tên nàng! Ta có gì không tốt! Ta có gì không tốt!”

Sơ Không lẳng lẳng nhìn nàng: “Cái gì người cũng không tốt, giọng thì the the, nói nhiều lời vô nghĩa, tâm địa lại độc ác, tệ nhất là người lại đem đồ chơi của ta làm hỏng mất. Tâm tình của ta không tốt, cũng muốn đem người phá hủy một chút, người nói xem, bây giờ người còn thích cái gì? Ta đều hủy hết cho người xem.”

“Ha ha, người muốn trả thù ta thì cứ việc trả thù đi!” Ta sâu sắc cảm thấy trình độ đối thoại của hai người này chẳng khớp nhau gì cả, Hình Vân vẫn ác độc nói: “Trước kia, giữa các người có sự đấu tranh của triều đình, không cách nào ở cùng nhau, hiện tại các người càng không có cách nào ở cùng nhau! Cả đời này, Sở Thanh Huy người cũng không được thoải mái.”

Những lời này nếu rơi vào tai tướng quân thật sự thì chỉ sợ cũng có vài phần sát thương.

Sơ Không nhú mày, đảo ngoáy lỗ tai: “Đem miệng của nàng bịt lại cho ta, chanh chua ầm ĩ chết đi được.” Hắn đi quanh Hình Vân một vòng rồi nói: “Ta trừng trị người là do người thiếu nợ ta, ta không động thủ với nữ nhân...” Trong lòng ta yên lặng nói, đồ lừa đảo. Sơ Không lại nói tiếp: “...Cho nên về sau, qua kiếp này rồi, người đầu thai thì đừng xuất hiện trước mặt ta nữa, bằng không ta thấy người một lần thì sẽ trừng trị người một lần.”

Sơ Không sai người đem nàng đi ra ngoài.

Một mình hắn ngồi trên ghế thái sư uống trà, đột nhiên thờ dài với cái đại sảnh không một bóng người, như thì thảo lắm bầm: “Hắn là còn chưa hôn đi.”

Hắn nói một câu không đầu không đuôi, ta nghe xong mà tâm tư đột nhiên trầm bổng, tức thời choáng váng a một tiếng, nhìn gương mặt kia nở nụ cười khanh khách. Phán quan ở bên cạnh bốc hỏa mà cảm một chồng giấy tờ đập trên đầu ta: “Làm việc cho tốt!”

Tâm tình ta rất tốt, thả cái kính kiếp trước xuống, nghĩ rằng, thì ra những khi ta không nhìn thấy Sơ không, hắn lại đáng yêu như vậy a! Quả nhiên là một tiểu hài tử khẩu thị tâm phi a.

Nếu hiện tại ta không nhìn Sơ Không thì cũng sẽ nhớ hắn... Ờ? Nói như thế, có vẻ ta cũng...

Thích hắn ... Ờ?

Ta chui đầu vào trong đồng giấy tờ, đột nhiên có chút lo lắng, không biết cái mặt nóng rực của ta có thể thiêu cháy giấy tờ trên bàn Diêm Vương không a.

Những ngày làm việc ở địa phủ, ta thường nhìn kính kiếp trước để tiêu khiển, trong chớp mắt đã qua hơn hai năm.

Gần đây ở trong kính, Sơ Không dẫn đầu đại quân thu phục Vệ quốc ở những nơi lãnh thổ bị xâm chiếm, sau đó cấn ngược trở lại chiếm năm thành trì của Vệ Quốc. Vua Vệ Quốc sai người đưa thư đầu hàng, Sơ Không lập tức xé thư đầu hàng kia, bắt Vệ Quốc cắt đất đền tiền, hứa hẹn trong mười năm không xâm phạm Đại Tề. Vua Vệ quốc từ chối, vì thế Sơ Không lại nuốt tiếp của hắn ba tòa thành... Vua Vệ Quốc cuối cùng cũng đáp ứng yêu cầu của Sơ Không.

Hoàng đế Tề Quốc triệu hồi kinh, Sơ Không khai hoàn trở về, lúc này đây không còn những lời đồn đãi nhảm nhí về tướng quân nữa. Ngày hắn khai hoàn trở về bầu trời rơi đầy tuyết, thân ảnh cười con ngựa cao to nhìn bầu trời, ngừng một lúc lâu cũng không đi. Hắn như vậy lại khiến người ta cảm thấy cô đơn tiêu điều.

Có lẽ trời sinh Sơ Không đã có mối bất hòa với tuyết đi

Sau khi hắn đạt được thắng lợi lớn, chắc là phải ở nhân gian vui vẻ sống thêm mười mấy năm. Kiếp tiếp theo ta cùng hắn thật sự bỏ lỡ nhau rồi...

Sau khi ý nghĩ này sinh ra, ta lập tức ịu xiù phờ phạc mà đứng lên. Có thể nhàn rồi thì nỗ lực nhàn rồi, chờ Diêm Vương xử phạt xong ta sẽ chạy lấy người. Ở địa phủ âm này nhiều năm ta cũng tập ra một số thói quen, hôm nay trước khi đèn điện Diêm Vương làm việc thì ta đi dạo một vòng địa phủ, khi đi tới con đường hoàng tuyền chợt thấy một thân ảnh quen thuộc ở đầu kia của con đường đang đi tới, ta trở mắt nhìn hắn, không dám tin mà dụi mắt của mình.

Hắn cũng thấy ta, bước chân hơi ngừng lại.

Ngăn cách bởi chương khí âm u của địa phủ, hai ta nhìn nhau hồi lâu, không ai mở miệng nói chuyện trước.

Cuối cùng hắn cũng nhấc chân đi về phía ta, khi cách ta còn ba bước thì dừng lại, hắn trừng ta hồi lâu. Hai năm qua chỉ nhìn thấy Sơ Không ở trong kính, nay đột nhiên nhìn thấy người thật, cảm xúc thật phức tạp, trong lòng ta lại có cỗ xúc động muốn tiến lên ôm hắn.

Xúc động này khiến ta giật mình trong lòng, ta vội kiềm hãm cảm xúc, nhìn hắn cười, chỉ chớp mắt, ta đã thấy hai tay hắn ở bên cạnh ta, tay nắm lại rồi lại thả ra, nắm rồi thả, cứ như cũng đang ngăn chặn sự xúc động, chẳng lẽ...Hắn cũng muốn ôm ta một cái?

Ta nở nụ cười sáng lạn trên mặt: “A! Thật lâu không thấy, ở nhân gian sống cũng không tệ...” Lời của ta còn chưa dứt, một tiểu quý đột nhiên chạy tới hung hăng đụng vào sau lưng ta, ta lao đảo một bước, ngay sau đó có tiểu quý thứ hai cũng đụng vào ta, ta lao đảo thêm một bước, tiểu quý thứ ba cũng đụng vào ta, ta lao đảo bước nữa, thân mình ta không ổn định, lập tức ngã vào trong lòng Sơ Không.

Những tiểu quý liên tiếp đụng vào ta cứ chạy như điên trên con đường hoàng tuyền kia, mới đó đã không thấy thân ảnh, để lại ta xấu hổ ở trong lòng Sơ Không, cảm giác hai tay của hắn vòng qua lưng ta, nhẹ nhàng ôm lấy ta...

Quả thật là ôm a!

Hai gò má ta nóng lên, nhưng lại không có ý tránh Sơ Không, tùy ý hắn ôm ta, ngoài dự đoán là hắn cũng không nói chuyện, không buông tay, chỉ là nhẹ nhàng ôm ta.

Này... Cảnh tượng này thật mờ ám a...

“Sơ Không.” Sau một lúc bị nghẹn ta mới hỏi: “Ngươi đây là có ý gì?”

Nửa ngày sau trên đỉnh đầu ta mới truyền đến một tiếng hừ lạnh kiêu ngạo: “Ta... Tay ta bị chuột rút, tạm thời thu lại không được mà thôi. Ngươi đừng nghĩ nhiều.”

“Ta... Chân ta cũng bị chuột rút, tạm thời dựa vào ngươi một chút mà thôi, ngươi đừng nghĩ nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bảy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Nước sông Vong Xuyên chảy tấu lên một làn điệu khoan khoái bên tai ta.

Ngực Sơ Không vẫn mang theo sự ảm áp như trong trí nhớ, khiến ta như trở lại căn phòng nhỏ ở Phong Tuyết sơn trang kia, cùng với sự phụ duy nhất của cuộc đời lẳng lặng nằm trên giường, toàn tâm toàn ý ý lại hắn, toàn tâm toàn ý tín nhiệm và thích hắn.

Sự cứng nhắc của cơ thể bất chợt mà biến mất, ta đang muốn ôm lấy thắt lưng Sơ Không thì chợt nghe thấy âm thanh phấn khởi quen thuộc, ở bên kia con đường hoàng tuyền truyền đến: “Ai nha, ta đây đang thấy cái gì vậy? Mắt có mù không nga! Có hai oan gia đang ôm nhau a!”

Tựa như đất bằng nổi sóng, ta cùng Sơ Không cả kinh mà đẩy nhau ra, tinh thần chưa ổn định nhìn người đang đi tới.

Diêm Vương mới từ thiên giới trở về vẫn mặc lễ phục phức tạp, hắn vuốt cằm, mở ta đôi mắt sáng quắc nhìn ta cùng Sơ Không rồi đi đến, xem ra là mới trở về địa phủ đã thấy ta cùng Sơ Không nên rất cao hứng đi.

“Các ngươi đừng khản trương, ta cũng không tới để làm tiểu tam chen chân, các ngươi tiếp tục a, mới nãy ta thấy hai ngươi rất tiêu hồn a.”

“Ai! Ai cùng nàng tiêu hồn!” Sơ Không ở bên cạnh ta phồng quai hàm mà rống lên: “Ta... Ta là bị chuột rút! Chỉ là bị chuột rút!”

Ta cũng cố phồng quai hàm mà rống: “Ai lại muốn đi ôm cái hàng thứ cấp này! Ta cũng là bị chuột rút mà thôi!”

“Ta hiểu rõ ta hiểu rõ, ta đều hiểu rõ.” Diêm Vương cười hề tiện gật đầu: “Người trẻ tuổi mà, vận động nhiều mới tốt.”

Trong lòng người này dường như có sự sáng khoái mờ ám với vận động của chúng ta đi. Ta nề tình mà không lật mặt hắn, dù sao nghĩ lại thì ta và Sơ Không cũng không sống quá hai mươi năm ở nhân thế, còn phải chịu trừng phạt đi... Suy nghĩ này của ta còn chưa xong, Sơ Không bỗng nhiên kéo vai ta, nghiêm túc nhìn ta chăm chăm: “Ngươi có hôn chưa?”

Ta chớp mắt, sợ run hồi lâu. Hắn... Lúc nào cũng nghĩ tới chuyện này của ta sao? Nhìn tướng quân Không ở trong kính kiếp trước, sao ta có thể không hiểu rõ suy nghĩ trong lòng của hắn. Đối mặt tình cảm rõ ràng như vậy, ta khó tránh khỏi có chút ngượng ngùng.

Khi ta đang ngượng ngùng, Diêm Vương lại vuốt cằm thật thà mà nói: “Hôn a.” Hai tay ở đầu vai của ta bỗng nhiên nắm chặt, mặt Sơ Không nhất thời

đen lại. Diêm Vương tiếp tục thật thà cười: “Hôn rất mạnh nha.”

Hai tay Sơ Không ở trên vai ta lại bắt đầu căng thẳng, hần cắn răng nói: “Người không thể chờ ta một chút sao...”

Ta... Luôn luôn đợi người. Đương nhiên nói như vậy ta không thể nói nên lời, chỉ hung hăng trừng mắt nhìn Diêm Vương, lạnh giọng nói: “Ta hôn khi nào?”

Diêm Vương tiếp tục thật thà cười nói: “Người ở địa phủ ngày ngày đều nhớ đến người ta, không thấy người ta, vì người ta mà tiêu tụy, đáng vẻ này của người gây yếu hơn nhiều so với trước kia, ta có nói sai sao?” Ta nhú mồm, tay Sơ Không đang nắm vai ta buông nhẹ, thần sắc giật mình một chút, một lát sau mới hiểu được hần bị đùa giỡn.

Ta thấy rõ ràng gân xanh trên trán hần giật giật: “Diêm Vương, người dám...” Cái roi dài đỏ đậm gào thét bay qua hướng Diêm Vương, Diêm Vương nghiêng người trốn tránh vội nói: “Ai nha, ai nha, ta sai lầm rồi, Sơ Không thần quân thật sự là không đáng yêu, đùa thôi đùa thôi.” Diêm Vương bị cái roi của Sơ Không buộc lùi mấy bước liên tục, vừa ổn định thân mình đã hí mắt cười: “Nhưng mà có thể thấy được tình cảm của Sơ Không thần quân người đối với Tiểu Tường Từ sâu vô cùng, mặt cũng tái đi rồi.”

Vì không muốn cho Sơ Không làm loạn, ta tiến lên ngăn cản hần nói: “Người đã quên, chúng ta còn phải bị hần xử phạt sao...” Sơ Không ngẩn ra, cắn răng có chút không cam lòng mà thu roi. Diêm Vương gãi gãi đầu, có chút không vui nói: “Nói đến chuyện này thì các người không cần lo lắng...”

Hần còn chưa dứt lời thì phía bên kia con đường hoàng tuyền bỗng có một bóng áo trắng đầy tiên khí đang đi đến, làn khí lành này khiến thế giới của ta như có một làn gió xuân thổi qua, tinh thần cũng phấn chấn hẳn lên.

Bên chân của đoàn tiên khí kia là ba tiểu quỷ khi nãy đụng vào ta, bọn họ cười tủm tỉm đi chuyển xung quanh người của tiên nhân kia: “Đại tiên, mời đi bên này.”, “Đại tiên đi từ từ.”. Lúc này chúng nó tươi cười hòa ái dễ gần, hoàn toàn khác với đáng vẻ chạy như điên mà đụng vào ta khi nãy.

Chờ tới gần ta mới nhìn thấy vị tiên kia chính là Thái Bạch Kim Tinh. Hần không ở thiên giới hưởng phúc cho tốt đi, đến địa phủ làm cái gì?

“Diêm Vương đi thật là nhanh, ta theo không kịp ngài.” Thái Bạch Kim Tinh đi đến bên người Diêm Vương, lắc đầu hít một lát: “Lão phu đi không nhanh, chướng khí ở địa phủ quả là nặng a, lão phu không thể hấp thu quá nhiều, Sơ Không thần quân cùng Tường Vân tiên tử kia ở đâu? Truyền ý chỉ của bệ hạ rồi lão phu còn trở về.”

Diêm Vương chỉ chỉ ta: “Không phải ở đây sao.”

Thái Bạch Kim Tinh ở thiên giới có tiếng là mắt mù, hần nhìn ta cùng với Sơ Không rồi tiến tới vài bước mới nhìn thấy chúng ta rõ ràng, hần liên tục gãi đầu: “Không sai không sai, đúng rồi đúng rồi, ờ, đến đây, ý chỉ của bệ hạ ở trong này.”

Lão già đó cong lưng sờ soạng trong ngực hồi lâu, sau đó vò đầu nói: “A... Di, thánh chỉ bệ hạ đưa đâu rồi? Ai nha, không phải là khi nãy chạy nên làm rớt rồi a.”

Khóe miệng ta co rút, Sơ Không cũng co rút như ta: “Cái đó không phải ở trong tay áo của người sao?”

Thái Bạch bùng tình đại ngộ: “A, nơi này nơi này, trí nhớ lão phu không tốt, các người đợi chút ta sẽ đọc.”

Sơ Không vội hỏi: “Đừng, ngài nghỉ ngơi đi, tự chúng ta xem là được rồi.” Nói xong hần nhận lấy ý chỉ của Ngọc đế từ trong tay Thái Bạch Kim Tinh. Vừa mở ra đã khẽ nhú mồm, sau đó lại hí mắt, hần đóng thánh chỉ lại, nhìn Diêm Vương: “Tốt nhất người nên giải thích đây là chuyện gì?”

Ta tò mò thò đầu qua muốn xem ý chỉ trong tay Sơ Không, lại bị Sơ Không trừng mắt, ánh mắt kia thật giống như đang nói “Người lớn làm việc con nít nên ngoan ngoan ở bên cạnh chờ”, ta cảm thấy bị khinh bỉ cùng bị ghét bỏ thật sâu nha.

Diêm Vương sờ cái mũi: “Ngô, nói tóm lại chính là, mười tám tầng địa ngục có một cái lỗ, cái lỗ kia lại liên thông với một nơi nào đó ở nhân giới. Vì phòng ngừa tà khí trong địa ngục đến nhân gian cho nên có lệnh để người cùng Tiểu Tường Từ đi khai thác đá lấp cái lỗ này. Lo lắng việc này có chút khó khăn nên Ngọc đế cân nhắc muốn khen thưởng hai người một chút.”

Nghe được hai chữ “Khen thưởng”, nhất thời trong đầu ta có ánh sáng rực rỡ của hoàng kim nhồi vào, phần khởi hỏi: “Khen thưởng cái gì?”

Diêm Vương sờ cằm, có sự thú vị không rõ ràng mà cười nói: “Vốn là các người còn bị phạt ba kiếp, nhưng nếu các người hoàn thành nhiệm vụ này thì ba kiếp phạt kia không cần chịu nữa. Đúng lúc Li Thiên Vương cũng đang buồn rầu vì các người không có kiếp nào mà ngoan ngoãn theo ý tứ của hần, hần cũng không muốn an bày tình kiếp cho các người nữa.”

Phần thưởng này khiến ta cùng Sơ Không đều sửng sốt, trong lòng ta không hiểu sao lại có chút mất mát...

Theo lý thuyết, ta luôn muốn thoát khỏi bảy kiếp tình duyên này, nhưng lúc này đột ngột nghe có một cách có thể để ta quang minh chính đại thoát khỏi Sơ Không trở lại tiên giới, tiếp tục làm tiên tử nhân nhả của ta, ta lại bất ngờ mà không thể nào vui vẻ nổi.

Sơ Không bên cạnh ta cũng im lặng không nói một lời.

Diêm Vương tiếp tục nói: “Lo lắng đến trật tự của nhân gian, hai người các người vẫn lấy hình thức luân hồi để đầu thai đến nhân giới, chỉ là kiếp này các người dùng thân thể của mình, bản thân vẫn còn pháp thuật, nếu ở nhân thế mà bất hạnh chết đi, vẫn trở về địa phủ tiếp tục đầu thai. Tóm lại, khi nào hai

ngươi lấp xong cái lỗ đó thì có thể khôi phục thành tiên trở về thiên giới.”

Ta nhìn Sơ Không một chút, thấy hắn đang nhíu mày suy nghĩ cái gì đó, liền mở miệng hỏi Diêm Vương: “Muốn sửa cái lỗ kia thì phải dùng đá gì, đá đỏ ở nơi nào?”

“Trong núi Côn Ngô ở phía Tây có huỳnh thạch màu trắng, tích tụ linh khí trời đất mà hình thành, có thể tiêu hủy đi tà khí của lửa địa ngục, dùng đá này lấp vào lỗ hồng là thích hợp nhất.”

Ta gật đầu, Sơ Không lại bỗng dưng đem ý chỉ của Ngọc đế ném trên đất nói: “Mặc kệ, đừng cho là ta không biết cái gì, ở nơi đó có con thú Xích Diễm cổ canh giữ, ai đến gần nó đều bị nướng chín, ta cũng không ngốc mà đi làm chuyện này.”

Thái Bạch Kim Tinh nhặt thánh chỉ lên nói: “Sơ Không thần quân không thể như thế a, bệ hạ đã chỉ ngài cùng Tường Vân tiên tử đi.”

“Người trên thiên giới chết hết rồi sao? Người giỏi hơn ta còn rất nhiều, có sao phải muốn ta cùng cái hàng thứ cấp này đi mạo hiểm?”

Diêm Vương lạnh lùng nói: “Cái lỗ này gần nhất không phải là hai người chạm vào sao, là do các ngươi tự gánh lấy. Hơn nữa cũng coi như không có gì mạo hiểm, cho dù là chết thì cùng lắm xem như là xuống địa phủ một vòng nữa thôi.”

Sơ Không giận dữ: “Ngươi cho là khi chết sẽ không đau sao?”

Khi hắn đang ra sức phản kháng ở bên kia thì ta ở bên cạnh suy nghĩ một phen. Theo như lời Diêm Vương nói thì đi khai thác đá cùng trải qua tình kiếp về bản chất cũng không có gì khác nhau, chỉ là mục đích không giống mà thôi, tình kiếp mục đích là trừng phạt ta cùng Sơ Không, còn khai thác đá là vì muốn lấp tà khí thuận tiện trừng phạt ta và Sơ Không.

Cái nào cũng là trừng phạt, nhưng khai thác đá thì chúng ta có thể quang minh chính đại không uống canh Mạnh Bà, bản thân lại giữ được pháp thuật cùng thân thể của mình, đây là chuyện tốt a! Có pháp lực ở nhân gian kia thì quá lời nha! Ta lập tức túm lấy Sơ Không, lấy ý chỉ Ngọc đế trong tay Thái Bạch Kim Tinh nói: “Ta là tiên tử hiểu lý lẽ, Ngọc đế nếu đã tin tưởng ta, ta chắc chắn sẽ không phụ sự mong đợi của người!”

Sơ Không ở phía sau túm tóc của ta âm trầm nói: “Ngươi thật đáng đánh đòn.”

Thái Bạch Kim Tinh liên tục gật đầu: “Cô nương tốt cô nương tốt, có trách nhiệm có trách nhiệm.”

Diêm Vương tiếp tục ở một bên nói: “Ngô, một khi đã như vậy, vậy để Tiểu Tường Từ đi khai thác đá một mình đi, Sơ Không thần quân ngươi tiếp tục uống canh Mạnh Bà, tiếp tục chịu phạt tình kiếp đi, ừ, đây là sự sắp xếp phù hợp a.”

Sơ Không tức giận cắn răng, cọ xát một lát thì hung hăng nắm lấy ý chỉ trong tay ta qua: “Khai thác đá thì khai thác đá!” Hắn trừng mắt liếc ta một cái: “Đến lúc đó ngươi cách xa ta một chút không được làm vướng chân ta.”

Ngụ ý đó là “Ta đi mạo hiểm, ngươi trốn sau lưng ta là được...” Hiện tại ta đã có thể hiểu được ẩn ý sau mỗi lời nói của hắn, ta thở dài một tiếng, một câu này rõ ràng là ám áp sao lại có thể dùng ngữ khí ác liệt như vậy mà nói ra nha... Thật sự là không thành thật.

Diêm Vương cười nói: “Ai nha, không nhìn ra, Sơ Không thần quân vẫn là một hảo nam nhân biết đau lòng a.”

“Ai đau lòng!” Sơ Không oán hận trừng mắt nhìn Diêm Vương một cái.

Diêm Vương lắc đầu thở dài: “Thực không thẳng thắn thành khẩn a, tuyệt đối không đáng yêu.” Ta cũng thở dài theo: “Đúng vậy, một chút cũng không thẳng thắn thành khẩn.” Thái Bạch Kim Tinh cũng liên tục gật đầu: “Không thẳng thắn thành khẩn không thẳng thắn thành khẩn.”

Trên trán Sơ Không nổi lên gân xanh: “Muốn khai thác đá thì đi mau một chút, ta cũng không có thời gian rảnh rồi mà đòi co với các ngươi.”

“Sơ Không thần quân đợi chút! Lão phu còn có chuyện muốn báo.” Đôi mắt Thái Bạch Kim Tinh sáng lên, nhanh chóng tiến tới bên cạnh Sơ Không nhẹ giọng nói: “Sơ Không thần quân cũng biết, trên thiên giới hiện giờ đã có một trận đánh cuộc, cuộc ngài cùng Tường Vân tiên tử có thể ở bên nhau không.”

Ta lè mắt Thái Bạch Kim Tinh ghét bỏ, Sơ Không co rút khóe miệng: “Các ngươi ở thiên giới không phải quá nhàn nhã sao, có rảnh thì không bằng theo ta đi thu phục Xích Diễm thú, để ta có thể thuận lợi mà khai thác đá!”

“Sơ Không thần quân đừng tức giận, thiên giới thật vất vả mới cho ra một đôi là các ngươi, đương nhiên là sẽ chú ý đến các ngươi nhiều một chút.” Hắn tiến đến bên tai Sơ Không nói nhỏ: “Theo sự quan sát cùng nghiên cứu của ta, ta đã đặt ba lượng vàng cược các ngươi cuối cùng sẽ không ở cùng nhau. Sơ Không thần quân, ngàn vạn lần đừng làm ta thất vọng a.”

Sơ Không đẩy đầu Thái Bạch ra: “Trở về thiên giới của ngươi đi.” Hắn quay đầu gọi ta: “Tiểu Tường Từ, đi.”

Ta sờ sờ trên người một hồi, cuối cùng đào ra được mười đồng tiền, nhét vào tay Thái Bạch Kim Tinh, trịnh trọng dặn hắn: “Khi trở về nhớ giúp ta đặt cược một chút, ta cược là cuối cùng chúng ta không ở cùng nhau, vụ này có thể thắng bao nhiêu, có bao nhiêu người đặt cược a? Trận đánh cược này khi nào có thể lấy được tiền...”

Tay căng thẳng, là Sơ Không tóm lấy ta, ta ngẩng đầu đã thấy cái mặt như ác quỷ của hắn: “Ngươi có vẻ cũng rất nhàn nhã thoải mái nha.” Ta há miệng

thở dốc, còn chưa nói xong hần đã uốn éo cái đầu, dường như là rất tức giận, sau đó im lặng kéo ta đi đến cầu Nại Hà.

Đi ngang qua người Diêm Vương, hần cười tùm tùm nhìn ta nói nhỏ: “Ta cược mười hai lượng vàng, cuối cùng các ngươi sẽ ở với nhau.”

Ta ngạc nhiên nhìn Diêm Vương, hần phát tay tạm biệt với chúng ta.

Đợi chút, ta dừng lại một lát, Sơ Không kéo ta càng nhanh. Lời nói này của Diêm Vương vẫn có chút giá trị tham khảo a! Đợi chút! Ta muốn sửa đặt cược! Mười đồng tiền, Thái Bạch Kim Tinh, dừng đi! Lời ở trong lòng không cách nào nói ra miệng, Sơ Không túm ta đi thẳng đến giếng luân hồi, chưa nói lời nói đã một cước đá ta vào trong giếng.

Đợi chút! Đó là mười đồng tiền a! Mười đồng tiền a! ——

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bấy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Một mảng đen tối, ta cảm thấy cái mặt Sơ Không ở phía trên mặt ta, môi hần dính sát vào trán ta, ta liền thở hổn hển ở khe cổ của hần, hai tay hần ôm lấy lưng ta, sự chèn ép khiến hai khối thịt ở trước ngực ta không hiểu sao có chút đau đớn.

“Ngươi nhưng là... Tránh ra a!” Ta dùng sức đẩy ngực hần: “Bà nó, thờ, thờ không nổi!”

“Mẹ nó, ngươi gấp cái gì!” Sơ Không cũng giận: “Ngươi cho là ta muốn đè ngươi sao. Để ta bình tĩnh một chút.”

Ta tiếp tục thờ, cảm thấy nhiệt độ cơ thể có thể hòa tan tuyết thành nước đá thấm vào trong xiêm y làm ta run rẩy một trận. Đúng lúc này Sơ Không tức giận khiến ta nhớ lại, hần đem ta đá một phát, sau đó bên tai trầm đục, cuối cùng hai ta rời khỏi không gian kia, chui từ dưới đất lên...Hoặc có thể nói, phá tuyết mà ra.

Đứng trên tuyết trắng, ta cùng với Sơ Không thờ không ngừng, mấy tầng y phục của ta đã bị tuyết thấm ướt, lúc này gió thổi lạnh thấu xương càng khiến ta đông cứng thành kem cục, tình huống này thật tồi tệ a. Về phần vì sao đôi ta lại thể thảm tới mức này...

Sơ Không oán hận nắm tay: “Nếu như đây là ý trời thì nhất định là Lí Râu Xồm đang ác ý trả thù!”

Ta thật tán thành quan điểm của Sơ Không, Lí máu chó ở trên trời hần là hòn dối vì hai ta không trải qua vận mệnh như những gì hần viết, nhưng mà hần cũng không thể làm gì, cho nên liền động tay động chân vào thời điểm chúng ta đầu thai a!

Lí Thiên Vương bị ỏi keo kiệt này, cư nhiên khiến chúng ta vừa đầu thai đã gặp phải tuyết lở, bị chôn ở trong! Đây rõ ràng là lấy việc công trả thù riêng! Đáng xấu hổ! Rất đáng xấu hổ!

Ta vừa run vừa nói: “Ta...Chúng ta nhanh đi tìm vài cái áo đến đây đi...Chứ không chưa tìm thấy đã đã trở về gặp Diêm Vương rồi.”

Sơ Không lúc này đã bình tĩnh lại, hần liếc mắt nhìn ta: “Ngươi không biết dùng tiên lực để chống lạnh sao?”

Ta ngẩn ra, vô đầu, làm mấy kiếp người lại đem tiên pháp này quên mất, ta vội niệm chú, xua tan hàn khí trong người, nhìn Sơ Không nói: “Tuy rằng ngươi nhắc nhở ta dùng tiên khí chống lạnh là việc tốt, nhưng mà sao ngươi lại không nghĩ tới việc nhân cơ hội này mà cọ xát với ta chiếm chút ít tiện nghi.” Ta lắc đầu thờ dãi: “Ngươi vẫn độc thân là đáng đời a.” Đây là vấn đề về các thủ đoạn dụ dỗ nữ nhân, mà thủ đoạn của Sơ Không hiển nhiên không cao minh bằng ta.

Sơ Không trừng ta một lát, mặt không biểu cảm nói: “Ngươi có tiện nghi gì để ta chiếm?”

Khóe miệng ta co rút, ta cảm thấy kỳ thật trong lòng hần không có ý gì với ta đi, cứ mở miệng ra thì giống như là phun ra hạc đỉnh hồng vậy.

Ta mắt lé ghét bỏ hần: “Ngươi vẫn độc thân là đáng đời!” Nói xong ta xoay người đi nhưng lại không thấy tiếng bước chân đạp tuyết đuổi theo của Sơ Không, trong lòng ta thấy kì quái quay đầu lại thì thấy hần đứng thất thần một chỗ, một tay vuốt môi, một tay ôm ngực, ánh mắt hư ảo nhìn vào cái hố tuyết mà chúng ta mới vừa chui ra kia, trên mặt mang theo màu hồng khó hiểu.

Trái tim ta nhảy lên, cũng vội vội vàng vàng mà quay đầu không dám nhìn hần, chỉ cảm thấy cái trán cùng ngực của ta cũng nóng rực...

Cái kia, cái hàng thứ cấp khẩu thị tâm phi kia, làm sao không chiếm tiện nghi...Rõ ràng hần đã chiếm đủ tiện nghi của ta a!

Ta cùng với Sơ Không tìm một hồi lâu rốt cuộc cũng tìm được một con đường nhỏ xuống núi bị tuyết vùi lấp, theo đường nhỏ đi thẳng xuống dưới, ta dần

nhận thấy có gì đó không đúng, nhìn thẳng lên trời ta hỏi Sơ Không: “Nơi này đã có đường xuống núi thì nhất định ngày trước cũng có người đi lên núi, mà loại thời tiết này dù không thấy thôn xóm nào thì ít nhất cũng thấy khói bếp dâng lên chứ.” Ta chỉ mặt trời ở phía trên đỉnh đầu: “Đến giờ này sao lại chưa có nhà nào nấu cơm?”

Sơ Không cũng dừng bước, hần nhú mày suy tư một lát, bỗng nhiên nói: “Ngươi có cảm thấy núi tuyết này có chút kỳ quái không?”

Ta nghiêm túc nhìn hần: “Không biết.”

Sơ Không nói: “Quên đi, là ta ngu ngốc, lại đi hỏi ngươi.” Hai ta im lặng một lát. Ta nhìn quanh bốn phía lại phát hiện trong tuyết có trộn lẫn một ít gỗ vụn, đang suy tư thì đột nhiên đụng đầu vào lưng Sơ Không, Sơ Không không để ý ta, trịnh trọng nói: “Núi tuyết này có gì đó bất thường, có người ở nơi này bày trận pháp.”

Ta mê muội nói: “Nhưng mà không có thấy trận pháp nào a.”

“Ngươi đương nhiên nhìn không thấy.” Sơ Không trước sau như một ghét bỏ ta: “Ngươi nhìn tuyết ven đường xem, sắp hàng chỉnh tề, giống như vừa có người quét dọn qua, đi một khúc lại có một hòn đá lớn đặt ở ven đường. Ngươi cẩn thận nhìn xem, khoảng cách từ tảng đá này đến tảng đá kia là cố định.”

Ta như lời của Sơ Không đánh giá cảnh vật xung quanh một lần, sau đó trong lòng giật mình về mặt biến sắc: “Khi chúng ta đi từ trên núi xuống luôn có mấy thứ này, có người dùng một ngọn núi để bày trận pháp sao? Hần muốn làm cái gì? Chiếm ngọn núi này sao?”

“Nếu mục đích là nhằm vào đỉnh núi này thì còn may...” Sơ Không muốn nói lại thôi, khi chúng ta đang nghiêm túc nghiền ngẫm chợt thấy hòn đá ven đường bỗng dung sáng lên một luồng ánh sáng đỏ, trên tảng đá lại hiện ra nhiều ký phức tạp mà ta xem không hiểu. Nháy mắt sắc mặt Sơ Không đã trầm xuống: “Là Thị Huyết trận, nó sẽ hút khô máu những vật sống trong trận!”

Ta lập tức túm góc áo Sơ Không dính sát vào lưng hần: “Vật còn sống sao, bao gồm chúng ta sao?”

“Ngươi nói xem?”

Ta cẩn thận suy nghĩ một lát: “Ta thật mong muốn là không bao gồm chúng ta.”

Vì thế Sơ Không cũng trầm mặc xuống.

Ta dán ngay sau lưng hần, Sơ Không vung tay lên, roi dài đỏ đậm xuất hiện trong tay hần, hần quay đầu nhìn ta liếc mắt một cái: “Ngươi không có bản lĩnh cũng không có tiền bạc, đã khôi phục thành tiên rồi còn sợ hãi loại trận pháp này, tìm ra mắt trận sau đó phá nó là được.”

Nghe Sơ Không nói lời này, ta lại thấy nao nao, kỳ thật nếu hôm nay một mình ta rơi vào trận này thì ta cũng không nhất thiết có biểu hiện như thế, nhưng thấy Sơ Không thẳng lưng đứng ở nơi đó, ta liền vui vẻ mà trốn sau hần, việc này giống như hành động bản năng của ta rồi.

Đương nhiên, chuyện như vậy ta sẽ không nói cho Sơ Không. “Ngươi cho là ta muốn tránh ở sau lưng ngươi sao? Nếu không phải lúc trước ngươi đánh nát cây quạt tròn của ta, khiến bây giờ ta không có pháp khí hộ thân, ta sẽ đứng sau ngươi sao?”

Sơ Không im lặng một lát mới hừ lạnh một tiếng: “Không phải chỉ là một cây quạt thôi sao, ngươi lại thù lâu như vậy, sau này trở về đền cho ngươi một cái là được.”

Mắt ta sáng lên, vội tóm tay Sơ Không: “Đây là chính ngươi nói a! Chúng ta đã nói nha! Ta muốn cây quạt tốt nhất do Chức Nữ dệt mây.” Sơ Không ghét bỏ bĩu môi: “Thật không có mắt.”

“Đại gia ngươi có mắt nên ngươi phải tìm cây quạt tốt nhất đền cho ta, ta nhất định không từ chối...”

Lời còn chưa dứt, tay Sơ Không bỗng nhiên nắm lấy vai ta kéo ta về bên cạnh. Ta đang ngây người chợt nghe phía dưới phát ra âm thanh kỳ quái, ta nhìn lại chỉ thấy nơi hai ta vừa đứng có vài cái râu tua tủa đâm lên, não loạn không gian như muốn bắt lấy cái gì đó để nghiền nát.

Ta hỏi: “Đây là cái gì?”

“Trận pháp khởi động.” Sơ Không nói: “Tìm mắt trận đi!”

Ta vừa ngửa đầu đã nhìn thấy có một đạo ánh sáng lóe lên trên đỉnh núi, ta chợt chợt Sơ Không: “Bên kia bên kia, Sơ Không, ở trên!”

“Ngươi ở chỗ này chờ.” Sơ Không không nói thêm gì đã thả tay lập tức đi tới mắt trận kia. Ta phát tay với cái bóng lưng của hần: “Cố gắng a!” Đợi đến khi hần đấu với cái mắt trận ở trên kia, ta mới giật mình hoảng sợ, mới này ta sai sử hần hiển nhiên như thế mà hần lại không cảm giác gì sao.

Mặt đất rung lên, phát ra tiếng vang nặng nề, là mắt trận rung động. Ta ngẩng đầu nhìn Sơ Không trên đỉnh núi, cách xa như vậy ta không thể thấy mặt hần, nhưng có thể tưởng tượng được ánh sáng tỏa ra từ mắt hần thật là cỡ nào xinh đẹp.

Sơ Không hần quả thật có chút bản lĩnh, hơn nữa bản lĩnh của hần đã vượt qua phạm vi dự đoán lúc đầu của ta, hần rõ ràng thật không giống tiên nhân hạ phàm làm việc tầm thường a. Hiện tại cẩn thận giấu lại, cho dù là Diêm Vương hay là Thái Bạch Kim Tinh đều gọi hần là “Sơ Không thần quân”, mà xưng hô “Thần quân” này rõ ràng vượt quá xưng hô của chức vị mà hần đảm nhiệm.

Sơ Không không giống thoát nhìn đơn giản như vậy...

Mặt đất lại rung lên, nhưng không phải do mất trận kia, ta ở phía dưới không xa, có một con vật từ trong tuyết chui ra, cả người nó màu trắng như tuyết, một thân dài toàn lông, ngay cả cái ót cũng có lông che, che khuất mắt của nó: “Người nào phá Thị Huyết trận của ta!”

Nó gầm lên giận dữ, thanh âm hùng hậu, ta nhú mày, dùng một ngọn núi bày trận, còn có yêu thú bảo vệ trận, việc này xem ra không đơn giản.

Ta nhìn về phía Sơ Không liếc mắt một cái, đây là thời khắc mấu chốt để phá vỡ mất trận, không thể phân tâm. Yêu thú trên đất lác lác, nhấc chân chạy về hướng đỉnh núi. Ta lập tức động thân nhảy xuống trước mặt yêu thú, tay về một câu chú lấy tiên khí làm ra một cái lưới lớn, vung tay lên ném vào đầu yêu thú mà bắt nó lại.

“Tuy rằng ta không lợi hại nhưng mà ngươi không thể không lấy con mắt mà nhìn ta a.” Ta đi đến trước mặt yêu thú đang bị cái lưới bao vây nói: “Nam nhân kia đang làm việc, ta sao có thể để hấn lo trước lo sau.” Ta vốn là một người biết chăm sóc người khác a!

Yêu thú trong cổ họng phát ra tiếng “Cồ lồ lồ” uy hiếp.

Mặt đất lại rung lên, bầu trời trên đỉnh đầu phát ra âm thanh vỡ vụn, yêu thú nằm trên mặt đất bỗng nhiên gãy giữa đứng lên, dường như là muốn liều chết độ sức một lần, ta lấy tiên khí ngưng tụ hướng về phía nó nhưng lại bị nó giãy dụa mà giải trừ, một cái hai cái.

Không nghĩ tới yêu thú ở nhân giới lại có thể lợi hại như thế. Trong lòng ta bắt đầu hoảng sợ, sờ soạng cao thấp bản thân một phen xem có cái gì để làm vũ khí không nhưng cuối cùng phát hiện... Ta là người nghèo kiệt xác, trên người không có cái gì.

“Ngươi đứng xa nó một chút cho ta!” Tiếng quát mắng của Sơ Không truyền đến trên đỉnh đầu.

Thần kinh ta run lên, chợt thấy có một chút ánh sáng màu hồng mang mùi máu tanh, ta tập trung nhìn kỹ, là ánh sáng hồng của yêu thú đã bị lông che khuất. Nó rống lên một tiếng đáng sợ, triệt để phá cái lưới quay đầu nhắm thẳng ta, mồ hôi ta chảy như mưa: “Kỳ thật, ngươi không nhìn ta cũng không sao.”

Nó lại thét một tiếng dài: “Phá trận phải chết!” Cái móng vuốt liền đánh tới ta, ta lăn một vòng trên mặt đất khó khăn tránh đi một kích này. Còn chưa hoàn hồn lại nó đã cho một kích thứ hai đi qua, tốc độ cực nhanh, làm cho ta có chút không ứng phó kịp.

Trận pháp phát ra âm thanh càng lúc càng lớn, ta nghĩ chắc Sơ Không ở bên kia sẽ nhanh chóng phá xong trận.

Ta lại về một câu chú dùng tiên khí làm ra một cái lồng đem ta bảo vệ ở trong, kéo dài thời gian chờ Sơ Không đi qua. Nhưng sao mà biết yêu thú này như nổi lên cơn điên đầu móng vuốt hung hăng chụp về phía ta, ta giận dữ nói: “Người phá trận rõ ràng ở trên kia, sao ngươi lại cứ đánh ta liên tiếp vậy?”

Lời của ta còn chưa dứt thì cái lồng lập tức vỡ nát, mắt thấy móng vuốt yêu thú kia sắp đến đánh nát đầu ta...

Trong lúc nguy hiểm đó ta cảm thấy bên hông căng thẳng, là một bàn tay ôm lấy ta, ta sửng sốt tỉnh thần, khi tỉnh lại thì yêu thú kia đã cách ta rất xa.

Ta ngửa đầu thấy Sơ Không vẫn ở đỉnh núi giao đầu với mất trận, quần áo màu tím theo gió tung bay.

“A Tường cô nương?” Người tới mang theo sự kinh ngạc trong âm thanh.

Ta nhìn mặt người này, suy nghĩ hồi lâu mới cẩn thận mà nói: “A, ngươi là cái tăng đá yêu âm hiểm kia, Tử Huy sao?”

“Nhiều năm không thấy, A Tường cô nương nói chuyện vẫn thẳng thắn như trước.” Hấn cười khoe mắt cong cong: “Nhưng mà cô nương có thể nhớ được tại hạ, thật sự là vinh hạnh.”

Ta nhìn hấn một lát, lại quay đầu nhìn Sơ Không một lát, đột nhiên có xúc động muốn đùa dai một chút, ta rống lên nói với Sơ Không: “Tình địch của ngươi tìm đến nga!” Thật muốn biết sau khi nghe xong những lời này nét mặt của hấn thế nào...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bầy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Trong không trung vang lên một tiếng nổ, ta ngẩng đầu đã nhìn thấy nhiều tia sáng như những bông tuyết lả chã rơi xuống.

Thị Huyết trận đã phá.

Tay áo Sơ Không tung bay, thân ảnh cô đơn đứng trên đỉnh núi tuyết, gió to thổi áo bào cùng mái tóc của hắn lay động, ta không nhìn thấy rõ mặt của hắn, nhưng chỉ một hình ảnh này đã đánh thẳng vào lòng ta, ta che ngực muốn đè lại trái tim đang đập quá nhanh.

Hàng thứ cấp kia... Không có việc gì lại bày ra đáng vẻ xinh đẹp như thế làm gì a...

Bỗng nhiên Sơ Không chuyển đầu, nhìn về phía ta, Từ Huy bên cạnh lại phát phát tay cười tùm tùm hô to với hắn: “Sư phụ đại nhân, đã lâu không thấy.”

Nét mặt Sơ Không ta không nhìn rõ có gì đó bất thường không, nhưng khi ta tỉnh lại thì mặt đất dưới chân đã rung lên hai lần, Từ Huy yên lặng buông bàn tay vẫn còn đặt bên hông của ta ra, cười nói: “Hồngбет, ta lại không biết kiếp này sư phụ đại nhân là thần quân, không thể chọc được.”

Ta liền nghiêng mắt nhìn hắn, thì ra con người đều là động vật sợ kẻ mạnh sao.

“Phá trận phải chết!” Yêu thú kia vẫn chưa đi, đứng ở chỗ kia ngửa mặt lên trời thét dài, ta chỉ vào con yêu quái lông rậm hỏi Từ Huy: “Cái này là sao, trận đã phá, nó cảm thấy nếu kêu một tiếng như thế thì chúng ta sẽ vỡ gan nát mật mà chết sao?”

Từ Huy hí mắt cười: “À Tuồng cô nương vẫn thú vị đáng yêu như thế.”

“Ầm ỉ chết đi được!” Từ rất xa cũng nghe được tiếng quát của Sơ Không, hắn động thân thoáng chốc đã không thấy đâu, sau một lúc hắn đã xuất hiện trên đỉnh đầu con quái thú lông rậm. Quái thú lông rậm lập tức nhảy lên nhào vào người Sơ Không, Sơ Không chỉ đứng ở chỗ kia không né tránh, trong tay phát ra tiên khí, đánh lên đầu quái thú khiến nó cứng đờ cả người.

Từ Huy nóng đầu mà khen ngợi: “Àn, sư phụ đại nhân bình tĩnh quyết chiến cũng có vài phần bản lĩnh.” Ta kích động đến mức run lên, vui vui về về chạy tới chỗ Sơ Không: “Thật tốt a Sơ Không! Cứ bắt nó xẻ thịt ăn đi! Đê ta xẻ thịt, người đi nhóm lửa chuẩn bị nướng thịt đi!”

“À Tuồng... Cô nương...” Thanh âm Từ Huy gọi ta nhanh chóng đã bị ta gạt qua sau đầu, ta chạy đến bên người quái thú lông rậm, sờ sờ cái thân đầy lông của nó: “Lông này có thể bán được giá tốt a, ta nên hạ dao ở nơi nào a, không thể để rớt giá được.”

Khi ta đang phát sáng hai mắt nói thầm thì Sơ Không đột nhiên đi tới, móng vuốt của hắn hất tay ta ra: “Ta bắt được, không cho ngươi ăn.”

“Vì sao!” Ta thật phẫn nộ.

Sơ Không lé mắt chậm rãi liếc nhìn Từ Huy một cái, cực kỳ ghét bỏ mà hừ lạnh một tiếng: “Không phải ngươi có người giúp sao, ngươi bảo hắn đi mà bắt cho ngươi một con, đây là của ta bắt được, ta cứ không cho ngươi ăn đây.”

Từ Huy ho nhẹ hai tiếng, giống như hơi xấu hổ khi bản thân lại rơi vào trận tranh cãi này. Sơ Không căm tức nhìn Từ Huy. Lúc này ta không có tâm tư để ý Từ Huy chỉ nhìn chăm chăm Sơ Không, rất bất mãn với hành vi giống tiểu hài tử này của hắn: “Hai ta còn phân biệt ta với ngươi sao, ta lột da nó bán lấy tiền không phải là để chúng ta dùng sao, ta cắt thịt nó nướng chín không phải là để chúng ta ăn sao. Ngươi lại đột nhiên kiêu ngạo như vậy là có ý gì?”

Sơ Không lắc đầu suy nghĩ, sau đó mang tròng mắt chuyển qua nhìn ta: “Đòi ta cùng nhau?”

Ta mờ mịt lại kinh ngạc: “Bằng không ai với ai cùng nhau!”

Nghe được câu trả lời này Sơ Không rút cuộc cũng liếc mắt ta một cái, khóe miệng nhếch lên, sau đó hắn cố gắng đè xuống, phụng phịu nói: “Hừ, được rồi, miễn cưỡng cho ngươi làm cũng được, ta muốn ăn thịt ở cái lưng, ngươi không được cắt hông.”

Ngươi này...

Đối với một người cứ ba ngày thích bị chửi một trận nhỏ, năm ngày thích bị chửi một trận lớn như hắn thì ta cũng lười mà bố thì ngôn ngữ mắng hắn. Ta đem lực chú ý chuyển tới người quái thú lông rậm, dạo quanh nó một vòng, quả nhiên chỉ có thể khai đao từ cái bụng. Ta sai sử Sơ Không: “Ngươi lật nó qua đây.”

Sơ Không đang chuẩn bị động thủ, Từ Huy bỗng nhiên nói: “Tại hạ cho rằng...”

“Không có phần của ngươi.” Sơ Không mất lạnh nhìn Từ Huy, lập tức đánh gãy lời nói của hắn: “Ta rộng lượng, lười tính nợ cũ với ngươi. Hiện tại ngươi nên đi thật xa, đừng để ta lại thấy ngươi.”

Từ Huy thở dài một tiếng: “Ta muốn nói, con này tốt xấu cũng là yêu thú, các ngươi muốn ăn nó, đây không phải có chút...”

Ta kỳ quái nhìn Từ Huy: “Bằng không làm sao bây giờ?” Sơ Không cũng kỳ quái nhìn Từ Huy: “Bằng không làm sao bây giờ? Đây là yêu thú, không phải thần thú, nó trông coi Thị Huyết trận không biết hại bao nhiêu tính mạng, ăn nó cũng không tổn hại âm đức.” Sơ Không nói như là việc đương nhiên, xem ra cùng ở với ta, cảnh giới tư tưởng của hắn quả thật là được nâng cao không ít!

Sơ Không phát tay áo, tay dùng chút lực lập tức đã lật con thú lông rậm lại, khiến nó chống vó, ta nhảy lên bụng nó khoa tay múa chân: “Đao.” Sơ Không lại vươn tay ra nói với Từ Huy: “Đao.”

Từ Huy thở dài một tiếng: “Ta muốn nói, ăn bầy này nọ, không phải là thói quen tốt.” Nói xong hắn liền lấy trong lòng ra một con dao nhỏ, đang muốn

đưa cho Sơ Không thì lập tức thu tay lại, nghiêm túc nói: “Dùng dao của ta thì phải cho ta chút thù lao...”

Sắc mặt Sơ Không lạnh lùng, ta lại giành phần nói: “Ừ, ừ, tốt, vậy sẽ cắt chân trước cho ngươi.”

Vì thế Từ Huy liền cam tâm tình nguyện đưa con dao.

Khi đang muốn làm phát dao đầu tiên xuống xương quai xanh ở yêu thú, ta nâng tay muốn đâm thì yêu thú kia mở miệng nói khó khăn: “Phá...Thị Huyết trận...Quân thượng...sẽ không...Buông tha các ngươi.”

Ta quay đầu cùng Sơ Không trao đổi một ánh mắt, ta lấy dao chọt chọt cái cổ của nó: “Được, ngươi thành thật nói cho ta biết, quân thượng của ngươi là người ở phương nào, ở chỗ nào a?”

Yêu thú im lặng không mở miệng. Ta cùng với Sơ Không lại nhìn nhau liếc mắt một cái, Sơ Không vuốt cằm nói: “Dáng vẻ này của nó xem ra là bị người ta hạ chú thuật, đại khái cũng không hỏi được gì, cứ xẻ thịt ăn đi.”

“Chậm đã!” Từ Huy gọi một tiếng: “Các ngươi... Quả thật muốn ăn nó? Ta nghĩ khi này là các ngươi chỉ muốn uy hiếp nó...”

Ta liếc mắt Từ Huy một cái: “Dáng vẻ này của ta giống giả sao?” Nói xong thì lưỡi dao đâm một phát, máu tươi văng khắp nơi.

Sử dụng pháp thuật ngưng tụ thành ngọn lửa chói mắt, trên tuyết in lên bóng dáng của ba người. Thịt yêu thú thật tươi và thơm ngon, ta cùng với Sơ Không vuốt cái bụng tròn thỏa mãn ngồi phịch trên đất mà ợ no nê, chỉ có Từ Huy vẫn cầm cái chân trước mà ta đã hứa cho hắn, nửa phần cũng chưa đụng vào, Từ Huy than nhẹ: “Hai người vẫn ăn thật...”

Sơ Không bắt đầu nói: “Ngươi có ý kiến gì sao?” Hắn dừng một chút, giống như tức giận càng sâu: “Mới này ngươi luôn chờ ở đây là có ý gì? Ai cho ngươi đến, ai cho ngươi ở đây? Mau đi đi!”

Từ Huy cười cười: “Sư phụ đại nhân thật tức giận a, nhưng mà ta quả thật không ngờ lại có thể gặp các ngươi ở đây. Ta đang đi du lịch, nghe nói ở phương Bắc bỗng nhiên có mấy thôn xóm biến mất một cách khó hiểu, ta liền tới xem, không ngờ các ngươi cũng ở đây, càng không ngờ các ngươi lại chuyển kiếp cùng nhau, còn là thân tiên giữ được trí nhớ.” Từ Huy cong cong môi nhìn ta: “Càng làm cho ta bất ngờ là A Tường cô nương cũng là tiên nhân.”

Tính tình của ta cũng tốt lên rất nhiều, sau khi nghe hắn nói thì thừa nhận: “Một kiếp kia của ta thật ngốc, không có dáng vẻ của tiên nahan, ngươi nhận không ra cũng là bình thường.”

Một cục tuyết lập tức nện lên ót ta, ta ngẩn ngơ cảm giác Sơ Không, nhìn lại đã thấy hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn ta, hừ nói: “Ta lại cảm thấy ngươi cùng với ngốc Tường kia không có gì khác nhau.”

Ta cũng hừ lạnh nói: “Ngươi thì lại giống kiếp kia như đúc, kiêu ngạo, khó chịu, còn thích khi dễ người ta!”

Sơ Không quay đầu trừng ta, mày nhăn chặt, ta cũng không chịu thua trừng hắn, Từ Huy ở đối diện lại cười nói: “Dáng vẻ này của các ngươi...thật dễ dàng dễ người ta thọc gậy bánh xe a.” Sơ Không chưa nói lời nào đã nắm lấy một cục tuyết ném về phía Từ Huy, Từ Huy thông dong né tránh: “Đa số nữ tử thích nam tử thành thực trầm ổn, sư phụ đại nhân như vậy cũng không tốt, ngươi nói có phải không A Tường cô nương.”

Đối mặt với vấn đề này, ta im lặng một lát, nói thẳng ra: “Trước kia ta nghĩ đó là không sai.” Ta nhìn cái mặt đang thối ra của Sơ Không, quay đầu nhìn bầu trời đêm điểm những ngôi sao mà nói: “Nhưng mà bây giờ ta thấy mỗi người đều có tính cách riêng, người nào đó có tính nết thế này cũng không tệ.” Hai gò má ta nóng lên, dừng một chút lại bổ sung: “Có chút đặc biệt.”

Không khí trầm mặc một lát, Từ Huy buồn cười: “A Tường cô nương cũng thật biết khen người.”

“Ai nói chuyện với ngươi!” Thanh âm Sơ Không cắn răng truyền tới trong lỗ tai ta: “Hừ, yêu quái ngươi quả thật trầm ổn thành thực, ai cũng thích, khiến người ta mất hồn mất vía rồi mà còn nhớ thương.”

Từ Huy sùng sốt: “Lời này của đại nhân là có ý gì?”

Sơ Không cười lạnh: “Ta cũng không có hoa tâm như ngươi.” Sơ Không nói đến lời này, ta đột nhiên nhớ lại nữ quỷ hồn phách không trọn vẹn ở hang động kia. Ta nói: “Suýt nữa đã quên chuyện này, Từ Huy, ngươi có một thê tử đã qua đời sao? Hồn phách của nàng nhờ chúng ta đi tìm ngươi, muốn ngươi đến gặp nàng, ngươi mau đi đi, nếu chậm trễ thì hồn phách của nàng có thể mất đi không bao giờ thấy nữa.”

Từ Huy cầm trong tay cái chân yêu thú đã nướng chín mà quơ quơ trên lửa vài vòng, mới cười tủm tỉm nói: “A Tường cô nương tìm lắm người đi.”

Ta ngẩn ra nhìn Sơ Không, Sơ Không chỉ là neho mắt đánh giá hắn, ta lại nói: “Nàng kia muốn ta nhấn lại, A La luôn chờ ngươi, ngươi không biết nàng sao?”

Thịt cháy xém tiêu phán trong không khí rét lạnh, Từ Huy vẫn không có biểu hiện gì như cũ: “Không biết.”

Ta bĩu môi không nhiều lời nữa, Sơ Không vung tay lên đánh miếng thịt đang bị nướng cháy trên lửa bay ra xa: “Hương vị này khiến ta phiền lòng.”

Từ Huy cười cười: “Xin lỗi.” Hắn nghĩ một chút lại nói: “Kế tiếp nhị vị muốn đi đâu?”

Sơ Không lập tức cảnh giác: “Ngươi muốn làm gì?”

“Dù sao ta cũng không có chuyện gì làm, nếu nhị vị có gì cần hỗ trợ, ta cũng có thể góp chút sức lực non nớt, đền ân cứu mạng của Sơ Không năm đó.”

“Không cần.”

“Tốt.” Ta mới vừa đáp ứng Sơ Không đã trừng mắt nhìn, ta kỳ quái nói: “Có người chủ động trả nợ sao lại không cần, thêm chân chạy vật cũng tốt.” Đây là tâm nguyện suốt đời của ta khi trở thành đứa ngốc ở kiếp kia, khi đó không thể hoàn thành, hiện tại đền bù một chút cũng tốt.

Sơ Không thôi mặt: “Không được, ta đây đang vui vẻ nên hẳn không cần trả nợ.”

Ta im lặng còn chưa kịp mở miệng Tử Huy đã đoạt nói: “Tục ngữ nói, chỉ cần có cái cuộc tốt thì không có góc tường nào là đào không được, Sơ Không đây là đang sợ ta sao?” Nghe xong lời này của hắn, ta cũng chớp mắt nhìn Sơ Không.

Sơ Không giữa cái nhìn chăm chú của chúng ta thì dần dần đỏ mặt: “Sợ đại gia ngươi!” Hắn rống một tiếng quay đầu đi: “Đi theo thì đi theo, ngươi cứ chờ ta sai sử đi! Đây là chính bản thân ngươi tự tìm, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi! Hừ!”

Vì thế, hành trình tìm đá lấp động của ta cùng Sơ Không lại có thêm một người, hoặc nói... Có thêm một tảng đá.

“Dùng hắn đi sửa chữa động đi.”

Tử Huy ở trên trần nhô mua cho ta một cái áo lông cáo, ta mặc rất ấm áp, nhìn Tử Huy cười cười. Ngồi ở cái bàn của đại sảnh nhà trọ, Tử Huy đi gọi đồ ăn, sắc mặt Sơ Không bỗng lạnh lùng nhìn ta nói: “Hắn không phải cũng là đá yêu sao, dùng hắn lấp động đi, vừa báo được ân cứu mạng của ta, vừa giải quyết nhiệm vụ của chúng ta, nhất cử lưỡng tiện.”

Khóe miệng ta co rút: “Sau lưng ngươi ta lại nói lời này, ngươi không biết bản thân rất âm hiểm lại bị ỏi sao?”

Sơ Không hừ lạnh: “Ta cũng không phải nói sau lưng hắn.”

“Sơ Không làm gì mà bất mãn với ta như thế?” Tử Huy thả một đĩa bánh bao trước mặt ta: “A Tường cô nương, nhân lúc còn nóng hãy ăn đi.” Hắn nhìn Sơ Không cười: “Ta tận tâm tận lực báo ân như thế lại đổi được những lời này của Sơ Không, thật sự là thương tâm. Huống hồ theo những gì mà A Tường cô nương đã nói với ta mấy ngày trước, tà khí là từ địa ngục mà thoát ra, phải dùng huỳnh thạch mới có thể tiêu trừ tà khí, nếu dùng đá yêu như ta chỉ sợ là tà khí thoát ra càng nhiều.”

Tay của Sơ Không tiến qua nắm lấy cái bánh bao trong miệng ta, tùy ý để nước miếng của ta chảy đầy tay hắn, hắn cũng không buông ra: “Cái gì ngươi cũng nói với hắn à!”

“Hắn ông ải ang úp ứng a ao...”

Tử Huy giúp ta phiên dịch: “Nàng nói, hắn không phải đang giúp chúng ta sao?” Sơ Không nổi giận dùng dùng đánh gãy lời hắn: “Ta nghe hiểu được!” Sơ Không bỏ ra mặt ta, ghét bỏ xoa xoa tay: “Ngươi thật là không có tiền đồ, một chút tiện nghi đã có thể mua ngươi, không có cốt khí.”

Ta nuốt bánh bao xuống miệng, nhìn hắn: “Ngươi có cốt khí thì đừng đụng vào bánh bao của ta, đừng ở lại nhà trọ mà Tử Huy tìm.”

“Được, ta không thèm!” Sơ Không đá ghế đứng dậy: “Gia hôm nay đi Hồng Lâu, các ngươi ngu ngốc ở đây đi!” Ta chớp mắt nhìn thân ảnh Sơ Không càng ngày càng xa, đã quên ăn luôn bánh bao: “Hắn nói...Hắn muốn đi đâu?”

“Hình như là tới Hồng Lâu.”

Ta gật đầu: “Hắn là muốn đi tìm hoa cô nương (kỹ nữ) a.”

Tử Huy uống ngụm trà: “A Tường cô nương ghen tị sao?”

Ta vui đầu ăn bánh bao: “Hừ, ai có kia thời gian rồi ghen tị với hắn! Để hắn một đêm thượng mười nữ nhân đi, ngày mai chắc chắn nhiễm bệnh hoa liễu.”

Tử Huy ho nhẹ hai tiếng đột nhiên cười hỏi: “Đều thích đối phương như vậy, vì sao lại không thể thắng thán một chút? Hai ngày nay ta và ngươi ở cùng nhau, Sơ Không tức giận không nhẹ.”

“Ta thích hắn... Biểu hiện thật sự rõ ràng thế sao?”

“Thật rõ ràng.”

Ta im lặng, không nói gì. Đúng vậy, biểu hiện của ta rất rõ ràng... Cái hàng thứ cấp Sơ Không kia nhất định phải cho ta một kết quả rõ ràng, để ta có thể thanh thản ổn định mà ở cùng hắn! Ta lại vu vù nhét bánh bao vào miệng, Tử Huy nói: “Trực tiếp nói với hắn đi, lấy tính tình của Sơ Không kia, muốn hắn mở miệng là việc cực khó.”

“Cũng không phải chưa nói qua với hắn! Hắn luôn không rõ ràng với ta khẳng định là ở thiên giới còn có một cô nương xinh đẹp đang chờ hắn nha! Hai

người họ còn muốn cùng nhau đi ngắm sao...” Lời này thốt lên cũng khiến bản thân ta ngẩn ra.

Thì ra...

Ở sâu trong nội tâm của ta, luôn luôn hoài nghi Sơ Không như thế.

Lần lượt ám chỉ, mặt dày nói cho hần, hần thích ta, mỗi lần đó ta đều nghĩ muốn hần cố gắng lấy dũng khí trực tiếp nói với ta, cho ta một đáp án xác định.

Nhưng mà mỗi một lần... Chưa bao giờ hần thẳng thắn trả lời.

Biểu hiện của hần, hành vi của hần chưa bao giờ thể hiện ra một câu “Không sai, ta thích ngươi.”

Đóa hoa nhỏ Oanh Thi gặp ở địa phủ kia, thủy chung lặng lẽ mai phục trong nơi âm u của lòng ta, nhắc nhở ta, Sơ Không có thể đối với nữ nhân khác ôn nhu như vậy. Chỉ một điều này đã đủ để phủ nhận mọi mong chờ của ta đối với hần.

Ta dùng chiếc đĩa chọc bánh bao vỡ nát, thật lâu mới nghẹn ra một câu: “Cũng chưa từng mời ta đi ngắm sao a.”

“Một khi đã như vậy, A Tường cô nương hôm nay liền cùng ta đi ngắm sao đi.” Ta ngẩng đầu nhìn hần, Từ Huy cười cười: “Chúng ta cùng đi Hoa Lâu ngắm sao.”

Ta nhú mày, xoay mình để phòng nhìn Từ Huy: “Ngươi muốn làm gì?”

Từ Huy cười thần bí: “Làm cho Sơ Không thần quân nói ra lời từ đáy lòng. A Tường cô nương không muốn nghe sao?”

“Không muốn...” Thịt trong bánh bao bị chọt rớt hết ra ngoài: “Mới là lạ...” ——

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bấy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Từ Huy quả thật mang ta đi Hoa Lâu, nhưng mà... Ta nhìn cái gác gỗ ở lầu năm, trên đó có những đóa hoa tươi quần quýt, trên đỉnh lầu gỗ có một ngôi sao, ta chỉ vào ngôi sao hỏi Từ Huy: “Ngươi nói nơi này là Hoa Lâu sao? Đây không phải là lầu gỗ mà người ở thị trấn dùng hiến tế sao?”

Từ Huy cười cười: “Người địa phương cũng gọi nơi này là Hoa Lâu, A Tường cô nương không nghĩ đi lên đó xem sao?”

“Ta muốn nghe Sơ Không nói lời từ đáy lòng.”

“A Tường cô nương đừng sốt ruột, chờ Sơ Không trở về khách điểm nhìn không thấy chúng ta, hần thì sẽ ra ngoài tìm. Ta đã nói qua với tiểu nhị, bảo hần nói với Sơ Không chúng ta ở nơi này ngắm sao.” Từ Huy giơ bầu rượu trong tay lên: “Trước khi hần đến, chúng ta làm mấy chén được không?”

Ta kỳ quái hỏi: “Làm sao ngươi biết hần sẽ trở về khách điểm?”

Từ Huy trừng mắt nhìn ta nở nụ cười: “Nếu ngay cả điều này cũng không biết thì chẳng phải là lãng phí trái tim Sơ Không cho ta sao?”

Ta trầm mặc đem ánh mắt dừng ở ngực Từ Huy, trừng một lát, ta lấy bầu rượu từ trong tay hần qua: “Ai cũng muốn sống sót, tâm tình khi đó của ngươi ta có thể hiểu được. Tuy rằng truy cứu chuyện quá khứ cũng không có ý nghĩa gì, Sơ Không đã không nói thì ta cũng lười nhắc lại. Nhưng Từ Huy, ngươi phải nhớ cho kỹ, trái tim này vẫn là ngươi cướp của Sơ Không, khi đó ngươi lừa dối ta một lần, ta không cho phép có lần thứ hai.”

“A.” Từ Huy im lặng sau một lúc lại cười: “Ngươi cùng Sơ Không quả nhiên là trời đất tạo nên một đôi. Ngươi có biết những lời ngươi vừa nói Sơ Không cũng đã nói qua với ta một lần. Chỉ là, lần này ta thật sự muốn báo ân mà thôi.”

Ta ngẩn ra, Từ Huy xoay người nhảy lên đài cao, ta nhìn bầu rượu trong tay, cũng nhảy lên đó.

“Ngồi một lát đi.” Từ Huy vỗ vị trí bên cạnh hần, ta cũng không khách khí mà ngồi xuống, đem cái chân lắc lư ở trên cao. Mở bầu ra, hương rượu lạnh thấu xương lan tỏa, ta ngửi một cái nhất thời tinh thần trở nên phấn chấn: “Rượu ngon a, ngươi mua ở đâu vậy?”

“Rượu này không phải mua.” Từ Huy ngẩng đầu nhìn trời: “Rất nhiều năm trước ta đã từng ở thị trấn nhỏ này, đây là rượu tự tay ta cất vào hầm, chuẩn bị cho ngày thành thân của mình mà lấy ra uống.” Môi ta vừa chạm đến miệng bình nghe thấy lời này thì hoảng hốt nghẹn họng, nhìn đau thả bầu rượu xuống, liếc mắt nhìn Từ Huy thì thấy hần cười nói: “Uống đi, dù sao hiện tại ta cũng không muốn thành thân.”

Lời này của ta Sơ Không có nghe lọt không thì ta không biết, ta chỉ cảm thấy hần mạnh mẽ đứng dậy, đưa lưng về phía ta, hít sâu mấy hơi thở rồi nói: “Chúng ta trở về trước, nếu thật sự không còn cách gì...ngươi cứ lần vài vòng trong tuyết đi.”

Nghe được lời này của hần, ta cảm thấy trọng điểm đã không phải là vấn đề trong rượu của Tử Huy rồi cuộc có cái gì, ta nhìn bóng lưng của hần ngay người một lát, lời nói trong lòng lại thốt ra: “Ta hỏi ngươi Sơ Không, ngươi thật sự thích ta sao?”

Lưng của Sơ Không cứng đờ, hần lại im lặng một lúc lâu mới nói: “Nếu không...Hiện tại ngươi trực tiếp lần trong tuyết vài vòng đi. Ta canh giữ cho ngươi, không để người khác thấy...”

Ta cúi mắt nhìn bàn tay xiết chặt, trong lòng có ngọn lửa không tiếng động mà nhen nhóm, ta nghẹn nghẹn, cuối cùng lại bộc phát khi nghe những câu này của Sơ Không. Ta đứng dậy, im lặng vòng đến trước mặt Sơ Không, Sơ Không đang ngẩng đầu nhìn sao không nhìn ta, tay ta tóm lấy cổ áo của hần: “Sơ Không, trước tiên chúng ta nằm xuống rồi hãy nói không tốt sao?”

Thần sắc Sơ Không chớp mắt ngạc nhiên, tay ta dùng lực, dưới chân gạt chân hần một cái, Sơ Không lại không có đề phòng ta, lập tức bị ta gạt ngã ở trên sàn gỗ, vang lên một tiếng “chi nha” rồi ngoan ngoãn nằm xuống. Ta ngồi trên bụng hần, nín chặt cổ áo của hần, từ trên cao mà nhìn xuống hần ở dưới.

“Không được!” Mặt Sơ Không đỏ như muốn xuất huyết, hần tròn mắt ngoài mạnh trong yếu mà nói: “Cho dù được lực có bộc phát thì ngươi cũng phải cố gắng chống đỡ cho ta.” Hần nói xong liền giãy dụa muốn đứng dậy, một tay ta đè lên trán hần mà ấn xuống, để cái đầu của hần cố định trên sàn gỗ. Lần này có thể bị ta làm đau nên hần nhượng mảy, tay phải bắt lấy hai tay đang nắm chặt cổ áo hần của ta. Trong lòng ta vừa động đã bật thốt lên.

“Ta thích ngươi.”

Một câu này thành công làm Sơ Không choáng váng, hần trừng mắt nhìn ta, bầu trời đầy sao xán lạn chiếu vào mắt hần làm ta không thể tìm thấy hình bóng của bản thân trong đó.

Bản thân ta cũng mở miệng, không biết nên nói câu tiếp theo thế nào, nhưng những suy nghĩ hỗn loạn ở trong lòng lại cứ thoát ra khỏi miệng: “Tuy rằng ngươi có chút bạo lực, không hiền lành dịu dàng, thậm chí còn muốn đánh ta, đáng về có chút trẻ con, tính tình không trầm ổn, đầu óc cũng không tốt lắm, đối với tâm tư của nữ nhân không hiểu được nửa phần, khi nóng giận lên thì không biết nhường nhịn, cảm xúc bất ổn khó nắm bắt...”

Ánh mắt kinh ngạc mang theo hi vọng của Sơ Không đang nhìn ta lại run rẩy vì những lời ta nói.

“Nhưng mà.” Ta muốn ngậm miệng lại, nhưng những lời này cứ như đã mở ra một đầu mối quan trọng trong lòng ta, ta không thể dừng. Một khi đã như vậy...Dứt khoát nói thẳng đi.

Ta nghĩ, Sơ Không là tên kiêu ngạo, nếu hần nói không nên lời thì hãy để ta mở đầu, hần không dám nói thẳng ra thì hãy để ta dùng cảm nói ra...Như vậy, mở cái miệng của hần, buộc hần nói ra.

“Nhưng mà! Ta vẫn thích ngươi! Chúng ta hôn cũng đã hôn qua, ôm cũng đã ôm qua, ngay cả nơi tư mật của đối phương cũng đã đụng chạm qua! Hôm nay, ngươi theo cũng phải theo, ngươi không theo cũng phải theo!” Ta nheo cổ áo của hần hung hăng nói: “Nói! Ngươi thích ta! Nhanh chút thừa nhận cho ta!”

Những lời cường ép như thế vừa nói xong, ta nhìn thấy Sơ Không ngẩn ngơ ngạc nhiên, bỗng nhiên có chút bất đắc dĩ, rõ ràng, ta đã nói lời từ đáy lòng với hần, nhưng hần không phun ra câu nào, bản thân ta lại không ngờ nói một đồng lớn như vậy, thật sự là...

Đầu đuôi lẫn lộn.

“Ngươi tránh ra.” Không biết im lặng đã bao lâu, Sơ Không bỗng nhiên nhẩn nhẩn nói ra một câu. Ta vẫn không buông: “Ngươi thừa nhận trước đi!”

“Ta nói ngươi tránh ra trước!” Hần tức giận.

Ta cũng giận: “Ngươi thừa nhận ta liền tránh ra!”

“Thật sự là không biết sống chết!” Lời của hần còn chưa dứt, ta chợt thấy thân mình nhẹ hẫng, đất trời xoay chuyển, lưng của ta lại đặt trên sàn gỗ, trước mặt ta lại là vẻ mặt mờ mịt của Sơ Không cùng bầu trời đầy sao. Ta thấy lỗ tai của hần đỏ hồng, cảm nhận được hơi thở nóng rực của hần phun lên mặt ta, lại nghe thấy hần nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tiểu Tường Từ, ngươi nhớ kỹ cho ta, đây là ngươi cưỡng ép ta!”

Trên môi nóng lên, có cái gì đó ẩm ướt linh hoạt chui vào miệng, trong nháy mắt, nụ hôn mang theo sự mạnh mẽ đặc trưng của nam tử, cơ hồ là đoạt lấy hoàn toàn hô hấp cùng sinh mệnh của ta.

Hàng thứ cấp này...Lại dám nói là ta cưỡng ép hần?

Giữa những suy nghĩ đang nổi điên ở trong lòng, chỉ có một ý niệm khiến ta có chút tỉnh táo lại — mười vạn tiền của ta, quả thật là sai lầm rồi!

Chương 39

Nụ hôn nóng ẩm dần dần xâm nhập, trong lòng ta hung ác thầm nghĩ rằng hôm nay đã nói đến tận đây, làm đến mức này, nếu không làm triệt để hoàn toàn thì thật có lỗi với bản thân. Ta nâng hai tay lên ôm lấy cổ Sơ Không, gất gao giữ chặt hẳn, bắt đầu dùng sức đáp lại nụ hôn động tình này.

Giống như là củi khô gặp lửa đốt, cũng giống như ma quỷ trong lòng đã được phóng ra, nụ hôn động tình này cuối cùng cũng không có biện pháp dừng lại. Ta không thể biết được cảm nhận cùng với ý nghĩ của Sơ Không, chỉ biết là hai tay hắn đang du ngoạn trên lưng ta, mang theo chút ngây ngơ ngây ngô, không biết vượt nhẹ qua nơi nào mà khiến tim của ngửa không thôi.

Mặc dù ta cũng chưa trải qua việc này, nhưng khi ở điện Nguyệt Lão thỉnh thoảng ta cũng có thể nhìn qua kính nhân duyên mà thấy được cảnh động phòng hoa chúc của vợ chồng ở nhân giới khi thành thân, ta biết, bước đầu tiên, cởi áo.

Ta thả cổ Sơ Không ra, tay tìm đến bên hông hắn, tháo hồi lâu rốt cuộc cũng dùng được sức mạnh mà chặt đứt đai lưng của hắn. Sơ Không lúc này đã hoàn toàn không chú ý tới ta đang làm cái gì, ngón tay vẫn hoạt động trên lưng ta, ta chuyển môi cắn lỗ tai hắn: “Ngươi có thể hay không... phát triển tình hình theo thực tế a...”

Lời còn chưa dứt, ta chỉ cảm thấy động mạch chủ ở cần cổ bị hung hăng hút một cái, một chút đau đớn sau đó là cảm giác tê dại nhảy lên đỉnh đầu, ta không khỏi kêu rên một tiếng, mắt thấy việc này sắp rơi vào cảnh đẹp thì bỗng nhiên một tiếng “Bang” giòn tan vang vọng trong bầu trời đêm.

Tựa như có một chậu nước lạnh hắt xuống, thanh âm của người cảm mạo từ xa lại truyền đến: “...Cẩn thận vật dễ cháy.” Ngữ điệu cực kỳ bình thản truyền đến lỗ tai, Sơ Không nằm ở trên người ta không có động tĩnh, ta cũng ngừng hô hấp, sợ thờ mạnh một chút khiến người kia đi ngang nghe thấy thì coi như xong.

“Bang bang. Cẩn thận vật dễ cháy.”

Hai chữ đã hợp như sóng thần cuốn qua đầu ta, chúng ta lại có thể suy nghĩ chút nữa ở đây...trước công chúng! Khi đã phục hồi tinh thần thì ta lại bị hành động của bản thân làm cho kinh sợ.

Phu canh đi qua dưới lầu, Sơ Không yên lặng ôm ta vào trong lòng của hắn, kéo vạt áo tán loạn ở vai của ta lên nhưng hắn vẫn cúi đầu, mái tóc trên trán buông xuống nên ta không thể thấy rõ khuôn mặt của hắn. Mãi đến khi phu canh đã đi thật xa, khi không còn nghe thấy âm thanh nữa, hắn mới buông ta ra, ngồi dậy, yên lặng tạo một khoảng cách.

Ta vâng vâng vạt áo, ra vẻ lạnh nhạt ngồi thẳng thân mình, nói: “Khụ, ăn, trở về đi.”

Sơ Không lắc lắc đầu yên lặng lại gật gật đầu, cứ như vậy đứng lên. Nhưng mà hắn không biết, ta cũng đã quên, đai lưng của hắn đã bị ta cởi ra khi nãy, cho nên khi hắn đứng lên thì cái quần lập tức rơi xuống.

Sơ Không: “...”

Ta: “...”

Hắn lập tức xoay người kéo quần lên, ta quay đầu không dám nhìn hắn: “Cái gì ta cũng chưa thấy.”

Tiếng gió vù vù thổi qua bên tai, ta thấy không khí im lặng đến kỳ quái, ta quay đầu lại thì ở đó đã không có bóng người.

Sơ Không, hắn đây là... Chạy trốn chết sao...

Quay trở về khách điểm, Từ Huy áo mũ chỉnh tề đang ngồi trong đại sảnh trống không uống trà, thấy ta trở về thì hí mắt nở nụ cười: “Mới nãy thấy Sơ Không giữ quần áo, bùm mặt vội vàng chạy về phòng, lúc này A Tường cô nương lại thần khí thoải mái mà trở về, sao tình cảnh này lại trái ngược với những gì ta dự đoán vậy?”

Sơ Không thấy Từ Huy mà lại không đánh hắn! Chắc là trong lòng hắn rất hỗn loạn đi, làm một tiên nhân ít dục vọng như thế mà lại suy nghĩ cùng ta ở bên ngoài...Tình hình hắn cao ngạo, lại bị rút quần ở trước mặt ta, trong lòng Sơ Không lúc này khẳng định có bao nhiêu phần kích a.

Ta tiến lên nắm cổ áo Từ Huy lạnh lùng nói: “Không ngờ ngươi còn dám ở chỗ này chờ chúng ta a, nói, trong rượu kia rốt cuộc là cái gì?”

Từ Huy không nhanh không chậm cười nói: “Rượu kia gọi là Thực Ngôn, uống vào sẽ khiến người ta phun ra những lời chân thật.”

Ta hận: “Vậy khi ngươi trở về lại cho ta uống là sao a?”

“Cũng không phải, vốn dĩ ý của ta là cho hai người cùng uống. Nhưng mặc kệ ai trong hai người uống rượu kia ta cũng không nghĩ là sẽ xảy ra tình cảnh

bất hạnh như bây giờ a, A Tường cô nương cùng với Sơ Không quả nhiên là không giống người thường.”

Ta buồn rầu gãi đầu, thả Tử Huy ra, cảnh cáo hắn: “Không cần ngươi phải làm người tốt, chuyện của chúng ta thì chúng ta có thể tự giải quyết!” Ta xoay người lên lầu, tâm tình phức tạp dừng trước cửa phòng Sơ Không một chút, ta cảm thấy hiện tại có lẽ chúng ta cần yên tĩnh một chút thì tốt hơn.

Ở trên giường trần trọc đến nửa đêm không ngủ, cảm giác như luôn có Sơ Không áp trên người ta, sấn sát vào cổ ta, mút lấy động mạch cổ của ta.

Bình minh lên, cửa phòng mở ra, ta ngủ không sâu liền bừng tỉnh, thấy một người đứng ở bên cạnh giường ta, ta khò ra.

Cái mặt của hắn đỏ bừng như bị bàn ủi ủi qua, chấy không ngừng nghi: “Được rồi, ta đã biết! Được rồi! Cứ như vậy!” Hắn vừa tới đã nói ra những từ kỳ lạ này, ta chớp mắt nhìn hắn, hắn hít sâu một hơi, xoay đầu qua đáp: “Cho... Cho ngươi một cơ hội, thích ta.”

Ánh nắng ban mai xuyên qua cửa sổ chiếu lên người Sơ Không. Ta nhìn hắn sững sốt, hai mắt hắn lại nhìn loạn xung quanh, chỉ là không nhìn ta: “Được rồi, hôm nay là ta quá đáng. Ta... Ta sẽ phụ trách là được!” Ánh mắt Sơ Không nhìn lướt qua cổ của ta, nhắm mắt một cái sau đó cơ hồ như rống lên.

“Trở về thiên giới ta cưới ngươi là được rồi!”

Ta giật mình, qua một lúc lâu mới không dám tin mà hỏi: “Ngươi, đây là đang cầu hôn sao?”

Sơ Không dùng lỗ mũi nhìn ta: “Là cho ngươi một cơ hội gả cho ta.”

Ta im lặng một lát, vươn tay: “Sính lễ đâu? Không có sính lễ ta không gả.” Ta cùng Sơ Không ở cùng nhau ta đã mất mười vạn tiền, những cái khác không nói, mười vạn tiền này hắn là Sơ Không phải đền cho ta a.

Thái độ giải quyết việc chung này của ta làm khuôn mặt đỏ chấy của Sơ Không dần lạnh xuống, hắn nhìn ta một lát, phiền chán gãi đầu: “Trở về thiên giới sẽ cho ngươi! Muốn bao nhiêu cũng cho ngươi, thật là tên hám lợi!”

“Chờ một chút!” Ta ngồi dậy, nghiêm mặt nói: “Trước tiên ngươi phải nói với ta Oanh Thi là ai a?”

“Oanh Thi? Hồi nàng làm chi?”

“Đương nhiên phải hỏi hỏi, nam nhân của ta, từ bên trong đến bên ngoài đều chỉ có thể là của ta, nữ nhân khác ở bên cạnh đều phải khai báo cho rõ ràng!”

Bốn chữ “nam nhân của ta” khiến mặt Sơ Không đỏ hồng, hắn thành thật đáp: “Là tiểu sư muội của ta!”

Ta khinh thường: “Định lừa ai! Đừng cho là ta không biết, mười hai người ở phủ Nhật Mão Tinh Quân là do hắn tìm từ bên ngoài về, chưa bao giờ nghe qua các ngươi có bái ai làm sư phụ, tiểu sư muội của ngươi từ đâu mà có?”

Sơ Không nhíu mày: “Khi ta còn bé đã bái một tiên nhân làm đệ tử, nhưng mà khi đó đã lâu, ta lại rất nhỏ nên trí nhớ mơ hồ, sau này sư phụ kia của ta gặp khó khăn, các đệ tử ở dưới đều tự rời đi khắp nơi, ta cùng Oanh Thi lúc đó quá nhỏ mới được Nhật Mão Tinh Quân mang đi.”

Nghe hắn giải thích ta mới gật đầu: “Vậy khi chúng ta trở về thiên giới thì thành thân đi. Sau này ngươi nuôi ta.”

Sơ Không xoay người sang chỗ khác, nhắc chân đi ra ngoài: “Trước tiên đi tìm Huỳnh Thạch lấp cái động đó đã rồi nói tiếp.”

Hắn ra cửa phòng. Ánh sáng mặt trời đã lên cao, trong phòng một mảnh sáng sủa, ta ngồi ở trên giường, ôm đầu gối, yên lặng đỏ mặt. Lập gia đình a, gả cho Sơ Không... Cái tên kiêu ngạo như vậy lại cầu hôn với ta, từ nay về sau chúng ta có thể ở cùng nhau, muốn hôn liền hôn muốn ôm liền ôm, ta và hắn, có thể gọi tắt là...

Chúng ta.

Khi rời khỏi khách điểm ta mới phát hiện đã không thấy Tử Huy, tiểu nhị khách điểm nói Tử Huy để lại cho chúng ta một phong thư cùng một cây quạt. Sơ Không đoạt thư của Tử Huy qua đọc, hắn đọc nhanh như gió, sau khi đọc xong thì vô bức thư thành một cục rồi ném xuống đất, tức giận đưa cây quạt cho ta nói.

“Hắn nói ngươi cứ ngoan ngoãn ở bên cạnh ta là được, cái quạt xếp này là cho chúng ta.” Sơ Không hừ lạnh một tiếng: “Loại quạt này mà cũng dám lấy ra làm lễ vật, nhưng mà có còn hơn không, trước tiên ngươi cứ dùng nó làm pháp khí phòng thân đi, chờ sau này ta sẽ cho ngươi một cái tốt hơn.”

Ta tiếp nhận cây quạt, nhàn nhạt quét Sơ Không liếc mắt một cái: “Ngươi không cần ăn giám chua, ta không thích hắn.”

“Hừ, ai có rảnh mà đi ăn giám chua. Nữ nhân đúng là già mồm cãi láo.”

Rốt cuộc ai già mồm cãi láo hơn ai a...

Có lẽ là do vội vàng muốn trở về thiên giới thành thân, cũng có lẽ vì thấy tà khí thức tỉnh càng nhiều yêu quái ở nhân gian, hành trình của ta cùng Sơ Không nhanh hơn trước, sau mấy ngày rốt cuộc cũng đến núi Côn Ngô. Huỳnh Thạch xem ra là ở nơi nhiều linh khí nhất này, còn Xích Diễm thú canh chừng Huỳnh Thạch có lẽ là ở đằng kia.

Sơ Không đánh giá khả năng chiến đấu của ta cùng hần, liền tạm nghĩ ra một cái kế hoạch tác chiến, đại khái là hần đi quần quýt lấy Xích Diễm thú, hấp dẫn sự chú ý của nó, còn ta lên vào trộm Huỳnh Thạch, chờ sau khi trộm được thì báo cho hần một tiếng, đôi ta cùng nhau chuồn.

Sơ Không lập đi lập lại nhiều lần nhấn mạnh với ta: “Cả người Xích Diễm thú là lửa cháy, hỏa độc mãnh liệt, chân thân của người là một đám mây bay, nó có thể trực tiếp nướng chín người, cho nên khi thấy lửa thì nhanh chóng chạy trốn, mọi việc không nên cố gắng quá, tảng đá kia có thể lấy lần sau, mạng thì chỉ có một cái.”

Lời này còn chờ hần nhắc nhở sao, ta liên tục gật đầu nói đã biết.

Sơ Không quyết định thời gian chúng ta trộm Huỳnh Thạch là buổi tối, trong đêm đen, Xích Diễm thú cả người lửa cháy, chúng ta có thể nhìn thấy nó rõ ràng, nó lại không nhìn thấy chúng ta, địch sáng ta tối, là thời gian đánh lén hoàn hảo...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bầy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Nhìn Xích Diễm thần thú đang ghé cả người vào khe núi, ta chột chột cánh tay Sơ Không nói nhỏ: “Người nói là người muốn đi liều mạng với cái con có lửa bao quanh người vậy sao?”

“Nếu không thì thế nào, người đi sao?” Sơ Không liếc nhìn ta một cái: “Biết ta phải gánh vác sự phiêu lưu lớn như vậy, cho nên người phải đặt trí tuệ của cả cuộc đời người vào canh bạc này, chạy nhanh đến trộm tảng đá kia...”

“Biết biết! Cái miệng của người không thể thiếu đi vài câu ghét bỏ ta sao?” Ta đánh gãy lời nói của hần: “Ta cũng không ngốc, nếu người chết không phải ta thành quả phụ sao.”

Mặt Sơ Không đỏ lên đang chần chờ muốn nói gì thì Xích Diễm thú ở bên kia dường như nghe thấy động tĩnh của chúng ta ở bên này, nó mạnh mẽ ngừng đầu, cổ họng phát ra âm thanh uy hiếp. Sự lợi hại của thần thú quả thật lớn hơn nhiều so với yêu thú trước đó vài ngày. Thần sắc Sơ Không nghiêm túc tiến lên đứng trước mặt ta, sát khí sắc bén làm bốn phía nhất thời trở nên im lặng, trăng sao cũng đều lui, ta cũng theo trăng sao mà tìm chỗ tối né tránh, tìm một cái khe núi mà nấp vào.

Cảm giác của Xích Diễm thú rất linh mãnh, nó ngừng đầu, cổ họng phát ra lửa cháy, thanh âm thét dài chấn động cả bầu trời. Ta che lỗ tai, tim cảm thấy một trận khó chịu. Giữa đá lửa sầm sét, Xích Diễm thú bay vút lên không trung, ta thấy một đám lửa trắng tấp vọt tới chỗ Sơ Không.

Ta ở trong lòng yên lặng nói tiếng bảo trọng, thừa dịp Xích Diễm thú toàn tâm toàn ý tấn công Sơ Không thì phi thân lên vào trong khe núi.

Khe núi này tựa như một đám lộn xộn, ta tìm trái tìm phải cũng không thấy cái tảng đá màu trắng kia đâu. Tiếng đấu pháp vĩ đại trên đỉnh đầu truyền tới lỗ tai, từng ngọn lửa lại nổ tung như bữa tiệc pháo hoa, ta đã không còn thấy rõ thân ảnh Sơ Không, cắn chặt răng, ta càng tìm kiếm vào sâu trong khe núi, phải nhanh một chút. Xích Diễm thú là thần thú, nếu bị nó giết thì không chừng ngay cả cơ hội xuống âm phủ cũng không có, ta cũng không thể làm quả phụ nha.

Khi tâm tình đang loay hoay thì bỗng nhiên ngừng đầu lên đã thấy sau lưng một khối đá lớn có ánh sáng trắng phát ra. Trong lòng ta vui vẻ, vội vàng chạy qua, vòng qua khối đá, thứ ta thấy đầu tiên không phải là tảng đá tuyết trắng, mà hai con thú nhỏ thân đầy lông, trên người còn tỏa ra lửa như Xích Diễm thú.

Hai tiểu tử kia chớp đôi mắt ngập nước nhìn ta một lát, trong lòng ta run lên, do dự trong chớp mắt, chưa kịp ra tay với chúng nó thì đột nhiên hai con mở miệng nhe răng phát ra tiếng kêu bén nhọn thê lương như ta đã chia cắt chúng nó vậy.

Thanh âm đấu pháp trong không trung đột nhiên dừng lại, trên trán ta chảy mồ hôi lạnh, quay cái đầu cứng ngắc lại đã thấy đám lửa lớn kia cảm tức nhìn ta. Chân nó di chuyển sắp vọt tới chỗ ta thì Sơ Không vung roi dài kéo bước chân của Xích Diễm thú. Ta cứng rắn hạ quyết tâm, lấy cây quạt xếp Từ Huy cho niệm tiên chú, gió to nổi lên, hai tiểu tử kia như quả cầu bị cuốn ra ngoài thật xa, tiếng kêu bén nhọn vẫn không dứt bên tai.

Ta đi đến sau khối đá lớn nhìn thấy những tảng đá trắng tuyết đầy trên đất, chưa kịp động vào đã cảm nhận được hơi thở cực kỳ sạch sẽ, đây khẳng định là Huỳnh Thạch. Trong lòng ta vui vẻ, mang bao bố đã chuẩn bị từ trước ra nhanh nhẹn nhặt đá đầy túi, khi đang nghĩ đến sắp chiến thắng trở về thì trong mắt lại nóng lên, ta quay đầu nhìn lại, lờ lờ nói: “Cha nó chứ.”

Sao ta lại không nhớ ra chứ, có đứa nhỏ, có nương, khẳng định là có cha a! Sơ Không mang nương dẫn đi rồi, hần làm cha sao có thể cam chịu cô đơn... Vì thế ở phía Bắc của khe núi có một thân thể còn vĩ đại hơn cả Xích Diễm thú cấp tốc bay vọt tới ta.

Nhanh nhẹn khiêng cái túi ta liền niệm tiên chú rồi chạy, nhưng cảm giác nóng rực sau lưng càng ngày càng gần, thanh âm Sơ Không hình như truyền từ

trên trời xuống, hần rống: “Quảng đá đi! Rút lui!” Đầu óc ta còn chưa kịp thấu hiểu lời nói của hần thì một cỗ nóng cháy đã cắn nuốt lấy ta, ta theo bản năng khởi động cái lồng để bảo vệ bản thân.

Nhưng mà người cha này đối với việc ta mới đánh đũa nhỏ nhà hần cực kỳ bất mãn, rống với ta một tiếng, cái lồng chỉ có gần ba trăm năm tiên lực của ta như đồ gốm sứ mà vỡ thành từng mảnh. Sau lưng truyền tới sự xé rách nóng rực mà đau đớn, một khắc trước khi hôn mê, ý nghĩ trong đầu của ta chính là —

Sơ Không, ngươi phải làm người góa vợ rồi.

Thế giới tối đen giống như thời điểm ta chỉ là một đóa Tường Vân, không có tính thần, không có cảm giác. Năm tháng trôi qua, sinh tử luân hồi đối với ta mà nói căn bản là vô nghĩa. Sau này Nguyệt Lão làm phép cho ta, đây vốn chỉ là hành động cao hứng khi hần say rượu, nhưng lại tạo thành một tiên nhân đủ tư cách. Ta không tích lũy linh lực, không học tập nghiêm chỉnh, chỉ có gần ba trăm ở thiên giới trông coi nhà cửa giúp Nguyệt Lão, mỗi ngày đều trôi qua như vậy.

Là khi nào thì bắt đầu thay đổi...

Dường như từ sau khi thiếu niên mặc tiên y kia từ trên trời giáng xuống, ta không còn sống những ngày như trước kia, hần đã cho ta biết, thì ra cuộc sống cũng có thể trải qua một cách phấn khích như vậy.

Thanh âm thiêu đốt vù vù của lửa ở bên tai vẫn chưa ngừng lại, ta khó khăn mở mắt ra trông thấy cảnh tượng trước mặt thì ngây ngời. Người cũng tốt, thần cũng tốt, giữa thời gian thấm thoắt thoi đưa, luôn có những cảnh tượng dù chỉ liếc mắt nhìn một lần cũng sẽ trở thành ấn ký quan trọng trong đầu, vô luận sau này năm tháng thay đổi thế nào, mỗi khi ký ức đó bay qua, nó vẫn mới tinh như cũ.

Bóng lưng lúc này của Sơ Không liền khắc sâu dấu vết trong lòng ta.

Bên trong khe núi lửa cháy thiêu đốt, tiếng uy hiếp của Xích Diễm thú vẫn không dứt bên tai, Sơ Không đứng trước ta, giống như một bức tường mà ngăn cách ta ở một khu vực an toàn, bộ dáng hần lúc này không còn nửa phần suất khí tiêu sái nữa, tóc tan tã, một thân đầy máu, tay trái vô lực buông xuống, nhưng là đã bị đánh gãy.

Không biết ta đã hôn mê bao lâu, không biết Sơ Không đã chiến đấu gian khổ như thế nào với hai Xích Diễm thú này, ta chỉ biết là hần không rời bỏ luôn canh giữ ở trước mặt ta, thật giống một anh hùng chân chính.

Ta giật giật thân mình muốn đứng lên nhưng mà phía sau lưng bị xé rách đau đớn khiến ta kêu rên một tiếng rồi nằm trở về. Nghe thấy tiếng động của ta, Xích Diễm thú ở bên kia càng thêm nôn nóng bất an, một con đã quỳ rạp trên mặt đất đáng vẻ hấp hối, một con khác thì trên mình không ít vết thương.

“Còn có thể sử dụng tiên thuật không?” Sơ Không không có quay đầu, hần đưa lưng về phía ta, thanh âm khàn khàn mang theo mệt mỏi, nhưng bình tĩnh như cũ: “Có thể chạy xa không?”

Ta âm thầm đánh giá một chút năng lực bản thân, lắc đầu: “Có thể chạy, nhưng mà Xích Diễm thú khẳng định nhanh hơn ta.”

Sơ Không trầm mặc, đứng lúc đó Xích Diễm thú hét lên một tiếng dài, làm như đây là lần độ sức cuối cùng, phi thân tiến đến. Sơ Không cảm roi dài đỏ đập trước ngực, miệng niệm tiên chú, roi dài biến thành kiếm, thanh kiếm đỏ tươi như tẩm máu.

Đây là lần đầu ta biết được cây roi trong tay hần lại có thể dùng như vậy.

Sơ Không nắm trường kiếm, tiên khí lan tràn quanh thân, hần không quay đầu lại chỉ nhẹ giọng dặn dò ta: “Tìm cơ hội tốt thì tự chạy trước đi, hai súc sinh này sẽ không đuổi theo ngươi. Chăm theo tảng đá đi sửa động.”

Vậy còn ngươi...

Không cần hỏi ra lời này ta cũng đoán được tâm tư của hần, hần đang tính toán liệu chết, nhưng mà chết lần này, không ai có thể biết hần có thể luân hồi hay không.

“Ta... Không muốn làm quả phụ.”

Sơ Không nghe xong lời của ta thì kinh ngạc quay đầu nhìn, quanh thân ta cũng đầy sương khói, sương trắng tràn ngập khe núi, ngay cả ngọn lửa của Xích Diễm thú cũng bị sương khói ép tắt một phần. Sơ Không giận dữ: “Ngu xuẩn, ngươi không được hóa thành chân thân, thật sự muốn bị nướng sao?”

Lời này của hần đã chậm, ta hóa chân thân biến thành đám mây trắng bao quanh Sơ Không bay vút lên không trung, ta bay không nhanh lắm, ở sau con mang theo một chuỗi mây khói. Đến khi sương khói ở trong khe núi tan đi thì Xích Diễm thú đã không thấy thân ảnh đối thủ nữa, nhất thời tức giận liền ném một quả cầu lửa về phía ta. Không có thực thể nên nó đánh ta không đau, nhưng sương mù xung quanh thân ta lại bị nó sấy khô không ít.

Ánh nắng ban mai chiếu xuyên qua những đỉnh núi Côn Ngô, bên trong khe núi có tiếng la tiếng khóc bén nhọn của Xích Diễm thú nhỏ, chắc là đói bụng rồi, Xích Diễm thú rống với ta vài tiếng rồi không đuổi theo nữa.

Ta theo gió bay lững lờ trong không trung, cảm giác tự do tự tại thể này đã lâu chưa cảm nhận được.

“Uy! Ngươi không sao chứ.” Sơ Không thò đầu ra khỏi mây, hần lớn tiếng hỏi, ta nói không nên lời, nhưng thân mình càng nặng, kỳ thật... Ta rất không

tốt a...

Sương khói tan đi, ta lại biến thân thành người không sử dụng được tiên pháp chỉ có thể nhanh chóng rơi xuống dưới, phía sau lưng lại đau đớn, cảm giác bị nướng chín khiến cho tim gan ta thật thông khổ. Sơ Không kéo ta vào lòng hân, gió lớn mang tóc chúng ta thổi bay, Sơ Không vỗ mặt máng ta: “Biết là khó chịu chưa! Nói người đừng biến thành chân thân người lại không nghe! Cảm giác nguyên thần bị nướng không sáng khoái đâu!”

Thanh âm của hân bay ra từ trong gió, ta cũng cố gắng mà rống: “Nếu không phải thấy người sắp chết, ta sẽ làm như vậy sao? Người không biết cảm ơn lại còn nói này nọ!”

“Rốt cuộc ai mới là người không biết cảm ơn! Ta cứu mạng người là muốn người đến hi sinh sao!”

Ta dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Đã biết! Người tranh cãi việc này có ích gì! Sửa chữa động, sửa động xong rồi trở về thành thân!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bấy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: CHƯƠNG 41

Đem cái túi nặng chứa Huỳnh Thạch ném trên đất, ta cùng với Sơ Không lập tức rơi xuống, vết thương trên lưng khiến ta đứng không được mà ngồi cũng không xong, Sơ Không thì chỉ có thể dùng một tay, nếu hân đỡ ta thì không thể mang Huỳnh Thạch, hai ta suy nghĩ một chút liên tính toán ngồi nghỉ ngơi tại chỗ, đợi phục hồi rồi xuất phát.

Ban đêm, Sơ Không thu thập ít củi rồi đốt lửa, ta trước tiên chịu đựng đau đớn dùng nhánh cây cố định cánh tay bị gãy của hân, sau đó liền cởi quần áo nằm sấp xuống để Sơ Không dùng nước rửa miệng vết thương của ta. Một kiếp kia dùng thân mình của tướng quân cùng công chúa thì không sao, kiếp này dùng chính là thân thể của bản thân, khiến cho người ta có chút xấu hổ.

Ta ôm ngực nằm dính sát xuống đất, than thở nói: “Rửa lưng thì thành thật mà rửa lưng, đừng nên động đây tâm tư khác.”

Sơ Không hừ lạnh một tiếng: “Nhìn người xem, da tróc thịt bong người đầy máu, ta còn có khẩu vị mà ăn người sao, ít lo lắng chút đi được không?” Lời này của Sơ Không tuy rất lạnh lùng nhưng lại rất dịu dàng rửa vết thương trên lưng ta, cứ như là một người khác vậy.

Mặc dù hân dịu dàng nhưng da thịt bị thương thấm nước vẫn đau đớn khó nén, ta tê tê hút không khí, cảm giác được tay của Sơ Không đã không dám đặt lên lại lưng ta vì thế ta chỉ có thể nhanh chóng cắn chặt hàm răng không phát ra chút tiếng kêu nào. Miệng vết thương mà không rửa sẽ tệ hơn, chúng ta hiện tại cần đi sửa động, trở về thiên giới sớm một chút là tốt rồi, ở đây mà yếu đuối thì chỉ có thể làm chậm trễ thời gian.

Tiếp tục tẩy rửa, cho đến khi Sơ Không mang thảo dược đắp lên lưng ta, ta cũng không phát ra âm thanh nào. Chịu đựng đau đớn nên mồ hôi chảy đầy đầu, ta lại thấy Sơ Không như đang sờ đầu ta, thần sắc đen tối: “Thật xin lỗi...”

Không biết hân lại đang xin lỗi chuyện gì, ta mê mang đáp: “Chuyện người có lỗi với ta rất nhiều, nói thêm vài lần nữa nghe một chút.”

Ta cho rằng lúc này Sơ Không mà không đánh ta thì cũng sáng giọng, nhưng chờ đợi đến nửa ngày hân lại thành thật nói một câu: “Thật xin lỗi.”

Ta có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hân: “Sơ Không! Người bị bệnh!” Hân liếc mắt nhìn ta một cái, ánh mắt lại dừng ở trên lưng của ta, ta có thể cảm giác được đầu ngón tay của hân đang di chuyển trên da thịt, hân nói: “Tuy rằng người luôn có dáng vẻ thô lỗ như nam nhân nhưng nữ tử thì thủy chung vẫn là nữ tử, người phải chịu phần tội này rốt cuộc vẫn là vì sai lầm của ta...”

Ta khò ngực ngậy người một lát, phát hiện bản thân rất khó không cảm động vì dáng vẻ này của hân.

“Xấu cũng là người cưới.” Ta nằm sấp trở về, nhắm mắt dưỡng thần: “Dù sao ở nơi này ta cũng phải dựa vào người.”

Hơn nữa...

Sơ Không đã bảo vệ ta, bóng lưng đứng thẳng khi đó của hân thật khiến ta an tâm.

Thân thể của thần tiên dùng tốt hơn người phàm rất nhiều, da thịt bị thương như thế dù miệng vết thương chưa khép lại hoàn toàn nhưng miễn cưỡng cũng có thể đi đường. Ta cùng Sơ Không liền chạy đến chân núi Hoa Sơn trong mấy ngày, cái động thoát tà khí ở nơi đó, lấp nó rồi thì ta cùng Sơ Không có thể kết thúc bảy kiếp tình duyên!

Trong lòng ta tính toán, khi đấu với Xích Diễm thú đã khiến nguyên thần của ta bị thương, sau khi trở về thiên giới ta phải lấy tiền của Sơ Không để bồi bổ bản thân cho thật tốt mới được.

Đi tới chân núi Hoa Sơn, đây chính là nơi mà ta cùng Sơ Không đã ở khi biến thành heo và hổ ở kiếp kia, thăm lại chốn xưa cũng có cảm giác thật khác. Ta thật vui vẻ, sắc mặt Sơ Không lại không tốt, ta có thể hiểu về âm trầm này, không ai lại muốn nhớ tới thời điểm bản thân có dáng vẻ của con heo. Cho đến khi thấy được cái cửa động đó ta mới giật mình phát hiện, thì ra cả một đường Sơ Không âm trầm lạnh lẽo chính là tà khí đã thoát ra quá nhiều, vượt xa sự tưởng tượng của chúng ta.

Tại cửa động, chướng khí tràn ngập, cỏ cây đều chết héo, ta cùng với Sơ Không đi vào trong động, sờ soạng trong bóng đêm đạp bước đầu tiên đã nghe tiếng “Sạt” một cái, ta cứng đờ, cúi đầu đã thấy chân đang đạp một khúc xương khô.

Thần sắc Sơ Không ngưng trọng: “Hắn là sau khi chúng ta đi còn có nhiều người đến hiển tế, khó trách tà khí lại thoát ra ngoài nhanh như vậy.” Hắn quay đầu dặn dò ta: “Nguyên thần của ngươi đã bị tổn hại, không nên đi vào. Hãy ở bên ngoài chờ ta.” Hắn nhắc chân mang túi vải chứa Huỳnh Thạch đi vào trong động, ta ở phía sau cứ nghe sau mỗi bước chân của hắn lại là một tiếng “răng rắc” giòn tan, nhìn không được mà ôm lấy cánh tay sờ sờ.

Ta cảm thấy nơi này chướng khí cùng tà khí quá nặng, cũng không có yêu quái nào, Sơ Không lập động cũng không ta cần hỗ trợ, vì thế ta an tâm ra cửa động ngồi, thuận tiện niệm mấy cái tiên chú để tinh lọc không khí.

Nhưng mà đợi một khắc vẫn chưa thấy Sơ Không đi ra, ta có chút bất an nhìn vào cái động đen sì, cuối cùng nhìn không được mà gọi một tiếng: “Sơ Không! Chưa lập đá xong sao?” Thanh âm vang tới vang lui ở trong động, nhưng vẫn không có câu trả lời của Sơ Không.

Ta nghiêng tai đợi một lát, chợt nghe trong động truyền đến một tiếng trầm đục, trái tim ta nhảy lên một cái, không tốt rồi, sau đó liền muốn chạy vào trong động, đột nhiên lúc đó lại có một đạo ánh sáng xẹt qua trước mắt, một cỗ hơi thở âm lãnh quen thuộc đập vào mặt đem ta đánh bay ra ngoài đụng vào trên thân cây khô khiến miệng vết thương mở ra, sau đó đau đớn như bị lửa thiêu khiến ta nôn ra máu.

“Nga, nơi này còn có một tiểu tiên tử.” Thanh âm nam tử xa lạ mang theo vài phần bình tĩnh tao nhã cùng tàn nhẫn và lãnh khốc.

Ta ngẩng đầu đã thấy một nam tử áo trắng tóc vàng đang đứng đó, màu da hắn tái nhợt trong suốt, môi lại xinh đẹp đến kinh người, quanh thân hắn bọc tà khí rất nặng khiến người ta không rét mà run. Ta kinh hãi, sốt ruột nhìn ra phía sau hắn, hy vọng thấy Sơ Không từ trong động đi ra, cho dù là chặt vật bò ra cũng tốt.... Ít nhất để ta biết hắn vẫn còn sống.

“Ngươi đang đợi tiên quân kia đi ra sao?” Nam tử tóc vàng cười yếu ớt nói: “Nếu là như thế thì không cần chờ.”

Ta muốn nói nhưng đột nhiên miệng ra phun ta máu, chỉ có thể nhìn nam tử tóc vàng kia cười đề tiện, hắn liếm liếm khóe miệng tàn nhẫn nói: “Bởi vì, hắn đã bị ta ăn luôn rồi.”

Sơ Không, bị ăn luôn rồi?

Cái tên ngao mạn không coi ai ra gì kia, lại có thể... bị ăn luôn sao?

Nhất thời, ta không thể tin được lỗi tai của mình.

“Nhưng mà hồn phách của hắn chạy cũng rất nhanh, không bị ta bắt được.” Đôi mắt ta sáng ngời, hồn phách chưa bị diệt, Sơ Không vẫn có thể xuống địa phủ, chỉ là thêm một lần luân hồi thôi, hắn không có việc gì. Trong lòng ta bỗng chốc thấy bình an, lại nghe nam tử kia nói: “Nhưng mà, cho dù hắn đến địa phủ, ngươi cũng không thể thấy được hắn.”

Ta che ngực, cảm giác hơi thở âm lãnh kia luôn quanh quẩn ở xung quanh. Một bàn tay bỗng nhiên nắm chặt lấy cổ ta, mang ta nhấc lên, ta có thể cảm giác được móng tay sắc nhọn của hắn bầu vào cổ ta, có máu ấm áp chảy ra. Ta muốn giãy dụa nhưng sức lực chênh lệch quá lớn. Tà khí như gông xiềng ngàn cân đè nặng người ta, giam cầm mọi động tác của ta. Bên tai dần mờ hồ, chỉ có thanh âm của nam tử vẫn quẩn quanh trong lòng: “Bởi vì, ngươi không thể vào luân hồi.”

Cổ truyền đến tiếng “Rắc”, đau đớn đánh tới, cuối cùng cũng bị người ta bóp cổ mà chết đi a...

“Đại gia, giữa ban ngày gặp ma a!” Ta thất thanh mắng, hồn phách thoát ra khỏi cái thân thể đầy thương tích kia, ta quay đầu bỏ chạy trên con đường xuống hoàng tuyền, mờ hồ thấy ở đầu bên kia có một người chờ ta, nhưng mà chưa đợi đến khi ta nhìn thấy người kia rõ ràng thì đã có một lực mang ta kéo lại. Ta kinh hãi quay đầu đã thấy nam tử tóc vàng kia hí mắt nhìn ta cười, đầu ngón tay nhẹ nhàng ôm lấy hồn phách của ta, hắn lẩm bầm “Để ta nhìn xem nguyên thần của ngươi ở nơi nào? Nga, thì ra ở trên trán a.”

Ta liều mạng giãy dụa, nhưng mà hắn nắm ta cứ như nắm một con sâu, đầu ngón tay điểm nhẹ lên trán ta một chút ta bỗng dưng thấy cái trán nóng lên, trong lòng càng kinh hoàng, hô lớn: “Pháp lực của tiểu tiên không cao, hàng ngày lại không chăm chỉ tu đạo, cả đầu đều là ý tưởng dơ bẩn, không thể ăn a! Ngươi thả cho ta một con đường sống có được không?”

“Không được.” Nam tử vẫn cười như cũ mà nói: “Ngô, đúng là Tường Vân hóa tiên, hiếm thấy hiếm thấy.”

Ta là đùng phải vận cứt chó mới bị Nguyệt Lão làm phép! Việc này tuyệt đối không hiếm thấy a! Không đợi ta mang lời này nói ra miệng trên trán chợt lạnh, là hắn kéo nguyên thần của ta ra ngoài. Hắn hí mắt quan sát, như là nghiên cứu đồ ăn: “Ngô, nguyên thần này có tổn thương, vẫn chưa trưởng thành, ngươi là được tiên nhân khác làm phép sao? Di... Bên trong nguyên thần của ngươi còn dấu cả tà khí của ta sao?”

Một lời này của hắn thốt ra, ta ngẩn ngơ, nguyên thần của ta có tà khí của hắn?

Chẳng lẽ... Là kiếp kia khi ta biến thành lão hổ... Không đợi ta suy nghĩ, nam tử tóc vàng lắc đầu, có chút bất đắc dĩ thở dài: “Tiên căn bất chính,

nguyên thần tổn thương, là thứ phẩm. Chắc chắc, vô bổ, ăn thì không có vị gì, vứt bỏ lại đáng tiếc.”

Hắn... Hắn đang ghét bỏ ta sao?

Nam tử đem nguyên thần của ta cầm trong tay mà thưởng thức, giống như đang suy nghĩ có nên ăn luôn không.

Đột nhiên, một cái bóng trắng chợt lóe, nguyên thần của ta ở trong tay nam tử kia biến mất, ngay sau đó thân mình của ta được thả lỏng, ta cảm thấy mấy ngón tay của nam tử kia đang nắm ta đã không còn, cánh tay căng thẳng, thanh âm Sơ Không vang ở bên tại: “Trốn!”

Ta không nói hai lời liền cầm đầu chuyên tâm chạy trên con đường hoàng tuyền, phía sau truyền tới thanh âm so chiều, trước khi bước vào giới tuyền giữa địa phủ và nhân gian ta xoay đầu nhìn lại đã thấy Sơ Không dù chỉ còn hôn phách nhưng vẫn có thể đem người nọ đánh lui hơn hai trượng, hắn đánh xong thì lắc người chạy đến bên cạnh ta.

Thấy ta còn đang giật mình thì hắn tức giận đập một cước vào hông ta: “Việc thành công thì không có, việc thất bại thì có thừa!” Ta cơ hồ là lăn vào địa bàn âm phủ.

Cuối cùng ta nhìn thoáng ra bên ngoài kia, nam tử tóc vàng không có ý đuổi theo, mà đắm chiêu nhìn bóng lưng Sơ Không, nở nụ cười thần bí khó lường.

Trong lòng ta vang lên thanh âm lộp bộp, sau khi lăn vào địa phủ, ta đứng dậy kéo Sơ Không hỏi: “Mới nãy người kia nhìn ngươi cười a! Hắn...Đừng nói là hắn coi trọng ngươi nha?” Câu hỏi này không có được câu trả lời, trái lại móng vuốt của Sơ Không lại chộp lấy vạt áo của ta mà hỏi.

“Khi hắn đánh ngươi ngươi chỉ biết đứng ngốc ở đó để bị đánh sao? Không phải khi ngươi đánh nhau với ta anh đừng lăm sao? Vì sao không phản kháng? Vì sao không né? Trong cái đầu đại đột của ngươi đều là phân trâu sao?”

Ta bị hắn mắng thì lửa giận nảy lên: “Ngươi hung dữ cái gì? Nếu có thể phản kháng ta sẽ ngu ngốc để bị đánh sao? Nếu có thể trốn ta có thể đứng ở đó sao? Ta muốn chết lăm sao?” Ta biết, Sơ Không tuy rằng ngạo mạn nhưng không phải là người không biết lý lẽ, lúc trước nguyên thần của ta bị Xích Diễm thú làm tổn thương, thực lực rất chênh lệch với nam nhân tóc vàng kia, ngay cả hắn lúc trước cũng bị người ta ăn luôn, hắn phải biết người nọ có bao nhiêu sức mạnh, đánh hay không đánh, trốn hay không trốn không phải là do ta có thể định đoạt, lần này hắn phát hỏa thật có chút quái lạ.

“Ngươi không muốn chết! Nguyên thần của ngươi bị người ta đoạt đi còn không muốn chết? Ngươi!” Hắn nghẹn lời, cắn răng, thần sắc khó hiểu nhìn ta một lát, bỗng nhiên nâng tay lên đập một phát vào trán ta, cảm giác nóng rực thiêu đốt nhưng một lát sau đã không thấy nữa, là hắn mang nguyên thần đoạt từ tay nam tử đó trả lại cho ta, hắn cúi đầu xuống: “Ngươi có biết hay không bản thân thiếu chút nữa đã tan thành mây khói.”

Nhìn nét mặt này của hắn, ngọn lửa tức giận trong lòng ta có cháy cao đến đâu cũng lập tức biến mất không còn.

Hắn chính là đang lo lắng cho ta đi... Ở một bên nhẫn nại chờ đợi, đợi cơ hội đánh lén, có lẽ hắn tức giận bản thân còn chưa đủ mạnh, có lẽ khi nãy cũng chỉ là phát tiết sự hốt hoảng sợ hãi mà hắn đã cố gắng kiềm chế.

Người ngu ngốc này thật là không biết biểu đạt tình cảm bản thân.

Tay ta sờ đầu hắn: “Đầu óc ngu xuẩn của ngươi mới đầy phân trâu.”

Ở nơi này nghỉ ngơi một lát, hai ta đã sửa sang lại tâm tình, đi đến điện Diêm Vương. Ta tò mò hỏi Sơ Không: “Người khi nãy rút cuộc là ai? Cả người đều là tà khí, lại lợi hại như vậy. Ngươi ở trong động rớt cuộc đã gặp cái gì?”

Sơ Không im lặng một lát nói: “Khi ta đang dùng Huỳnh Thạch lấp động thì hắn từ trong động bay ra, ta cùng hắn so mấy chiêu.” Hắn ho nhẹ một tiếng, tựa hồ không chịu thừa nhận rằng tiên lực của bản thân không bằng người nọ: “...Bởi vì vết thương lúc trước khi đầu với Xích Diễm thú còn chưa khỏi cho nên ta thua. Nhưng mà ta cũng không giống ngươi, ở thời khắc cuối cùng lấy máu bản thân tế Huỳnh Thạch đem cái động đó lấp đi, khoảng hai ba ngàn năm ta tìm nơi đó không thể thoát ra và khí nữa. Về phần người kia là ai...Nếu như ta đoán không sai, hắn là tội thần bị nhốt trong mười tám tầng địa ngục, nhân cơ hội này trốn thoát. Việc này báo cáo với Diêm Vương để hắn tìm người giải quyết, nhiệm vụ sửa động của ngươi và ta đã hoàn thành.”

Nghe hắn nói như thế, trong lòng ta liền vui vẻ, nói: “Nói như vậy, chúng ta có thể trở về thành thân!”

Mặt Sơ Không đỏ lên, ho nhẹ hai tiếng không trả lời. Ta hạnh phúc nheo mắt: “Từ nay về sau ta đã có người nuôi, tiền lương hàng tháng của ngươi là bao nhiêu? Thật sự có thể nuôi ta sao? Nhật Mão Tinh Quân chắc không keo kiệt như Nguyệt Lão đi?”

Ta nói một đường vào đến điện Diêm Vương. Diêm Vương lại ngoài dự đoán của mọi người mà sắc mặt rất nghiêm túc cầm bút viết gì đó, phán quan bên người hắn cũng ngồi ở vị trí của bản thân mà phê chữa giấy tờ. Lần đầu tiên nhìn thấy Diêm Vương điện thật giống Diêm Vương điện, nhất thời khiến ta thật ngạc nhiên.

Ta cùng Sơ Không đều sững sờ một lát, Sơ Không ôm quyền hành lễ với Diêm Vương: “Diêm Vương, động ở chân núi Hoa Sơn đã sửa, nhưng mà ta có chuyện gấp khác cần nói.”

“Ta đã biết.” Diêm Vương không đợi Sơ Không nói xong liền đoạt lấy câu chuyện: “Có tội thần ở mười tám tầng địa ngục trốn vào nhân gian, ta đang soạn tấu chương, chuẩn bị mang đến thiên giới, thỉnh Ngọc đế sai thiên binh thiên tướng xuống hạ giới trừ tội thần.”

Ta sững sờ một cái, Diêm Vương lại có thể có hiệu suất làm việc cao như thế, tên tội thần kia chạy trốn là chuyện lớn hủy thiên diệt địa sao?

Sơ Không cũng nhủu mày, gật đầu nói: “Tóm lại, chuyện ta muốn nói đã nói, động ta cũng đã sửa xong, Diêm Vương lần này đi thiên giới thì mang theo ta cùng với hàng thứ cấp này lên luôn đi.”

“Thật có lỗi.” Thân mình Diêm Vương hơi ngã về sau, tựa vào lưng ghế ngồi, vẻ mặt nghiêm túc: “Lần này chỉ sợ ta không thể mang theo các ngươi...”

Diêm Vương còn chưa dứt lời, mặt Sơ Không trầm xuống, lập tức túm lấy ta: “Như thế, tự bản thân chúng ta trở về là tốt rồi.”

“A a! Đợi chút a! Sơ Không thần quân! Ai u, không cần như vậy a! Có chuyện gì từ từ nói!” Diêm Vương ở phía sau liên tục gọi, sốt ruột như sắp phát khóc: “Thật sự là ta không có ai để nhờ a! Đây là ta bắt đắc dĩ, nếu có người khác ta tuyệt đối sẽ không làm phiền đến ngươi! Tính mạng của trăm họ trong thiên hạ đang ở trong tay ngươi, Sơ Không thần quân sao có thể thấy chết mà không cứu a!”

Bước chân Sơ Không dừng một chút, ta vội vàng va vào lưng hắn, mũi đỏ lên, quay đầu nói với Diêm Vương: “Chúng ta phải vội trở về thiên giới thành thần! Nhân duyên này nợ thật là không hay ho!”

“Ai nha, các ngươi thật đúng ở cùng nhau, đánh cược trên thiên giới ta thắng a.”

“Đừng có kéo vấn đề khác vào!” Sơ Không giận dữ: “Không phải ta chỉ làm rối loạn mấy sợi tơ hồng thôi sao, cũng đã bị các ngươi chê cười lâu như vậy, bị sai sử làm bao nhiêu chuyện! Nói sửa xong động sẽ trở về thiên giới, những chuyện khác ta sẽ không làm, ngươi cứ đau đầu đi, chúng ta vô can.”

“Quả thật cùng ngươi vô can sao?” Thanh âm Diêm Vương trầm xuống nói: “Ngươi có biết tội thần trốn khỏi địa ngục này là ai không? Sơ Không thần quân, ngươi có biết vì sao ngươi bại Nhật Mão Tinh Quân làm một vị tiên chức phẩm nho nhỏ nhưng mọi người vẫn gọi ngươi một tiếng thần quân không?”

Ta cũng hiếu kỳ nhìn Sơ Không, hẩn nhủu mày: “Ta làm sao mà biết, từ nhỏ bọn họ đã kêu ta như thế.”

Diêm Vương trịnh trọng nói: “Tội thần trốn khỏi mười tám tầng địa ngục hôm nay tên là Cẩm Liên, rất lâu về trước, hắn là đại đồ đệ của Nam Cực Thiên Tôn, bởi vì thiên phú rất cao, khiến Thiên Tôn yêu thích, hắn chính là đồ đệ mà Thiên Tôn coi trọng nhất. Sau khi hắn tự mình lập môn phái thì rất thích ở nhân gian tìm kiếm những đứa trẻ mới sinh có linh tính để dạy tiên pháp cho họ ngay khi còn nhỏ, để họ đắc đạo lên trời, trên thiên giới có không ít chiến tướng xuất thân là đồ đệ của Cẩm Liên, lúc này thân phận của hắn cực kỳ tôn quý, mà Sơ Không, ngươi chính là một trong những đứa trẻ mà hắn tìm thấy. Tội thần chạy thoát hôm nay cũng từng là ân sư của ngươi.”

Ta kinh ngạc vô cùng, Sơ Không cũng kinh ngạc vô cùng.

Ta giật mình nhớ tới khi nãy trước khi vào địa phủ, ánh mắt Cẩm Liên kia có chút đăm chiêu, hắn... không phải là nhận ra Sơ Không chứ?

Sơ Không nhủu mày: “Ta nhớ trước kia bản thân có bái sư, nhưng chỉ biết sư phụ không hiểu vì sao mà mất tích, những người khác đều tứ tán khắp nơi. Hắn... Người như vậy, vì sao lại bị nhốt vào mười tám tầng địa ngục?”

Diêm Vương một tiếng thở dài: “Việc này đương nhiên ngươi không thể nhớ được, lúc trước Cẩm Liên thần quân luyện độc môn tiên pháp đến thời khắc mấu chốt thì cần phải luyện ra một pháp khí để hỗ trợ luyện công, muội muội Cẩm La của hắn hạ giới đi tìm, nhưng Cẩm La đi mãi không về, sau này Cẩm Liên thần quân bị tẩu hỏa nhập ma, phạm phải không ít tội nghiệt, lúc này mới bị đưa xuống địa ngục.”

Thì ra là cuộc đời thảm kịch...

Nhưng ta nghĩ nam tử tóc vàng đáng vẻ giáo hoạt kia thật sự không giống cái loại sẽ ngoan ngoãn chờ ở thiên giới, sau đó bị chính muội muội của mình hại một cách ngu ngốc a. Việc này ở giữa nhất định còn có ẩn tình gì đó...

Không khí trầm mặc một lát, Sơ Không tiếp tục kéo ta ra ngoài cửa, Diêm Vương kêu thê thảm: “Ai! Sơ Không thần quân, ngươi còn đi sao?”

“Việc đã nhiều năm như vậy cũng không quan hệ gì tới ta, mặc kệ, tự ngươi tìm người giải quyết đi, ta sẽ không giúp.”

Diêm Vương im lặng một lát: “Có liên quan đến Tiểu Tường Từ cũng không giúp sao?”

Ta vội mang Sơ Không dừng lại, quay đầu nhìn Diêm Vương: “Có liên quan tới ta sao? Muốn mạng của ta sao?”

“Lần trước khi ngươi cùng Sơ Không thần quân đầu thai lên người tướng quân cùng công chúa, thời gian bị sai lệch, so với thời điểm các ngươi nên đi đầu thai chậm hơn mười năm, đây là sai lầm tuyệt đối không thể xuất hiện nên ta đã điều tra một phen. Tiểu Tường Từ, ngươi từng bị tà khí của Cẩm Liên kia công kích qua sao?”

Ta gãi đầu: “Cũng xem như là thế...”

Sơ Không trừng ta: “Vì sao không nói qua với ta!”

“Lúc đó ta không biết đó là cái gì.”

Diêm Vương gật đầu: “Quả nhiên không sai, chắc hắn là cổ tà khí đó bò lên người Tiểu Tường Từ nên mới khiến các ngươi đầu thai sai thời gian, lúc này nó đã xâm nhập vào nguyên thần, hoặc cũng có thể đã có khả năng nhiễu loạn tâm tư của ngươi. Cẩm Liên lúc này đã nhập ma, hắn lại thoát khỏi địa

ngục, nếu để tu vi vốn có của hắn tăng lên, sau này có thể thông qua cỗ tà khí này mà không chế Tiểu Tường Tử cũng không chừng.”

Sắc mặt ta trắng nhợt, Sơ Không nhíu mày: “Nói trắng ra là, ta đánh không lại hắn, ngươi muốn ta đi nhân giới làm cái gì?”

Diêm Vương nhếch miệng cười: “Ta cũng không bảo ngươi đấu với sư phụ của ngươi, chỉ cần các ngươi có thể kéo dài thời gian hắn tu luyện năng cao tu vi là được. Các ngươi cũng biết một ngày ở thiên giới bằng một năm ở nhân gian, ta lên đó cầu viện binh, khẳng định trong một năm này chưa thể trở về, trong khoảng thời gian này nếu Cẩm Liên làm loạn, không biết nhân gian sẽ biến thành cái gì. Cho nên ta hi vọng hai người có thể đi ngăn cản bước chân của Cẩm Liên một chút, làm nhiễu loạn kế hoạch của hắn càng tốt. Lúc đó ta mang cứu binh đến tiêu diệt Cẩm Liên, Tiểu Tường Tử cũng an toàn, các ngươi lại có thể trở về thiên giới thành thân, hạnh phúc cả đời.”

Sơ Không nhìn ta một lát, cắn răng nói: “Loại việc như thế này... Không có lần sau.”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bẫy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

Nhảy qua luân hồi tình lại, một lần nữa lại đến nhân giới, sau khi vừa đầu thai thì ta lại cảm thấy choáng váng, ta liếc mắt đánh giá hoàn cảnh xung quanh, cỏ hoang sinh sôi, mây đen che phủ ánh trắng. Ta nói với Sơ Không ở bên cạnh: “Ngươi có cảm thấy buồn nôn sau mỗi lần luân hồi không?”

Sơ Không tà tà liếc mắt nhìn ta một cái, đang muốn nói chuyện bỗng chốc thần sắc nghiêm trọng, hắn bịt miệng của ta đẩy vào lùm cây bên cạnh, bản thân hắn cũng ngồi xuống.

Trong lòng ta nhảy lên một cái, một kiếp này ta cùng Sơ Không trước khi đi đầu thai cũng không có làm loạn, ngoan ngoãn đi đầu thai như vậy có thể xảy ra tình huống gì chứ? Ta kinh nghi (kinh sợ cùng nghi hoặc) nhìn Sơ Không, hắn bịt miệng của ta không buông tay, khoa chân múa tay ra hiệu chó có lên tiếng.

Đúng lúc đó, ta nghe được thanh âm từ ác mộng xâm nhập vào não: “Tìm được chưa?” Suy nghĩ của ta dừng một lát, ngừng thở, ở trong bụi cây cẩn thận ló đầu lên dò xét bên ngoài. Ở phía trước cách chúng ta khoảng mười trượng, nam tử tóc vàng tên Cẩm Liên kia đang chấp tay sau lưng hỏi một cái thần thể cường tráng...yêu quái sao?

“Bẩm quân thượng, có tiểu yêu thông báo, thạch yêu (tảng đá yêu) kia đang ở biên giới Tề Vệ (Tề quốc và Vệ quốc).”

“Biên giới Tề Vệ?” Cẩm Liên vuốt cằm cười: “Yêu quái này lại thích trà trộn vào những nơi đông người. Hãy theo hắn cho kỹ, đừng để hắn chạy.”

“Vâng.” Yêu quái cung kính đáp, lại kỳ quái hỏi: “Quân thượng không đi cùng tiểu nhân sao?”

Tay Sơ Không bịt miệng ta bỗng trở nên căng thẳng, hắn ghé vào bên tai ta nói nhỏ: “Ôm chặt ta.” Thanh âm của hắn buộc chặt, ta quyết đoán lấy tay ôm lấy thất lung của hắn. Liên Cẩm kia bí ẩn nở nụ cười: “Tất nhiên là muốn đi, chỉ là trước tiên phải đem những tên chặn đường giải quyết cho sạch sẽ.”

Nghe lời này của hắn, trong lòng ta căng thẳng, chợt thấy đất dưới chân mềm nhũn. Sơ Không nắm vai ta, dưới chân dùng lực bay vút lên không trung. Ta vừa nhìn xuống dưới đã thấy lùm cây chúng ta mới trốn khi nãy bị xóa sổ, hóa thành bột mịn.

Ở bên này ta đang cảm thán trong lòng thì Cẩm Liên ở bên kia cũng nghi hoặc không ngừng: “Di.” Hắn nhìn chúng ta: “Sao lại có thể là các ngươi?”

Kỳ thực... Chúng ta cũng thật không ngờ đến.

“Việc này cũng tốt, đỡ cho ta sau này phải đi tìm các ngươi.” Nghe hắn nói lời này, Sơ Không giật mình một cái, ta túm lấy tay áo Sơ Không nói nhỏ: “Chạy lên phía trên đi.” Sơ Không đột nhiên hoàn hồn bay vút lên không trung. Cẩm Liên hiển nhiên là không mang chúng ta đặt ở trong mắt, vung tay lên, tùy ý thả ra hai cỗ tà khí đến đây đưa.

Ta rất khí phách nhưng cũng có hoảng sợ mà nói: “Ngươi đừng quan tâm, lần này để ta.” Ta dùng tay chỉ lên trời, ngưng tụ tiên lực, những đám mây trên không trung nhanh chóng kéo đến. Lần trước ta bị thương quá nặng không thể sử dụng tiên thuật, lúc này mặc dù đánh không lại Cẩm Liên nhưng thừa dịp hắn khinh địch đào thoát khỏi thủ hạ của hắn cũng không thành vấn đề.

Mây ngưng tụ thành một đám thật lớn, ta vung tay lên, mây mù lượn lờ đánh tới Cẩm Liên: “Thừa dịp này chạy đi.” Việc này còn cần ta nói sao, Sơ Không đã ôm lấy thất lung của ta trong chớp mắt bay khỏi chỗ kia.

Chạy từ buổi tối tới hừng đông, chúng ta phỏng chừng là Cẩm Liên không đuổi theo nữa mới dừng tạm ở ven đường nghỉ ngơi.

“Sư phụ kia của ngươi...Rốt cuộc muốn làm gì?” Ta thở hổn hển một lát lâu mới miễn cưỡng phun ra một câu nói, Sơ Không ở bên người ta thở gấp,

nghe ta hỏi câu này hấn suy nghĩ một lát mới nói: “Ai biết, nhưng mà vừa rồi người có nghe hấn nói muốn đến biên giới Tề Vệ tìm một thạch yêu vạn năm không?”

Ta không hiểu gì: “Nghe thấy được a, nhưng việc này có quan hệ gì với chúng ta...” Ta dừng một chút, trong đầu đột nhiên bay qua một thân ảnh: “Từ Huy!”

Hơn nữa, biên giới Tề Vệ này không phải là nơi lần trước chúng ta gặp nữ tử tên A La kia sao...Đợi chút, A La? Ta nhíu mày nghĩ: “Lần trước Diêm Vương nói muội muội của Cẩm Liên tên gì nhỉ?”

Sơ Không nhìn ta, bật thốt lên nói: “Cẩm La.”

Ta nhìn thân sắc của hấn, biết hấn cũng nghĩ như ta: “Cẩm Liên có một muội muội là Cẩm La, Cẩm La giúp hấn hạ giới lấy pháp khí luyện công nhưng không trở về. Từ Huy từng nói với ta hấn cam tâm tình nguyện đem trái tim của bản thân giao cho một người, nhưng người kia lại làm chuyện có lỗi với hấn. Còn nữ tử tên A La kia nói nàng là thể tử của Từ Huy, dùng tàn hồn của nàng làm ra một cái hang đá, Cẩm Liên sau khi trốn khỏi địa ngục thì lại đi tìm thạch yêu vạn năm...” Ta nghĩ: “Việc này còn thiếu sợi dây nào đó để nối họ lại với nhau.”

Sơ Không cùng ta im lặng một lát: “Một khi đã như vậy, liền đến hang đá kia tìm kết quả là được, dù sao tàn hồn kia ở đó, tảng đá yêu kia cũng ở đó, giờ Cẩm Liên cũng muốn tới đó, Diêm Vương đã nói muốn chúng ta cản trở âm mưu của Cẩm Liên thì chúng ta phải thăm dò xem rốt cuộc âm mưu của hấn là gì mới được.”

Ta gật đầu, Sơ Không liếc mắt nhìn ta một cái: “Thân thể của người...”

“Cái gì?”

“Khụ, ân, tà khí của Cẩm Liên có ảnh hưởng gì tới người không? Ta cũng không muốn kéo theo một cục nợ.”

“Người quan tâm ta thì có thể nói thẳng.” Ta nhìn Sơ Không đang yên lặng đo tai, bất đắc dĩ nói: “Khi nào người mới có thể thẳng thắn một chút a, quay đầu lại thấy ta bị người dụ dỗ cướp đi rồi thì có khóc cũng không kịp a.” Sơ Không im lặng, ta lập tức trấn an hấn: “Được rồi được rồi, ta không nói nữa. Kỳ thật tà khí kia cũng không có gì, bình thường cũng không cảm giác sự tồn tại của nó.”

Sơ Không hừ lạnh một tiếng xoay đầu đi: “Về sau có cái gì không bình thường thì nhớ nói với ta.”

Thật là cái con vịt chết còn mạnh miệng...

Cái cửa động trước kia ta cùng Sơ Không tìm hồi lâu cũng không tìm ra, khi nản lòng thoái chí thì một ngày đẹp trời bỗng nhiên nhìn thấy Từ Huy. Lúc đó hấn đang đứng ở bờ sông mang thi thể ba tên yêu quái ném xuống sông. Nhìn thấy chúng ta, hấn sợ run một cái sau đó chớp mắt liền cười nói: “Thật khéo, A Tường cô nương, lại gặp nhau.”

Sơ Không chán ghét Từ Huy nhất thời nghiêm mặt, đem ta che ở phía sau nói: “Tuyệt không khéo, chúng ta chính là tới tìm người.”

Từ Huy thật bất đắc dĩ: “Ta đối với A Tường cô nương thật sự không có ý gì, ta cũng đã dùng toàn lực hợp tác hai người với nhau, Sơ Không có nên đem địch ý thu lại không, ta là yêu quái tốt khó gặp a.”

Sơ Không ôm tay, lạnh lùng nhìn hấn: “Như vậy, yêu quái tốt, người nói vì sao lúc trước lại muốn đoạt trái tim kia của ta? Trái tim của người ở đâu? Cẩm La, Cẩm Liên có quan hệ gì với người?”

Từ Huy sùng sốt, thân sắc trầm xuống.

Ta chột chột Sơ Không, đối với khí thế bức người như vậy của hấn có chút khiển trách, ta buông tiếng thở dài, đem chuyện chúng ta chết lúc trước vài ba câu nói rõ với Từ Huy, hấn nghe xong thì khuôn mặt trầm tĩnh: “Cẩm Liên thoát khỏi địa ngục sao?” Hấn lạnh lùng cười: “Hấn vẫn nhớ thương trái tim kia của ta.”

Ta cùng với Sơ Không liếc nhau, quả nhiên, lúc trước Cẩm Liên để Cẩm La hạ giới tìm pháp khí chính là trái tim của Từ Huy, nhưng mà Từ Huy rõ ràng đã đem tim giao cho Cẩm La, theo lý thuyết Cẩm Liên phải có trái tim kia rồi chứ, vì sao còn có thể tái sinh nhập ma...

Từ Huy cười, bất đắc dĩ nói: “Đây là ân oán của chúng ta lại kéo các người vào, thật là xin lỗi. Các người ngồi trước đi, A La cũng muốn thấy các người.”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bảy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Từ Huy mang theo ta cùng Sơ Không vào hang, căn phòng đá hình vuông kia chưa từng thay đổi, lần này ta và Sơ Không đều mang thân thể tiên nhân, có thể cảm thấy được hơi thở của pháp thuật thật rõ ràng. Bước vào trong phòng đá, chỉ có tàn hồn của nữ tử kia ngồi trên giường, nàng cúi đầu, không biết đang nhìn cái gì trên tay.

Từ Huy đi lên phía trước, ngồi xổm trước nữ tử, cười khẽ ngẩng đầu nhìn nàng: “A La, ta đã trở về.”

A La ngẩng đầu, nhìn Từ Huy một lát, mới cười nói: “Từ Huy, sao chim chóc bên ngoài lại im tiếng hết rồi?”

“Ta ngại chúng nó làm âm ỹ nhiều loạn sự nghỉ ngơi của nàng nên đã đuổi đi. Nếu nàng muốn nghe tiếng chim hót, ta đi bắt mấy con cho nàng.”

A La lắc đầu: “Chim chóc có tự do mới phát ra những âm thanh êm tai nhất.” Ánh mắt nàng bay tới ta đứng ở bên này, ta đang muốn chào hỏi nàng lại nghe nàng cười nói: “Đêm qua gió thổi suốt đêm đã khiến cửa sổ bị phá nát, hãy lấy giấy dán lại một chút.”

Từ Huy không phân phải trái mà trả lời: “Được.”

Ta nhìn bức tường thạch bích ở sau lưng, lại nhìn tay chân của mình, hỏi Sơ Không: “Nàng nói ta là cửa sổ nát sao? Nàng đang mắng ta sao?”

Sơ Không không hé răng, chờ Từ Huy ở bên kia mang A La nằm xuống ngủ mới hỏi hần: “Nàng sao vậy?”

Thân thể của A La nằm trên giường lúc sáng lúc tối, giống như không để ý một chút thôi là nàng sẽ biến mất vậy. Từ Huy ở bên cạnh lặng lẽ nhìn nàng hồi lâu mới nói: “Sức lực của tàn hồn quá yếu, nàng không cảm giác được sự thay đổi của xung quanh, chỉ có thể sống trong ảo tưởng của bản thân. Khi này xem ra là nàng đang nhớ lại những ngày đã ở cùng ta đi.”

Sơ Không không khách khí đi đến ngồi bên bàn đá, nhìn Từ Huy chằm chằm nói: “Ta cảm thấy, các nợ tai vói hàng thứ cấp này một lời giải thích. Ngươi cũng biết Cẩm Liên thoát khỏi địa ngục có khả năng sẽ gây ra bao nhiêu tội ác.”

“Việc này nói đến thật dài.” Từ Huy bất đắc dĩ cười nói: “Từ xa xưa đã đồn đại rằng trái tim của thạch yêu ngàn năm có khả năng nghịch chuyển mọi thứ, nhưng số lượng đá có thể thành yêu rất nhỏ, thạch yêu vạn năm thì càng hiếm thấy, ta không ngờ bản thân có thể tu thành thạch yêu, ở nhân gian qua vạn năm.” Giọng hần khàn khàn.

“Các nợ tai đã tìm đến nơi này chắc hẳn đã biết thân phận của A La, nàng vốn tên là Cẩm La, là muội muội của Cẩm Liên. Khi Cẩm Liên tu luyện tiên pháp đến bước cuối cùng thì cần trái tim của thạch yêu vạn năm, cho nên A La hạ giới tìm tới ta. . . Một ngày trước khi chúng ta thành thân, ta cam tâm tình nguyện giao trái tim cho nàng. Lúc đó ta không biết mục đích A La tiếp cận ta, cũng không biết nàng cần trái tim ta để làm gì, tóm lại ngày hôm sau đã không thấy bóng dáng của nàng đâu. Không còn trái tim, trời nổi ở nhân gian mấy trăm năm, ngực trống rỗng lúc nào cũng khiến ta thấy đau, ta thường nghĩ cứ như vậy mà chết đi thật tốt. Nhưng mà ta không cam lòng, ta muốn biết nguyên nhân, muốn gặp lại nàng. . . Sau này, ta gặp các nợ tai.”

Sắc mặt Sơ Không trầm xuống, một kiếp ngọc Tường ngu ngọc đã để lại ấn tượng không tốt trong đầu hần.

“Khi đó, ta vốn tưởng bản thân không thể sống nổi.” Từ Huy cười: “Đa tạ Sơ Không đã mang trái tim cứu mạng ta, mới để ta có cơ hội biết được chuyện năm đó. Khi ta tìm được A La, nàng vẫn còn thanh tỉnh, nàng đã mang chuyện năm đó nói cho ta biết.”

Từ Huy muốn sờ đầu A La nhưng chỉ sờ được không khí: “Sơ Không, nợ tai có nghĩ ra được loại tiên pháp nào phải dùng người sống làm tế phẩm không?”

Sơ Không ngẩn ra, không nói gì.

Từ Huy nghiêm túc nói: “Cẩm Liên tu luyện, căn bản không phải là tiên pháp, mà là tà đạo, cho nên ở bước cuối cùng hẳn cần trái tim của thạch yêu để nghịch chuyển tà khí trong thân thể hần. A La ban đầu cũng không biết được tính toán của ca ca nàng, mãi đến sau này mới phát hiện. Khi đó bên cạnh chúng ta đều là do thám do Cẩm Liên phái đến, vì không muốn Cẩm Liên tự mình hạ giới tìm ta, cho nên. . . nàng mang trái tim của ta đi, cất giấu nó ở nơi này, lại đào trái tim của mình ra mà giao cho Cẩm Liên. Không có trái tim thạch yêu nghịch chuyển tà khí, Cẩm Liên nhanh chóng bị tẩu hỏa nhập ma. Trước khi Cẩm La kịp hạ giới báo cho ta biết, nàng đã bị Cẩm Liên giết chết, mất hồn mất vía. Chỉ còn lại một ít tàn hồn bám vào nơi đây, nàng cho đến chết vẫn vì ta. . . mà ta vẫn luôn oán hận nàng.”

Ta thập phần thấy kỳ quái, tìm này nợ chứ không phải kẹo, nợ tai ăn vào lại nở ra, người khác liếm tiếp vẫn có vị ngọt. . . Hay là, vốn dĩ người ta không có tim vẫn có thể sống đến mấy trăm năm? Chuyện của họ khiến ta cảm thấy một kiếp đào tìm kia quả thật không kể là gì.

Nhìn thấy sắc mặt mọi người đều trầm xuống, ta liền đem những lời này nuốt vào trong bụng.

Đúng lúc này, chợt nghe vài tiếng vỗ tay giòn vang truyền đến: “Tốt lắm tốt lắm, lúc trước ta nghĩ rằng nợ tai lừa gạt muội muội của ta, mang trái tim giả gạt nàng, không ngờ tới, đây là ý của muội muội ngu xuẩn, hại ta phải đến tận đây.”

Không khí trong gian phòng đá nhỏ hẹp bỗng dưng khẩn trương lên, ta theo bản năng nhảy ra sau người Sơ Không, thò đầu thăm dò sự phụ đang nhẹ nhàng mà đến kia.

“Ai nha, lại gặp các nợ tai. Thật sự là âm hồn không tiêu tan a.” Cẩm Liên đi vào, ánh mắt đầu tiên dừng trên người Sơ Không cười nói: “Nhưng mà có

thể nhìn thể đồ đệ nhỏ của ta trưởng thành đến thế này, thật sự là khiến vi sư vui mừng. Nhưng mà đứa nhỏ người không giúp ta cũng không sao, sao còn bắt tay với người ngoài mà phá ta.”

Sơ Không nghiêm mặt nói: “Đã là thần tiên thì liền hiểu rõ bổn phận của mình, người là tà ma, ta phải cùng người đối địch.”

Đạo lý lớn như vậy từ miệng Sơ Không nói ra, ta nghe thể nào cũng thấy kỳ quái. Ta nghiêng đầu đã thấy thần sắc kiên định của hắn, không có nửa phần đùa giỡn. Lúc này ta mới giật mình hoảng sợ, từ khi ta gặp Sơ Không đến giờ hắn không ngừng thay đổi, càng ngày càng thành thực, càng ngày càng dũng cảm gánh vác trách nhiệm.

Mà ta... Giống như không có gì thay đổi gì.

Cầm Liên cười nói: “Chờ vi sư lấy được trái tim của thạch yêu thì không còn là tà ma nữa, cho nên...” Thân hình hắn di động, chớp mắt đã tới trước Từ Huy, một tay nắm chặt cổ Từ Huy lạnh lùng cười nói: “Thạch yêu, không muốn da thịt chịu khổ thì thành thật một chút.”

Từ Huy cũng cười nói: “Ta luôn muốn trông thấy ca ca của Cầm La rốt cuộc là người thể nào, thì ra cũng không hơn gì người khác.”

Ta nhìn hai đại nam nhân đang âm dương quái khí cười với nhau, trong lòng rung mình một cái, cuộc đời của A La cô nương tràn ngập những tên cười như không cười thế này, có thể sống không phiền lụy sao... Ta lại nhìn Sơ Không, vẫn cảm thấy tính tình kiêu ngạo của hắn thật rất hợp khẩu vị của ta.

Hai người ở bên kia gằng co một lát bỗng nhiên Từ Huy lại ẩn thân không thấy đâu, cùng lúc đó, A La vốn đang nằm trên giường, còn có cả ta và Sơ Không, xung quanh chúng ta bỗng nhiên sinh ra một lớp kết giới bảo vệ chúng ta ở trong đó, thanh âm Từ Huy vang lên trong động: “A Tường cô nương đây vốn là ân oán giữa chúng ta, không nên khiến hai người liên lụy, xin hãy bảo vệ bản thân thật tốt.”

Cầm Liên nghe vậy cười ha ha: “Thật không biết tự lượng sức mình!” Tay áo dài của hắn vung lên ngưng tụ thành một làn khói màu đen xâm nhập vào trong, thạch bích vốn trong sáng đã bị nhuộm đen, lan tràn tới gần chúng ta thì bị kết giới ngăn cản.

Ta sốt ruột túm túm tay áo Sơ Không: “Có nên giúp hắn hay không?”

“Người đi thì chỉ có trở ngại chứ giúp được gì.”

“Vô nghĩa, đương nhiên là người đi.” Ta thốt ra lời này đôi mắt ánh mắt ghét bỏ của Sơ Không, hắn nói: “Hiện tại bọn họ không phân cao thấp, bình tĩnh xem thử một lát.”

Ta sừng sốt: “Khi nào thì Từ Huy lại lợi hại như vậy?”

“Bốn phía ở đây đều là thạch bích đối với hắn cực kỳ có lợi thế, hơn nữa trái tim của hắn lại ở nơi này, có lẽ cũng trợ giúp được một ít, thạch yêu vạn năm vốn dĩ cũng không yếu.” Lời của Sơ Không còn chưa dứt thì ở bên kia đã nghe vài tiếng trầm đục, là cột đá thạch bích ở trên rơi xuống vô số bao vây Cầm Liên ở bên trong. Thân ảnh Từ Huy bỗng nhiên lại xuất hiện trong không trung, tay hóa thành một cây đao bằng đá lập tức chém tới trên đầu Cầm Liên. Tà khí quanh thân Cầm Liên lan ra, thân ảnh thoáng chốc đã di động đến một nơi khác.

Hắn vuốt mái tóc rối loạn màu vàng trước trán, cười nói: “Không ngờ cũng có vài phần công phu. Như thế thì ta cần phải nghiêm túc một chút mới được.”

Không đợi hắn nói xong, đá vụn như kiếm từ trên hạ xuống, từng mũi kiếm đều chứa pháp lực, lóe lên ánh sáng. Cầm Liên vung tay lên, vẽ ra một vòng tròn bảo vệ bản thân hắn ở bên trong, không ngờ phía sau lại có một cây thương đá nhắm thẳng tim Cầm Liên. Cầm Liên nghiêng người trốn, cây thương kia vẫn cắt qua được cánh tay hắn.

Máu loãng rơi trên mặt đất, Cầm Liên lạnh lùng cười: “Tốt, tốt, đây chính là người tự tìm.” Tay phải hắn ôm miệng vết thương, một tay đầy máu, tiếp theo chống tay lên mặt đất, miệng đọc tiên chú, thạch bích ở xung quanh cứ như vài bông mà mềm ra. Một thoáng chốc chỉ nghe tiếng ho sặc sụa, Từ Huy từ trên không trung rơi xuống mặt đất, hắn muốn bò lên thì lại che ngực mà phun ra một búng máu.

Không cho nhau một khắc thời gian nào để nghỉ ngơi, ánh mắt cả hai người giao nhau sau đó lập tức tiến tới giao chiến.

Ta cố sức nhìn một lát, ôm ánh mắt ai oán: “Động tác quá nhanh, xem muốn mù mắt...”

Hai người chiến đấu ai thắng ai thua ta không thấy rõ lắm, nhưng chỉ biết khí quanh thân của họ khiến hang đá này không chịu nổi, trên đỉnh gió thổi vù vù, mặt đất lại rung chuyển, giống như một ngọn núi sắp sụp đổ vậy. Đúng lúc đó Cầm La ngủ trên giường rốt cuộc cũng mở mắt, nàng mơ màng ngồi dậy, giống như không nhìn thấy gì ở xung quanh, ngơ ngác nhỏ giọng nói: “Từ Huy, ngày mai chúng ta sẽ thành hôn.”

Hai thân ảnh đang chiến đấu dừng lại, ta thấy tay Từ Huy đang xuyên qua trái tim của Cầm Liên mà cả người của hắn cũng đầy máu, trên người không biết có bao nhiêu vết thương, đứng từ góc độ của hắn thì không thấy A La, máu đen phun trào trong miệng nhưng thanh âm vẫn trong sáng như xưa: “Đúng vậy, áo cưới đã may xong rồi, ngày mai A La sẽ trở thành tân nương đẹp nhất.”

Cầm Liên cười lạnh lùng, bên môi hắn cũng là máu tươi: “Cho dù chỉ còn là một tàn hồn, muội muội của ta cũng không nên có dáng vẻ đáng thương hèn mọn như thế!” Hắn vung tay lên, một đạo tà khí bắn thẳng tới Cầm La, nhưng đã bị kết giới của Từ Huy làm từ trước ngăn lại. Cầm Liên lại nâng tay.

Mắt Từ Huy đỏ lên, thần sắc trên mặt như tu la, thân thể rách nát như vậy lại không biết lấy khí lực ra từ đâu, hắn rút tay ra khỏi trái tim của Cầm Liên rồi đánh một chưởng lên ngực hắn. Một kích này chưa tổn thương được Cầm Liên, nhưng nháy mắt tiếp theo sắc mặt Cầm Liên bỗng nhiên biến đổi, hắn

tóm lấy tay Tử Huy, muốn đem tay hắn vặn gãy nhưng mà cả người Tử Huy đã chậm rãi biến thành tảng đá.

Cả người Sơ Không cứng đờ: “Không tốt! Hắn muốn cùng Cẩm Liên đồng quy vu tận!” Nói xong Sơ Không liền xông ra ngoài, Tử Huy lại quay đầu lại, khuôn mặt cứng ngắc miến cưỡng nở ra một nụ cười: “Một đời này thật xin lỗi hai người.”

Giọng nói hạ xuống, cả người Cẩm Liên run lên, miệng nở ra một búng máu, trong nháy mắt cả người Tử Huy đã biến thành tảng đá. Cẩm Liên giận dữ: “Thạch yêu ngươi dám tính kế hại ta!” Hắn vung tay lên, tảng đá kia liền biến thành bột mịn phân tán khắp nơi.

Kết giới bảo vệ chúng ta cũng bị phá hủy thành những mảnh ánh sáng lấp lánh nhẹ nhàng trôi qua trước mắt chúng ta—

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bảy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Ta che miệng lại, kinh hãi nói không nên lời.

Cẩm Liên che ngực, trong miệng vẫn phun ra từng búng máu tươi. Khuôn mặt hắn dần trở nên khô héo tiêu tụy, tà khí thoát ra quanh thân làm cho người ta khó chịu không thôi, qua màn sương đen, ta thấy Cẩm Liên phút chốc quay đầu nhìn về chúng ta, mắt hắn trở nên đỏ đậm, hai má lõm xuống, bàn tay thăm dò về phía ta: “Tể phẩm.”

Tà khí tán loạn xung quanh lập tức bao vây lấy ta cùng Sơ Không, mặc dù có Sơ Không che ở trước nhưng ta vẫn cảm thấy được một lực rất mạnh đang kéo ta về phía Cẩm Liên.

Thân mình Sơ Không căng cứng, hắn là đang giằng co cùng tà khí, ta dồn tiên khí xuống dưới cổ gắng mang bản thân cố định trên mặt đất, tay ôm thất lưng Sơ Không chia sẻ một phần sức mạnh cho hắn.

Nhưng Cẩm Liên kia đột nhiên phá vỡ tà khí mà nhảy đến, tay hắn muốn bóp chặt cổ Sơ Không, Sơ Không đang toàn tâm toàn ý chống đỡ tà khí nên không dự đoán được chiêu này của Cẩm Liên. Hắn cả kinh theo bản năng lui về sau trốn tránh nhưng mắt cá chân lại bị tà khí cột lại, một lực rất mạnh túm lấy Sơ Không bay về phía Cẩm Liên.

Ta cũng bị túm mà lao đảo một cái, thế mới biết vừa rồi Sơ Không đã chặn giúp ta một sức mạnh thật lớn.

Mắt thấy tay Cẩm Liên sắp chạm vào cổ Sơ Không, tà khí trên tay hắn cứ như là chất độc đang tiến tới gần, trong đầu ta bỗng dưng nhớ lại, một kiếp kia khi ta còn là gốc Tường, đáng về Sơ Không vì ta mà lấy trái tim ra sau đó chậm rãi nhắm mắt, trong lòng ta bỗng dưng thật đau, không biết ta lấy khí lực từ đâu, hai chân đi trên mặt đất một chút, tay giơ lên, tát một phát vào cái mặt của Cẩm Liên.

Một tiếng giòn vang, đầu Cẩm Liên bị ta đánh nghiêng đi, đập thẳng vào tường đá, tiếng gầm rú vang lên, cột đá bị chấn động rơi xuống nặng nề đè hất trên mặt đất, tạo nên vô số bụi bặm.

Tà khí dừng lại, Sơ Không cực kỳ kinh ngạc quay đầu nhìn ta.

Ta thờ hờn hển, đáp: “Đừng nhìn ta, ta dùng sức từ lúc bú sữa đến bây giờ đấy.” Tuy rằng ta không thể nào bú sữa, nhưng ta biết đây là năng lực lớn nhất của ta.

Không cho chúng ta nhiều thời gian nghỉ ngơi, tà khí từ đồng đá lại bắt đầu tỏa ra, một cánh tay tiêu tụy mang màu sắc tro tàn vươn lên, cả người ta run run, đáy lòng lạnh không thôi. Đáng về này của Cẩm Liên không còn là tiên quân tiêu sái, quả thực tựa như ác quỷ.

“Ha ha...” Hắn chui ra khỏi đồng đá liền bắt đầu nở nụ cười: “Ha ha ha ha!”

“Cả đời này của ta thu chín mươi đồ đệ, có tám mươi tám người tu thành tiên thân đều được ta sử dụng, hoặc là ta lấy ngũ quan (tai, mắt, mũi, miệng...) trên đầu của bọn họ, hoặc là ta lấy da thịt hay xương cốt, duy nhất chỉ còn thiếu trái tim và lá phổi. Năm đó ta niệm tình người tuổi còn nhỏ, vốn định dốc lòng chăm sóc cho người, nỗ lực bồi dưỡng tạo ra cho bản thân ta một trái tim tốt nhất, ai ngờ năm đó Cẩm La phản bội ta, ta càng không thể ngờ hôm nay ta lại bị người ngăn cản.”

Ta gật đầu: “Khó trách, vừa nhìn đã thấy người có dáng vẻ không tim không phổi...”

Cẩm Liên hoàn toàn không nghe ta nói cái gì, vẫn còn cười đến điên cuồng: “Nguyện vọng mấy ngàn năm của ta đã bắt thành, hôm nay sẽ làm cho bá tánh thiên hạ này đi cùng ta!”

Làm cho bá tánh thiên hạ đi cùng hắn? Bá tánh thiên hạ rất nhiều, Cẩm Liên đang nói giỡn sao? Khi ta vẫn đang giật mình, tà khí bốn phía đã ngưng tụ lại

một chỗ trên đất, sắc mặt Sơ Không biến đổi, ta không rõ chân tướng hỏi hắn: “Hắn điên rồi sao? Đây là đang làm cái gì a?”

Sắc mặt Sơ Không có chút tái nhợt, hắn quay đầu liếc ta một cái.

Ta cảm thấy ánh mắt này của hắn không giống như bình thường, nhưng vẫn không hiểu vì sao lại không giống, nhưng mà khi ta đang ngần ngợ chưa kịp hỏi ra thì tay Sơ Không đã vỗ trên trán ta, ta kinh ngạc, cảm thấy thân mình cứng thành một khối không thể động đậy.

“Người sau này... Vẫn nên tái giá đi.”

Tay hắn xoa trên đầu ta, thần sắc ôn nhu lại bất đắc dĩ, đây là lần đầu tiên ta thấy nét mặt của hắn như thế, trong lòng đột nhiên trống rỗng, hoảng hốt như đã biết hắn định làm gì, ta nở to mắt, muốn vươn tay kéo hắn nhưng ngay cả ngón tay cũng không động đậy.

Hắn thu tay, quay đầu, kiên định mà bình tĩnh bước về trước. Mỗi bước chân như sinh ra một bông hoa sen, lay động nở rộ sau lưng hắn. Tiên khí quanh thân hắn phá vỡ tầng tầng khói đen, xán lạn chói mắt. Thiếu niên non nớt này ngửa đầu ưỡn ngực, giống như anh hùng có thể gánh vác được thiên hạ.

Tiên khí cùng tà khí va chạm tạo nên những dòng khí sắc bén xẹt qua người ta, ta trở mắt nhìn thân ảnh Sơ Không đang biến thành một quang sáng màu vàng, như mũi tên nhọn bắn thẳng về Cẩm Liên, trói chặt thân hình tiều tụy của hắn, cho đến khi tà khí ở quanh thân Cẩm Liên chậm rãi tan đi.

Sơ Không rõ ràng là đấu không lại Cẩm Liên, ta hiểu rõ, hắn chỉ có thể dùng năng lực của hồn phách, hao tổn hết nguyên thần mới có thể cùng Cẩm Liên đọ sức một lần. Nhưng mà như vậy... Nếu hắn chết đi, sẽ không thể đến âm phủ, không thể vào luân hồi, biến mất vĩnh viễn.

Cẩm Liên thống khổ ngửa mặt lên trời hét, ánh sáng bao vây hắn cũng nhịn không được mà run run.

Ta dùng hết toàn lực muốn phá tan chú định thân đáng chết này của Sơ Không, ta chưa từng oán hận qua bản thân học tiên pháp không thông thạo như thế này, chưa từng oán hận qua bản thân bị Nguyệt Lão làm phép mà thành một “bản thành phẩm” như thế này, nếu ta có được năng lực như Sơ Không... Một nửa cũng tốt... Một nửa cũng tốt!

Thanh âm Cẩm Liên dần thấp xuống, khi không gian hoàn toàn yên lặng cũng là lúc thân hình tiều tụy của hắn hóa thành một đám khói đen dây dưa cùng ánh sáng màu vàng kia. Chỉ nghe tiếng gió phấp phật bên tai, sau đó một đạo ánh sáng trắng làm đôi mắt của ta mơ hồ.

Tầm mắt mơ hồ hồi lâu rồi cuộc cũng chậm rãi rõ ràng, bốn phía thật yên tĩnh, nếu không phải những đồng đất đá vỡ vụn đầy chân nhắc nhở ta nơi này mới có một hồi kịch chiến, bản thân ta sẽ cho rằng đó chỉ là một cơn ác mộng.

Tà khí không còn, Sơ Không cũng không còn...

Toàn thân đã thả lỏng, là chú định thân của Sơ Không đã được giải. Cũng đúng, người làm thuật đã không còn thì sao pháp thuật có thể duy trì. Chân cẳng ta mềm nhũn thất thần ngồi dưới đất.

“Dì?” Ta kỳ quái nhéo nhéo đuôi của bản thân, “Vì sao... Rõ ràng đã an toàn...”

Trong lòng hỗn loạn cứ như có người cầm chùy nện vào ngực, tiết tấu cùng sự chấn động khiến ta không thờ nổi. Ta đại ra hồi lâu mới nhớ tới, hiện tại phải đi tìm Sơ Không.

Có lẽ hắn chỉ bị vùi lấp trong đồng đất đá mà thôi.

Ta đứng dậy, nghiêng ngả chao đảo chạy đến trên đồng đá kia, đã quên đi tiên pháp, ta dùng đôi tay của mình đào đồng đá sắc bén, hết đồng lớn đến đồng nhỏ, mỗi khi di chuyển một tảng đá trong lòng ta lại nguội lạnh thêm một phần. Tay chân lạnh lẽo, đầu ngón tay đào bởi chảy máu cũng thật lạnh lẽo, ngay cả nước mắt rơi xuống đất cũng lạnh lẽo.

“Kiêu ngạo Không...”

Trong lòng ta bắt đầu nhịn không được mà sợ hãi kêu lên: “Người trả lời một tiếng đi, người trả lời một tiếng ra sẽ không giận người nữa, sau này không bao giờ giận người nữa.”

“Là người nói muốn nuôi ta, mười đồng tiền của ta người còn chưa đền. Người mà không trả lời ta liền đi tái giá! Ta sẽ gả cho Lí Thiên Vương, ta sẽ làm tiểu thiếp chuyên nghiệp, sẽ gây họa cho chúng thần thiên giới, ta...”

Uy hiếp này, vô dụng a.

Sơ Không đã nói, sau này ta hãy tái giá.

Lần này nói ra, hắn đã quyết tâm bỏ lại ta.

Hốc mắt rồi cuộc cũng có một chút nhiệt độ, nhưng vẫn là nước mắt chảy cuộn cuộn, chặt vật rơi xuống. Mặc kệ là Sơ Không, Kiêu ngạo Không, hay là Lục Hải Không, lần này đã không còn thấy nữa.

Hay là ta đi địa phủ tìm hắn đi, có lẽ hắn không mất hồn vía, có lẽ nguyên thần của hắn vẫn tồn tại, đi đầu thai lần nữa ta có thể tìm thấy hắn. Vừa nghĩ đến điều này ta đã nhìn xung quanh tìm một cây đao, nhưng vừa xoay đầu đã thấy Cẩm La ở trên giường đá ngồi dậy, thân hình của nàng thật trong suốt,

đường như giấy tiếp theo sẽ biến mất theo gió.

Ta ngơ ngác nhìn nàng chăm chăm, nơi này “vật còn sống” chỉ còn hai chúng ta.

A La bỗng nhiên cười cười, đôi tay trong suốt nâng lên, từ lòng bàn tay hiện ra một hạt châu màu tím, ánh sáng lấp lánh, thật phần xinh đẹp.

“Tim của Từ Huy.” Nàng cười nói: “Ta nghĩ, Từ Huy cũng muốn giúp các ngươi.” Nàng vươn tay đưa hạt châu màu tím cho ta: “Sinh tử là đạo lý của trời đất, cho dù trái tim của thạch yêu vạn năm có năng lực nghịch chuyển đi chăng nữa ta cũng chỉ có thể thu về một hồn một phách này.”

Ta ngây người hồi lâu vẫn chưa phản ứng được lời này của nàng là có ý gì. A La ôn hòa cười, thân mình dần biến mất trong không trung: “Ta chỉ có thể bồi thường như vậy, thật xin lỗi.”

Thân ảnh A La biến mất hoàn toàn, chỉ để lại vài tia sáng vụn vặt vẩy quanh hạt châu màu tím vài vòng, dần hạt châu đi đến trước mặt ta. Ta ngẩn ngơ vươn tay nó liền ngoan ngoãn tiến vào lòng bàn tay ta.

Ta vẫn ngây ngốc như cũ, mãi đến khi trong đầu có một tia sáng làm thông suốt mọi ý nghĩ, ta vỗ ót, lau khô nước mắt lập tức cắn lưỡi tự tử.

Bước trên con đường hoàng tuyền, ta ôm hạt châu màu tím chạy như điên về hướng điện Diêm Vương.

Lúc đó Diêm Vương còn chưa có trở về, phán quan đang ở dựa ở bàn xem giấy tờ, hẩn ngẩng đầu thấy người phá cửa là ta thì nhướng mày: “Sao ngươi trở về nhanh như vậy? Không phải bảo các ngươi kéo chân Cẩm Liên sao? Sơ Không thần quân đâu?”

Ta đưa hạt châu tím trong tay cho phán quan xem, hẩn nhủu mày nhìn hồi lâu bỗng nhiên biến sắc: “Sao Sơ Không thần quân chỉ còn một hồn một phách ở trong này? Rốt cuộc các ngươi lại gây họa gì?” Phán quan xoa trán thở dài: “Vốn dĩ người đã không đủ, các ngươi lại tự làm mất đi một người! Phóng lửa ở vườn sau của nhà mình rất thoải mái phải không?”

Ta thu hạt châu màu tím vào trong lòng, không để ý ngôn ngữ khắc nghiệt của phán quan, chỉ bình tĩnh nói: “Sơ Không đã chết, hẩn dùng hồn phách cùng nguyên thần của bản thân để cùng Cẩm Liên đồng quy vu tận, tình hình cụ thể ngươi có thể nhìn trong kính kiếp trước.”

Phán quan ngẩn ra, kiểm hãm thần sắc, lấy cái kính kiếp trước trên bàn của Diêm Vương, hẩn trầm ngâm nhìn hồi lâu, sau đó ngẩng đầu nhìn ta: “Như thế phải bẩm báo với Ngọc đế truy phong cho Sơ Không thần quân.”

“Truy phong cái gì, trò kia chỉ là cái rắm.” Ta nói trắng ra: “Ngươi nói cho ta biết, có thể làm cho hẩn trở lại thành tiên hay không?”

Phán quan nhủu mày nhìn ta một lát, thở dài: “Có thì có, nhưng mà...”

“Có là được. Ta chỉ cần biết phương pháp.” Mặc kệ phải gánh vác trách nhiệm thế nào, ta phải làm Sơ Không một lần nữa trở thành Sơ Không thần quân, một lần nữa đứng trước mặt ta, khiến ta không thể tái giá.

“Để một hồn một phách này vào luân hồi, trật tự của trời đất sẽ ngưng tụ cho hẩn một thân thể, dùng thân thể này khóa hồn phách ở bên trong, sau đó đi tìm hai hồn sáu phách còn lại, trời đất bao la mịt mù, muốn đi tìm hồn phách căn bản là chuyện không thể, ngươi vẫn nên từ bỏ ý nghĩ này đi.”

Ta cân nhắc một lát: “Tìm được hẩn có thể sống sao?”

“Sau khi thu đủ hồn phách hẩn sẽ biến thành người bình thường, nếu muốn thành tiên thì phải nỗ lực tu đạo một lần nữa.”

Ta gật đầu, mang theo hạt châu màu tím xoay người, phán quan liền gọi ta: “Tuồng Vân tiên tử, ngươi phải biết rõ, chuyện này không phải một hai kiếp là có thể làm xong, nếu không may mắn thì cả ngàn năm cũng không thu được gì.”

Ta quay đầu liếc mắt nhìn phán quan một cái: “Nghĩ nhiều như vậy làm gì. Khi tìm không được thì hãy nghĩ tới việc từ bỏ. Nhưng mà mặc kệ sau này ta có từ bỏ hay không nhưng bây giờ ta sẽ không, để bản thân ta có thể yên tâm thoải mái, ít nhất ta cũng vì hẩn mà trả giá. Sau này nghĩ lại ta sẽ không vì thiếu nợ một người mà hối hận.” Ta cười cười: “Hơn nữa, tìm này tìm nợ có thể đối với người khác là không dễ dàng, nhưng mà ta là Tuồng Vân tiên tử a, thiên hạ này nơi nào lại không có mây.”

Phán quan nhìn ta một lát, cười nói: “Thôi, ngươi đi đi. Chờ Diêm Vương trở về, ta sẽ nói rõ với hẩn.”

Ta gật đầu xoay người muốn đi, bỗng nhiên lại nhớ đến một việc, ta hỏi phán quan: “Khi nãy ngươi nhìn kính kiếp trước, chắc hẩn cũng biết A La cùng Từ Huy, bọn họ còn có kiếp sau không?”

“Tàng đá yêu kia tuy dùng sinh mạng đánh cược nhưng linh hồn không bị tổn thương, đương nhiên có kiếp sau, nhưng mà nghiệp chương của hẩn quá nhiều, kiếp sau nhất định cực khổ chồng chất, gian nan vất vả. Còn Cẩm La tiên tử vốn chỉ là một tàn hồn bám vào trái tim thạch yêu mà sống sót, một khác khi nàng chết kia đã định là không có cơ hội chuyển kiếp, nàng lại dùng hết tinh lực cuối cùng để thu lại một hồn một phách của Sơ Không thần quân, ngay cả sức mạnh của tàn hồn cũng không thể tồn tại, Cẩm La tiên tử xem như là hoàn toàn biến mất trên trần thế, không thể nào có kiếp sau.”

Ta há miệng thở dốc, nhưng bản thân lại không biết nên nói gì, bất đắc dĩ thở dài, Từ Huy cùng A La, hai người rõ ràng xứng đôi như vậy... Nếu biết A La biến mất, Từ Huy nhất định sẽ rất thương tâm.

Nhưng mà kiếp này trôi qua, ngay cả Từ Huy cũng không thể nhớ được A La, bởi vì hẩn đã mang trí nhớ quên hết.

Một đời một kiếp này, tình thâm thì có thể nào, cũng chỉ là những năm tháng mờ mịt được viết trên một trang giấy, không ai có thể nhớ tới...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bảy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Lại một lần nữa đứng bên giếng luân hồi, chỉ là lần này bên cạnh thật yên tĩnh khiến ta không quen.

Ta quay đầu nhìn, con đường hoàng tuyến bên cầu Nại Hà vẫn chưa tan biến, ta cảm thấy địa phủ lúc này lạnh lẽo hơn trước kia rất nhiều.

Một hồn một phách từ hạt châu màu tím thoát ra, theo con đường luân hồi đi đâu thai. Nhìn hồn phách đang dần trôi đi, ta đột nhiên có chút sợ hãi, ta không biết kiếp tiếp theo Sơ Không sẽ ở đâu, trong biển người mê mông này làm sao có thể tìm được hân, cũng không biết khi gặp lại dung mạo của hân đã thay đổi như thế nào, nhưng mà...

Đã là hiện thực thì không thể trốn tránh, ta chỉ có thể mặc áo giáp mà đi đối mặt.

Ta thu hạt châu màu tím vào lòng rồi thả người nhảy xuống giếng luân hồi.

Ba năm nhân thế vội vàng qua đi.

Không có Sơ Không bên người, ta có thể chậm rãi mà thưởng thức sự phồn hoa sầm uất của nhân giới. Không có người nào sẵn giọng tranh cãi, những ngày của ta trôi qua thật thư thái. Cho đến bây giờ ta mới biết được, Sơ Không ngao mạn ở bên cạnh đã mang đến cho ta bao nhiêu phiền não cùng khó chịu.

Nhưng mà, đến đêm dài thanh tĩnh, một mình một người yên lặng nhìn trời đầy sao, ta lại không có thuốc chữa mà nghĩ đến Sơ Không, nghĩ những khoảnh khắc tranh cãi âm ỉ đến không chịu nổi, ta thật đáng hổ thẹn nhớ lại cuộc sống bị chọc giận đến mức phôi như muốn nổ tung kia.

Sơ Không đến bây giờ cũng không hoàn mỹ, miệng thì thiện tính thì xấu, chưa bao giờ làm chuyện gì khiến ta vui sướng, ngay cả cây quạt nói bời thường cho ta cũng chưa bời, nhưng hân vẫn cứng như sắt thép mà đào một lỗ trong lòng ta, nghênh ngang ngồi xuống, bắt chéo chân, cái mặt đáng ghét đờn mà nhìn ta: “Ta liền muốn vào thì người làm gì được ta?”

Ta hận không thể bóp chết hân, nhưng chính là không nỡ. Cho nên chỉ có thể để hân ngồi ở đó, biến thành thứ mà ta nuốt vào không được phun ra cũng không xong.

Ta không biết tâm tình như vậy rốt cuộc có phải là “tình yêu nam nữ” hay không, ta chỉ biết, mỗi khi ta nghĩ đến hân, bầu trời của ta sẽ rất quang đãng không có mây.

Cho nên, vì muốn gặp lại hân, ba năm ở nhân gian này ta đã liều mạng tìm được một hồn bốn phách của Sơ Không, còn một hồn hai phách vẫn không biết tin tung tích. Ta đã mang chuyện mà phản quan cho rằng một ngàn năm cũng không thể hoàn thành làm được hơn một nửa, có lẽ là ý trời, cũng có lẽ là hồn phách của Sơ Không tự tìm đến ta.

Cuối tháng ba, những đóa hoa khoe màu đua sắc mọc lên ven đường, ta một đường thưởng hoa, cười đùa đi đến đô thành nước Yên. Nghe nói hoàng cung nước Yên gần đây có quý hồn thường lui tới, vốn dĩ trong hoàng cung có gì đó quý dị cũng là bình thường, nhưng mà lúc này ta không thể buông tha cho bất cứ dấu vết nào.

Vào thành ta tìm khách điểm đem con lừa gửi lại, thanh toán tiền thuê phòng liền đi về phía hoàng cung.

Ta niệm chú ân thân, quan mình chính đại đi vào hoàng cung, ta nghĩ chuyện ma quái thì hơn một nửa là xảy ra ở lãnh cung. Ta tìm trong hoàng cung hồi lâu mới tìm được một tỷ nữ đang đưa cơm tới lãnh cung, ta liền đi sau các nàng, nhanh chóng thăm dò khắp nơi ở lãnh cung định rằng buổi tối lại tới xem xét cẩn thận hơn.

Nhưng bỗng nhiên lúc đó hạt châu màu tím ta mang trên cổ sáng ngời, ta sửng sốt.

Ta đều mang một hồn bốn phách tìm thấy đặt trong hạt châu, có thể hồn phách cảm ứng lẫn nhau nên sau khi ta tìm được một hồn phách thì hạt châu sẽ phát sáng. Đây cũng là nguyên nhân ta có thể tìm được một hồn bốn phách nhanh như vậy.

Xem ra trong hoàng cung này quả thật có hồn phách phân tán của Sơ Không.

Ta vẫn còn đang suy nghĩ thì một cung nữ đi vào trong lãnh cung, hạt châu màu tím càng phát sáng, đây là tình huống trước đây chưa từng có, không phải

là nơi này chứa rất nhiều hòn phách của Sơ Không chứ? Ta nghi ngờ ngẩng đầu đã thấy dưới cái cây khô bên cạnh lãnh cung có một viên thịt tròn mặc áo bào màu đỏ, nó mở to đôi mắt, nhìn chằm chằm chằm chằm... Hạt châu trước ngực ta.

Ta cũng nhìn nó chằm chằm, mặt mũi đứa trẻ này cùng với Sơ Không, thậm chí là Lục Hải Không có bảy tám phần giống nhau. Ta không khỏi ngại người nhìn hồi lâu.

Nhưng mà đứa trẻ này trông ta một lúc lâu lại quay đầu đi, ngơ ngác nhìn bầu trời trên đầu, vẻ mặt có chút ngu ngốc. Thân thể chỉ chứa một hòn một phách nhất định là có điểm không tròn vẹn.

Hạt châu màu tím nhẹ nhàng bay lên như hận không thể lập tức tiến vào dung hợp với hòn phách trong thân thể kia, ta nhìn cung nữ khắp phòng, yên lặng đem nó ấn xuống.

Cũng may các cung nữ đưa cơm tới liền đi ra ngoài, căn phòng bên cạnh có một nữ nhân gầy yếu đi ra, nàng ngồi vào bàn đã vô lực gọi: “Đi qua, ăn cơm.” Xem ra nàng đang gọi thịt tròn Không, nhưng Thịt tròn Không vẫn ngơ ngác nhìn bầu trời.

Nữ nhân bên trong không biết bị cái gì chọc vào thần kinh, đột nhiên vung tay hất bát đĩa trên bàn rơi hết một nửa, tiếng vỡ khiến màng tai đau đớn, Thịt tròn Không rút cuộc cũng quay đầu, ngơ ngác nhìn nữ nhân kia: “Mẫu thân...”

“Đừng gọi ta!” Nữ nhân nắm lấy mái tóc tiêu tụy thét chói tai: “Ta không phải là mẫu thân của ngươi! Tất cả là vì ngươi! Tất cả là vì ngươi mà ta mới rơi vào kết cục này! Ta không phải là mẫu thân của ngươi, không phải!” Thanh âm của nàng thật chói tai, nhưng Thịt tròn Không vẫn ngơ ngác nói hai chữ: “Mẫu thân.”

“Ngươi không phải con của ta! Ngươi không phải con của ta!”

Quốc vương nước Yên cực kỳ mê tín, nước Yên lại có tục ngữ chỉ về điểm xấu của những đứa trẻ ngu ngốc, phi tần này chắc hẳn là sau khi sinh hạ Sơ Không ngu si thì bị hoàng đế tống vào lãnh cung. Cả đời này của nàng xem như đã bị hủy, khó trách lại hận con của mình như thế. Nhưng mà đứa con này là chỗ duy nhất mà nàng có thể dựa vào...

Nữ tử bỗng nhiên đứng lên đi ra, nàng tát một cái vào mặt của thịt tròn Không, móng tay sắc bén làm trên mặt non nớt của đứa nhỏ xuất hiện ba vết máu. Đứa nhỏ dù có chút ngu ngốc nhưng vẫn biết đau, trong ánh mắt xuất hiện hai giọt nước lớn.

“Mẫu thân...”

“Nếu ta không sinh ngươi ra thì thật tốt!” Nữ tử bắt đầu đánh hấn: “Nếu ngươi không xuất hiện trên đời này thì thật là tốt! Ngươi cút đi! Ngươi cút đi...”

Ta hiện thân, lập tức đứng chắn trước Sơ Không, một phen nắm chặt cổ tay nữ nhân kia, bình tĩnh nhìn nàng: “Đứa nhỏ không phải là để cho ngươi xả giận.” Ta nói: “Hắn từ trong bụng ngươi đi ra thật sự là có lỗi với ngươi, nếu ngươi không cần hắn thì ta cần.”

Ta thả tay, thân mình của nàng mềm nhũn ngồi trên đất: “Quý...Quý!”

“Ta không phải quý.” Không đợi ta nói hết lời, hai mắt nàng đã trắng dã, bị dọa đến hôn mê.

Ta mặc kệ nàng, ngồi chồm hổm sờ cái đầu tóc rối bù của thịt tròn Không. Tầm mắt hấn dừng trên hạt châu màu tím, ta không chút do dự lấy xuống đưa tới trước mặt Sơ Không, một hòn bốn phách bên trong hạt châu thoát ra nhanh chóng nhập vào thân mình nho nhỏ của thịt tròn Không. Ta thấy ánh mắt của hắn đại ra, sau đó thoáng hiện lên vài phần linh động cùng cảm xúc.

Ta mang hạt châu vào, lấy khăn mặt ra lau máu cùng nước mắt trên mặt hắn nói: “Từ hôm nay trở đi, ngươi gọi là Sơ Không, là một người tu tiên. Ta gọi là Tiểu Tường, là...sư phụ của ngươi.”

Hắn không nói một lời, ta cũng không biết nên nói thêm cái gì liền vươn tay đưa ra trước mặt hắn, hắn ngây người một lúc liền nâng cái tay đầy thịt đặt vào lòng bàn tay của ta. Ta nắm chặt tay hắn cười nói: “Nhìn xem, một kiếp này sao ngươi có thể thoát khỏi lòng bàn tay ta, hahahaha.”

Dáng vẻ hiện nay của Sơ Không nhất định không thích hợp ở nơi đông người, hơn nữa hắn vẫn là một hoàng tử, để đảm bảo sau này việc tranh đấu trong triều đình không ảnh hưởng đến hắn, ta dứt khoát dẫn hắn quy ẩn núi rừng, an ổn qua ngày.

Ta dựng một cái nhà ở núi Hoa Sơn, mang Sơ Không vào đó ở, có thêm một hòn bốn phách đương nhiên Sơ Không thông minh hơn trước một ít. Ta dạy hắn viết chữ, sau đó mang những nội dung tu đạo nhập môn mà trước kia Sơ Không từng dạy ta viết ra cho hắn luyện.

Nhưng hắn học rất chậm, ta không khỏi có chút nóng vội, kiếp này hắn chỉ là phạm nhân, nếu trước khi tu thành tiên đã chết thì làm sao bây giờ? Lúc đó ta còn sống, trường sinh bất lão, lại đi tìm trong vô vọng. Cùng ở với Sơ Không càng lâu, ta càng sợ hãi một lần nữa hắn lại mất đi.

Mang theo sự lo lắng và dè phòng, thời gian lặng lẽ trôi qua, Sơ Không đã mười tuổi, bảy năm trôi qua, ta lại tìm thêm được một phách của Sơ Không, hắn chỉ còn một hòn một phách nữa là hoàn chỉnh.

Nhưng mà không biết vì sao, Sơ Không càng ngày càng bài xích việc tu tiên, cùng chơi đùa với yêu tinh trên núi, có một lần hắn rất quá đáng, hiếp bức lão thụ yêu (cây già thành tinh) viết bùa chú cho hắn, còn hắn lại cùng với hồ tinh ở trong núi đến thị trấn chơi những hai ngày.

Ta lo lắng tìm hắn vèn vẹn hai ngày, ngày thứ ba thì thấy hắn tinh thần sáng khoái vừa đi vừa nhảy về nhà. Trong mắt ta che kín tơ máu, mặt xanh trắng

nhìn hần: “Đi đâu vậy?”

Khuôn mặt cao hứng của Sơ Không cứng đờ, sợ hãi nhìn ta một cái: “Tiểu Tường...”

Ta mang tóc vấn lên, bẻ một chân của cái ghế dựa, đem nó nắm chặt trong tay, ngữ khí bình tĩnh hỏi: “Người qua đây, chúng ta nói chuyện.”

Sơ Không sợ hãi lui một bước, ta chậm rãi ngồi xổm trước mặt hần hỏi: “Nói, đi chơi cùng ai? Đi đâu?”

Hần ngại ngần nửa ngày, rốt cuộc dưới ánh mắt bức bách của ta mà thừa nhận: “Trần nhỏ dưới núi... Đi cùng Đại Hoa.” Đại Hoa là tên con hổ thành tinh, nàng cùng Sơ Không vừa gặp nhau đã hợp ý, chơi đùa rất vui vẻ.

“Ai cho người đi?”

“Núi, nhóm tiểu yêu nói ta không nên cứ ở trên núi, phải đi ra ngoài cho biết chuyện đời...”

Ta hiểu rõ gậy đầu, nắm chân ghế dựa ra cửa, đem toàn bộ tiểu yêu trên núi lột quần đánh một trận, đánh đến mức núi Hoa Sơn có tiếng tiểu yêu gào khóc vang trời, cuối cùng mang lão hồ tinh trói lại xách về. Sơ Không thấy Đại Hoa thì lập tức tiến tới hỏi: “Đại Hoa, có bị đánh hay không? Đau không? Thực xin lỗi...”

Ta ngồi xuống ghế, uống ngụm trà, sau khi bình ổn cảm xúc mới nói: “Đem Sơ Không xuống núi là có mưu mô gì?” Tuổi này của Sơ Không da mềm thịt non, trong thân thể còn có chút tiên khí, là đồ ăn mà yêu quái tà đạo thích nhất, bọn họ đưa hần xuống núi thật sự làm ta rất lo lắng. Trước kia ta để Sơ Không tiếp xúc cùng với tiểu yêu trên núi là vì chúng nó không xấu, nhưng nếu có tà niệm với Sơ Không...

Nghe ta hỏi thì Đại Hoa sợ tới mức khóc ra: “Tiên tử tha mạng, tiểu yêu không dám nữa, tiểu yêu chỉ cảm thấy Sơ Không hàng ngày đều ở trên núi tu tiên thì rất buồn chán, liền muốn đưa hần xuống núi du ngoạn, tuyệt đối không có ác ý! Ô ô, tiên tử tha mạng ô ô.”

Ta mang chén trà thả ra muốn mở miệng nói chuyện thì Sơ Không giang hai tay che trước Đại Hoa nói: “Tiểu Tường đừng đánh Đại Hoa, là Sơ Không không tốt, Sơ Không không nên ham chơi, lần sau không dám nữa, người đừng đánh nàng...”

Dáng vẻ này của hần không biết vì sao khiến ta nhớ tới Lục Hải Không, một năm kia, hần cũng dùng dáng vẻ này ngăn trước phụ thân tể tướng, che chở ta. Mà hiện tại, hần đã quên hoàn toàn.

Ta lấy lại tinh thần, xoa thái dương, nói: “Sơ Không không cần thiết phải xuống núi nhìn cái gì, đợi sau khi tu thành tiên thì có rất nhiều thời gian đi chơi...” Lời của ta còn chưa dứt, liền nghe Sơ Không cúi đầu nhỏ giọng nói: “Vì sao phải tu tiên?”

Ta ngân nga: “Người nói cái gì?”

Sơ Không cắn chặt răng, thẳng thắn thành khẩn nói: “Sơ Không vì sao phải tu tiên? Vì sao phải nghe lời Tiểu Tường?”

Bởi vì, nếu không tu thành tiên, sau này sao người có thể nuôi ta qua ngày? Nếu như không tu thành tiên, sao người có thể trở lại thành Sơ Không thân quân? Nếu như không tu thành tiên, sao người có thể trở về thiên giới lấy ta? Người còn nhiều lời hứa vẫn chưa thực hiện như vậy, vì sao không nghe lời ta nói, vì sao không cố gắng tu tiên...

Nhưng mà, ta nghĩ người ngần ngại lại giật mình hoảng sợ, Sơ Không trước mặt ta lúc này không phải là Sơ Không trước kia. Với hần mà nói, Sơ Không thân quân hứa hẹn với ta cũng giống một người xa lạ hứa hẹn với ta, không liên quan tới hần, hần không có trí nhớ trước kia, hần là một người hoàn toàn mới.

Ta dựa vào cái gì đem nguyện vọng của mình đổ lên người hần?

Ta vì bản thân nhận ra được những điều này mà nghĩ người. Chỉ nghe Sơ Không cúi đầu nói kiên định: “Ta không muốn tu tiên, ta muốn giống như bọn Đại Hoa. Vì chuyện này mà khi dễ bọn Đại Hoa, Tiểu Tường thật vô lý.”

Đối mặt với chỉ trích như vậy ta không có lời nào để chống đỡ, sau một lúc im lặng thì nói: “Người đã không muốn tu tiên thì đó là sai lầm của ta rồi.” Ta thu hồi dây trói trên người Đại Hoa, yên lặng vào phòng, trước khi đóng cửa nói với bọn họ: “Về sau không được như thế nữa, khi đi phải nhớ nói với ta một tiếng, đừng để ta lo lắng.”

Bên ngoài cửa gỗ, thanh âm đối thoại của hai đứa nhỏ truyền rõ ràng vào tai ta: “Sơ Không, tiên tử hình như rất thương tâm, người đi xin lỗi nàng đi.”

Thanh âm Sơ Không có chút mờ mịt: “Xin lỗi thế nào?”

Hần là ta phải xin lỗi bọn hần mới phải. Đột nhiên hạt châu màu tím trước ngực sáng ngời, hạt châu này thường giao tiếp với hồn phách của Sơ Không, giống như có linh tính, hồn phách của Sơ Không ở gần đây sao? Ta buông sự phức tạp trong lòng ra, đẩy cửa sổ đi ra ngoài, đuổi theo hướng mà hạt châu dẫn đường...

Chương 46

Đuổi theo đường mà từ châu (hạt châu màu tím) dẫn, ta đến ranh giới Hoa Sơn.

Trong lòng ta thấy thật kỳ quái, kia chỉ là một tàn phách của Sơ Không sao có thể chạy nhanh như vậy. Đuổi theo tới chạng vạng ta cảm thấy có từng trận yêu khí truyền đến trên đỉnh đầu, ta ngẩng đầu lên đã thấy một con yêu quái vừa giống nai vừa giống ngựa từ giữa mây bước ra. Viên từ châu trước ngực chỉ thẳng về phía nó.

Ta từng nghe Nguyệt Lão nói ở nhân gian có một loại yêu quái vừa giống nai vừa giống ngựa thích ăn tàn hồn phân tán khắp thế gian, hồn phách của Sơ Không. . . Không phải là bị nó ăn chứ?

Trong lòng giật mình, ta đáp mây bay thẳng lên trời, bay tới bên cạnh yêu quái kia. Con Lộc Mã Thú này nhoáng một cái đã nhanh chóng chạy đi, cũng đúng, chỉ là một yêu quái ăn tàn hồn nên cũng không lợi hại lắm. Lúc này không biết miệng nó đang ngậm cái gì, nó đang cố gắng nuốt vào bụng.

Thấy viên từ châu ở trước ngực càng sáng, ta hung ác hét lớn: “Mau nhô ra cho lão nương!” Một cước hung hăng đá vào sườn mặt Lộc Mã Thú.

Một cước này khiến yêu quái hí lên một tiếng, trong miệng có rất nhiều tàn hồn bay ra, hồn phách theo gió tản đi, ta lập tức bay theo tàn hồn. Lộc Mã Thú ở phía sau không cam lòng đuổi theo ta, ta không có tâm tư mà quan tâm tới nó, nhanh chóng đuổi theo phương hướng mà từ châu chỉ.

Một đám tàn hồn bay không nhanh, một chốc liền bị ta đuổi kịp, ta đọc khẩu quyết thu hồn, tàn hồn của Sơ Không ngoan ngoãn vào trong từ châu. Tiếng Lộc Mã Thú hí vang bên tai, ta nghiêng người tránh thoát, không muốn cùng nó dây dưa nữa nên nâng tay đọc chú: “Mây đến.”

Những đám mây trên bầu trời chạng vạng nhanh chóng kéo tới, những đám mây trắng dưới ánh mặt trời màu cam chuyển thành màu tím khỏa Lộc Mã Thú ở bên trong. Ta xoay người bỏ chạy, nhanh chóng bỏ xa nó ở sau.

Ôm hạt châu trong ngực, khi trời tối cũng chạy về đến Hoa Sơn.

Dọc theo con đường núi tối đen về nhà, càng đi đến gần căn nhà gỗ tự tay ta dựng lên kia, không hiểu sao trong lòng càng buồn bực sâu nặng. Những lời của Thịt tròn Không trước khi ta ra ngoài vẫn quanh quẩn bên tai. Hắn không muốn tu tiên, không muốn trở về làm Sơ Không thần quân, hắn. . . Chỉ muốn ở hạ giới an an ổn ổn qua một đời? Hắn đã nói như vậy, những việc ta làm còn có ý nghĩa gì?

Liều mạng tìm về hồn phách mà hắn không muốn, cố gắng thật nhiều dạy tiên pháp mà hắn không muốn tu. . .

Ta đột nhiên cảm thấy nhục nhã như cái mặt nóng của ta dán lên cái mông lạnh của hắn vậy.

Ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng tỏ trên trời, ta di chuyển bước chân đi về rừng cây trong Hoa Sơn.

Tiểu yêu trên núi Hoa Sơn ban ngày đã bị ta đánh một trận nên buổi tối yên tĩnh không ít, một đường ta đi chỉ nghe thấy tiếng côn trùng kêu vang, bất tri bất giác đã đến hồ nhỏ trong núi. Ta thất thần nhìn cái hồ một lát, bao nhiêu năm trước, khi ta biến thành lão hồ, còn có một con lợn rừng, ở bờ bên kia, yên lặng nhìn nhau. . .

Mặc dù tâm tình hiện tại thật buồn bực nhưng nhớ tới cảnh tượng kia ta lại bật cười “phốc” một cái, một mình một người ôm bụng cười bên hồ đến mức giờ chân. Nhưng có lẽ là do đêm đen quá lạnh nên khoe miệng của ta cũng dần cứng lại.

Sơ Không kia. . . cái tên có thể câu kinh cãi nhau và đánh nhau với ta, có lẽ vĩnh viễn cũng không thể trở về được.

Ta rũ rứt, khó nén được sự mất mát.

Từ hồ nước đi lên thêm một chút ta đã có thể nghe thấy tiếng suối nước leng keng rung động, thanh âm của dòng nước khiến ta cảm thấy có chút khoan khoái và nao nhiệt. Ta tìm một bãi cỏ ngồi xuống, lẳng lặng ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, lần đầu tiên ta cảm thấy tương lai thật mờ mịt. Nếu như ta không còn bắt ép Sơ Không nữa, ta nên làm cái gì đây? Đáng về Sơ Không khi gặp nhau lúc trước thế nào nhỉ? Ta nhất thời không thể nhớ rõ.

Từ châu trước ngực lại sáng lên, ta đem nó giữ trong tay, hồ, nay tìm được một hồn của Sơ Không, nếu đem hồn này cho hắn, thì hắn chỉ thiếu một phách nữa là hoàn chỉnh. Đến lúc đó, nếu hắn vẫn có ý nghĩ giống vậy giờ. . .

Ta sẽ trở về chỗ của Nguyệt Lão, tiếp tục trông coi nhà cửa cho lão.

Đang suy nghĩ thì ta chợt nghe tiếng khóc nức nở ở bờ suối đối diện, thanh âm này thật quen thuộc. Ta quay đầu nhìn đã thấy thịt tròn Không đứng ở bờ bên kia, trên mặt đầy nước mắt nước mũi, ánh trăng trong suốt óng ánh chảy trên mặt hắn, ta thấy hắn khóc hung hăng như thế thì ngăn ra.

Đứng dậy, ta gọi hắn: “Sơ Không, ngươi. . .” Không ở trong nhà mà ngu ngốc, chạy tới chỗ này làm gì?

Ta còn chưa nói ra miệng, khớp hàm của thịt tròn Không ở bên kia đã buông lỏng, khốc khản cả giọng nhưng vẫn kêu lên: “Ô oa! Tiểu Tường! Ô oa!” Hắn khóc rất tàn bạo, khiến ta hoảng hốt mà lui một bước nhỏ, đứa nhỏ này hồn phách không trọn vẹn nên phản ứng rất chậm chạp, thường không biểu lộ tình cảm quá khích như vậy, nay đột nhiên lại tuôn ra thế này, sao ta có thể không sợ hãi.

Hắn thấy ta lui về sau thì thần sắc càng thêm hoảng loạn, không để ý gì mà chạy băng qua dòng suối lão đảo về phía ta. Không đợi ta tới giúp, hắn đã chạy đến trước mặt ta, mang theo một thân lạnh lẽo nhào vào người ta, vạt áo thấm ướt của đôi giày ta. Thịt tròn Không vẫn chưa cao lắm nên hai tay hắn chỉ có thể ôm chặt thắt lưng của ta, đầu dán ở trên bụng ta mà khóc lớn.

“Người đừng đi, Sơ Không sai lầm rồi, Sơ Không sẽ không chọc giận người, không bao giờ chạy xuống núi đi chơi nữa! Ta sai lầm rồi!”

Ta sùng sốt hồi lâu: “Hôm nay sau khi ta đi thì tiểu yêu trên núi đến đánh người trả thù sao?”

Hắn lau mặt trên bụng ta hai cái, lau toàn nước mắt nước mũi: “Người là tiên nhân, ô... Đại Hoa nói người đi rồi, trở về thiên giới, làm thần tiên tiêu dao... Người thấy vui vẻ, sẽ... sẽ không bao giờ trở lại nữa! Người sẽ không còn muốn ta nữa... ô ô.”

Thanh âm của hắn rầu rĩ, xen lẫn với giọng mũi nùng đậm khiến ta nghe có chút mơ hồ, ta ngẩn ra nói: “Ta chỉ là đuổi theo một yêu quái.”

Thịt tròn Không ôm ta càng chặt: “Tiểu Tường không cần đuổi theo yêu quái.”

Ta dờ khóc dờ cười, sau đó trong lòng lại thấy ấm áp, không hiểu sao tâm tình lại thấy thỏa mãn, khoe miệng chậm rãi kéo lên. Dáng vẻ này của hắn chắc là sợ ta sẽ rời đi, mặc dù không muốn tu tiên, không muốn nghe lời ta nói, nhưng mà trong cảm nhận của Thịt tròn Không ta là đặc biệt, không thể không tồn tại.

Ta giống như nghe được tiếng cười càn rỡ từ sâu trong nội tâm. Ta ngồi chồm hổm xuống, đem một hòn trong hạt châu màu tím chậm rãi bay vào mi tâm (điểm giữa hai hàng lông mày) của Sơ Không. Ta sờ đầu hắn: “Sơ Không sợ hãi Tiểu Tường sẽ không cần người nữa sao?”

Hồn phách vào thân thể, với hắn mà nói cũng không có cảm giác gì, hắn thành thật gật đầu, đôi mắt ngẩn lệ trả lời ta: “Sợ.”

Vì thế khoe miệng của ta không thể ức chế mà giờ lên, kiềm nén sự vui sướng trong lòng lại, ta cúi mắt thương tâm nói: “Nhưng người chạy xuống núi chơi hai ngày, ta cũng nghĩ là người không cần ta.”

Sơ Không lập tức lắc đầu, cực kì kích động: “Ta không có! Ta ta... Tiểu Tường... Ta sai lầm rồi, lần sau ta không dám như vậy nữa.” Hai tay hắn ôm lấy cổ của ta, đầu cọ cọ trên cổ ta: “Tiểu Tường đừng tức giận, ta thật sự biết lỗi rồi.”

Ta lé mắt liếc hắn một cái, nắm cái mặt của hắn kéo ra, trong lòng kích động vui mừng như điên, thì ra khi trí lực cùng vũ lực hơn người khác lại có cảm giác ưu việt như thế này. Nháy mắt ta đã hiểu, một kiếp trước Tường kia, vì sao Sơ Không lại thích nheo mặt ta đến như vậy, thì ra đây là sự kết hợp hoàn mỹ của ham muốn chiếm hữu cùng với cảm giác tài giỏi hơn người a.

Khi trong lòng ta âm thầm sàng khoái thì ta vẫn không quên dạy dỗ Sơ Không: “Chúng ta làm một cái ước định đi.” Ta vươn ngón út, ý bảo Sơ Không vươn tay đến: “Sau này chỉ cần người còn muốn ta, ta liền luôn ở cạnh người. Luôn luôn ở cạnh người.”

Sơ Không sùng sốt một lát, nước mắt lại lách cách lách cách rơi xuống đất, bàn tay nắm chặt ngón út của ta nói: “Ân, ta luôn ở cùng Tiểu Tường, vĩnh viễn cùng Tiểu Tường.”

Trước đây ta luôn bày ra dáng vẻ một sư phụ, chưa bao giờ tính kế với Sơ Không, sự nghiêm túc trên mặt nhiều hơn nụ cười, dùng sự đứng đắn che giấu bản sắc thật của ta. Lúc này ta biết, giáo dục cũng phải kết hợp tình và lý, như vậy mới có thể tạo nên sự trung thành tuyệt đối của thế hệ sau. Ta lại nheo nheo mặt Sơ Không cười nói: “Hải tử ngoan.”

Sơ Không thất thần nhìn ta một lát, bàn tay vươn ra sờ lên mặt ta: “Tiểu Tường, cười như vậy mới giống người.”

Ta ngẩn ra, thấy bản thân hắn cũng ngẩn người: “Di... Không biết vì sao lại nói ra lời này.”

Thiếu một phách nữa thôi, hồn phách của Sơ Không sẽ hoàn chỉnh. Ta nhẹ giọng hỏi hắn: “Sơ Không vẫn không muốn tu tiên pháp sao?”

Hắn có chút sợ hãi nhìn ta liếc mắt một cái: “Tiểu Tường, thực xin lỗi, ta thật sự không thích tu tiên.”

Ta gật đầu thấu hiểu hắn, nhưng khó nén được sự mất mát trong lòng, thịt tròn Không thủy chung vẫn không muốn biến thành Sơ Không trong lòng ta.

Sau đêm đó lại trôi qua vài ngày, mấy ngày này ta không ép buộc Sơ Không tu tiên pháp, hắn cũng không như trước kia cứ có cơ hội là chuồn ra ngoài đi chơi với đám tiểu yêu trong núi, cả ngày ở bên cạnh ta, ta đi đâu hắn đi đó, chắc là mấy hôm trước ta rời đi nửa đi nửa ngày đã khiến hắn rất sợ hãi.

Một sáng kia, ta ở sau vườn cho gà ăn, khi ta mở bao lương thực ra đột nhiên có một trận yêu gió nổi lên, thổi đi bay gạo cũng không nói, ngay cả những con gà cũng bị thổi mà chạy lung tung. Ta ngẩng đầu đã thấy con Lộc Mã Thú mấy ngày trước, yêu quái này thật cuồng dại a, lại luôn nhớ thương đến thù hận với ta mà đuổi tới nơi này.

Lộc Mã Thú cong chân, hí lên một tiếng dài trong thanh âm tất cả đều là sự phẫn nộ.

Ta nhìn xung quanh, nơi này là nhà ta, Sơ Không vẫn ở phía sau ta ngây ngốc thất thần, xem ra là do hắn chưa từng nhìn thấy yêu quái lớn như vậy nên bị

dọa choáng váng đi. Ở đây chắc không thể thoát mái đầu pháp với nó, chỉ có thể mang nó rời đi.

Ta thừa dịp nó ngửa mặt lên trời hét lên một tiếng dài thì lập tức nắm lấy mấy đồng phân gà ném vào miệng nó: “Kêu la cái gì, muốn đánh thì theo ta nha!” Ta nhanh chóng làm một cái kết giới cho Sơ Không, bảo vệ hắn ở trong: “Trôn ở trong này cho tốt.” Ta nghiêm túc dặn dò, mặc kệ hắn ở bên trong đập phá kết giới, ta đáp mây bay về vùng bên ngoài Hoa Sơn.

Trong quá khứ, Sơ Không luôn làm ra hành động này với ta, hôm nay rốt cuộc cũng đổi vai, không hiểu sao ta lại cảm thấy thỏa mãn cùng tự hào.

Lộc Mã Thú nuốt phân gà thì còn giận dữ hơn, bốn vó tung bay, đuổi theo sau ta.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bảy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Khi đã cách Hoa Sơn khá xa thì ta dừng bước, uốn éo thân mình nhìn Lộc Mã Thú: “Oanh! Buông tha cho người một lần người lại dám tìm ta gây phiền toái lần thứ hai, muốn chết sao?”

Lộc Mã Thú không thèm để ý tới ta, cái sừng nai vọt về phía ta cực nhanh, ta nghiêng người tránh. Khi nó sát qua người thì tay ta tóm lấy một cái sừng trên đầu nó, chân động đậy, thân hình nhấc lên thuận thế ngồi trên lưng nó.

Bị ta cười ở dưới thân, Lộc Mã Thú cực kì bất mãn, nó nổi giận hết công chân lại đuổi chân, muốn tìm biện pháp hất ta xuống.

Hai chân ta kẹp chặt thân mình của nó, hai tay nắm lấy sừng nó, mới dùng lực một chút ta đã thả ra, cái sừng này của nó lại có cảm giác như thịt, chạm vào thật mềm. . . Chẳng lẽ, khi này nó muốn dùng hai cái sừng thịt này húc chết ta sao? Ta xóc nảy ở trên lưng nó bật cười: “Hắc, người thật điên. . . Ta không nỡ đánh người nha.” Tuy là nói như vậy, nhưng đánh vẫn phải đánh.

Ta dùng một tay nắm chặt cái sừng thịt của nó, một tay rảnh rồi lấy cái quạt từ trong ngực ra, cây quạt này tuy là vật bình thường như lại làm từ cây trúc vô cùng tốt. Ta dùng quạt hung hăng đánh vào mông Lộc Mã Thú: “Thật là không có mặt, dám tìm đến bốn cô nương gây phiền toái! Không đánh người thì người sẽ không nhớ lâu. Lần này đã nhớ chưa, còn dám đến không?” Ta vừa đánh vừa giáo huấn nó.

Lộc Mã Thú bị đau nên kêu càng lợi hại, thân mình liều mạng gãy dựa, muốn hất ta xuống, ta nắm chặt sừng thịt của nó, nó càng gãy ta càng nắm chặt, rốt cuộc. . . Không cần thận một cái, chỉ nghe một tiếng “phốc” nặng nề, cái sừng thịt của Lộc Mã Thú bị ta nắm rớt xuống, máu tươi từ chỗ cái sừng phun ra mãnh liệt, bắn tung tóe khiến mặt ta đầy máu.

Nhỏ. . . nhỏ ra rồi sao?

Ta nắm cái sừng thịt máu chảy đầm đìa mà ngáy người, Lộc Mã Thú cũng không có động tĩnh, nghiêng đầu, lòi mắt nhìn ta.

Ta ngồi trên lưng nó một lát liền ném cây quạt, chân tay luống cuống đem cái sừng nhỏ ra nhét vào chỗ cũ: “Xin lỗi, xin lỗi, ta thật không có ý định nhỏ sừng của người. Đây là việc ngoài ý muốn. . . Ai bảo người gãy dựa làm chi.”

Máu trên đầu nó vẫn chảy ra nhuộm đỏ tay ta.

Rốt cuộc, Lộc Mã Thú không thể chịu đựng được nữa mà nhấc thẳng chân trước đứng thẳng lên. Nhất thời ta không có chỗ nào để nắm, trượt từ trên người nó xuống. Lộc Mã Thú chạy qua căn cánh tay ta bị thương. Răng nanh của nó rất cùn, cắn không rách thịt, nó liền lắc lắc cái đầu như muốn kéo cánh tay ta xuống.

Trong lòng ta quỳnh lên, cầm sừng thịt gõ vào chỗ đang chảy máu trên đầu nó, Lộc Mã Thú nhẫn nhịn bị đánh hai cái, rốt cục chịu không nổi tra tấn mà nhả miệng ra, ngửa mặt lên trời hét, dáng vẻ thất bại chật vật, mưa máu đầy trời. Ta đáp mây dừng lại nghỉ ngơi một hồi lâu, nhìn cái sừng thịt trên tay, nghĩ rằng có thể dùng nó ngâm rượu, nói không chừng có thể ngâm ra hương vị đặc biệt nha. Ta thu nó vào trong lòng, xắn tay áo nhìn vết thương của bản thân, thấy không có gì trở ngại thì chậm rì rì bay về nhà.

Nhưng mà càng tới gần nhà ta càng cảm thấy không ổn, Sơ Không tuy rằng không muốn tu tiên pháp nhưng hắn cũng bị ta bắt buộc mà tu vài năm, trong thân thể tốt xấu gì cũng có chút tiên khí. Hôm nay chúng ta chỉ đụng phải một yêu quái ngu xuẩn đến trà thù, nếu sau này có đưa thông minh hơn đến, chắc chắn hắn sẽ đem Sơ Không nuốt trước rồi mới đầu cùng ta. Ta có thể bảo vệ hắn một lần nhưng không thể bảo vệ hắn nhiều lần, nếu hắn không có chút năng lực phòng thân, chỉ sợ sau này sẽ bị khi dễ.

Hơn nữa. . . Hắn không tu thành tiên thân thì sao ta có thể luôn ở bên cạnh hắn, làm một người phạm như Sơ Không nếu đến địa phủ luân hồi chuyển thế thì nhất định phải uống canh Mạnh Bà, khi đó ký ức về ta sẽ bị xóa sạch triệt để trong linh hồn của hắn.

Chỉ nghĩ đến thôi ta đã cảm thấy đáng sợ.

Trở lại phòng nhỏ, Sơ Không vẫn bị nhốt trong kết giới, thấy ta trở về thì hấn đứng lên. Ta vung tay giải kết giới, thịt tròn Không lại không như tượng tượng của ta mà chạy nhào vào lòng ta, hấn chỉ đứng ngơ ngác ở kia, tròn to mắt nhìn ta, về mặt giặt mình kinh ngạc.

Ta sờ mịt chớp mắt một cái, cúi đầu nhìn bản thân một lần, nháy mắt đã hiểu rõ vì sao Sơ Không ngây dại như vậy. Máu của Lộc Mã Thú nhuộm đỏ cả quần áo trắng của ta, không chừng trên mặt cũng đầy máu đi. Ta thở dài một tiếng, đang muốn mở miệng nói Sơ Không không cần lo lắng thì đột nhiên trong đầu lóe sáng, ta nghĩ ta một kế.

Ngô... Tuy rằng việc lừa gạt con nít này có chút tổn hại âm đức, nhưng ta làm là vì tốt cho người nha.

Ta che lại cánh tay bị Lộc Mã Thú cắn, miệng kêu rên một tiếng, chân mềm nhũn cả người ngã trên đất. Ta nhắm chặt mắt phát ra những tiếng rên đau đớn.

Sau một lát yên lặng, ta nghe tiếng bước chân lạch cạch hoảng loạn của Sơ Không chạy tới bên người ta: “Tiểu... Tiểu Tường?” Ta gầy dựa mở mắt ra thờ hồn hèn một hồi lâu rồi kêu to: “A! Ta! Miệng vết thương đau quá!”

Nếu là Sơ Không trước kia, sợ là hấn đã sớm đánh ta hai bàn tay bảo ta tự đứng lên. Nhưng mà thịt tròn Không lại không biết gì, một thân đầy máu này của ta đã sớm dọa hấn choáng váng, hấn vươn tay, run run muốn chạm vào ta nhưng lại không dám, khuôn mặt trắng bệch, ngôn ngữ không dám kích động mà chỉ nhẹ giọng hỏi: “Đau thế nào? Tiểu Tường, đau thế nào vậy?”

Trong lòng ta mềm nhũn, cảm thấy bản thân thật không biết xấu hổ khi gạt hấn, nhưng diễn cũng đã diễn rồi, dù sao cũng phải làm cho đến nơi đến chốn. Ta ho nhẹ hai tiếng, biến tiếng nói thành khàn khàn: “Không ngờ tới, yêu quái kia lợi hại như vậy, là ta đã xem thường nó.” Ta kéo ống tay áo lên, đem vết thương bị Lộc Mã Thú cắn cho hấn xem.

Lộc Mã Thú này vẫn chưa thành yêu hoàn toàn, yêu khí trên người vừa thô vừa hỗn loạn nên yêu khí để lại trên miệng vết thương của ta chắc cũng như thế. Một lần khỏi đen quít lấy cánh tay của ta, mới nhìn rất dọa người, nhưng thật ra chỉ cần niệm tinh tâm quyết là có thể quét sạch nó đi.

Thịt tròn Không thấy miệng vết thương của ta thì mặt càng trắng hơn, ta túm tay hấn nói: “Sơ Không, Tiểu Tường vô dụng, lúc trước không có chăm chỉ tu tiên, cái này...Chỉ sợ là phải mất mạng...”

“Sẽ không đâu.” Sơ Không lắc đầu: “Tiểu Tường rất lợi hại... Sẽ không...” Hấn cố nén nước mắt, nhìn ta không chớp mắt, chỉ sợ nhắm mắt một cái thì ta sẽ không còn.

“Cho dù ta mất người cũng phải sống cho tốt. Sơ Không, tạm biệt.” Ta nhắm mắt lại, đi...Cái này chắc diễn hơi quá.

Thanh âm Sơ Không cực nhẹ: “Tiểu... Tiểu Tường?”

Ta lại mở mắt ra, túm lấy tay Sơ Không, suy yếu nói: “Nếu như muốn cứu ta, quả thật cũng có biện pháp, nhưng mà...Thôi, thôi.” Ta đang chờ Sơ Không quyết tâm, nhưng sau một lúc im lặng hấn cũng không nói gì. Ta kỳ quái đảo mắt nhìn hấn, thấy ánh mắt hấn có chút phát sáng, nhìn ta chăm chăm nhìn ta chăm chăm. Trong lòng ta có chút chột dạ, không phải là đứa nhỏ này đã nhìn ra ta lừa hấn chứ?

Nhưng mà một lát sau, thịt tròn Không lại ôm lấy cổ ta, hấn vỗ lưng ta, giả bộ giọng điệu người lớn mà an ủi: “Tiểu Tường, không sợ, Sơ Không sẽ luôn ở bên cạnh người, người đừng sợ.”

Nhưng mà rõ ràng hấn đã sợ run cả người.

Ta thở dài một tiếng, cũng lừa dối giả vờ yếu ớt mà nói thẳng: “Tiểu Tường không dễ chết như vậy, chỉ cần sau này, hàng tháng có người dùng tiên lực đuổi yêu khí trên cánh tay ta đi là được, Tiểu Tường sẽ không phải chết.”

Sơ Không buông ra ta: “Hàng tháng đuổi yêu khí cho người? Sơ Không, hiện tại Sơ Không có thể làm chứ?”

“Có thể.” Ta dùng tay kia sờ đầu hấn: “Chỉ là bây giờ người tu luyện còn chưa cao lắm.”

“Ta sẽ nỗ lực tu tiên pháp!” Có được câu trả lời của ta, hấn thề lớn nói: “Về sau ta nhất định tu tiên pháp thật tốt!” Đến lúc này, hốc mắt hấn ướt ướt, hai giọt nước mắt thật lớn rơi xuống: “Sơ Không về sau sẽ chăm chỉ, sẽ tu tiên pháp thật tốt để bảo vệ Tiểu Tường, sẽ...không bao giờ để Tiểu Tường bị thương nữa! Ô oa!”

Thật sự là đứa nhỏ kỳ quái, biết ta cứu được thì lại khóc.

Ta không biết khi thấy ta nhắm mắt trong lòng thịt tròn Không nghĩ như thế nào, nhưng từ đó về sau hấn quả thật rất chăm chỉ học tiên pháp, không còn ham chơi. Ta nhận ra một đạo lý: tiểu hài tử cùng nam nhân thật giống nhau...đều phải được dạy dỗ.

Năm tháng ở nhân gian trôi qua thật mau, trong chớp mắt Sơ Không đã mười tám tuổi, ba hồn bảy vía của Sơ Không chỉ thiếu một phách sau khi trải qua nhiều năm tu hành thì tâm trí đã không khác gì người bình thường, hấn học tiên pháp cũng càng lúc càng nhanh, Sơ Không càng ngày cảm thấy có hứng thú với sự biến hóa của tiên pháp, càng muốn học. Dần dần, ta cũng không thể dạy thêm cho hấn điều gì, Sơ Không liền ra ngoài đi du lịch học hỏi, mặc kệ hấn đi đến nơi nào, ngày mười lăm hàng tháng nhất định phải trở về Hoa Sơn, y theo ước định khi nhỏ mà xưa tan “yêu khí” trên tay ta.

Mặc dù hần và ta đều biết, cánh tay ta căn bản là không có yêu khí gì.

Thấy Sơ Không trưởng thành ta tất nhiên là cao hứng, duy nhất làm cho ta sốt ruột là, hần vẫn chưa tu thành tiên thân.

Giữa hè năm nay, lão hồ tinh Đại Hoa coi trọng một tú tài trên trấn đoạt hần trở về làm tướng công. Hôn lễ định vào đêm trung thu. Ta thân là tiên nhân đương nhiên không cho phép việc cướp đoạt tướng công thế này xảy ra. Nhưng ta có đi qua đi lại vài lần trong lãnh địa của Đại Hoa, thấy dáng vẻ của hần ốm ờ (tinh trong như đã mặc ngoài còn e, ở đây là giả bộ từ chối), ta cũng xem như bỏ qua nghiệt duyên này của bọn họ. Sơ Không là một người tu tiên, đương nhiên cũng không thể dễ dàng tha thứ cho việc cướp đoạt tướng công thế này. Không biết mấy năm nay xuống núi hần đã bị cái tư tưởng hủ nho nào đó ô nhiễm, muốn đem tú tài về trấn, vì thế đã vài lần trở mặt với ban chơi từ bé là Đại Hoa.

Đêm trước Trung thu, Sơ Không lại đi “Cứu” tú tài kia lần nữa, ta đi theo sau mang hần trở về giáo huấn: “Tú tài kia cũng thích Đại Hoa, ngại rồi loạn cái gì a?” Ta liếc mắt nhìn hần một cái: “Chẳng lẽ, ngại coi trọng tú tài kia?”

Sơ Không bĩu môi: “Tiểu Tường, ngại đang nghĩ cái gì đâu. Bọn họ là người và yêu, không thể ở cùng nhau.”

Ta thấy kỳ quái: “Vì sao bọn họ không thể ở cùng nhau? Tơ hồng đều do một tay Nguyệt Lão kết nối, mặc kệ là vì nguyên nhân gì cũng có thể ở cùng nhau.” Sơ Không ngăn ra thở dài một tiếng: “Thần tiên ở thiên giới đều kỳ quái giống như Tiểu Tường sao? Trong đầu đều là một mớ lộn xộn.”

Ta nắm hần trở về, đầu cũng lười quay lại: “Hiện tại ngại mới kỳ quái, cả đầu ngại mới là mớ lộn xộn. Chuyện nhân duyên này người ngoài có thể quản sao? Ngươi yên lặng một chút cho ta.”

Phía sau Sơ Không im lặng một lát: “Kia... Nhân duyên của Tiểu Tường, ta có thể quản không?”

Bước chân của ta dừng lại, quay đầu nhìn hần, chỉ thấy hai mắt của hần trong bóng đêm như hai ngôi sao thật sáng, lộng lẫy động lòng người, trái tim của ta xấu hổ nhảy dựng lên, gò má có chút nóng: “Cái gì?”

Sơ Không giật mình xoay người lại, vội vàng lắc đầu: “Không có gì không có gì, hôm nay phải tiêu trừ yêu khí cho Tiểu Tường, chúng ta mau trở về thôi.”

Đêm nay, ta bị câu nói không ý tứ không rõ ràng kia làm mất ngủ, mơ mơ màng màng bò xuống giường đi tiểu đêm, vừa ngồi dậy đã thấy gió mát thổi vào phòng, ta nghiêng đầu đã thấy Sơ Không dựa vào khung cửa sổ lẳng lặng nhìn ta, khuôn mặt âm trầm.

Ta gãi đầu, bật thốt lên hỏi hần: “Lại dài dầm sao?”

Sơ Không vẫn bình tĩnh nhìn ta như cũ, ta vỗ đầu phục hồi tinh thần, Sơ Không hiện tại đã không còn là đứa nhỏ thần trí không trọn vẹn kia. Hần ngây người một lúc lâu đột nhiên nói: “Ta nằm mơ thấy Tiểu Tường ở trong tuyết... nhắm mắt lại.” Hần cúi đầu nhìn bàn tay của mình: “Cảm giác rất chân thật, không giống đang nằm mơ. Ta sợ tới mức không ngủ được, liền đi qua xem ngươi.”

Thấu hiểu ý nghĩa trong lời nói của hần, nháy mắt ta đã thanh tỉnh không ít: “Ngươi...”

“Cho dù ta có học nhiều tiên pháp, ta vẫn ý lại Tiểu Tường như hồi nhỏ, thật là vô dụng...” Thứ quan trọng ta để ý không phải là cái này, ta nhanh chóng đánh gãy lời hần: “Ngươi nằm mơ thấy gì? Khi nào thì nằm mơ? Còn có gì khác không?”

Sơ Không ngừng đầu nhìn ta một lát, trong ánh mắt ẩn giấu chút gì đó mà ta không hiểu, hần xoay người lắc đầu: “Không có, chỉ mơ thế này thôi.”

Hần bắt đầu chậm rãi nhớ ra rồi!

Ta vạn phần vui sướng. Nếu tìm được một phách cuối cùng, hần có thể tu thành tiên thân, không chừng Sơ Không sẽ tìm được trí nhớ trở về!

Ta nói: “Sơ Không, sau này nếu ngại có việc thì ngày mười lăm không cần trở lại đâu.” Ta nghiêm mặt nói: “Việc quan trọng hiện nay là ngại phải nhanh chóng tăng tu vi, có thể tu thành tiên thân hay không chủ yếu là vào những năm này, nếu ở bên ngoài ngại có gặp được cơ duyên gì thì không nên vì ta mà buông tha. Ta ở đây sẽ không có việc gì, ngại cũng biết mà.”

Thân ảnh Sơ Không cứng đờ, sừng sốt hồi lâu mới yếu ớt mà đồng ý với ta một tiếng

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bảy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Ngày hôm sau ta đi tham dự hôn lễ của Đại Hoa, Sơ Không lại một mình xuống núi.

Ta không nghĩ tới, lần này Sơ Không ra đi lại nửa năm chưa trở về.

Tháng chạp rét đậm, mắt thấy đã sắp tới lễ mừng năm mới, ta suy nghĩ xem có nên ra ngoài tìm Sơ Không, nhưng lại sợ lúc này đang là thời điểm tu hành quan trọng, ta tìm đến sẽ làm rối loạn tiến độ của hân. Ta lo nghĩ vài ngày, chưa quyết định có nên đi tìm Sơ Không không thì đã giật mình nhận ra một vấn đề, mục đích của Lí Thiên Vương cuối cùng cũng đạt được nha, kiếp này của ta cùng với Sơ Không đã là kiếp thứ bảy, rốt cuộc cũng trình diễn một màn nàng dâu nhỏ theo đuổi tướng công!

Giao thừa, ta đào hủ rượu ngâm sừng Lộc Mã Thú chôn ở trong vườn lên, ủ nhiều năm như vậy ta vẫn chưa uống, nhưng giao thừa năm nay lại không có Sơ Không làm bạn, ít nhất cũng có thể lấy rượu an ủi nỗi cô đơn, ta nghĩ như thế, vừa mở bình ra chợt nghe tiếng bước chân vội vã ở ngoài viện.

Hương rượu nhuộm đầy khướu giác, ta giương mắt nhìn thấy Sơ Không đập tuyết trở về.

Cuối cùng hân vẫn không nỡ để ta đón năm mới một mình.

Ta cười vẫy tay với hân: “Người trở về thật đúng lúc, vừa mở vò rượu ngon, qua đây ném thử đi.” Sơ Không ở ngoài viện sừng sốt một lát. Ta kỳ quái nói: “Đi vào a.”

Hân gãi đầu: “Tiểu Tường như vậy khiến ta cảm thấy như mình rời đi mới hôm qua, những thứ chuẩn bị trong lòng cũng chưa dùng tới, ta bất ngờ không biết nên làm sao.”

“Người vốn dĩ không có rời đi.” Ta trả lời, Sơ Không ngẩn ra, ngây người hồi lâu mới đi qua ngồi xuống. Ta rót hai chén rượu, đưa cho Sơ Không một chén sau đó đánh giá hân một phen, thấy thân thể hân vẫn là phàm nhân như cũ, trong lòng không khỏi có chút mất mát, nhưng mà hiện giờ hân vẫn còn trẻ, còn thời gian nhiều năm. Ta an ủi bản thân xong thì nói: “Lần này ra ngoài tu hành có thấy điều gì xấu không? Nói ra cho Tiểu Tường nghe.”

Hân lắc đầu, ngần ngại sau một lúc lâu, nói: “Việc xấu thì không có, nhưng mà ta lại gặp một người, hân nói ba hồn bảy vía của ta bị thiếu mất một phách.”

Ta nhấp ngụm rượu, giương mắt nhìn hân: “Àn, đúng là thiếu một phách.”

Sơ Không cúi đầu lặng im, nhìn trời sắc dần dần hạ xuống, thành trấn dưới núi đã giăng đèn kết hoa, náo nhiệt hơn so với bình thường, càng khiến Hoa Sơn trở nên quạnh quẽ. Sơ Không ngửa đầu đem rượu trong chén uống một ngụm, hân cắn chặt răng nói: “Tiểu Tường không có gì muốn nói với ta sao?”

Ta cân nhắc một lát, nghĩ rằng hiện tại Sơ Không cũng không còn nhỏ, trí nhớ của hân cũng chậm rãi khôi phục, nếu cứ để hân suy đoán không bằng ta nói ra tất cả với hân. Ta vừa uống rượu nhớ lại những chuyện trước kia, vừa đem những ký ức này biến thành ngôn ngữ êm tai nói với hân.

Chờ ta nói xong sáu kiếp, trời đã tối hoàn toàn, trăng nhỏ dưới núi đã có pháo hoa nổi lên, sáng cả một góc bầu trời. Ta uống chút rượu còn sót lại trong chén, ngẩng đầu nhìn Sơ Không, hân cúi đầu, mái tóc tinh tế trước trán che đi thần sắc của hân, khiến ta nhìn không rõ.

“Thì ra...” Im lặng hồi lâu, Sơ Không cười khổ nói: “Những lời người kia nói đều là sự thật.”

Ta mờ mịt: “Cái gì?”

“Người mà người nhìn, cho đến bây giờ cũng không phải là ta, chỉ là Sơ Không thần quân kia.”

Ta nhú mày: “Người chính là Sơ Không.”

Lúc này Sơ Không đã không thể nào đem lời nói của ta nghe vào tai, giống như bị mả nhập mà nói: “Ta luôn biết Tiểu Tường có nhiều quá khứ, nhưng ta luôn tin tưởng Tiểu Tường đang sống ở hiện tại, nhưng mà bây giờ... Người lại làm ta không thể tin... Vì sao, người luôn cố chấp với quá khứ như vậy?”

“Ta cố chấp chính là người.”

“Không phải ta!” Sơ Không đánh gãy lời của ta: “Cái người để ý chỉ là ký ức, người chỉ muốn biến ta thành Sơ Không thần quân kia. Tu tiên cũng thế, tìm hồn phách trở về cũng thế, người mà Tiểu Tường thích cho tới bây giờ cũng không phải ta.” Hân trừng mắt nhìn ta, hốc mắt đã đỏ lên.

Ta xoa cái trán, kiềm chế tính tình, nhẫn nại nói: “Trước tiên người hãy bình tĩnh nghe ta nói một chút. Ở kiếp thứ nhất sau khi Lục Hải Không chết, ta cũng sa vào sự lòng vòng đáng chết này, nhưng mà, để ý những cái này có ý nghĩa gì đâu? Chỉ cần cùng là một linh hồn, thân thể đối với thân tiên không là gì, người chính là người, chỉ là tạm thời quên đi đoạn trí nhớ kia mà thôi. Đợi đến khi trí nhớ trở về lần nữa, người là Sơ Không, Sơ Không cũng là người...”

Hân giống như không thể nhìn được nữa mà nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta không phải Sơ Không!” Hân ném chén rượu đứng dậy quay đầu đi. Thanh âm đồ sứ vỡ nát đâm vào màng tai của ta thật đau.

Ta nhìn rượu rơi trên đất, sự nhẫn nại, lo lắng, sợ hãi cùng với ủy khuất nhiều năm hóa thành lửa giận bùng phát.

Ta niệm tiên pháp lắc mình tiến lên ngăn trước mặt Sơ Không: “Tiểu hài tử đáng chết...” Tay ta bắt lấy hân muốn đem hân từ hình tại chỗ, muốn lột cái quần mà hung hăng đánh vào mông kia, nhưng tay còn chưa chạm vào hân, thân ảnh Sơ Không vừa động đã không thấy đâu. Ta quay đầu, chỉ thấy hân đang đi thẳng trên con đường nhỏ mà xuống núi.

Người này hôm nay muốn thật sự động tay chân với ta a! Ta nổi nóng, trong miệng niệm tiêm chú, tiên khí ở đầu ngón tay biến ra một sợi dây thừng, vung tay lên, dây thừng màu vàng đã hướng vào Sơ Không đang đi. Khi dây thừng sắp buộc chặt hẳn thì quanh thân hẳn lại tỏa ra một luồng tà khí, mang dây thừng đánh đập nát.

Ta sững sờ, thân ảnh chợt lóe, đứng ở trước mặt Sơ Không, sắc mặt trầm xuống: “Nếu ngươi lại cử động, hôm nay hãy đạp lên thi thể của ta mà ra khỏi Hoa Sơn.”

Bước chân Sơ Không quả nhiên dừng lại, hẳn quay đầu nhưng không nhìn ta, xem ra vẫn đang tức giận. Nhưng mà lúc này ta đâu còn tâm tư mà quan tâm tới tính khí nữ nhân của hẳn, ta nhìn hẳn chăm chăm mà hỏi: “Việc này là ai nói cho ngươi? Pháp thuật trên người ngươi là do ai dạy?”

Hắn im lặng.

Ta lấy cái quạt tròn bằng trúc ở trong lòng ra, nắm chặt trong tay: “Ngươi nói hay không?”

Hắn biết ta tức giận nên sau một lúc chần chừ cũng phun hai chữ ra miệng: “Cầm Liên...”

Nghe nói cái tên này, trước mặt ta bỗng nhiên tối sầm, suýt nữa không đứng vững. Cảnh tượng Cầm Liên cùng Sơ Không đồng quy vu tận lại hiện ra ở trong đầu ta, ta xoa thái dương để bản thân tỉnh táo lại. Một kiếp kia đáng lẽ hẳn phải mất hồn mất vía rồi mới đứng, chẳng lẽ hẳn cùng Sơ Không giống nhau, mượn sức mạnh nghịch chuyển mà phân tán hồn lại trên thế gian, chỉ là không có ai giúp hẳn ngưng hồn tụ phách, cho nên hẳn chỉ là một tàn hồn phiêu đảng. Lần này tìm được Sơ Không... Là muốn dụ hẳn nhập ma sao?

Ta mất lạnh nhìn chăm chăm Sơ Không trước mắt: “Ngươi gặp hẳn khi nào?”

“Ba năm trước.”

Lâu như vậy sao... Ta thật sự là thất bại, cứ nhiên lại không phát hiện ra.

“Những lời khi nãy ta nói ngươi không nghe vào tai sao? Cầm Liên là người thế nào, bây giờ ngươi còn dám đi tìm hẳn sao? Ngươi cho là vì sao bản thân ngươi phải chịu nỗi khổ mất hồn phách? Nếu không phải hẳn...”

“Nếu không phải hẳn, căn bản ta không có cơ hội gặp Tiểu Tường.” Ánh mắt Sơ Không dừng trên người ta có vài phần đau khổ: “Ta không biết Sơ Không thần quân là người thế nào, mặc dù Tiểu Tường nói chuyện xưa của các ngươi với ta, nhưng mà căn bản hẳn với ta vẫn xa lạ. Trong sinh mệnh của ta, chỉ có một Tiểu Tường, ta làm mọi việc chỉ vì ngươi, nhưng Tiểu Tường lại vì Sơ Không thần quân, mặc dù ngươi nói chúng ta là một người, nhưng ta không biết hẳn, hẳn cũng không biết ta. Ngươi nói làm sao ta có thể chấp nhận được việc ngươi quan tâm tới ta chỉ bởi vì một người xa lạ khác.”

Sơ Không vừa nói vừa lui về sau: “Làm tiên làm thần là Sơ Không thần quân, mất hồn mất vía là Sơ Không thần quân, cùng Cầm Liên đối địch là Sơ Không thần quân, người ngươi thích cũng là Sơ Không thần quân. Mà ta lại không phải, ta chỉ là người được giao cho cái tên Sơ Không, dần dần, ngay cả tên của bản thân ta cũng đã đánh mất. Ta không muốn làm Sơ Không, ta muốn là bản thân ta.”

Ta ngây người. Giật mình nhớ lại cho tới bây giờ ta chưa bao giờ đặt mình vào vị trí của Sơ Không mà suy nghĩ cho tâm tình của hẳn. Ở trong lòng hẳn không có Sơ Không thần quân ngạo mạn kia, hẳn xem như chính hẳn đang tồn tại, luôn cho rằng người khác quan tâm hẳn là vì chính bản thân hẳn, đột nhiên có một ngày phát hiện người ta chú ý quan tâm hẳn hoàn toàn là vì một người không liên quan tới hẳn — mặc dù người kia là kiếp trước của hẳn.

Hắn nhất định cảm thấy rất mất mát...

Ta thở dài một tiếng, vươn tay ra với hẳn: “Chúng ta trở về từ từ nói chuyện được không? Cầm Liên kia muốn dụ ngươi nhập ma, hẳn không phải là thứ gì tốt, ngươi đừng đi tìm hẳn.”

Sơ Không lắc đầu: “Lời của Tiểu Tường đã quá muộn. Hẳn đã đem tàn hồn của hẳn hoàn chỉnh với hồn phách của ta, một kiếp này, ta không muốn tu tiên, ta chỉ muốn làm bản thân của ta.”

Ta kinh ngạc ngây người, từng từng lửa giận thiêu đốt trong lòng, Sơ Không liều mạng để diệt trừ hậu hoạn cho nhân thế, giờ lại để Cầm Liên dựa vào thân thể của Sơ Không mà xuất hiện lại trên nhân thế sao, thật là châm chọc! Hẳn đáp mây nhanh chóng rời đi.

“Làm bản thân đại gia ngươi!” Ta cắn răng một cái xoay cái quạt tròn trong tay làm cho đám mây dưới chân hẳn tan ra, ta bay người lên nắm lấy tay hẳn: “Hôm nay cho dù có vụn gãy tay chân của ngươi, ta cũng sẽ không để ngươi rời khỏi Hoa Sơn một bước!”

Sơ Không quay đầu nhìn ta, trong mắt cất chứa ánh sáng thật thâm thúy: “Tiểu Tường.” Thanh âm của hẳn lại từ phía sau ta truyền đến, ta hoảng sợ thì đã thấy Sơ Không mà ta đang tóm đã biến thành làn khói trắng tan biến trong không trung, một bóng ma ở sau bao phủ lấy ta, ta nghiêng đầu đã thấy Sơ Không ở phía sau, khóe môi khẽ nhếch: “Xin lỗi.”

Thật tốt, tiểu hài tử đã biết dùng ảo thuật gạt người rồi!

Sau gáy ta đau xót, trước mặt trở nên mơ hồ, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, đưa trẻ Sơ Không này... làm đường lạc lối rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bảy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

Ta ôm cái gáy đau nhức tỉnh dậy, nằm trong tuyết một đêm thân thể như đông cứng lại.

Tiểu hài tử chết tiệt lại thật sự dám đánh ta hôn mê, để ta ngủ ở trong tuyết một đêm! Trong lòng ta hận đến chảy máu, ta vất vả nuôi hấn lớn lên, giúp hấn ngưng hồn tụ phách, vài lần suýt đã mất mạng, nghĩ xem Tường Vân tiên tử ta có bao giờ vì ai mà trả giá nhiều tâm huyết như vậy chưa, thắng lợi đã đến trước mắt, Cẩm Liên lại một cước chặn ngang cướp thành quả của ta! Thù mới hận cũ, ta hận không thể bắt lấy tàn hồn kia của hấn ném cho Lộc Mã Thú ăn luôn, để hấn biến thành phân bón tẩm bổ cho mặt đất khắp thế gian!

Mà đằng sau sự tức giận càng ngày càng nhiều chính là ủy khuất cùng với không cam lòng, Cẩm Liên là người xấu, mà Sơ Không lại còn đi theo người xấu kia rồi...

Sự giáo dục của ta thật là thất bại a.

Ta vỗ vỗ mặt, trầm nghĩ không thể buông tha như thế, những món nợ này ghi lại, chờ đến khi Sơ Không tìm trí nhớ về được rồi ta sẽ chậm rãi bắt hấn trả! Ta đứng dậy, chợt thấy từ sau có một cổ yêu khí mạnh mẽ vọt tới, theo bản năng ta niệm tiên chú hộ thân xoay người sang chỗ khác, chỉ nghe một tiếng hí đã thấy một cái sừng thịt đâm trên bụng ta.

Cảm xúc mềm yếu chợt chợt trên bụng ta một chút, ta nhũn mảy, đối với sự hiểu biết của ta thì đây chỉ có thể là con yêu quái kia, ta hỏi: “Ngươi tính dùng cái sừng thịt này đâm chết ta sao?”

Xem ra con Lộc Mã Thú này là một con yêu quái cực kỳ mang thù, nhiều năm qua như vậy rồi còn muốn tìm ta trả thù... Chi là bình thường nó không dám ra tay, hôm nay tự cho là thời cơ tốt vì ta đã bị thương, muốn khi dễ ta sao...

Nhưng mà vì sao nó đã lẫn lộn nhiều năm như vậy nhưng trí óc vẫn thật ngu ngốc a?

Ta nắm lấy cái sừng thịt của nó, cả người Lộc Mã Thú cứng đờ, giống như nhớ lại điều gì đó không tốt, nó lập tức không có động tác gì nữa. Ta thấy kỳ quái hỏi: “Ngươi tới đây để báo thù sao lại hiền lành như vậy? Phản ứng cũng quá chậm chạp đi...” Nhìn tuyết đầy trên lưng của nó ta đã hiểu rõ: “Không phải là ngươi âm thầm quan sát cả đêm qua không dám ra tay, hiện tại thấy ta sắp đi thì không biết sống chết mà vội vàng lao tới chứ?”

Cả người Lộc Mã Thú cứng đờ.

Ta đánh vào cái sừng thịt của nó cười to: “Ngươi ngốc nghếch đến mức hạnh phúc như thế này thì làm sao sống sót a! Rốt cuộc làm sao ngươi có thể bắt được tàn hồn a!” Thốt ra xong lời này thì bản thân ta ngẩn ngơ ngây người, Lộc Mã Thú là một yêu quái săn bắn tàn hồn rất chuyên nghiệp, nhất định có biện pháp đuổi tàn hồn của Cẩm Liên xâm nhập trong cơ thể người khác ra!

Xem ra là phía trước đã có con đường rồi. Ta sờ cái sừng của Lộc Mã Thú, ngồi chồm hổm nhìn mắt nó, dùng hết sự dịu dàng của cả đời mà nói: “Lộc Mã Thú, tiểu thủ thủ, tỷ tỷ hỏi ngươi nga, ngươi có biết cách đuổi tàn hồn xâm nhập vào thân thể người khác ra ngoài không a?”

Lộc Mã Thú trừng mắt kinh hãi lui về sau hai bước, đáng vẻ như sẵn sàng chạy bất cứ lúc nào.

“Ngươi đừng sợ, tỷ tỷ là thần tiên tốt, ngươi nói cho ta biết, có cách nào đuổi tàn hồn ra không?”

Nó chần chờ gật đầu. Ta mừng rỡ, đôi mắt ngấn nước, tiến lên sờ cái mặt xù lông của nó: “Tiểu thủ, ngươi xem, cuộc đời dễ gì gặp nhau, ngươi và ta quen biết cũng là duyên phận, mặc kệ trước đây chúng ta có thù oán gì, bây giờ chúng ta xóa bỏ, hoá thù thành bạn, cùng nắm tay bước vào tương lai tốt đẹp, ngươi nói xem có được không?”

Lộc Mã Thú lại trừng mắt lui về sau hai bước, nó nghiêng đầu nhìn ta, hiển nhiên là không tin lời này của ta. Ta cắn chặt răng tiếp tục cười tiến lên: “Thực không dám dấu diếm, thần tiên tỷ tỷ có chuyện muốn nhờ ngươi giúp đỡ...”

Lộc Mã Thú xoay người bước đi, ta nhảy lên ngăn trước mặt nó: “Được rồi, ngươi nói điều kiện đi, thế nào mới bằng lòng giúp ta.”

Nó liếc mắt nhìn ta, ta hít sâu một hơi, xoay người cúi đầu: “Thực xin lỗi, lúc trước ta đã nhờ sừng trên đầu ngươi.” Nó hừ hừ hai tiếng, ta lại nói: “Thực xin lỗi, ta không nên đem nó ngâm rượu uống.” Nó không dám tin nhìn ta, như là đang hỏi: “Ngươi ngâm sừng của ta?” Ta thành thật xin lỗi: “Thật xin lỗi, giao thừa hôm qua ta đã mang nó uống rồi, cũng không chữa cho ngươi một chút...”

Lộc Mã Thú ngửa mặt lên trời hí dài, trong mắt như có nhiệt lệ, nó xoay người muốn bay lên trời, lúc này ta bắt chập da mặt có dây hay không, tiến lên ôm cổ nó, lớn tiếng nói: “Đã xin lỗi rồi ngươi còn muốn thế nào? Ta sai lầm rồi! Đều là lỗi của ta được chưa?”

Nó vung đầu, giãy dụa muốn chạy, ta hung ác hô to: “Tốt! Đạp mặt! Ta cho ngươi đạp mặt ta! Ngươi tùy ý đạp! Tùy ý cho đến khi hả giận được rồi!”

Lộc Mã Thú đảo mắt nhìn ta, ta thả nó ra, đem những sợi tóc tán loạn buộc ra sau, nằm ngửa đầu trên mặt đất nói: “Đến đây, đạp đi, xả giận xong thì đi tìm người với ta.” Ta thở gấp tạo nên những làn sương trắng trong bầu trời đầy tuyết. Lộc Mã Thú giờ chân lên, đặt trên mặt ta.

Ta nhắm mắt, thầm nghĩ, Sơ Không, lão nương đây vì ngươi mà bất cứ giá nào cũng trả.

Nhưng mà đợi nửa ngày cũng không thấy cái chân nào tiếp xúc với mặt ta, lại có một giọt nước ấm áp rơi xuống mặt. Ta mở mắt ra, đã thấy Lộc Mã Thú cúi đầu mà yên lặng khóc, nước mắt lạch cạch rơi xuống, thật thê thảm.

Trong lòng ta mềm nhũn, nâng tay sờ mặt nó: “Ngươi đừng khóc, hay là sau này chờ ta trở về thiên giới lại xuống đây lần nữa thu ngươi làm thú cưỡi, tuyệt đối không để người khác cười ngươi vì ngươi chỉ có một cái sừng.”

Nó yên lặng khóc, ta lại an ủi nó một lát nó mới yên ổn cảm xúc. Ta còn đang do dự có ngồi dậy hay không thì Lộc Mã Thú đã cắn tay áo của ta kéo ta dậy, yêu quái này lương thiện ngoài dự đoán của mọi người a...

Vì thế ta cũng không giấu diếm nó cái gì, nói thẳng với nó: “Sơ Không nhà ta thiếu một phách, lại có một cái tàn hồn trùng thối thần tiên chạy vào thân thể hần, bên trong tàn hồn kia mang theo tà khí, nó muốn dụ Sơ Không đi vào tà đạo, cho nên đợi đến khi chúng ta tìm được Sơ Không, ngươi hãy mang tàn hồn kia ra để tà tính lọc, sau đó ngươi mang nó ăn luôn, trực tiếp biến nó thành phân linh hồn rồi thải ra.”

Lộc Mã Thú ngoan ngoãn gật đầu.

Ta sờ hạt châu màu tím trước ngực, mượn linh tính của nó để tìm phương hướng mà Sơ Không rời đi.

Một đường truy tìm, ta không dám ngừng, chỉ sợ hơi chậm một chút, Sơ Không liền hoàn toàn đi lên con đường không có lối về kia. Lo lắng đề phòng tìm kiếm, khi ta có chút thoái chí thì hạt châu màu tím cuối cùng cũng có một tia cảm ứng.

Trong lòng ta thật vui vẻ đi theo sự chỉ dẫn của hạt châu, từ trên trời nhảy xuống thấy khung cảnh ở dưới ta đã ngỡ người ngán ngor, nơi này đúng là chỗ mà Cẩm La dùng để giấu trái tim thạch yêu... cũng là nơi mà Sơ Không biết mất.

Ta lắc đầu, ổn định tâm thần. Lúc này nơi đây chỉ còn lại một đồng đá vụn, trên đồng đá vụn lại có một người đang đứng, ta tập trung nhìn kỹ đã thấy đó là Sơ Không! Vừa thấy hần trong lòng ta đã có một ngọn lửa vô danh nổi lên, cũng không nói tiếng nào với Lộc Mã Thú mà thẳng tắp vọt xuống. Ta hít sâu một hơi, chưa đợi Sơ Không thấy rõ ta đã nhắc cánh tay, không nói lời nào mà đánh một quyền lên mặt Sơ Không.

Từ nhỏ đến lớn ta chưa từng đánh hần, nhưng mà lúc này ta không thể mềm lòng.

Sơ Không bị một quyền này của ta đánh bay ra thật xa, đụng vào một khối đá lớn mới dừng lại. Hần quý một gói xuống, ho khụ khụ trong đám bụi đất.

Không cho hần cơ hội thở dốc, thân ảnh ta di chuyển dừng ở trước mặt hần, trong miệng niệm tiên chú, bắn một sợi dây thừng ra từ đầu ngón tay, dây thừng như con rắn nhanh chóng quấn quanh thân Sơ Không, trên người hần toát ra một một cỗ khí đen muốn làm dây thừng vỡ nát, nhưng đã có một vết xe đổ trước đó, sao ta có thể để hần thành công lần nữa.

Ta lấy cây quạt tròn từ trong ngực ra, quạt một tiếng: “Tĩnh!” Tiên khí quanh thân thoát ra rửa sạch tà khí.

Từ lúc Sơ Không mất hồn mất vía ở ngay trước mặt ta, ta tu hành pháp thuật không ít, tuy tiên pháp còn kém những tiên nhân thực thụ nhưng đối phó với Sơ Không chỉ có mười mấy năm tu tiên cũng đủ, mặc dù trong thân thể hần có tàn hồn của Cẩm Liên.

Tà khí dần biến mất, dây thừng mang Sơ Không trói chặt, sắc mặt ta nghiêm túc từ trên cao nhìn xuống hần: “Ngươi có gì bất mãn với ta, ngươi muốn làm người nào, ta đều có thể chậm rãi nói chuyện cùng ngươi, thậm chí đồng ý với ngươi, nhưng chỉ riêng việc ngươi đi vào con đường tà đạo là ta không thể tha thứ. Làm thần tiên, cho dù trong lòng không có bá tánh thiên hạ thì cũng phải phân biệt phải trái rõ ràng.”

“Tiêu Tương.” Sơ Không ngẩng đầu lên, dung mạo vẫn thuần khiết như ngày xưa, nhưng bên môi hần lại mang nụ cười thật bất đắc dĩ: “Cho tới bây giờ ngươi cũng chưa hỏi qua ý kiến của ta, vì sao dù thế nào ta cũng phải là thần tiên? Ta tu tiên chỉ vì muốn bảo vệ ngươi, nhưng mà thứ ngươi muốn lại không phải là sự bảo vệ của ta.”

Trong họng ta nghẹn lại, cảm thấy cho dù ta có nói gì thì hần cũng không thông, ta quay đầu gọi Lộc Mã Thú. Khi đang chờ nó đi qua thì chợt thấy một cỗ tà khí dày đặc tràn ra, ta hoảng sợ quay đầu đã thấy quanh thân Sơ Không có tà khí nồng đậm, dần dần ăn mòn dây thừng đang trói hần.

Cẩm Liên kia... rốt cuộc đã làm cái gì với Sơ Không!

Ta ngạc nhiên nhảy người lên trước muốn bắt lấy Sơ Không thì hần đã xoay người trốn đi, ta giật dử dùng thân pháp nhanh nhất đuổi theo hần, sau đó ngăn ngừa giao chiến với hần mấy chiêu, bên hông hần có kiếm, nhiều lần ta nghĩ hần sẽ rút kiếm ra nhưng hần không rút, ta biết, hần vẫn không muốn đánh ta, trong lòng ta thấy ấm áp. Ngay sau đó ta cố gắng dùng lực gạt chân hần một cái túm vạt áo của hần chặn hần xuống.

Ta gắt gao chặn hần, lớn tiếng gọi: “Lộc Mã Thú!”

Trong không trung có tiếng hí dài, Lộc Mã Thú xé không gian mà chạy đến, Sơ Không giãy dụa, ta ấn cổ hần nói: “Hoặc là ngươi giết ta đi, hoặc là ngoan ngoãn chịu trời.” Ta nói xong, Sơ Không cắn răng một cái sò soạn xung quanh lấy được một viên đá bắn vào chân Lộc Mã Thú đang chuẩn bị rơi

xuống. Lộc Mã Thú bị đau nên thân hình bất ổn xoay một cái, sắp chuẩn bị rơi xuống người ta.

Trong lòng ta hoảng hốt, Sơ Không nhân cơ hội xoay người rời đi, ta đang định đứng dậy đuổi theo thì Lộc Mã Thú đã đề lên ta, ta mắng: “Ngươi, thắng lợi thì không có, nhưng thất bại thì quá thừa đó!”

Sơ Không ở bên kia nhanh chóng đáp mây rời đi, ta thật vất vả mới tìm được hấn, sao lại có thể để hấn chạy thoát. ...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động*, *Bảy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Ta đẩy Lộc Mã Thú ra, thân mình chưa đứng vững đã gợn quạt tròn lên hết lớn: “Mây đến!” đám mây dưới chân Sơ Không bay đến bên người ta, ta niệm tiên chú: “Tiên!” (tiên là mũi tên). Đám mây mềm mại ngưng tụ thành mũi tên nhọn, ta không mềm lòng, tay chỉ thẳng Sơ Không, mũi tên nhọn bắn thẳng tới hấn.

Thân mình của Sơ Không cũng không chậm, tránh phải tránh phải, một lần tránh được cả ba mũi tên mây, hấn lẳng lặng nhìn ta, trong mắt không kiềm chế được sự bất đắc dĩ: “Tiểu Tường, ngươi đừng theo ta nữa, ta không phải Sơ Không thần quân mà ngươi muốn. Ngươi xem một kiếp này chưa từng tìm ta gặp ta đi.”

Ta chửi ầm lên: “Đại gia ngươi! Lo lắng cố sức nuôi ngươi mười mấy năm, ngươi nói một câu thì xem như không tìm gặp qua, hai mắt ta mù sao! Dựa vào cái gì! Ta không quan tâm Sơ Không là cái người nào, hôm nay cho dù ta nuôi một cái đầu heo cũng không để người khác bắt ăn! Mau về đây!”

Khóe môi Sơ Không giật giật, giống như muốn nói cái gì đó nhưng lại nuốt vào trong bụng!

Ta xoay cái quạt, gọi đến càng nhiều mây, biến chúng thành mũi tên nhọn, một cái phát quạt xuống, những mũi tên như mưa từ trên rơi xuống, Sơ Không tuy né tránh giỏi nhưng chớp mắt cũng bị trúng mấy tên, những mũi tên đâm vào người Sơ Không liền hóa thành sương trắng tiêu tan, nhưng vẫn để lại vết thương khi sâu khi cạn trên người hấn.

Ý định của ta là muốn hấn không thể động dậy, cho nên khi xuống tay không có kiêng nể gì, nhưng lúc này thấy một thân của hấn toàn máu thì ta lại mềm lòng.

Mũi tên trong không trung hơi ngừng lại, Sơ Không miễn cưỡng quỳ gối trên đất. Trong lòng ta căng thẳng theo bản năng tiến lên muốn dịu hấn, nhưng vừa bước ra hai bước đã thấy tà khí xung quanh Sơ Không lại khởi động, ta giật mình kinh ngạc, Sơ Không đang quỳ một gối ở bên kia ngẩng đầu nhìn ta, mắt trái của hấn bình thường, nhưng mà mắt phải lại đỏ lên tràn đầy sát khí.

Hấn chỉ nhìn từ xa như thế đã khiến lưng ta phát lạnh, nhớ lại trước kia khi gặp Cẩm Liên thần quân cũng khiến người ta run rẩy.

Ta nuốt xuống một ngụm nước miếng, trầm nghĩ, quyết không để cho một kiếp này của Sơ Không bị hủy trong tay Cẩm Liên, cho dù ta có phải mất mạng. Ta cố lấy dũng khí, nhắc chân tiến về phía Sơ Không.

Sơ Không trừng mắt nhìn, sắc mặt giống như đột nhiên hồi phục lại tinh thần, hấn ho hai tiếng, khóe môi tràn máu tươi, thần sắc hoảng loạn giống như khi hấn còn bé lỡ tay làm vỡ cái đĩa, đáng vẻ không biết làm sao: “Ngươi đừng tới gần ta! Cách xa ta một chút...” Hấn lui từng bước về sau như sợ ta chạm vào hấn: “Ta không muốn làm Sơ Không thần quân cao cao tại thượng kia, ta không muốn trở về với ngươi.”

Nghe được lời này của hấn, trong lòng ta càng nổi trận lôi đình, không quan tâm gì mà nhảy lên, hai tay chế khống chế bờ vai của hấn, không biết khi này có một mũi tên trúng vai, khi ta vừa nắm xuống trong lòng bàn tay đã nhiễm đầy máu tươi.

Cả người ta cứng đờ, vai Sơ Không thật xuống tránh đi tay ta, sau đó phản đòn đánh vào bụng ta một chưởng, tà khí âm lãnh xâm nhập vào người ta, ta bị đẩy lui hai bước, không dám tin mà nhìn Sơ Không: “Ngươi... Quả thật ra tay với ta sao?”

Tuy rằng lúc trước ta cũng đánh hấn, tuy rằng, lúc trước ta cùng Sơ Không thường xuyên đánh nhau, tuy rằng, hiện tại hấn không phải là Sơ Không...

Sơ Không cũng không dám tin nhìn tay của mình, hấn kinh hoàng muốn giải thích: “Tiểu Tường, không phải ta...”

Mà giờ phút này, ta đã giận đến mức không nghe được lời hấn, ngay cả pháp khí cũng lười dùng, bay người lên bắt một cánh tay Sơ Không, một cước đạp đầu gối hấn khiến hấn quỵ xuống, ta nhanh chóng gọi một tiếng: “Lộc Mã Thú!”

Lộc Mã Thú luôn đứng bên cạnh xem lập tức chạy đến, Sơ Không muốn tránh nhưng ta sống chết trói chặt hấn, tà khí lạnh lẽo từ cánh tay Sơ Không bò lên cổ tay ta, Sơ Không càng giãy dụa mạnh hơn: “Ngươi buông ta ra!”

Ta bất động, chờ Lộc Mã Thú đến, nó cúi đầu, dùng cái sừng thịt nhẹ nhàng chạm vào cái trán của Sơ Không, một tia tà khí dần dần tràn ra, Lộc Mã Thú lui về sau hai bước, hình như có chút sợ hãi.

Chỉ có cơ hội này để lôi tàn hồn của Cẩm Liên ra, ta cắn răng một cái, dùng hết tiên khí trong người cố gắng áp chế tà khí, càng cố gắng áp chế, tà khí càng phản kháng lợi hại. Sự phản kháng đau như tim bị cắn, xâm nhập từng tắc xương cốt. Ta cố nén không nói một lời nào. Đang lúc liều mạng, trong lòng ta vừa thấy may mắn vừa thấy bi thương, may mắn là ta chỉ gặp tàn hồn của Cẩm Liên, dùng sức lực của ta vẫn có thể chống đỡ. Bi thương là, lúc trước Sơ Không đã nhận lấy bao nhiêu đau khổ, mới cùng Cẩm Liên đồng vu quy tận, lúc này... Hắn không hiểu chuyện mà chuyển kiếp, lại muốn nhập ma theo Cẩm Liên!

Suy nghĩ một chút liền cảm thấy thật giận!

Ta nhìn không được con tức giận trong lòng mà hung hăng đập vào mũi Sơ Không một cước. Mà lúc này hắn lại không có phản ứng, nghĩ cũng đúng, Cẩm Liên chui vào hồn hắn, lúc này hồn phách bọn họ chia lìa, sao có thể dễ chịu được.

Tà khí ngưng tụ trên sừng thịt của Lộc Mã Thú ngày càng nhiều, ta phát hiện trên trán Sơ Không có chút ánh sáng phát ra, là tàn hồn của Cẩm Liên! Trong lòng ta mừng rỡ, tập trung áp chế tà khí, Sơ Không không chịu nổi đau đớn mà rên lên một tiếng.

Lộc Mã Thú hí một tiếng dài, ngửa đầu lên trời, từ giữa đám khói đen tà khí bám trên sừng thịt xuất hiện ánh sáng của tàn hồn. Lấy ra rồi! Ta vui sướng vạn phần, khi đang định niệm tiên chú tinh lọc nó thì tàn hồn màu vàng quanh thân đầy tà khí kia hoảng sợ nhanh chóng xoay tròn bay lên, Lộc Mã Thú bị đau nên phát ra tiếng hí thê thảm.

Hắn muốn nhập thân Lộc Mã Thú! Ta kinh hoàng bay người tiến lên, một tay nắm chặt sừng thịt của Lộc Mã Thú quát: “Không muốn cái sừng cuối cùng này bị nhổ xuống thì đừng có lộn xộn!” Cả người Lộc Mã Thú cứng đờ, quả nhiên đứng yên thân mình, cả người sợ hãi mà run nhè nhẹ.

Ta kéo từ châu trên cổ xuống, ta không biết thứ này có thể giúp ích gì không, nhưng toàn thân ta thứ có thể dùng cũng chỉ có nó, nhất thời bất chấp tất cả, mang sức mạnh của nguyên thần làm tiên khí tràn ra hết lên một tiếng: “Tĩnh!”

Trời đất trong lúc đó như yên tĩnh lại, từ châu trong tay chiếu sáng mãnh liệt, tựa như sức mạnh của ánh sáng mặt trời khi bình minh mà quét sạch mọi tối tăm của nhân gian.

Ánh sáng dần biến mất, sừng của Lộc Mã Thú vẫn bị ta nắm trong tay, tà khí không còn, tàn hồn của Cẩm Liên cũng biến mất, ta mở tay ra, thấy từ châu trong tay đã biến thành một viên đá màu xám, không còn lóng lánh nữa.

Cả đời Cẩm Liên đều muốn đoạt được trái tim của Từ Huy, muốn đạt được năng lực nghịch chuyển, hiện tại... Coi như hắn cũng đạt được nguyện vọng Mà Từ Huy... trong nhân thể đã không còn Từ Huy, thứ hắn lưu lại cũng đã hoàn toàn biến mất.

Ta vô lực ngồi xuống đất, trên cổ tay truyền tới từng trận đau đớn, là khi nãy bị tà khí của Cẩm Liên xâm nhập. Khối thân thể này không thể dùng được nữa, nếu không sẽ tổn hại đến nguyên thần khiến ta rơi vào tai họa.

Ta quay đầu nhìn Sơ Không, toàn thân đầy máu của hắn đang đi tới, quỳ gối trước mặt ta, vron tay nhưng không dám chạm vào ta. Từ trong đôi mắt tối đen của hắn ta thấy sắc mặt của ta trắng bệch, ta nói: “Kỳ thật, cẩn thận suy nghĩ lại, lời ngươi nói cũng không sai.”

Hắn ngẩn ra.

“Ngươi cùng Sơ Không, có lẽ thật là hai người, không có trí nhớ của hắn, tính cách cũng hoàn toàn khác nhau, nhưng mà ta vẫn thích ngươi.” Ta nâng tay lên sờ đầu hắn như trước kia, sắc mặt hắn tái nhợt khoe khoé mắt run run, như là sắp khóc: “Ta chưa từng nghĩ tới kiếp này sẽ kết thúc như vậy, cũng chưa từng nghĩ tới, trên trời lại dùng cách này để ta chết tâm.”

Ta sờ ngực hắn: “Một phách cuối cùng kia ta không tìm, tìm cũng không được. Ngươi không muốn nhớ lại trước kia, một kiếp này xem như là ta đã chuyển quyền độc đoán. Là ta sai rồi. Ngươi muốn làm bản thân mình thì làm, về sau ta không can thiệp nữa.”

“Không phải như vậy... Tiểu Tường, ngươi nghe ta nói, không phải như vậy... Không phải như vậy!”

Trước mặt ta trở nên mơ hồ, mặt Sơ Không cũng không thể nhìn rõ ràng, gió lạnh bên tai thổi qua khoe khoé mắt ướt át của ta, cơ hồ là rơi lệ, ta ai oán: “Có phải hay không... Điều tùy ngươi...” Con đường hoàng tuyền đã uốn lượn mở ra trước mặt, con đường này ta đã đi bảy lần rồi, về sau sẽ không bao giờ bước đi trên đó nữa.

Ta quay đầu, thấy Sơ Không đã ôm lấy thân thể không còn hơi thở kia, thấp giọng nghẹn ngào: “Ngươi không cần bỏ ta ở lại, ngươi đừng bỏ ta lại...”

Ta quay đầu bước thẳng trên con đường xuống hoàng tuyền. Mặc kệ là Sơ Không nào, về sau, ta cũng không tìm nữa.

Địa phủ, ta bước vào điện Diêm Vương dưới ánh mắt của đám tiểu quỷ, Diêm Vương đã về, đang dựa trên thư án viết gì đó, nghe thấy tiếng đẩy cửa, ngẩng đầu đã thấy ta, hắn ngẩn ra, nhìn sau lưng ta một cái: “Sơ Không... thần quân đâu?”

“Ở nhân gian, hắn muốn làm người phạm.”

Phán quan ở một bên nhú mày: “Ngươi thật đã mang hồn phách của hắn tụ lại rồi sao?”

Ta gật đầu, chỉ cảm thấy trái tim thật mệt mỏi: “Bảy kiếp tình duyên đã xong, Cẩm Liên cũng đã biến mất hoàn toàn trên thế gian, ta... chúng ta...” Ta rũ mắt dừng một chút lại nói: “Ta hoàn thành nhiệm vụ vượt mức, hiện tại có thể khôi phục tiên thân trở về thiên giới chưa?”

Diêm Vương cùng phán quan liếc nhau, hai người trầm ngâm một lát, Diêm Vương nói: “Có thể thì có thể, nhưng mà cứ để Sơ Không thần quân ở nhân gian sao? Nếu kiếp này hắn ở hạ giới chết đi, sau đó uống canh Mạnh Bà, sau này đời đời kiếp kiếp đều là người phạm.”

Chuyện này sao ta có thể không biết, chuyện đó cũng luôn khiến ta sợ hãi, năm tháng sau này không còn ai có cùng trí nhớ với ta, chỉ còn mình ta tưởng niệm kỷ ức, mãi cho đến khi ta cũng dần quên đi. Lời hứa chúng ta đã hứa qua, không điều gì trở thành hiện thực, những gì ta cùng Sơ Không trải qua, mọi vui buồn giận hờn đều trở thành mây khói không tồn tại nữa.

“Để hắn làm người phạm đi.” Ta nói: “Đây vốn là nguyện vọng của hắn.”

Diêm Vương cân nhắc một hồi lâu mới nói: “Tiểu Tường, có phải ngươi đang hờn dỗi hay không? Nhưng mà Sơ Không thần quân kia sau khi mất trí nhớ có làm chuyện gì khiến ngươi không vui đâu nhỉ?”

Ta trừng mắt nhìn Diêm Vương, có cảm giác khó chịu như tâm can bị nhìn thấu: “Nhiều chuyện! Đưa ta trở về thiên giới, ta muốn trở về thiên giới!”

Diêm Vương sờ sờ cái mũi, kiên trì khuyên ta: “Vợ chồng son có thể cãi nhau, nhưng nếu làm ầm ĩ thì không được, sau này nếu Sơ Không thần quân đòi kiếp làm người phạm, người khổ là ngươi a, hơn nữa...” Hắn nhỏ giọng nói thêm: “Ta còn đánh cược mười hai lượng vàng nha.”

Hắn vừa nói đến mười hai lượng vàng ta liền nhớ tới mười đồng tiền kia, trong lòng tức giận: “Muốn cái hàng thứ cấp kia trở về thiên giới thì tự ngươi đi khuyên đi! Ta mặc kệ, hắn thích ở nhân gian chịu ngược thì để hắn ở nhân gian mà chịu ngược! Kệ hắn đi!” Nói xong ta xoay người đi, đi tới cửa điện Diêm Vương lại không nghe thấy ai khuyên nữa, ta bĩu môi xoay đầu lại: “Này... Cái kia, ngươi đem cái kính kiếp trước kia cho ta mượn chơi vài ngày.”

Diêm Vương liếc mắt nhìn ta: “Nha đầu kia, trong lòng ngươi lại che giấu âm mưu quỷ kế gì đây?”

“Bí mật của nữ nhân.”

Trở lại thiên giới, trong tâm mất tất cả đều quen thuộc nhưng cũng xa lạ, bạn bè thần tiên thấy ta thì chào hỏi, tất cả tựa hồ không có gì khác với trước khi ta hạ giới. Thiếu mất một Sơ Không thần quân, thiên giới vẫn là thiên giới, thần tiên lạnh bạc không có nhiều cảm xúc như người phạm. Có lẽ trước khi hạ giới ta cũng như vậy, nhưng hiện tại...

Ta cúi đầu, có thể thấy toàn thân ta là tục khí của trần thế.

Trở lại điện Nguyệt Lão, tư hồng trong điện vẫn như trước kia, bị Nguyệt Lão nói với nhau loạn thành đồng. Ta vòng ra hậu viện, thấy Nguyệt Lão lại trộm uống rượu rồi lười nhác mà ngủ, ta cảm thấy bản thân đây tật xấu này chính là học được từ Nguyệt Lão không đáng tin này. Ta tiến lên, tóm lấy hai sợi râu bạc của lão, không chút lưu tình mà nhổ xuống.

“Ai a!” Nguyệt Lão kêu đau một tiếng, che cảm tình lại, lão phải mất một lúc mới giương mắt nhìn ta: “A, Tiểu Tường Tử, ngươi đã về rồi!”

Ta liếc mắt nhìn lão, lão nhất thời sửa lại xưng hô: “Được rồi, Tiểu Tường, vừa trở về đã bắt nạt lão già này! Đúng rồi...” Nguyệt Lão nhìn trái nhìn phải tiến lên hỏi bên tai ta: “Ngươi trở về chắc cũng không ở cùng Sơ Không thần quân chứ? Trận đánh cược trên thiên giới, ta cá các ngươi không ở cùng nhau, đặt tới 5 lượng vàng nha!”

“Tin tức nội bộ.” Ta thổi bay hai cọng râu dài mới nhổ của lão: “Nếu lão không muốn đền tiền thì mau sửa nội dung đặt cược đi.” Nguyệt Lão tròn tròn mắt nhìn ta, ta cười nói: “Ta lấy tiền công cả đời sau đến cược, ta cùng Sơ Không nhất định sẽ ở cùng nhau.”

Nguyệt Lão ngo ngắc nhìn ta một lát, xoay người lấy ra một cái bàn tính “Tiền công cả đời của ngươi cũng không đủ 5 lượng vàng a, tin tức của ngươi cũng không thể tin được.”

Khóe miệng của ta co rút: “Tùy lão!” Nói xong ta ôm kính kiếp trước trong lòng trở về phòng của mình, mang cửa khóa lại rồi đem kính kiếp trước đặt trên bàn, tâm tình có chút phức tạp. Kỳ thật khi này Nguyệt Lão nói đúng, tiền công cả đời của ta cũng không đủ 5 lượng vàng, tin tức kia bản thân ta cũng không biết có chính xác không.

Ta chỉ dựa vào trực giác của bản thân để suy đoán, hoặc có thể nói ta dựa vào sự tín nhiệm với Sơ Không mà đánh bạc...

Ta tin tưởng Sơ Không tuyệt đối sẽ không nhập ma.

Mặc dù hắn không có trí nhớ kiếp trước, mặc dù hắn muốn chứng minh bản thân, mặc dù hắn đang ghen tị tức giận, nhưng hắn nhất định không theo tâm nguyện của Cẩm Liên mà nhập ma, hắn thủy chung vẫn là một người lương thiện. Sơ Không thần quân kiêu ngạo cũng thế, Lục Hải Không cũng thế, thật tròn Không cũng thế, ta luôn tin tưởng ẩn sâu trong nội tâm của hắn là sự hiền lành ôn nhu.

Hơn nữa, chuyện thật tròn Không nhập ma cũng rất kỳ quái, hắn nói Cẩm Liên ở trong thân thể của hắn ba năm, hắn đã nguyện ý cho Cẩm Liên đi vào thân thể, vì sao ba năm trước không đi theo Cẩm Liên mà đợi tới bây giờ? Ta lớn mật đoán, thật tròn Không là không cẩn thận mới Cẩm Liên nhập thân, hơn nữa luôn bị Cẩm Liên ảnh hưởng, nhưng hắn sợ ta lo lắng nên không nói với ta chuyện này.

Hắn để ý ta, hơn nữa là rất để ý.

Ta nhìn kính kiếp trước, bên trong kính nổi lên gọn sóng, ta thấy Sơ Không vẫn ôm thân thể bị ta vứt bỏ như cũ, toàn thân cứng ngắc, giống như hán cũng đã thành một khối thì thể không cử động lại nữa.

“Ta không phải Sơ Không thần quân.” Hán lẳng lẳng kể ra, thanh sắc khàn khàn: “Trong lòng ta không có bá tánh thiên hạ cũng không phân biệt phải trái, ta thăm nghĩ che chở cho người, ta chỉ muốn che chở cho người mà thôi, cái gì là thần tiên, cái gì là bản thân ta, ta đều không muốn. Có thể trở thành người mà người thích, có thể thấy thân ảnh của ta trong đôi mắt người, cho dù chỉ là một cái chớp mắt cũng tốt, biết người thích ta, thể này là đủ.”

“Ta không phải muốn chọc giận người, ta chỉ là sợ hãi... Sợ hãi có một ngày không thể khống chế được bản thân mà làm người bị thương, cho nên ta mới nghĩ cách rời đi. Ta chỉ là cảm thấy...” Thanh âm của hán nghẹn ngào, chôn đầu trong cổ ta, tựa như trước kia khi ta an ủi hán vậy: “Ta chỉ là cảm thấy không thể để người kia trong thân thể của ta làm hại người, ta chỉ muốn liều mạng bảo vệ người, ta chỉ nghĩ nếu người thất vọng về ta, đợi đến khi ta chết có phải người sẽ bớt một phần thương tâm hay không?”

Trong lòng ta đau xót, nghe hán tiếp tục nói: “Thực xin lỗi, ta nguốc như vậy... Ta vẫn nguốc như hồi nhỏ, nghĩ không ra được biện pháp tốt!” Hán khóc không thành tiếng: “Người đứng lên mắng ta đi, người đứng lên giáo huấn ta đi, làm gì cũng được, chỉ là... đừng bỏ ta.”

“Người có biết, ta sợ hãi nhất chính là việc này...”

Quả nhiên, giống với phán đoán của ta.

Ta cố gắng áp chế cảm xúc phức tạp trong lòng, lý trí mà phân tích. Ba năm trước tàn hồn của Cẩm Liên bám vào thân thể bắt đầu nói cho hán chuyện trước kia, nỗ lực muốn dụ hán vào tà đạo, nhưng Sơ Không vẫn không tin lời hán nói, nhưng tà khí nhất định có ảnh hưởng tới Sơ Không.

Ba năm tới nay, mười lăm hàng tháng Sơ Không đều trở về một lần, mà lúc này chính là thời điểm nhân gian trong sạch nhất, lúc này hán trở về gặp ta hán là vì hán có thể ngăn chặn tà khí, sau đó mấy tháng hán chưa về có lẽ là vì không thể áp chế tà khí trong thân thể.

Đêm giao thừa hán trở về, sau khi ta nói cho hán mọi chuyện trước kia, hán tìm lý do, nói vài lời giận dữ, chọc giận ta, đánh ta choáng váng rồi bất đắc dĩ nhìn ta nói đừng đi tìm hán. Khi tĩnh tâm nghĩ lại, kỳ thật, hành vi lúc đó thật giống như hán đang nói lời từ biệt với ta.

Hán đi đến nơi mà Sơ Không từng cùng Cẩm Liên đồng quy vu tận, hán muốn làm mọi thứ trở về điểm ban đầu, vì thế hán nói một kiếp này xem như ta chưa từng tìm từng gặp qua hán.

Ta cho rằng thịt tròn Không đã không khác gì người bình thường, nhưng hiện tại nghĩ lại mới biết hán vẫn thật nguốc, hán muốn cùng Cẩm Liên đồng quy vu tận nhưng lại sợ khi hán chết đi thì không biết an ủi ta thế nào, cho nên hán dùng phương pháp ngu nguốc như vậy, làm ta thất vọng với hán, tuyệt vọng như vậy khi hán rời đi ta sẽ không thương tâm.

Thật sự là...

Cái tên vụng về đến cực điểm!

Hán thật cho rằng ta ngu xuẩn vậy sao, nhìn không ra sự kỳ quái trong hành vi của hán, cho rằng mang mọi chuyện diễn biến theo cách này có thể che chở cho ta? Ta căn chặt rằng lúc này thật muốn túm cổ áo hán mà rít gào: “Kiếp này rốt cuộc người thành cái hàng thứ cấp gì vậy! Người xem, người đem cuộc sống vốn dĩ có thể tốt đẹp trôi qua cả đời giày xéo thành cái dạng gì?”

Nhưng mà việc đã đến nước này thì coi như đánh cược đầu tiên của ta với thịt tròn Không đã thắng, còn về cược thứ hai...

Thịt tròn Không người không phải là muốn che chở cho ta sao, không phải người sợ hãi nhất là bị ta bỏ lại sao?

Tốt, ta khiến cho người không thể bảo vệ ta, ta càng muốn chết trước mặt người, cho người biết được bản thân đã làm sai! Nếu người sợ hãi bị ta bỏ lại như vậy thì nỗ lực tu tiên đi! Nỗ lực tìm cho được một pháp cuối cùng kia của bản thân, dựa vào năng lực của bản thân mà tu tiên, trở thành Sơ Không thần quân, giống như nam tử hán mà đường đường chính chính lên thiên giới tìm ta.

Ta cá là thịt tròn Không có dũng khí cùng năng lực kia.

Trong kính kiếp trước, Sơ Không vẫn cúi đầu nghẹn ngào, có lẽ đối với hán mà nói ta đã hoàn toàn rời khỏi, hán cần thời gian để ra khỏi bóng ma tâm lý, ta tin tưởng trong lòng Sơ Không luôn luôn có sự kiên cường. Chỉ có Sơ Không như vậy mới đáng giá là nam tử mà ta thích.

Lộc Mã Thú bên cạnh dùng cái sừng thịt nhẹ nhàng cọ hai cái lên đầu Sơ Không, giống như đang an ủi hán. Ta úp kính kiếp trước xuống nghĩ, chờ sau khi Sơ Không trở về, chúng ta cùng mang Lộc Mã Thú lên trời dùng nó làm thú cưỡi, như thế là thực hiện được lời hứa trước khi đi cứu Sơ Không của ta.

Trong năm ngày tiếp theo ta không chạm vào kính kiếp trước, giống với trước kia, buồn ngủ ngồi ở trước điện Nguyệt Lão mà trông cửa. Trên thiên giới, trận đánh cược xem ta cùng Sơ Không thần có thể ở bên nhau hay không càng ngày càng nóng, chúng tiên thấy Sơ Không thần quân thành người phạm, còn ta nửa sống nửa chết mà cả ngày ngủ ở điện Nguyệt Lão nên sửa cược như ong vỡ tổ, nhận định đôi ta tuyệt đối không thể ở bên nhau.

Nhưng mà Nguyệt Lão lại lẳng lẳng lấy từ túi tiền của hán ra thêm 5 lượng vàng nữa, tổng cộng là mười lượng, toàn bộ đều đặt “chúng ta sẽ ở cùng nhau”. Chúng tiên cho rằng Nguyệt Lão làm vậy chỉ là an ủi ta, mà ta biết, loại thần tiên keo kiệt như Nguyệt Lão nhất định sẽ không lấy tiền tài của bản thân lão ra mà an ủi ta, cuối cùng lão vẫn tin ta...

Hoặc có thể nói, mỗi ngày lão thừa dịp ta không chú ý mà lặng lẽ tiến vào phòng ta nhìn kính kiếp trước, tin tưởng Sơ Không.

Năm ngày trên thiên giới, nhân gian đã qua năm năm, tính ra thịt tròn Không đã được 23 tuổi.

Hôm nay ta vẫn chưa định nhìn kính kiếp trước, ta biết tính nết của bản thân, càng mau chóng muốn nhìn thì càng nghĩ đến những chuyện xấu, không bằng thân nhiên qua ngày, cùng lắm thì kiếp này Sơ Không chết đi, kiếp sau ta lại đi tìm hấn, cùng lắm hấn đã quên ta, ta liền dùng mị lực của bản thân mà làm hấn yêu ta lần nữa.

Chuyện khó nhất trên đời này chính là kiên trì.

Ta ngáp một cái, ở cầu thang trước điện thay đổi tư thế chuẩn bị ngủ, chợt nghe cửa trời ở phía Nam có tiếng chim tước kêu to, là tiếng nghênh đón người mới lên trời làm tiên. Thiên giới từ lúc ta được gả mợ Nguyệt Lão dùng phép hóa thành tiên thì vẹn vẹn đã năm trăm năm không có ai bay lên trời thành tiên.

Đối với thiên giới đây quả thật là việc vui mừng.

Trong lòng ta cũng có suy đoán loáng thoáng, chưa ngồi xuống thì thấy tiếng cười to của Nguyệt Lão: “Ha ha ha! Đến rồi đến rồi! Tiên của ta! Kho vàng nhỏ hãy đợi Nguyệt Lão gia gia đến đây! Tôi đón các ngươi đây!”

Nhìn bóng lưng chạy như điên của Nguyệt Lão, ta biết bản thân ta phải vui mừng. Nhưng trong lòng nhảy nhót thì chân lại không thể cất bước, nên làm gì đây. Ta từng cho rằng bản thân có thể thân nhiên khi gặp lại, nhưng tới lúc này ta mới biết tay chân có bao nhiêu luống cuống.

Khi ta còn đang do dự ở đây, chợt thấy ở chân trời có một thân ảnh màu đen cười đám mây cháy đen lác lác đến điện Nguyệt Lão. Hấn đi rất chậm giống như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào, ta không nhìn được mà muốn giúp hấn một tay ổn định đám mây cháy đen kia, nhưng chưa đợi ta ra tay thì hấn đã xui xẻo mà rơi xuống thăm mây ở trước điện, phát ra tiếng “phốc” giống như đang đánh rắm.

Ta chớp mắt nhìn người kia gian khổ thò đầu ra khỏi thăm mây.

Hấn thật chật vật, bị sét đánh sừng tóc, khuôn mặt thật bần, quần áo trên thân đã không rõ màu sắc, nhưng không cần nhìn diện mạo ta cũng biết hấn là ai.

“Đại gia ngươi!” Hấn đứng dậy, vỗ vỗ quần áo: “Mất mù sao? Cũng không biết qua đây giúp ta một chút!”

Không biết vì sao đột nhiên hốc mắt ta đỏ lên: “Sơ Không...” Hấn thật sự kiên cường như trong suy nghĩ của ta, tự mình có thể tìm về một phách kia, nỗ lực tu tiên, trải qua một kiếp bị sét đánh lại hoàn chỉnh đứng trước mặt ta.

Nghe được tiếng gọi này, Sơ Không cũng ngẩn ra, nhăn mày lại, hấn xoa thái dương có chút buồn rầu nói: “Không...Đợi chút, ngươi đừng vội, chờ ta suy nghĩ chút đã, ta phải cân nhắc xem nên dùng ngữ khí thế nào nói chuyện với ngươi. Rất hỗn loạn.”

Bây kiếp tình duyên, ta đã thấy qua rất nhiều đáng về của Sơ Không, có lẽ ta còn hỗn loạn hơn cả hấn, nhưng mà có sao đâu, bởi vì người trong trí nhớ của ta đều là hấn, đây là chuyện mà ta muốn ăn mừng nhất.

Nhưng mà...

Ta vươn tay, ngữ khí không tốt nói với hấn: “Mười đồng tiền, vì ngươi mà phải đền cho người khác rồi, ngươi phải bồi thường cho ta.”

Sơ Không chớp mắt nhìn ta một lát, không dám tin nhìn chăm chăm ta, lên án nói: “Ta liêu mạng tu thành tiên đi lên gặp ngươi, ngay cả cái lưng quần cũng bị sét đánh không còn! Ngươi lại muốn ta đền cho ngươi mười đồng tiền, ta đào ở đâu ra mười đồng tiền đền cho ngươi!”

“Không có?” Ta nhủ mày, nghiêm túc nói, “Không bồi tiền? Vậy mang người cho ta, lấy thân báo đáp!”

Sơ Không sừng sốt sừng sốt, xoay đầu đi sờ sờ cái mũi, nhỏ giọng nói thầm: “Không phải sớm đã cho ngươi sao...”

Trong lòng ta mềm nhũn, nhảy tới, không quan tâm lúc này Sơ Không có bao nhiêu chật vật, cũng không quan tâm trên mặt hấn có bao nhiêu bần, ta cắn một ngum lên môi Sơ Không, sau đó buông ra nói: “Đóng dấu! Sau này ngươi làm cu li cho ta, tiền kiếm được đều cho ta!”

Sơ Không hung hăng ngẩn ngơ, sừng sờ nhìn ta một hồi lâu, bất đắc dĩ thở dài: “Chuyện này không phải làm như vậy.”

Hấn cúi đầu, cánh môi chạm lên môi ta, cảm xúc âm áp dần xâm nhập, chậm rãi ướt át. Hấn cẩn thận dạy dỗ ta chuyện này nên làm thế nào, có lẽ về sau còn dạy ta nhiều hơn...Ách, chuyện đứng đắn nga...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bầy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Phiên ngoại 1: Lục Hải Không

Lại là một đêm tuyết rơi không ngừng.

Chậu than đặt trong phòng im lặng thiêu đốt khiến nó trở nên ấm áp. Lục Hải Không nhíu mày, chậm rãi mở mắt ra, mắt phải mờ đục, mắt trái nhìn thật rõ ràng, thể giới của hắn, vĩnh viễn có một nửa là màu đen tối. Hắn trừng mắt nhìn, con buồn ngủ dần tan đi. Trong cuộc đời này là lần đầu tiên hắn say rượu nên cái đầu đau đến như nứt ra.

Lục Hải Không xoa thái dương ngồi dậy.

“ Tỉnh rồi sao? ” Thanh âm dịu dàng của một cô gái tiến vào lỗ tai hắn, trong nháy mắt Lục Hải Không giật mình, trong quá khứ, chỉ có Vân Tường mới ở bên cạnh hắn. Lục Hải Không thất thần, chưa đợi hắn ngẩng đầu lên xem là ai, một bàn tay mềm mại không xương đã đè lên huyệt thái dương trên đầu hắn, giúp hắn mát xa nhẹ nhàng: “ Lần sau đừng uống nhiều như vậy, người chịu tội là bản thân mình. ”

Không phải Vân Tường... Vân Tường chỉ biết vỗ đầu hắn mắng: “ Xú tiểu tử, cái tốt không học, học uống rượu làm gì, đau đầu là xứng đáng. ”

Hơn nữa, hiện tại Vân Tường cũng không thể ở bên cạnh hắn...

Hắn nắm lấy hai tay của cô gái hất ra, mắt lạnh nhìn nàng: “ Không ai nói cho ngươi biết sao? Không được tùy tiện vào phòng của ta, cũng đừng chạm vào ta. ”

Cô gái này là nghĩa nữ của Lục Lam, gọi là Lục Hinh, là một cô gái rất dịu dàng, nàng thu tay, có chút luống cuống đứng ở bên giường: “ Thực xin lỗi, là nghĩa phụ bảo thiếp đến, ông ấy nói hôm qua chàng uống rượu nên muốn thiếp ở đây chăm sóc chàng. Khi này... Thiếp chỉ muốn giúp chàng thoải mái hơn một chút. ”

Lục Hải Không xoa đầu, ngăn chặn lại tiếng nói không hiểu từ đâu lại xuất hiện ở trong đầu, âm thanh mang theo chút hơi thở lưu manh, ghé sát vào lỗ tai hắn: “ Không cho chạm vào sao? Ngươi là đồ sù sao? Chạm vào một chút thì vỡ sao? Vậy vỡ thử cho ta xem! ”

Hắn nói một câu, trong đầu lại xuất hiện thân ảnh của người nọ đối đáp với hắn, dường như nàng đã khảm vào tâm cốt của hắn, không thể nhổ ra được.

Lục Hải Không cảm thấy hắn thật thất bại, trước mặt nàng, hắn chưa vào gò có phần thối. Lục Hải Không che mặt, thờ dài một tiếng: “ Đi ra ngoài, sau này... Đừng tùy ý tiến vào phòng của ta, ai nói cũng không được vào. ”

Lục Hinh ủy khuất cúi đầu xuống im lặng, chốc lát mới nhỏ giọng nói: “ Trên bàn có cháo, là thiếp nấu đêm qua, hầm suốt đêm nên ăn rất tốt... ”

Nếu hắn hét lên, Vân Tường chắc sẽ tức giận đi. Tính tình Vân Tường vốn không tốt, lại dễ dàng ghen tị. Lục Hải Không như không nghe thấy lời nàng nói, âm thanh càng lạnh lùng: “ Đi ra ngoài. ”

Lục Hinh cắn cắn môi, cuối cùng lui ra ngoài.

Lục Hải Không xuống giường mang giày, rửa mặt đơn giản một chút, sau đó mang thêm chiến giáp ra cửa. Ngoài phòng, những trận tuyết lớn đang thổi, không gian trắng xóa. Lục Hải Không không khỏi nhíu mày, hôm qua tuyết cũng bay thế này, hôm qua của năm trước tuyết cũng bay thế này, những bông tuyết mang Vân Tường đi, cũng chôn luôn cả hắn.

Lục Hải Không cất bước đi đến nơi luyện binh, Vân Tường rời nhân thế đã một năm. Trái tim trống rỗng, hắn học được cách dùng những thứ khác để lấp vào, hắn nghe lời của Vân Tường, sống tốt một kiếp này, cố gắng sống. Hắn không muốn cô phụ tâm ý cuối cùng của Vân Tường.

Thời gian thấm thoát trôi qua, lại là ba năm năm tháng, Lục Hải Không đã đến tuổi lấy vợ, Lục Lam liền gọi hắn đến thư phòng: “ Hải Không, ngươi biết ta xưa nay luôn tin tưởng vào tài năng của ngươi, nhưng hiện nay chiến sự càng ác liệt, ngươi hành quân chiến đấu không tránh khỏi nguy hiểm... ”

Lục Hải Không nói: “ Thúc phụ có chuyện gì xin hãy nói thẳng. ”

Lục Lam yên lặng trong một chốc lại giận dữ nói: “ Một lão già như ta cũng không muốn nhiều lời, mấy năm nay ta đã thúc giục nhiều lần, ngươi cũng đến tuổi lấy vợ, ngay cả một người thiếp cũng không nạp qua, ta cũng không cưỡng bức ngươi phải kết hôn, chỉ là muốn ngươi để lại cho cha mẹ ngươi một người nối dõi, an ủi vong linh của họ dưới suối vàng. ”

Lục Hải Không vẫn không nói lời nào.

“ Tâm tư nghĩa nữ Lục Hinh của ta ngươi còn nhìn không ra sao? Nàng đợi ngươi nhiều năm như vậy, đã thành gái lỡ thì! ” Lục Lam tức giận thờ dài một tiếng: “ Ta biết trong lòng ngươi còn nhớ thương ai, nhưng Tống Vân Tường sớm đã chết rồi, nhiều... nhiều năm như thế, ngươi cũng nên buông tay đi. ”

“ Thúc phụ. ” Lục Hải Không nhìn Lục Lam cười khò: “ Đối với Lục Hải Không mà nói, Tống Vân Tường không phải là vật nắm trong tay, nàng đã xâm nhập vào xương tủy, nếu bây giờ thúc phụ muốn ta buông ra, chính là muốn ta khoét tim đào xương ra, biến thành một phế nhân sao? ”

Trong lòng Lục Lam hơi giận dữ: “ Ngươi, đứa nhỏ này! ”

“Lục Hải Không cho tới bây giờ chưa từng nắm được Vân Tường, càng không có tư cách nói có buông hay không buông nàng.” Nói xong, hắn nhìn Lục Lam cúi mình thật sâu vái chào: “Thúc phụ, xin lỗi. Lục Hinh cô nương kia, ngài vẫn nên gả cho người khác đi.”

Cùng Lục Lam nói chuyện xong, Lục Hải Không không quay về phòng mình mà đến tiểu viện Vân Tường từng ở trước kia.

Nơi này vẫn bài trí như trước kia, nửa phần cũng chưa di chuyển, chỉ là hơi thở của người nọ đã tiêu tan không còn nữa, Lục Hải Không lặng lẽ nằm trên giường, hắn cuộn mình lại nhớ đến thời gian họ trên đường đi đến phương Bắc, hằng đêm hắn gặp ác mộng, Vân Tiêu liền vỗ lưng hắn mà an ủi.

Thật ra Lục Hải Không biết, mỗi tối nàng đều ngủ không ngon, hắn chán ghét bản thân không thể thoát ra khỏi những cơn ác mộng, đau lòng cho Vân Tường, nhưng hắn không thể ngăn chặn sự ỷ lại của bản thân đối với nàng.

Tình cảm của hắn với Vân Tường, là tình yêu nam nữ, còn trộn lẫn thêm rất nhiều thứ tình cảm ngoài tình yêu nam nữ, những tình cảm đó, cuộc đời này không ai có thể thay thế.

Một chuỗi bước chân mang theo sự bối rối chạy đến tiểu viện. Trong lòng Lục Hải Không căng thẳng, hắn ngồi dậy, sự buồn lòng trên khuôn mặt biến mất. “Chi nha”, cửa bị người ta đẩy ra, Lục Hinh đứng ở ngoài cửa, nhìn vào trong phòng một lát, khi định nhấc chân tiến vào thì Lục Hải Không lạnh giọng ngăn nàng lại: “Đứng lại.”

Hắn xuống giường, đi tới trước mặt Lục Hinh: “Có chuyện gì ra ngoài nói.” Hắn không muốn phá hủy sự yên tĩnh của căn phòng này.

Đôi mắt của Lục Hinh thật đỏ, nhìn chằm chằm hắn, trước đây nàng vẫn dịu ngoan nhưng lần này nghe hắn nói thế thì cúi đầu xuống hỏi: “Thúc phụ nói... Chẳng muốn thiệp gả cho người khác.”

Lục Hải Không nhíu mày: “Đi ra ngoài nói.” Hắn nhắc chân muốn đi ra phòng nhỏ, lại bị Lục Hinh đứng ở cửa kéo tay lại: “Thiếp có thể không cần danh phận, thiệp chỉ muốn ở bên cạnh chàng, Hải Không, chàng đừng đuổi thiếp đi được không?”

“Đừng làm ầm ĩ ở nơi này, Vân Tường sẽ tức giận.”

Một câu này vạch trần vết sẹo của Lục Hinh, nàng ngẩng đầu nhìn Lục Hải Không, nước mắt không ngừng chảy ra: “Vì sao lại là Tổng Vân Tường! Vì sao cho đến bây giờ chàng vẫn còn nhớ đến những thói quen mà nàng để lại! Hải Không, chàng tỉnh lại đi, nhìn kỹ mà xem, bên cạnh chàng không còn Tổng Vân Tường nữa, nàng không còn... Nàng mất...” Nói tới đây, Lục Hinh khóc không thành tiếng, có lẽ trong lòng nàng cũng biết, lời nói này căn bản không lay động địa vị của Tổng Vân Tường ở trong lòng Lục Hải Không.

Lục Hải Không hất tay Lục Hinh đang nắm cổ tay hắn ra, nhẹ giọng nói: “Vân Tường chưa bao giờ để lại thói quen gì cho ta, ta cũng biết nàng đã mất.”

“Vậy sao chàng còn cố chấp?” Lục Hinh che mặt khóc: “Chàng không thích thiệp thì thôi, nhưng vì sao... Vì sao thiệp lại thua bởi một kẻ đã chết, thiệp không cam lòng...”

Kỳ thật, không cam lòng không chỉ có Lục Hinh, Lục Hải Không nói: “Ở trong thế giới của ta, chưa từng có ai thắng được nàng.”

Bao gồm cả hắn.

Phương Bắc đến mùa xuân, những đồng cỏ hoang khoáng lên màu áo xanh mới, quân phương Bắc chờ xuất phát, tấn công toàn diện. Lục Hải Không mặc chiến giáp, trước khi đại quân xuất trận thì hắn một mình đi về một sườn núi nhỏ, nơi đó có một biệt viện, trong viện không có người ở, chỉ có lẽ loi một ngôi mộ.

Lục Hải Không rót rượu, đứng yên lặng trước mộ phần trong chốc lát, sau đó đem rượu tưới lên ngôi mộ: “Vân Tường, ta phải đi đánh giặc, lần này nếu có thể trở về, ta nhất định sẽ mang theo đầu của tam hoàng tử tế nàng.”

Gió mát ngày xuân dịu dàng phất qua làm tung bay mái tóc rối trên đầu vai của hắn, tóc đen hỗn loạn cùng tóc bạc, đầu hắn đã một mảnh hoa râm.

Khỏe miệng hắn cong lên, dường như đang nghĩ đến chuyện gì đó rất tốt đẹp: “Chờ ta trở lại, ta sẽ hằng ngày ở tiểu viện nơi đây cùng nàng, cùng nhau ngắm mặt trời mọc mặt trời lặn, cùng nhau uống rượu nói chuyện đất trời. Nàng xem, ta đã học được cách uống rượu rồi.”

Không ai trả lời hắn, Lục Hải Không âm thầm cúi mắt.

Trong thành có tiếng kèn thổi lên, là Lục Lam triệu tập quân đội.

Lục Hải Không sờ tấm bia đá, sau đó buông bầu rượu xoay người rời đi.

Một trận đánh, đánh suốt hai năm, hai năm này, Thiên triều tan tác, trận chiến cuối cùng chỉ còn cấm vệ quân cố thủ ở kinh thành. Điều khiến mọi người khiếp sợ chính là người mang binh lính cố thủ kinh thành ngăn bước chân của quân phương Bắc chính là tam hoàng tử mà ai cũng nghĩ là kẻ ngốc.

Trong quân doanh, Lục Lam nhíu mày suy nghĩ, còn có một người ngồi bên trái, sợi tóc trắng bạc, người nọ chính là Lục Hải Không mới hai mươi tuổi. Lục Lam ngẩng đầu hỏi: “Hải Không, có biện pháp nào có thể nhanh chóng hạ kinh thành không?”

Lục Hải Không cười cười: “Đã đến nước này, thúc phụ cần gì phải sốt ruột, quân phương Bắc đã bao vây kinh thành, nơi đó giờ chỉ là tòa thành chết,

đội đến khi trong thành đạn hết lương thực cạn, chúng ta không chiến mà thắng.” Không ai có thể so sánh với Lục Hải Không về khát vọng chiến thắng, cũng không ai có thể so sánh với hắn về sự nhẫn nại. Tâm nguyện nhiều năm, hôm nay có thể chấm dứt, hắn càng hi vọng thấy đáng về bồi rỗi của đôi phương.

Bỗng nhiên bên ngoài quân doanh vang lên tiếng trống trận, Lục Hải Không cùng Lục Lam liếc nhau, trong lòng khả nghi. Khiêu chiến sao? Xem ra tam hoàng tử điên rồi.

“Báo!” Tiểu binh đi nhanh tới doanh trưởng: “Tướng quân, tam hoàng tử kia bỗng nhiên đánh trống trận, nói muốn gặp Lục tiểu tướng quân.”

Chẳng lẽ là xin hàng? Lục Hải Không gật đầu, không biểu lộ vẻ mặt gì mà tiêu sái đi ra ngoài. Hắn chậm rãi đi đến mép của đội quân, ba mươi triệu ngoài đó chính là tường thành của kinh đô. Lục Hải Không một đầu tóc trắng càng bắt mắt giữa hàng nghìn quân sĩ.

Lục Hải Không dừng lại, chợt nghe trên thành có tiếng cười càn rỡ: “Tướng quân đầu bạc Lục Hải Không, nghe danh ngưỡng mộ đã lâu.”

Lục Hải Không không để ý đến hắn, hắn đã là bại quân.

Tam hoàng tử cười nói: “Đã lâu không gặp lại Lục tướng quân, không biết còn nhớ rõ tại hạ không? Lúc trước ngươi ở đây mang thê tử của ta đi, ta phải thương nhớ một khoảng thời gian, hiện nay cuối cùng cũng có thể gặp lại vợ cả, chúng ta cũng giống như trước, cùng nhau chờ gặp lại Lục tướng quân.”

Gặp lại vợ cả...

Đôi mắt Lục Hải Không trầm xuống, chợt thấy tam hoàng tử nhận thứ gì đó từ người đứng sau hắn. Tam hoàng tử nhếch miệng cười, mang vải đỏ che vật đó xốc lên, bên trong là một bộ xương trắng! Các đốt ngón tay bị người ta dùng đinh cứng đóng chặt lại, không thể hoạt động, thoạt nhìn cứng ngắt.

Đôi mắt Lục Hải Không nhanh chóng co rút.

Tam hoàng tử tiếp tục nói: “Mang Vân Tường từ phương Bắc trở về cũng thật không dễ dàng, da thịt nàng vẫn còn lại một chút, xem ra mấy năm nay nàng ở phương Bắc của các ngươi thật không tốt. A...Đúng rồi, ngươi nhìn vết thương ở xương bả vai của nàng xem, khi thuộc hạ của ta mang nàng về, trên vai nàng nhặt được một cái ngân châm. Ngân châm này là lúc trước ta phóng, một châm xuyên cốt, lấy mạng của nàng.”

Nắm tay siết chặt, Lục Hải Không nhìn chằm chằm tam hoàng tử, khuôn mặt như Tu La, cái tên vô liêm sỉ kia...hắn dám!

Thấy đáng vẻ này của Lục Hải Không, tam hoàng tử dường như rất vui vẻ, hắn kéo bộ xương khô lên, cười nói: “Lục tướng quân có thấy đáng vẻ chào hỏi của Vân Tường không? Là như thế này sao?” Hắn kéo tay nàng đóng đưa qua lại, nhưng cánh tay đã bị đinh đóng cứng lại, dưới động tác của hắn chỉ nghe tiếng “Khách” một cái, cánh tay bị đứt xuống.

“Ai nha... Thật ngại quá, chơi hơi quá rồi.” Tam hoàng tử cười không có chút hối lỗi.

Rốt cuộc Lục Hải Không không thể ngăn chặn lửa giận trong lòng được nữa, hắn nhảy người lên, một mình xông lên tường thành: “Tướng quân, không thể!” Quân sĩ ở sau hắn ngăn lại, nhưng Lục Hải Không đã tức giận đến đỏ mắt, sao có thể nghe lời nào nữa.

Tam hoàng tử nhếch miệng cười: “Bắn tên.” Cung thủ ở bên người hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, nghe được mệnh lệnh thì đồng loạt nhắm bắn về Lục Hải Không. Cho dù Lục Hải Không có võ công cao cường cũng bị trúng hai tên, nhưng hắn không dừng lại, vết thương trên người như không hề đau đớn, độc tố lan tràn trong máu, Lục Hải Không gặt gao ngăn chặn mùi tanh ở trong cổ họng.

Chỉ có thể này thì tính là gì...Còn hơn là nhìn thấy xương cốt của Vân Tường hoảng sợ, những thứ này thì có đáng gì.

Hắn không bảo vệ được Vân Tường, ngay cả hài cốt của nàng cũng không bảo vệ được...

“A!” Lục Hải Không hét lớn một tiếng, thi triển kinh công nhảy lên tường thành, mọi người đều kinh hãi, tam hoàng tử cũng không dự đoán được võ công của người này có thể mạnh đến thế, hắn lui về sau hai bước, Lục Hải Không cướp lấy đại đao trong tay một quân sĩ ở bên cạnh, sát khí kích động, tức giận cùng bi thương trong lòng hắn, chỉ có thể dùng máu tươi mà rửa sạch!

Quân phương Bắc ở dưới thành xô xao, Lục Lam mặc áo giáp lên ngựa, cao giọng hô: “Công thành!”

Chiến tranh hết sức căng thẳng.

Mà lúc này, quân trên tường thành đã bị Lục Hải Không giết hơn một nửa, cả người hắn đầy máu, không phân biệt rõ là máu của mình hay của người khác. Hắn nhìn chằm chằm Tam hoàng tử, những gì cản chân đều bị một đao không lưu tình mà giải quyết.

“Đem Vân Tường trả lại cho ta.” Khuôn mặt không chút biến sắc vươn tay ra với tam hoàng tử đang được bảo vệ trong vòng vây.

Cầm vệ quân xao động, thấy cả người hắn cầm đầy tên độc, nhưng bước chân vẫn kiên định đi về trước. Hắn tựa như quái vật không biết đau, không sợ chết, sát khí toàn thân có thể dọa người ta khiếp sợ.

Kỳ thật, Lục Hải Không không nhìn thấy những thứ khác, hắn chỉ có một mắt, mà một mắt này đã nhìn Vân Tường, nên những thứ xung quanh hắn không thể thấy.

Tam hoàng tử nhìn thấy Lục Hải Không, bỗng nhiên quý dị cười: “Người muốn nàng sao? Tốt, cho người.” Nói xong, một tay hắn đưa hải cốt của Vân Tường đến, nhưng là ném xuống tường thành. Dưới đó, thiên binh vạn mã đang chém giết, xương trắng bị các chiến sĩ giẫm đạp hóa thành đất bụi.

Lục Hải Không ngẩn ra, thần sắc mờ mịt, mãi đến khi hắn ngẩng đầu lên, trong mắt đã là một mảnh hoang tàn xơ xác khiến người ta hoảng sợ.

Trận chiến cuối cùng, Lục Hải Không chặt đầu Tam hoàng tử, mang tường thành biến thành nơi tể phẩm của Tu La.

Trận chiến cuối cùng, Lục Hải Không trúng hai mươi chín mũi tên, độc xâm nhập vào tim, hắn được người ta cứu trở về, nằm trên giường một tháng sau mới tỉnh lại. Mà khi hắn tỉnh lại, thấy Lục Lam thì chỉ nói một câu: “Còn cứu ta làm cái gì...”

Thế giới này cùng hắn đã không còn quan hệ gì. Thù đã báo, kẻ địch cũng không còn, Vân Tường cũng không có. Cái mà hắn đối mặt chính là những cơn ác mộng hàng đêm, khi một lần nữa nhìn thấy Vân Tường biến mất trong tầm mắt của hắn.

Còn cứu hắn làm cái gì...

Lục Lam lên làm tân hoàng đế, giang sơn đổi chủ, Lục Hải Không một mình trở về phương Bắc. Hắn không mang đầu của Tam hoàng tử về, bởi vì ở nơi đó, Vân Tường đã không còn.

Năm năm sau.

Tiểu viện bên sườn núi, đột nhiên hôm nay tinh thần của Lục Hải Không rất tốt. Hắn nắm một chén rượu, đi tới mộ phần trong viện, ngã vào trên nấm mộ, một đầu tóc trắng như sương tuyết, khuôn mặt tái nhợt.

Hắn biết Vân Tường không còn ở nơi này, năm năm trước khi hắn trở về, nơi này thật hỗn loạn, chỉ còn lại một hố đất. Lục Hải Không lấp lại nó, để lại một sự tưởng niệm.

Vân Tường không ở nơi này, hắn nên đi đâu?

Lục Hải Không gục đầu xuống, thần sắc khó phân biệt.

Trở lại trong phòng vắng lặng nằm xuống, Lục Hải Không giật mình nhớ lại thật lâu trước đó, khi Vân Tường và hắn còn nhỏ, bọn họ một người là tiểu thư tướng phủ, một người là thiếu gia phủ tướng quân, Vân Tường làm chuyện sai bị phạt quỳ gối ở từ đường, hắn liền chạy đến với nàng, nằm trên đầu gối của nàng ngủ một đêm, ngày hôm sau tỉnh lại đã thấy Vân Tường chảy nước miếng trên đỉnh đầu hắn mắng: “Lục Hải Không... ngu ngốc...”

Nàng ở trong mộng cũng thấy hắn, thật tốt.

Lục Hải Không nhắm mắt lại, giống như nghe thấy Vân Tường ở trên đầu hắn mắng: “Lục Hải Không, ngu ngốc.”

Khi đó, ánh nắng tươi sáng dịu dàng, bọn họ là thanh mai trúc mã...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bấy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Phiên ngoại 2: Tử Huy

Trong sương sớm của bình minh, dưới cây tử đằng, nữ tử áo xanh yên lặng tươi cười.

“Người là ai?”

“Ta gọi là Cẩm La. Người là ai?”

“Ta là... Tử Huy...”

Ai?

Đêm khuya tỉnh lại từ giấc mộng, tiểu hòa thượng bỗng dưng mở hai mắt, thần sắc trống rỗng. Ánh trăng ngoài cửa sổ xuyên thấu qua khung cửa, lộ ra khuôn mặt tái nhợt của tiểu hòa thượng. Hắn xoay mình, rụt người vào trong chăn, lại là giấc mộng kia, vẫn là nữ tử kia, mỗi lần tỉnh lại hắn đều không thể nhớ tên và dáng vẻ của nàng, nhưng từ đáy lòng hắn có một sự quen thuộc, thật giống như hắn cùng nàng đã biết từ trước.

“Ngô... Vô Niệm, đệ lại nằm mơ ư?” Sư huynh nằm chung giường ở bên cạnh than thở nói: “Đừng kéo chăn của ta.”

Vô Niệm cúi đầu lên tiếng: “Thật xin lỗi, sư huynh.” Thờ nhỏ hắn đã có tật xấu là hay nằm mơ, luôn ngủ không thẳng giấc, thậm chí có đôi khi sẽ khóc to mà tỉnh lại, trong nhà cho rằng hắn bị ma nhập nên từ nhỏ đã mang hắn vào chùa trong núi để tu dưỡng. Sau nhiều ngày niệm Phật pháp, tật xấu này

của hấn đã tốt lên không ít, nhưng đôi lúc vẫn bưng tỉnh nửa đêm, không thể nhớ được sự vật trong mộng, nhưng trong lòng vẫn để lại một sự hoang mang.

Sáng sớm, u khi học xong, sư phụ gọi Vô Niệm đến, dặn dò hấn u này đến ở u núi để giúp đỡ một vị hòa thượng đã già là Không Đạo, Vô Niệm ngoan ngoãn đáp ứng rồi buổi chiều thu thập đồ đạc đi ra u núi. Ở ngôi nhà sau núi có một cây tử đằng thật lớn, là của một vị tiên nhân nào đó đã trồng. Không Đạo hòa thượng đã già, làm không được việc gì, chuyện u núi liền toàn quyền giao cho Vô Niệm.

Vô Niệm không như ngày xưa tập trung hoàn thành mọi việc, hấn luôn nhìn cây tử đằng mà mất thần, vì thế không ít lần bị phê bình. Một năm lại một năm, cây tử đằng ra hoa rồi lại rơi rụng, bất tri bất giác đã hơn mười năm, Không Đạo hòa thượng viên tịch (chết), từ đó hấn ở sau núi một mình, hấn từ một tiểu hòa thượng trở thành đại hòa thượng.

Một ngày, trời trong nắng ấm, cây tử đằng lại ra hoa, như một thác nước hữu tình chảy tràn xuống, dưới ánh mặt trời, màu tím nhuộm cả sân.

Vô Niệm vẫn như ngày thường cầm cây chổi ngắt đầu nhìn cây tử đằng, ngờ ngác thất thần, chợt nghe tiếng tán thưởng của một nữ tử: “Cây tử đằng thật đẹp!”

Vô Niệm vừa quay đầu đã thấy một nữ tử áo vàng nhạt đi từ bên kia núi tới, đứng cách cây tử đằng không xa, ngửa đầu nhìn nó, nàng ngậy người nhìn hồi lâu, u đó mới nhìn thấy Vô Niệm, nàng lại ngẩn ra, sợ hãi than: “Hoà thượng thật đẹp!”

Vô Niệm cúi mặt, xoay người, chậm rãi quét sân. Nàng kia che miệng lại, phảng phất như biết bản thân đã đường đột, nàng đỏ mặt vội giải thích: “Xin lỗi xin lỗi, đại sư đừng để ý, ta không phải cố ý khinh bạc người... Ta chỉ là lạnh mồm lạnh miệng.”

Nếu đôi phương đã nói như vậy, Vô Niệm cũng không so đo làm gì, hấn khom người nói: “A di đà phật, xin thí chủ cứ tự nhiên.”

Nữ tử vò đầu cười cười: “Người đừng trách ta đường đột là tốt rồi.” Lời của nữ tử còn chưa dứt đã thấy phương trượng đi từ trước núi đến.

“Nữ thí chủ đi thật mau, lão nạp đuổi theo hết sức.” Nữ tử thờ lười, phương trượng quay đầu thấy Vô Niệm lại dặn dò: “Vừa hay Vô Niệm ở đây, vị thí chủ này là tiểu thư Thi phủ ở dưới chân núi, thân mình của nàng không tốt, muốn lên núi ở vài ngày. Sau núi thanh tịnh, Vô Niệm hãy chăm sóc Thi tiểu thư cho tốt.”

Vô Niệm ngẩn ra, còn không có tìm được lý do cự tuyệt, liền nghe nữ tử ng sáng cười nói: “Vô Niệm đại sư, tiểu nữ tử là Thi Thiển, u này nhờ đại sư chiếu cố.”

Há miệng thờ dốc, Vô Niệm lại không biết nên nói cái gì.

u khi Thi Thiển đến ở, thời gian Vô Niệm ngẩn người nhìn cây tử đằng càng ít, cô nương tính cách ng sáng rất thích cười này khiến hấn gặp phải nhiều tình huống bất đắc dĩ, nhiều khi hấn á khẩu không thể nói nên lời, nhiều chuyện cũng khiến hấn dở khóc dở cười.

Mỗi ngày, u núi vốn yên tĩnh có thể bị nàng làm cho gả bay chó sủa, độc thoại cả ngày không mệt mỏi, buổi tối dính vào cái gối liền nhắm mắt ngủ, hấn cũng không còn thời gian mà nằm mộng như trước kia.

Ngày qua ngày, hấn dần quen với Thi Thiển ở bên cạnh hấn tranh cãi âm ỹ, nhìn thấy nàng cũng không còn như nhìn thấy đồ vật.

Cây hoa tử đằng ở bên cạnh họ bị lãng quên, đợi đến khi Thi Thiển được người trong phủ đưa xuống núi chúc thọ cha của nàng, Vô Niệm mới lần nữa nhìn thấy cây tử đằng kia. Giữa ban ngày, trong đầu hấn lại hiện lên một hình ảnh, nữ tử áo xanh đứng dưới tàng cây tử đằng, thân sắc diễm tình, khuôn mặt hoàn mỹ của nàng khiến người ta không dám động vào.

“Ta gọi là Cẩm La.”

Nàng nhẹ nhàng nói xong thì cúi mặt, khóe môi tươi cười, nhưng khóe mắt như rơi lệ: “Chàng còn nhớ rõ ta không. . .”

Gió mát thổi qua, hoa tử đằng rơi xuống đất, Vô Niệm giặt mình hoàn hồn, hai má đã ướt lạnh.

“Di.” Vô Niệm giặt mình, đầu ngón tay nhẹ nhàng đụng vào giọt nước chảy xuống từ khóe mắt, vì cái gì hấn lại rơi lệ?

Một đêm này, Thi Thiển không lên núi, Vô Niệm lo lắng đi vào giấc ngủ.

Hấn lại nằm mộng, nữ tử áo xanh hiện lên trong mộng của hấn thật chân thực, bàn tay của nàng còn độ ấm, hương vị của đôi môi, mặt mày ngời sáng, nàng một lần lại một lần gọi “Từ Huy”. Câu cuối cùng là “Ta chờ chàng.” Hấn thấy nàng ở trong một căn phòng bằng đá hình vuông xiêu vẹo, chờ đợi cả đời, hấn cảm thấy nữ tử này rất quan trọng với hấn, thậm chí là rất quan trọng với sinh mạng của hấn. . .

Nhưng mà u khi tỉnh mộng, chỉ thấy Thi Thiển ngồi bên giường hấn khóc đỏ mắt, mà Vô Niệm lại không nhớ được gì trong giấc mộng.

Hấn nâng tay sờ đầu Thi Thiển, vì sự khổ sở của nàng mà thấy đau lòng: “o vậy?” Trong âm thanh của hấn đều là sự đau lòng dành cho Thi Thiển.

“Ta. Hôm qua ta quay về phủ, cha ta nói...” Thi Thiển không ngừng khóc: “Cha ta nói, ông ấy gả ta cho người ta, ông ấy...muốn ta lập gia đình.”

Vô Niệm ngẩn ra. Thi Thiển giống như không chịu đựng được nữa mà nhào lên ôm lấy cổ Vô Niệm: “Ta thích người! Ta chỉ thích Vô Niệm! Ta không

muốn gả cho người khác! Ta chỉ thích người!”

Cây tử đằng ở bên ngoài lay động, bên tai hân phảng phất có tiếng của nữ tử nào đó, người nọ nói: “Tử Huy, ta thích chàng.” Nàng nói: “Tử Huy, chúng ta thành thân được không?” Nàng nói: “Về u, ta vẫn ở cùng chàng, làm thê tử của chàng.”

Nháy mắt, hân xúc động đầy Thi Thiên ra, bỗng nhiên cảm giác trong lòng có sự áy náy quẩn quanh, bỗng nhiên nhớ tới... Hân đã quên một chuyện gì đó rất quan trọng.

Thi Thiên không được Vô Niệm an ủi, nàng buông hân ra, sợ hãi nhìn hân: “Vô Niệm... Người tức giận ư? Ta biết người là người xuất gia, chỉ là nhiều ngày qua, ta nghĩ đến người...” Thanh âm của nàng nhỏ dần, mang theo chút ủy khuất: “Ta nghĩ, người cũng thích ta.”

Một câu này làm Vô Niệm hồi phục tinh thần, hân nhìn khuôn mặt ủy khuất của Thi Thiên, cảm giác trong lòng cùng với ký ức vừa mới hình thành bắt đầu tan rã. Chỉ còn lại khoảng thời gian này, Thi Thiên làm bạn bên người hân, chân thật và ấm áp.

Vô Niệm trừng mắt nhìn, cân nhắc trong chốc lát, bất đắc dĩ cười nói: “Ta xem ra cũng thích người.”

Đôi mắt Thi Thiên sáng ngời.

Thời gian một năm, sớm chiều ở chung, Thi Thiên vẫn là một nữ tử khiến người ta động tâm, Vô Niệm cho dù là vô niệm, nhưng chung quy vẫn rung động. Hân thở dài một tiếng: “Chúng ta hiện tại có phải là chuẩn bị bỏ trốn hay không?”

Hân muốn nữ tử này, đáng giá để hân buông tha tất cả.

Thi Thiên sững sốt, lập tức gạt đầu.

Lưng đeo bọc hành lý, Vô Niệm nắm lấy tay Thi Thiên đi xuống núi. Trước khi đi Vô Niệm quay đầu nhìn lại, phảng phất hân lại thấy dưới tàng cây tử đằng có một nữ tử áo xanh, nàng nhìn hân, khóe môi cong lên nụ cười chua xót mà dịu dàng.

Vô Niệm dừng chân một chút, thấy khóe môi của nàng giật giật, giống như đang nói: “u này sẽ không gặp lại.”

Hân gạt mình, trong lòng không hiểu vì sao đau xót, nháy mắt, gió to nổi lên, hoa tử đằng tung bay đầy trời.

Thi Thiên quay đầu, hoang mang nhìn Vô Niệm “Vô Niệm?”

Vô Niệm ngăn người, lắc đầu, tiếp tục đi xuống núi, hân nói: “Xuống núi, người giúp ta tìm một cái tên, ta không thể cứ gọi là Vô Niệm.”

Thi Thiên chớp mắt, suy nghĩ trong chốc lát bỗng nhiên nở nụ cười: “Nga, là người nói trong lòng người có ta ư? Là nói từ nay về u trong lòng người không còn trong sáng, cũng có ham muốn ư? Như vậy thật tốt! Người yên tâm, xuống núi ta sẽ tìm cho người một cái tên thật hay...”

Vô Niệm mỉm môi mỉm cười, từ chối cho ý kiến.

Có lẽ ký ức cho dù có xâm nhập vào linh hồn hay khắc vào tâm cốt cũng không thể thắng những ngày làm bạn ấm áp bên nhau, cũng như phạm phu tục tử không thể đánh bại sự hư không trong lòng, khi ở thời điểm yếu đuối, có ai không chọn một người có thể làm hân cảm thấy ấm áp.

Mặc dù nơi đó... Vẫn không phải là nơi hân muốn đi tới.

o có thể mong đợi hân vô tình vô niệm, hân, chỉ là một người phạm.

Tiếng bước chân càng lúc càng xa, gió thổi qua, chỉ còn một đám hoa tàn rơi rụng trên mặt đất...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bảy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Phiên ngoại 3: Cuộc sống hạnh phúc

1. Linh thưởng

u khi Sơ Không trở về thì người đầu tiên gặp là Tiểu Tường Từ, ngay u đó cả hai người liền tới Linh Tiêu bảo điện để gặp Ngọc Đế.

Tiểu Tường Từ cùng Sơ Không trải qua bảy kiếp tình duyên ở nhân gian và địa phủ đã giải quyết một mối nguy hại cho bá tánh thiên hạ, trở về thiên giới thì cũng đã trở thành hai vị tiên qua tuổi kết hôn.

Năm này, mọi người có không ít vui sướng, ngọc đế mài môi, đập bàn quyết định nói: “A, phần thưởng.”

Vì thế hai người đều đứng trước điện, nghe xong phần thưởng. Sơ Không được khôi phục nguyên chức, bổng lộc hàng tháng tăng lên năm lượng bạc, ban một tòa thạch viện và bốn gã tòi tở.

Tường Từ từ tiên đồng của Nguyệt Lão thăng chức lên Vi Phù Duyên tiên sử, vẫn công tác tại điện Nguyệt Lão, trợ giúp Nguyệt Lão chài chuốt tơ hồng, bổng lộc hàng tháng là năm lượng bạc.

“Mặt khác.” Ngọc đế sờ sờ râu: “Hai người các ngươi chuẩn bị khi nào đó mang đại sự làm đi.”

Tiểu Tường Từ vẫn đang chìm đắm trong niềm vui sướng của năm lượng bạc mỗi tháng, hoàn toàn không thể thấy tiếng gì ở bên ngoài, Sơ Không lại không chút do dự đáp: “Sẽ rất nhanh.”

Ngọc đế vừa lòng vuốt râu: “Hôn lễ của các ngươi phải làm một trận cho linh đình hoành tráng.”

Sơ Không dẫn Tiểu Tường Từ ra khỏi Linh Tiêu bảo điện, cách thật xa thì chợt nghe thấy tiếng cười càn rỡ thật to của các vị thần tiên đập vào màng tai: “Ta đã nói hai cái người này sẽ ở cùng nhau! Đến đây đến đây, bồi tiên bồi tiên!”

Sơ Không làm như không nghe thấy gì, vẫn nắm tay Tiểu Tường Từ thản nhiên đi xuống từng bậc thang của Linh Tiêu bảo điện.

Tiểu Tường Từ vẫn che miệng cười trộm: “Ta như vậy mà cũng có bổng lộc bằng ngươi, ta như vậy mà cũng có bổng lộc bằng ngươi.”

Sơ với sự vui mừng đơn thuần của Tiểu Tường giờ phút này, Sơ Không mới trải qua kiếp phạt tu tiên lên trời, nhớ lại mọi chuyện trong lòng rất phức tạp, còn chưa kịp để ý tới cảm xúc trong lòng thì một bóng ma bỗng nhiên bao phủ hai người.

Bọn họ ngẩng đầu lên đã thấy Thác Thập Lý Thiên Vương uy vũ hùng tráng đứng trước mặt họ, chường cái khuôn mặt với bộ râu xồm ra, ánh mắt có sự khó nói.

Trực giác Sơ Không cho biết Lý Thiên Vương lúc này đang tức giận, chợt thấy một cái tay “ba” một phát chụp vào bụng Lý Thiên Vương, Tiểu Tường Từ cười đến càn rỡ không giữ lễ phép: “Râu xồm à, lúc trước ngươi nói muốn để ta làm nàng dâu nhỏ theo đuổi tướng công, bây giờ ngươi nhìn thấy là ai theo đuổi ai a! Bấy kiếp này của ngươi chắc không có kiếp nào đúng ý có phải hay không a?”

Nàng nói xong thì khiến Sơ Không xanh mặt, râu của Lý Thiên Vương thì run rẩy.

Tiểu Tường Từ túm lấy cánh tay Sơ Không: “Hai chúng ta có việc, đi trước một bước.”

Đi trong chốc lát, Tiểu Tường Từ quay đầu thấy sắc mặt của Sơ Không không tốt, trong lòng suy nghĩ, đôi mắt xoay tròn nói: “Ngươi không muốn thừa nhận chuyện bấy kiếp vừa rồi chính là ngươi theo đuổi ra o?”

Phút chốc Sơ Không nở nụ cười: “Nhận chứ, vì cái gì mà không nhận, người trước u cũng là vật trong tay ta, quá khứ còn có gì quan trọng, chỉ cần u này ngươi không đầu lại ta là được.”

Tiểu Tường Từ nhăn mi: “Ngươi có muốn đầu trận thử xem o không?”

Sơ Không xoa đầu Tiểu Tường Từ u đó néo mặt nàng, âm hiểm cười: “Không vội, chúng ta còn nhiều thời gian.”

2. Thành thân

Vào đêm Tiểu Tường Từ cùng Sơ Không thành thân, hơn nửa thân tiên trên thiên giới đều uống rượu. Đã lâu không có việc vui như vậy, tất cả mọi người hưng hăng ca hát phát tiết một phen. Sơ Không vào động phòng, thấy thể tử của hân ngồi im lặng trên giường, trong lòng khó nhịn được ngứa ngáy, Tiểu Tường Từ mà im lặng như vậy thì thật là hiếm thấy.

Hắn đứng trước mặt Tiểu Tường Từ hồi lâu, Tiểu Tường Từ cũng không sốt ruột, lẳng lặng chờ hân nhắc khăn đỏ của nàng lên.

Tiểu Tường Từ hiếm khi yên tĩnh, Sơ Không không nỡ đánh vỡ giây phút thế này. Nhưng không vén khăn đỏ lên thì không thể làm những việc khác....Sơ Không suy nghĩ, u đó vẫn vén khăn đỏ của Tiểu Tường Từ lên, u đó...Biểu tình trên mặt nhất thời cứng ngắc.

Tân nương của hân dưới khăn đỏ đã ăn một miếng đầy mỡ, Sơ Không thờ dài một tiếng: “Ta biết im lặng thế này tuyệt đối không phải là chuyện gì tốt...”

Tiểu Tường Từ ưỡn khuỷu nhìn Sơ Không, liếc mắt một cái than thờ nói: “Việc kết hôn này cũng thật không công bằng. Chàng ở bên ngoài vui chơi giải trí, còn ta phải ở trong này đối bụng, ta đối không chịu nổi mới đi lấy ít đồ mà ăn. Hay là lần u chúng ta kết hôn đôi lại đi, ta ở bên ngoài đón khách, chàng chờ ở bên trong. Ta có thể tiếp rượu...”

Sơ Không xoa xoa cái trán đã nổi lên gân xanh: “Chuyện này tốt nhất là không có lần u!”

Tiểu Tường Từ quệt cái miệng lém lỉnh sờ cái bụng thỏa mãn: “Ăn no làm việc mới tốt.”

Mặt Sơ Không đỏ lên, xoay ng chỗ khác: “Ăn...Ăn cái gì vậy?”

Tiểu Tường giờ ngón tay lên đếm đếm, Sơ Không tròng nằng nửa ngày, thấy nằng vẫn đang đếm không ngừng, hần thở dài một tiếng, gãi đầu, sau đó nội tâm trở nên hung ác, nắm lấy cằm của Tiểu Tường Từ, hí mắt cười: “Biết nằng ngu ngốc, để ta tự mình ném xem.”

“Đi. . . .” Đôi môi tiếp xúc, đầu lưỡi hần nhẹ nhàng mở đôi môi của Tiểu Tường Từ ra, sau đó xâm nhập vào, dây dưa không bao lâu u Sơ Không đã thả ra.

Mở mắt, Tiểu Tường Từ tò mò hỏi: “Chàng có biết ta ăn cái gì không vậy?”

Sơ Không rất nghiêm túc trả lời: “Vẫn chưa biết, ta muốn tìm hiểu cẩn thận một chút.”

u đó hần dùng cả một đêm mà thăm dò rất cẩn thận. . .

Hôm u tỉnh lại, Tiểu Tường Từ cố chấp hỏi: “Cuối cùng chàng có biết hôm qua ta ăn cái gì không vậy?”

Tay Sơ Không mang nằng ôm vào ngực, kiên định trả lời: “Ta.”

3. Ngắm o

Hai người dọn vào căn nhà mà Ngọc đế ban cho, hưởng thụ cuộc sống khoái hoạt cùng một chút gà bay chó sủa. Bọn họ mang Lộc Mã Thú lên thiên giới, nói là thú cười nhưng lại nuôi cứ như sùng vật.

Chạng vạng hôm đó, Oanh Thì đến tìm Sơ Không: “Sơ Không ca ca, chúng ta đi ngắm o đi.”

Sơ Không suy nghĩ một chút gật đầu nói: “Uh, được.” u đó quay về hưng phấn kêu: “Tiểu Tường Từ, đi ngắm o đi.”

Lúc này Tiểu Tường Từ đang chải lông cho Lộc Mã Thú, nghe hần nói thế thì vỗ đầu Lộc Mã Thú: “Buổi tối có đi ngắm o không?” Lộc Mã Thú thờ hần hần gật đầu, vì thế Tiểu Tường Từ nói: “Chờ chải lông xong sẽ đi.”

Đến khi Sơ Không chuyển lời này cho Oanh Thì, Oanh Thì cười nói: “Bên kia còn có người chờ muội, muội đi trước.”

Nhưng mà đến buổi tối khi hai người đến xem o lại không thấy thân ảnh của Oanh Thì cùng “những người khác”, Tiểu Tường Từ gãi đầu: “Chẳng lẽ bọn họ không xem ở đây o?” Sơ Không ngồi xuống trên đất, nhìn o đầy trời nói: “Thế này càng hay, yên tĩnh.”

Tiểu Tường Từ cũng ngồi xuống, bỗng nhiên nhớ tới cái gì nói: “A, ta đột nhiên nhớ tới, hai ngày trước ta đã quên nói với chàng, ta mang thai nga.”

Sơ Không lạnh nhạt gật đầu, u đó cả người cứng đờ: “Gi. . .”

“Ta mang thai.”

Miệng Sơ Không chậm rãi rót ra một câu: “Nam hay nữ?”

“Làm o ta biết a.”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thời Xúc Động, Bẫy Kiếp Không May* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.